

PLATONIS
OPERA OMNIA.

RECENSUIT

PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS

INSTRUXIT

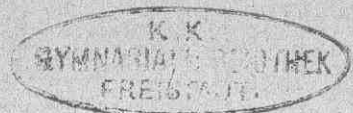
GODOFREDUS STALLBAUM.

VOL. VIII. SECT. I.

CONTINENS

THEAETETUM.

EDITIO ALTERA.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCLXIX.

PLATONIS *IV 59*
THEAETETUS.

RECOGNOVIT

PROLEGOMENIS ET COMMENTARIIS

INSTRUXIT

MARTINUS WOHLRAB,

IN SCHOLA DRESDENSI QUAE EST AD AEDEM ST. CRUCIS PRAECEPTOR.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCLXIX. *///*

82 VI

ALFREDO FLECKEISENO

GRATI ANIMI ERGO.

PRAEFATIO.

Non licere mihi putavi hanc Theaeteti editionem dicere Stallbaumii. Multum enim eius liber differt a meo.

Prolegomena ab integro conscripsi. Stallbaumiana enim iam non satis sunt Platonis studiosis, postquam de iis rebus, quae eo loco tractari solent, non pauci libri scripti sunt. Quorum copiae etsi fortasse non respondent nova et vera, quae iis allata sunt, tamen sunt permulta, quae sine dubio neglegi non possunt.

In lectionibus variantibus delectum institui. Qui quamvis haud ignorem quam inutilis sit iis, qui artem criticam exercent, eum tamen spero iis non ingratum fore, qui in legendo et explicando hoc sermone versantur. Quamobrem hanc mihi scripsi legem, ut nullam fere scripturae discrepantiam neglegerem, quae pertineret ad scriptoris sententiam, de omnibus autem, quae in singularum vocum formis novanda mihi viderentur, in prolegomenis dicerem.

In commentariis scribendis plura me debere Heindorfio quam Stallbaumio mirum nemini videbitur. Heindorfius enim, ut taceam de iis, quae in Platone emendando magna fecit memorandaque, et fundamentum iecit Platonis explicandi una cum Schleiermachero et

hac in re tantum consecutus est quantum nemo reli-
quorum interpretum omnium. Quamquam Stallbaumii
operam ut in aliis dialogis, ita in Theaeteto interpretando
minime spernendam esse et satis constat et ex iis puto
apparere, quae in commentariis ipsis ex eius libro in
meum transtuli.

Scribebam DRESDAE m. Dec. a. MDCCCLXVIII.

M. Wohlrab.

PROLEGOMENA.

- Platons Werke von F. Schleiermacher. II. Thl. 1. Bd. 2. Aufl. Berlin.
1818. p. 171—186.
- Friedrich Ast, Platon's Leben und Schriften. Leipzig. 1816. p. 167
—193.
- Joseph Socher, Ueber Platons Schriften. München. 1820. p. 248
—258.
- Frid. Ant. Rigler, De Platonis Theaeteto. Bonn. 1822.
- Godofredus Stallbaumius, De argumento et artificio Theaeteti Plato-
nici ex temporum rationibus iudicando. Lipsiae. MDCCCXXXVIII.
- Platonis Theaetetus. Recensuit et prolegomenis atque commen-
tariis illustravit Godofredus Stallbaum. Gothae et Erfordiae.
MDCCCXXXIX. p. 3—31.
- Karl Fr. Hermann, Geschichte und System der Platonischen Philoso-
phie. I. Thl. Heidelberg. 1839. p. 496—499.
- D. Burger iunior, Prolegomena et annotatio in Theaetetum, Platonis
dialogum. Lugduni Batavorum. MDCCCXLIII.
- Platon's sämtliche Werke. Uebersetzt von Hieronymus Müller, mit
Einleitungen begleitet von Karl Steinhart. 3. Bd. Leipzig. 1852.
p. 3—100.
- Franz Susemihl, Die genetische Entwicklung der platonischen Phi-
losophie. I. Thl. Leipzig. 1855. p. 175—211.
- Eduard Munk, Die natürliche Ordnung der platonischen Schriften.
Berlin. 1857. p. 390—421.
- Fr. Michelis, Die Philosophie Platons in ihrer inneren Beziehung zur
geoffenbarten Wahrheit. 1. Abth. Münster. 1859. p. 156—182.
- Friedrich Ueberweg, Untersuchungen über die Echtheit und Zeitfolge
Platonischer Schriften. Wien. 1861. p. 227—237.
- The Theaetetus of Plato, with a revised text and English notes, by
the Rev. Lewis Campbell. Oxford. MDCCCLXI. p. IX—LXXXVII.
- Heinrich von Stein, Sieben Bücher zur Geschichte des Platonismus.
I. Thl. Göttingen. 1862. p. 137—160.
- Sigurd Ribbing, Genetische Darstellung der Platonischen Ideenlehre.
I. Thl. Leipzig. 1863. p. 114—179. II. Thl. Leipzig. 1864.
p. 220—255.

I. De prooemio.

Theaetetus Platonis dialogus orditur a brevi Euclidis et Terpsionis colloquio, cuius argumentum est triplex. Primum enim Theaeteti laus celebratur, deinde narratur, unde liber originem trahat, denique de forma eius exponitur.

Prima igitur prooemii parte Theaetetus se praestitisse virum fortissimum et in aliis quoque rebus praestantissimum commemoratur. Haec laus ei ab Euclide et Terpsione ita imperitur, ut quae Socrates de eo praedixisset, ea revera facta esse significetur. Socrates enim Theaetetus post colloquium cum eo habitum, quod ab Euclide conscriptum inde a secundo capite legi fingitur, dixerat virum fore eximium, si in aetatem venisset.

Deinde librum Plato fingit ita esse ortum, ut Euclides sermonem inter Socratem, Theodorum et Theaetetus habitum et sibi a Socrate narratum primum summam perscripserit, deinde per otium retractaverit et longiore oratione prosecutus sit. Colloquium igitur hoc loco dicitur Socraticum. Quae enim hoc dialogo Socrates disserit non ita multum ab eius doctrina recedunt neque eius imago a Platone depicta ei ipsi non est similis¹⁾. Neque vero hic dialogus ipse, quem legimus, totus est Socratis. Plato enim Socratem fecit quae cum Theodoro et Theaeteto collocutus esset narrantem Euclidi, qui litteris ea consignaverit. Quam rem Plato ita videtur instituisse, quod Socratem delectabat aliis narrare disputationes²⁾. Fortasse autem hac re simul significavit post Socratis se etiam Megaricorum cognovisse doctrinam, cum Theaetetus scriberet³⁾. Sed cum in aliis Plato dialogis Socratem ipsum inducat narrantem, in hoc servum fingit sermonem Socratis ab Euclide conscriptum recitare. Disputatio enim cum tota fere esset de notionibus rimandis rebusque infinitis quaerendis, eam Socrates quidem, qui harum rerum magnam haberet exercitationem, facile potuit referre Euclidi, Euclides vero Socrati hac in re impar idem facere non potuit; quare sermonem Socraticum dicitur diligentissime litteris mandasse⁴⁾.

Postremo de forma dialogi Plato loquitur. Disputationes enim, quo commodius explicarentur, sic se exposuisse dicit, quasi res agatur, non quasi narretur. Quod scribendi genus convenientissimum sane est et rebus, quae hoc libro tractantur, et viro illi, qui disputationem memoriae mandavisse dicitur⁵⁾.

1) Steinhartus p. 30 sq. 2) Sauppe, Einleitung zu Platons Protag. p. 18. 3) Susemihlius p. 177. 4) Steinhartus p. 28 et Susemihlius p. 177 sermonem propter res, quae tractantur, melius legi quam narrari dixerunt. Qua in re viri doctissimi non tenuerunt hunc ipsum sermonem a Socrate Euclidi iam narratum esse. 5) Platonem propter interpositum illud 'inquam' et 'inquit' vituperatum a quibusdam fuisse suspicantur Socherus p. 251, Steinhartus p. 28, Susemihlius p. 178.

Euclides et Terpsio, qui hoc prooemio colloquentes producantur, Megarenses erant, fidissimi quondam Socratis discipuli, cui etiam moribundo aderant¹⁾, ambo Theaetetus Atheniensem magni fecerunt. Sed de Terpsione cum praeter haec nihil memoriae traditum sit, Euclidem narrat, ut Socratem audiret, Athenas ventitasse idque vel cum vitae discrimine fecisse²⁾. Cuius cum tantum esset Socratis studium, mirum profecto non est, quod Plato ab eo finxit disputationes Socraticas summa diligentia expositas esse, praecipue eas, quae fuerint de scientiae notione. In notionibus enim inquirendis magnam et eum ipsum et scholam, cuius auctor erat, consumpsisse operam satis constat.

Restat, ut dicamus cur Plato ea omnia, quae praefanda sibi visa sint, hoc sermone inter Euclidem et Terpsionem habito exposuerit. Atque ante omnia hic tenendum erit Platonem Socrate mortuo Megara confugisse atque diu Euclidis eiusque amicorum hospitio usum esse et consuetudine³⁾. Videtur igitur hoc Theaeteti exordium quasi monumentum quoddam esse illius temporis, quod Plato Megaris exegit, atque quaestionum, quas in illo otio instituit⁴⁾. Quae cum ita se habeant, verisimilis est opinio eorum, qui hoc prooemium dedicationis loco habendum esse suspicati sunt⁵⁾.

II. Argumentum dialogi.

Diet. Tiedemann, Dialogorum Platonis argumenta exposita et illustrata. Biponti. MDCCCLXXXVI p. 40—53.

G. Fehmer, Theaeteti Platonici enarratio. Zeitz. 1855.

J. F. Serno, Platons Dialog Theaetetos. I. Thl. Entwicklung des Inhalts. Landsberg a. d. W. 1855.

Socrates Theodoro Cyrenaico, cum Athenis mathematicam doceret, in gymnasio quodam obviam factus eum interrogat de indole adolescentium scholas eius frequentantium. Laudat Theodorus prae ceteris omnibus Theaetetus Atheniensem; eum enim esse optime moratum similemque Socrati oris forma. Interim ipse intrat Theaetetus et a Theodoro et Socrate invitatus iis assidet. Eum protenus Socrates appellat atque Theodoro de utriusque forma iudicanti, cum eius rei non sit peritus, nihil esse tribuendum dicit. Sed Theaeteti virtutes animi quoniam magnifice laudasset Theodorus, sibi quidem convenire laudatum considerare, laudato autem se praebere ad considerandum⁶⁾. Quod

1) Theaet. p. 142C Phaed. 59C. 2) Gell. noct. Att. VII 10. 3) Diog. Laert. II 106. 4) Socherus p. 250, Stallbaumius, de arg. p. 15, prol. p. 9, Susemihlius p. 177. 5) Hermannus p. 492, Steinhartus p. 27, Susemihlius p. 177, Zellerus, Die Philosophie der Griechen II p. 298 not. 1. 6) e. II.

Theaetetus cum concessisset, Socrates eum rogat, quasnam res a Theodoro discat, deinde omnino in hoc uno se haerere dicit, quid id sit, quod discendo assequamur sive quid sit scientia. Quod Theodorus recusat respondere, Theaetetum autem, ut id faciat, hortatur¹⁾.

Itaque Theaetetus rei periculum facit atque recenset singulas quasdam scientiae species. Cui Socrates ita adversatur, ut demonstret definitionem scientiae non contineri enumeratione singularum eius partium. Velut si quis interroget quid sit lutum, non recte responderi esse lutum figulorum, tegulariorum, aliorum opificum, sed esse terram aqua mixtam²⁾. Theaetetus autem cum hac in re lapsum se esse perspexisset, statim suspicatur, quale sit quod Socrates desideraverit, quod quidem exemplo quodam geometrico declarare studet. Cognovisse enim se ait, cum Theodorus exposuisset de singulorum numerorum quadratorum natura, eos in duo digeri posse genera, quorum utrumque communi quadam notione comprehendatur; esse enim numeros rationales et irracionales. Quo ingenii specimine Socrates valde gaudet et Theaetetum, ut eadem ratione quid sit scientia definiat³⁾.

Theaeteto autem querenti de huius rei difficultate Socrates respondet hos esse parturientis ingenii dolores; peropportune igitur fieri, ut ipse obstetricis filius artem factitet obstetriciam. Hanc enim inter se et obstetrices esse similitudinem, primum nihil se, cum annis provecior sit, iam amplius parere ipsum, deinde facile se discernere, quinam sint gravidi, qui non, tum lenire se posse parturientium dolores, denique nuptiarum se esse conciliatorem. Hac autem in re obstetrices se esse inferiores, quod iis nunquam sit diiudicandum, utrum partus sit verus annon⁴⁾. Ceterum hoc se differre ab obstetricibus, quod non feminis adsit in pariendo, sed viris, non corporibus, sed animis. Summum autem esse in sua arte, quod diiudicare possit, utrum quid veri proferat animus, an falsi. Hinc fieri, quod omnes sibi crimini dent, ut alios interroget, ipse nihil respondeat. Omnes enim, qui se utantur, magnos facere progressus, omnia autem oblivisci, si praemature se deserant. Qui autem sibi non praegnantem esse videantur, eos se despondere aliis, ut Prodico. Quae cum ita sint, Theaetetum Socrates adhortatur, ut se sibi tradat neve irascatur, si falsum non admittat⁵⁾.

Hac Socratis oratione erectus Theaetetus de scientia denuo interrogatus respondet eam esse perceptionem sensuum. Qua in re cum Protagora consentit hominem docente omnium rerum

1) c. III p. 143C—146C. 2) c. IV. 3) c. V p. 146C—148D. cf. Phil. Guil. van Heusde, *init. phil. Plat.* II 1 p. 20—28.
4) c. VI. 5) c. VII p. 148E—151D. cf. van Heusdeus II 1 p. 52 sq.

esse mensuram. Homo enim si revera est mensura rerum, res sunt tales, quales homini apparent. Perceptio autem si est scientia, refertur ad id, quod est atque idcirco res tales esse liquet, quales percipiuntur. Iam vero apparere et percipi sibi respondent. Utraque igitur sententia res non sunt per se, sed ex hominis sensu pendent¹⁾.

Quod confirmatur causis ex interiore Protagorae doctrina repetitis, qua negatur per se quidquam esse unum et ulli rei aliquid recte posse attribui, sed omnia docetur quae esse dicimus ex mutua rerum mixtione et motione nasci, ita ut omnia non esse, sed fieri dicendum sit. Eadem docuisse praeter Parmenidem omnes fere philosophos, Protagoram, Heraclitum Empedoclemque neque minus poetarum summos, Homerum et Epicharmum²⁾.

Motu omnia fieri et conservari, quiete autem interire multis firmatur argumentis. Primum enim motus sunt agitatio et fricatio, quibus fiunt calor et ignis; his autem cum omnia alia gignuntur et conservantur, tum animalia. Deinde et corpori et animo salutaris est motio et exercitatio, otium autem et inertia perniciose. Atque etiam in rerum natura omnia malacia et tranquillitate putrescunt. Denique solis et universi circuitu omnia humana atque divina sunt et servantur, quae si fieri posset ut unquam quasi vincta starent, omnia corruerent³⁾.

Itaque etiam sensuum perceptiones motu quodam fiunt. Color enim per se est nullus neque extra oculos neque in oculis, ita ut locus ei non sit tribuendus, sed oritur potius e concursione oculorum agitationisque iis convenientis extrinsecus oblatae. Quare nemo asseveraverit, qualis sibi appareat color, talem etiam cani et cuilibet bestiae apparere vel alii homini vel sibi nec ipsi omnibus temporibus. Itaque omnino nec res subiectae sensibus nec sensus ipsi suam constantemque naturam habent, alioquin expertes essent mutationis et vicissitudinis. Veluti sex tali, si conferuntur cum quatuor, sesquialtero plures sunt, sin vero cum duodecim, dimidio pauciores; unde efficitur ne numeros quidem, cum sint modo maiores modo minores, certam magnitudinem habere. Haec permira sane videntur esse et plena dubitatione atque Socrates, cum non sophistarum more contentionis cupidior sit, quam veritatis, quae contra dici possint exponit⁴⁾. Sunt autem haec tria, primum nihil vel maius vel minus fieri posse, quamdiu idem maneat, deinde cui nec addatur aliquid nec dematur, id neque augeri neque minui, sed aequale semper esse, denique quod ante non fuerit, id postea esse non posse nisi fiat et factum sit. Sed haec tria ipsa inter se repu-

1) p. 151D—152C. 2) c. VIII p. 152C—E. van Heusdeus II 3 p. 142 sq. 3) c. IX p. 153A—D. cf. van Heusdeus II 3 p. 144 sq. 4) c. X.

gnant, si vel cum iis contuleris quae modo de talis dicta sunt, vel dixeris Socratem senem maiorem Theaeteto adolescente eodem anno futurum esse illo minorem ipsius mole non immunita. Hac enim ratione Socrates postea est quod antea non fuit, etsi non factus est¹⁾.

Quod Theaetetus se mirari cum diceret, Socrates valde gavisus est; admirationem enim philosophiae esse initium. Ut autem haec dubitatio tollatur, penetrandum esse ait in Protagorae doctrinam intimam²⁾ neglectis eorum opinionibus, qui nihil nisi quod manibus contrectari possit revera esse putent. Haec igitur Protagoras docet eiusque assectatores. Universum erat motio, motionis autem duo genera, alterum agens, patiens alterum. Coeuntia autem inter se et sensum generant et sensile. Sensus sunt et corporis et animi innumerabiles. Respondent iis sensilia, visui colores, aliis alia. Iam vero motio aut celeris aut tarda est. Quidquid igitur tardum est, eodem loco et ad appropinquantiam movetur et ita gignit; quae autem hoc modo gignuntur, celeriora sunt; agitantur enim et in agitatione eorum fit motio. Ita oculus cum aliqua re, quae sub oculos cadit, congressus gignit albitudinem et alba cernendi sensum. Agitantur enim et visus, qui est in oculis, et albitudo, quae est in re una cum oculis colorem edente, et ita oculus impletur visu atque existit oculus videns, quod autem cum oculo gignit colorem, albitudine circumfunditur ac fit album quiddam. Eadem ratione ceterorum quoque sensuum perceptiones accipiendae sunt. Omnino igitur nec quod agit nec quod patitur per se constat; alterum enim sine altero nullo modo esse potest atque si quid cum re quadam concreditur et agens est, id, simulatque in aliud incidit, protenus ipsum pati apparet. Ex quibus omnibus efficitur, ut omnia fieri alicui, nihil unquam esse existimandum sit, etsi ex consuetudine et inscientia eo verbo multum utamur. Neque ullum nomen cuiquam rei vindicandum est, quae ei perpetuam constantemque naturam tribuat, sed naturae convenienter dicendum res fieri et effici et corrumpi et mutari. Iam vero non tantum de rebus singulis ita statuendum est, sed etiam de earum generibus³⁾.

Haec philosophorum praecepta postquam Theaetetus mirum quantum approbavit, restare Socrates animadvertit, ut de sensuum mendacis dicatur, quibus homines in somniis aut morbis aut insanis in errorem inducantur, cum tantum absit, ut quae perperam percipiuntur revera sint quae esse videantur, ut eorum nihil fere sit. At somniantes et vigiles certis notis distinguere non possunt; somnia enim respondent ex altera parte vigiliis. Cum autem par fere sit utriusque condicionis tempus,

1) p. 153 D—155 C. cf. van Heusdius II 3 p. 147 sq. 2) c. XI.
3) c. XII p. 155 D—157 C. cf. van Heusdius II 3 p. 146 sq. 148 sq.

animus semper praesentes sibi opiniones pro veris habet. Eadem est ratio morborum et insaniarum, nisi quod eorum tempus non aequale est; atqui e temporis diuturnitate aut brevitate veritas iudicari non potest¹⁾.

Sed etiam aliter demonstrari potest quod cuique videatur ipsi verum esse. Quodcumque enim omnino diversum est ab altero, id nulla ex parte potest idem esse atque alterum et dissimile esse necesse est. Iam vero innumerabilia sunt agentia itemque patientia atque aliud cum alio commixtum non eadem, sed diversa gignit. Sequitur igitur, quoniam Socrates valens aegrotanti sit dissimilis, ut quodcumque cum Socrate valente concurrat aliud gignat, quam quod cum Socrate aegrotante. Itaque si sanus bibit vinum, dulce ei videtur esse, amarum, si aegrotus. Nulla igitur alia res eodem modo percipitur sensibus; alius enim alius rei est sensus et diversum alia res reddit sentientem; neque illud quod aliquem afficit cum alio congressum idem gignens tale fiet; ex alio autem aliud gignens fiet diversum. Neque vero agens potest esse nullo patiente aut patiens nullo agente, ita ut utrumque necessitudine quadam coniunctum sit. Quamobrem quando quod sensu aliquo me afficit mihi exstat, non alii cuiquam, vera mihi est mea perceptio, quippe quae meae naturae propria sit. Ergo si ego sum iudex rerum, utrum mihi sint necne²⁾, nunquam errans quae sentio etiam scio. Praeclare igitur dictum est a Theaeteto scientiam esse sensuum perceptionem atque eodem redit quod Homerus et Heraclitus docent omnia quasi flumina moveri itemque Protagorae ratio hominem dicentis omnium rerum esse mensuram³⁾.

Iam vero postquam quid sit scientia declaratum est, Socrates id agendum esse dicit, ut examinetur utrum recte sit declaratum necne⁴⁾. Atque in Protagorae quidem praeceptis hoc mirum esse dicit, quod non perinde suem vel simiam vel quamvis bestiam, cum sensus habeant, dixerit rerum mensuram ostendens se ipsum quamvis sapientissimum, tamen non magis sapere, quam ranam, nedum quempiam hominem. Si autem quaecumque opinetur quisque, recta et vera ei essent, non esse cur Protagoras docere se profiteatur. Quae cum ita sint, eum iocari sumendum esse, alioquin omne disserendi et refellendi studium fore vanum⁵⁾.

Quibus rebus expositis Theodorus disputandi munus detrectat amicitiam quae sibi sit cum Protagora excusans et aetatem ad certandum minus idoneam. Quare Socratem, ut cum Theaeteto in haec inquirat, valde rogat⁶⁾. Hunc igitur Socrates interrogat, num miretur sapientia se nullo homine, imo ne deo quidem evasisse inferiorem. Quod Theaetetus dubitationem sibi

1) c. XIII p. 157 C—158 E. 2) c. XIV. 3) p. 158 E—160 E.
4) c. XV. 5) p. 160 E—162 A. 6) c. XVI.

afferre cum concessisset, Socrates facile esse dicit eam tollere e Protagorae doctrina. Nam primum iniuria disputari de diis, cum de iis neque ut sint neque ut non sint Protagoras habeat dicere. Deinde quod dictum sit, sapientia hominem bestiolae cuique parem esse existimandum, id non tam ex re et veritate, quam mero arbitrio et probabili coniectura ita statui¹⁾.

Occurrere autem aliud Socrates dicit rationi Protagorae. Si enim idem est scientia et sensuum perceptio, concedendum sane est quaecumque auribus vel oculis percipiuntur simul etiam sciri. Nihilominus si externum audimus sermonem, audimus quidem eum neque tamen intellegimus. Item si litterarum ignari eas videmus, non simul cognoscimus. Facile autem ea refutat Theaetetus. Litterarum enim formas quidem et colores si videmus itemque voces graves vel acutas si audimus, etiam scimus; reliqua vero quae de iis docentur omnino nec sensibus percipiuntur nec scimus²⁾.

Sed quiddam aliud Socrates contra Protagorae rationem profert. Memoria enim tenemus quae aliquando didicimus vel sensibus percipimus. Iam vero quae memoria tenemus, ea non sentimus. Sequitur igitur, cum scire sit sentire, ut quae meminimus nesciamus. Ita cum quis clausis oculis alicuius quod vidit meminit, contingit, ut quod scit, id ipsum simul nesciat, cum non videat. Ex iis igitur, quae Protagoras posuit, absurda consequi videntur. Sed cavendum esse Socrates monet, ne quasi profligato Protagora triumphant, cum speciosius quam verius videantur disputavisse. Praeceptorum autem Protagorae Socrates Theodorum rogat ut suscipiat patrocinium. Quod Theodorus cum detrectet, ut qui philosophiae studio deserto ad geometriam confugerit, Socrates ipse Protagorae causam agere conatur. Sed antequam hoc facit, iis, quae iam prolata essent, absurdiora concedenda esse ostendit³⁾. Nam ea quidem condicione, ut videre idem sit quod scire, fieri potest, ut quis sciens id ipsum quod scit nesciat. Si quis enim clauso altero oculo aliquid videt altero, simul videt et non videt, unde efficitur eundem idem simul scire et nescire. Deinde si scientia sensibus continetur, videtur etiam acute et obtuse, comminus et eminus, vehementer et leniter scire posse, quoniam eadem sensibus tribuuntur⁴⁾.

Haec omnia vero Socrates inducit Protagoram sic refellentem. 'Risisti me, o Socrates, cum puerulo collocutus qui prae metu quae concedenda erant non concessit. Ego vero ita tantum revincor, ut qui meas partes agit respondeat quae ego respondeam, sin alia, revincitur ipse. Nemo autem concedet meminisse idem esse atque percipere vel cunctabitur concedere fieri posse, ut idem eandem rem sciat et nesciat. Qui enim dis-

1) p. 162A—E. 2) c. XVII p. 163A—C. 3) c. XVIII.

4) c. XIX p. 163C—165A.

similis fit, non est idem, quam priusquam mutatus est. Omnino autem homo non est unus, sed cum alius sit aliis temporibus, innumeri existunt. Neque hoc refutari poterit proprios cuique esse sensus et propterea quod cuique appareat, id illi soli esse vel fieri, cui appareat, ita ut mensura sit quisque rerum. Nimum quantum enim alius ab alio differt hoc ipso, quod alii alia sunt et videntur. Sapiens autem is est, qui efficit, ut cui videantur mala et sint, ei sint et videantur bona. Aegrotanti enim supra diximus amara videri et esse quae edat, bene valenti autem contraria. Quorum neuter sapientior fieri potest vel rudis aut sapiens vocari, sed nitendum est, ut qui est peiore condicione, sit meliore. Medicus autem ut medicaminibus, ita sophista in educatione utitur sermonibus. Quamquam nemo falsa opinantem reddere potest vera opinantem; neque quae non sunt opinari licet neque alia praeter ea, quibus quis afficitur; haec autem semper vera sunt. Sed iudicium est qualis mens, quae fert iudicium, perversum, si mens est perversa, rectum, si mens est recta. Opiniones autem ab imperitis tantum dicuntur verae, ego vero aliis alias meliores dico, veriores neutquam. Quemadmodum igitur agricolae sapientes, si plantae languent, faciunt ut vigeant, ita sapientes oratores efficiunt, ut civitatibus pro pravis utilia iusta esse videantur. Nam quae civitati cuique videntur iusta et honesta, illi etiam sunt, quamdiu ita statuit. Itidem sophista, qui educandos moderari potest, sapiens est et magna dignus mercede. Quae cum ita sint, alii aliis sunt sapientiores neque tamen quisquam falsa opinatur atque quisque mensura est. Attamen si tu, o Socrates, aliquid contra hanc rationem disputare cogitas, aut continua oratione exponas aut interrogando excutias; noli tamen captioso disputandi genere uti, sed omissa omni certatione, qua iocando alter in errores inducitur, serio disputa et eos tantum ostende errores, in quos ipse ille, quocum colloqueris, per se et ex prioribus sermonibus raptus est. Quod si facies, qui tecum colloquentur, te sequentur et diligenter, se vero ad philosophiae studium conferent, quo alii fiant quam ante fuerint, sin autem aliter facies, philosophiae odium habebunt. Benigne igitur attenteque considera, quid velim omnia moveri dicens et quod cuique videatur tam singulis tam civitatibus, verum esse atque his accurate perpensis inquire, utrum idem sit scientia et sensuum perceptio necne, deserto quotidiano dicendi usu, qui hominibus affert difficultates maximas.²⁾ Haec est defensio, quam Socrates Protagorae suppeditat¹⁾.

Protagoras in oratione quam modo habuit Socratem reprehenderat, quod pueruli metu utens per iocum potius quam serio rationem suam impugnasset. Quod ne iure sibi iterum obiciatur,

1) c. XX p. 165E—168C.

Socrates Theodorum ut secum hanc rem excutiat adhortatur atque eo tantum pollicetur disputationem se perducturum esse, ut cognoscatur sitne Theodorus ipse rerum geometricarum mensura an quisque aequè idoneus ad artes, quibus ipse excellat. Quod Theodorus facturum se esse promittit Socratem, qui omnes ut secum disputarent cogebat, cum Scirrhone et Antaeo comparans. His autem viris se Socrates dicit validiorem, confectos enim esse ab Hercule Theseoque, se autem quamvis ab innumeris Herculis et Theseis graviter contusum tamen non desistere ab illo certaminis genere¹⁾.

Socrates igitur repetit quae antea Protagoram fecerat disputantem, homines quamvis sufficiant ad sapientiam, differre tamen conditione et qui ea utantur meliore sapientes esse. Quod ne videatur ipse statuisse, satius fore censet ex ipsius Protagorae sermone elicere eius consensum. Protagoras igitur dixit quod cuique videatur, id ei etiam esse. Vulgo autem existimant unumquemque aliis in rebus se ipsum ceteris sapienterem, in aliis vero alios se sapientiores habere; praesertim qui in magnis versantur periculis, ab iis tamquam a diis salutem sperant, qui eam sibi afferre possint. Atque omnino in omnibus negotiis praeceptores ducesque quaeruntur. Inde efficitur, ut homines ipsi et scientiam et inscientiam penes se esse putent. Cum autem scientiam verum existiment iudicium, inscientiam falsum, homines dicendum erit modo vera opinari, modo falsa. Quod concedendum sane erit ei, qui omnium rerum mensuram dicit hominem. Si quis igitur iudicium quoddam facit, id ipsi certe verum est, aliis vero procul dubio de eius iudicio licet ferre iudicium eumque lapsum esse putare. Quare si neque Protagoras ipse hominem mensuram esse putaret neque multitudo, sicut non putant, nemini necesse est id verum esse. Si vero ipse quidem haberet verum, multitudo non item, primum quanto plures sunt, quibus id videtur, quam quibus non videtur, tanto magis non est, quam est. Deinde Protagoras quemvis ea quae sunt opinari statuens ipse eorum opinionem, qui sibi contraria iudicent quique mentiri se existiment, veram esse concedit; illi vero suo se iure errare negant. Utique igitur, imprimis a Protagora conceditur, cum contraria dicentem vera dicere concedat, neque canem neque hominem quemlibet ullius rei esse mensuram, quam non didicerat. Itaque veritas eius, quoniam ab omnibus impugnatur, neque alii cuiquam neque ipsi vera est²⁾.

Attamen Socrates nescire se dicit, an non penitus perspexerint quid Protagoras senserit, at ipsis quae sibi videantur esse dicenda. E communi autem consensu hoc est statuendum alios aliis esse sapientiores³⁾. Quamquam enim in meris sensuum perceptionibus Protagorae ratio non est improbanda, in rebus tamen

1) c. XXI p. 168 C—169 D. 2) p. 169 D—171 C. 3) c. XXII.

salutaribus et perniciosis alius ab alio differt. Itidem in rebus civilibus quae civitas de honestate, de iustitia, de pietate sancit, ea etiam sunt revera unicuique neque in his vel privatus privatus vel civitas civitate est sapientior; ubi vero constituendum est quid civitati conducatur, quid non, inter eos, qui publice aliquid vel suadent vel dissuadent, multum interest neque quisquam dixerit, quaecunque civitas utilia sibi existimans statuerit, ea omnino ei profutura. De rebus enim iustis et iniustis, sanctis et impiis, cum nihil sint per se, quaecunque vel singulis vel civitatibus placent, ea ipsis vera sunt, quando et quamdiu placent. Atque hunc fere in modum ii quoque philosophantur, qui non omnino amplectuntur Protagorae rationem¹⁾.

Hic Socrates repente sermonem abruptum sese sentit ab alio dicendi argumento ad aliud delapsum esse. Quod Theodorus postquam dixit ita factum esse, quod otiosi essent, Socrates: 'animadverti', inquit, 'eos qui in philosophia multum tempus consumserint, in iudicia adductos ridiculos reperiri oratores. Videntur enim qui a pueris in foro sunt, serviliter, qui philosophiae se dederunt, liberaliter educati esse. Ut enim philosophi, cum semper fruuntur otio, sive prolixius sive brevius de rebus quibuslibet disputant, sic contra oratores temporis angustiis inclusi tantum quae ad causam pertineant contionantur; contiones autem semper habentur pro conserto et coram domino iudice et saepe vita ipsa periclitatur. Qua servitutis consuetudine omnis ex animo eorum eximitur liberalitas et ingenuitas et ad fraudes et mendacia confugere coacti corrumpuntur ac depravantur, ita ut de animi sanitate sint deturbati, cum evaserunt viri, ipsi quidem perquam ingeniosos et versutos se existimantes²⁾.

Longe alia ratio verorum philosophorum est. Loquuntur, ut iis placet, neque quisquam iis praefectus est³⁾. Res civiles enim non curant, honores non petunt, generis nobilitatem parvi faciunt, aliorum res domesticas prorsus ignorant. Corpore enim tantum in civitate adsunt, mente vero illa omnia contemnent universam rerum naturam perlustrant. Propter hanc rerum quotidianarum inscitiam vulgo sunt ludibrio, ut Thaletem, cum stellas observans in puteum incidisset, Thracia quaedam ancilla scita risisse dicitur, quod coelestia quidem cuperet cognoscere, quae vero ante pedes posita essent ignoraret. Revera enim philosophus singulorum hominum non attingit negotia, sed quae sit hominis natura perscrutatur quidque ei conveniat. Talis igitur ubi in publicum prodit atque de rebus tritis disserit, risum movet vulgo atque turbae, cui videtur stupidus esse. Neque enim cuiquam potest maledicere, quippe cui talia curae non sint; aliorum vero iactationes cum risu excipiat, nugator habetur; tyrannorum enim et regum potentiam aequè despiciat atque

1) p. 171 C—172 B. 2) p. 172 C—173 B. 3) c. XXIII.

latifundiorum possessores. In generis autem nobilitate et vetustate gloriari pusilli animi esse ei videtur; genus enim quodque repetitur ab homine, qui unus erat de multis¹⁾. Si quis vero relictis illis controversiis vulgaribus eo philosophum sequatur, ut quae iustitiae et iniustitiae sit natura quaerere instituat, vel missis illis de singulorum hominum felicitate opinionibus considerationem intendat in ipsam humanam felicitatem et miseriam, risui est omnibus harum rerum peritis, ut philosophi a vulgo ridentur. Stolidi enim sane videntur, cum servorum ministeriis funguntur, quae vero hominem decent liberum, illis nemo melius obit. Et certe si philosophi omnibus se probarent, plus pacis haberemus ac minus malorum²⁾.

'Sed mala e rebus humanis nunquam tolli possunt, quoniam aliquid bono contrarium sit necesse est, ad deos tamen non pertinent. Quamobrem nitendum est, ut quam citissime ex hac terra eflugiamus ad deum ipsum, hoc est ut deo quam simillimi fieri conemur. Ad dei autem similitudinem ita accedimus, ut iustitiam et pietatem colamus cum sapientia, non ita, ut bonorum virorum prae nobis feramus speciem. Est enim deus iustissimus, ut nemo nisi iustissimus ei similis sit. Hac igitur in re posita est vera virtus, rerum vero civilium aliarumque cognitio quiddam humile et vulgare videtur. Itaque quamquam qui his artibus instructi sunt, sibi mirum quantum sapere videntur, tamen revera desipiunt; ignorant enim iniustos manere poenas, quas effugere non possint. A divino enim, quod unum summam affert beatitudinem, desciscentes ad id, quod divini est contrarium ideoque miserrimum poenas ita pendunt, ut mali malis laborent. Haec autem illi, qui callidos et versutos se habent, quasi ab insipientibus quibusdam dicta sint, audient. Unum tamen illis usu venit, ut, cum ipsis ratio reddenda sit opinionis suae, omnis eorum sapientia evanescat, ita ut a pueris nihil videantur differre.' Haec igitur Socrates quasi praeteriens de philosophorum et rhetorum discrimine³⁾.

Socrates ad propositum revertitur, a quo declinaverat eo, quod dixerat Protagoram eosque, qui ab eo profecti sint, illud certe non ausuros esse affirmare, quaecumque civitas, cum utilia sibi ea fore existimaverit, legibus sanxerit, ea etiam futura semper utilia. Saepe enim fit, ut quae profutura esse putentur, cum leges dentur, revera postea non sint. Atque rem ita se habere, clarius ex ipsa notione eius, quod utile appellatur, intellegi potest. Nam quidquid utile est, id etiam ad temporis futuri rationes refertur. Ad quas ipsas etiam civitas in legibus faciendis spectat. Iam vero si homo rerum est mensura, etiam de rebus futuris ei iudicandum est. At enim facile est ad animadvertendum eos, qui rerum habeant scientiam atque usum,

1) c. XXIV. 2) p. 173C—176A. 3) c. XXV p. 176B—177C.

imperitis multo rectius iudicare. Quod etiam ipsius Protagorae exemplo affirmatur. Is enim sese de orationum effectu melius ceteris omnibus iudicare posse profitebatur. Quod nisi persuasisset discipulis, ei non magnam pecuniam solvisset. Quae cum ita sint, Protagorae ipsi concedendum erit non solum alium esse sapienterem, sed etiam sapientem unum rerum esse mensuram¹⁾.

Sed videndum esse Socrates dicit, num praesentes cuique affectiones, sensus, opiniones verae sint²⁾. Haec vero sententia cum ex Heracliteorum praeceptis fluxerit, ab iis ordiendam esse disputationem. Quod Theodorus quamquam concessit, tamen cum Heracliteis ipsis quemquam colloqui posse negat. Deesse enim iis omnem tranquillitatem et constantiam in disputando, deinde uti eos sermone admodum obscuro et inaudito, quo magis audientium animos percutiant, quam verum aperiant, deinde nihil unquam ab iis absolvi, cum nihil omnino pro certo dicant. Suspiciente autem Socrate eos fortasse discipulis se patefacere, Theodorus nullos apud eos esse discipulos dicit, sed illos sponte crescere, quare fieri, ut alter alterum nihil scire existimet. Itaque quae illi dicant quasi problema quoddam esse considerata. Iam Socrates Heracliteorum illam doctrinam ab antiquis repetit, qui quidem poetica oratione eam occultaverint, a recentioribus vero eam esse divulgatam, ita ut vel sutores eam capere possint. Horum vero contraria praecipere Melissum et Parmenidem eorumque discipulos. Quae cum ita sint, praestare Socrati videtur primum eorum examinare rationem, qui omnia moveri statuunt; quae si minus placeat, ad eos confugiendum esse, qui universum unum et immobile esse dicant; si vero utriusque errare videantur, ridiculos se ipsos fore, cum sapientissimis illis viris se haberent sapientiores³⁾.

Iam Socrates quaestionis ipsius initium ducit a motione, cuius duo discernit genera, alterum, quod positum est in loci mutatione et in eodem versatione (*περιφορά*), alterum, quod in mutatione rerum (*ἀλλοίωσις*). Iam vero omnia utroque modo moveri necesse est, alioquin simul movebuntur atque consistent. Demonstratum autem erat supra primum sensuum perceptiones ita fieri, ut motio inter id, quod patitur, et id, quod efficit, intercedat, qua motione patiens evadere sentiens, non sensum, efficiens autem quale aliquid, non qualitatem. Deinde demonstratum erat neque patiens neque efficiens esse per se, sed ex utroque coeunte fieri et sensus et sensa. Quae cum ita sint, omnia, quoniam et moventur et mutantur, perpetuae mutationi obnoxia sunt. Velut album dum movetur, etiam mutatur, et visus item. Quocirca nihil neque album dici potest nec non album nihilque est, quod et videre te et non videre recte dicere

1) p. 177C—179B. 2) c. XXVI. 3) c. XXVII p. 179C—181B.

nequeas. Scientia igitur si in sensuum perceptione posita est, non magis scientia est, quam non scientia dicenda neque quidquam est, quod non recte responderi possit. Quid quod neque ita nec non ita dici oportet, quandoquidem his vocabulis motio tollitur. Nova igitur illis philosophis utendum erit oratione, nisi forte hoc dicant: ne ulla quidem ratione, quod ut infinite dictum maxime iis congruat. Rebus sic se habentibus Socrates Protagorae non concedit quemquam rerum esse mensuram, nisi sit prudens neque magis scientiam esse in sensibus¹⁾.

His expositis Theodorus a disputando desistit eiusque partes Theaetetus rursus suscipit. Qui quamquam Socratem et Theodorum rogat, ut etiam rationem eorum, qui omnia stare dicant, eodem modo explicent quo Heracliteorum, Socrates tamen se ei non obtemperaturum esse dicit. Vereri enim se non Melissum quidem aliosque eiusdem sectae, sed unum Parmenidem, qui tanta sit ingenii altitudine, ut vix quae ille senserit assequi possint. Maxime autem verendum esse, ne quaestio de scientia instituta talibus sermonibus penitus obruatur²⁾.

Socrates igitur Theaeteti illud, perceptionem sensuum esse scientiam, retractat. 'Percipimus', inquit, 'res, si accurate, ut par est, dicimus, non sensibus, sed per sensus³⁾'. Sensus enim sunt instrumenta quaedam, quibus omnia ad unam quandam animi vim referuntur. Deinde sunt corporis et unicuique eorum certa quaedam subiecta sunt rerum genera, ita ut aliud per alium cognoscamus. Si quid igitur de duabus rebus sentimus, fieri non potest per unum sensum. Huius generis sunt quae dicimus vel eadem aut diversa esse vel unum aut plura vel similia aut dissimilia. Quae rebus igitur sunt communia, eorum nihil assequimur per sensus, ut facile appareat unam mentem esse, qua ea concipiuntur⁴⁾. Quare alia sunt, quae per sensus percipiuntur, alia, quae mens res inter se comparando cognoscit. Huc accedit, quod sentimus simul ut nati sumus, comparandi vero et ratiocinandi facultatem multa demum exercitatione assequimur. Iam vero si nescimus, sitne aliquid an non, id verum esse dicere non possumus, quod autem dicere non possumus verumne sit annon, id scire non possumus. Sequitur igitur sensuum perceptionem, quippe qua non possumus cognoscere, num quid sit vel verum sit, prorsus diversam esse a scientia⁵⁾.

Repertum igitur cum sit scientiam non esse in sensuum perceptionibus, Socrati videtur restare, ut quaeratur in iis, quae mens agit i. e. in opinando⁶⁾. Quare Theaetetus denuo de scientia interrogatus omnem opinionem dicere non audens scientiam, quod etiam falsae sint opiniones, veram esse respondet. Quod

1) c. XXVIII p. 181 B—183 D. 2) p. 183 D—184 A. 3) Cf. van Heusdius II 1 p. 44 sq. 4) c. XXIX. 5) p. 184 B—186 E. Cf. van Heusdius II 3 p. 156 sq. 6) c. XXX.

fortiter responsum Socrates laudat, sed dubium semper se haesisse dicit, quid de falsa opinione statueret. Quidquid enim opinor, inquit, aut inter ea referendum est quae scimus aut inter ea, quae nescimus. Cum autem fieri non possit, ut quis sciens aliquid idem nesciat vel nesciens sciat, falsa opinio neque ita exsistere potest, ut quis ea quae sciat arbitretur alia quaedam esse ex iis, quae sciat, neque ita, ut ea quae nesciat alia quaedam esse arbitretur ex iis, quae nesciat, neque ita, ut quae sciat esse putet quae nesciat aut quae nesciat esse quae sciat. Quare non est concedendum quemquam falsa opinari¹⁾.

At fortasse falsa opinio ad id referenda est, quod non est. Sed nusquam tale quid fieri potest. Quemadmodum enim qui sensibus aliquid percipit, non potest percipere nihil, ita etiam qui opinatur, aliquid certe opinetur necesse est, quique nihil opinatur, is plane nullam habeat opinionem²⁾.

Forsitan autem quispiam dixerit falsa opinari, qui res opinando inter se confundat. Quod qui facit, aut ambas res opinatur aut alterutram. Opinatio autem sermo est, quem mens secum ipsa tacite habet. Cum autem certam alicuius rei notionem habet, tum eam opinari dicimus. Iam vero nunquam accidere potest, ut quis alterum, quod opinetur, dicat esse alterum, quod opinetur idem. Quare ambae res inter se confundi non possunt neque alterutra. Neque ei, qui alteram solam opinatur, tribui potest falsa opinio; alioquin quod non opinatur eum opinari dicendum esset³⁾.

Quae cum ita se habeant, falsae opinioni locus non videtur relictus esse. Sed ea prorsus sublata valde verendum est, ne multa absurda concedenda sint. Unum vero restat, quo error deprehendi possit. Iniuria enim antea dictum esse videtur fieri non posse, ut quis quae sciat ea esse opinetur quae nesciat. Nimirum disci possunt quae quis ante ignoravit. Iam mentibus fingamus massam cerae inhaerere aliis aliam, Musarum matris Mnemosynes donum, in qua signa rerum quae percipiuntur sensibus imprimantur. Quod autem ita expressum est, memoria tenemus et scimus, quamdiu menti eius inest imago; quod vero deletum est aut exprimi non potuit, obliviscimur et nescimus⁴⁾. Quod si ita ponimus, falsa opinio et error ita potest nasci, ut quis quae sciat modo esse ea opinetur, quae sciat, modo ea, quae nesciat. Quatuor autem sunt genera modorum, quibus quae sciuntur vel percipiuntur confundi non possunt. Atque primo quidem generi hoc est commune, ut agatur de sola mentis notitia quae memoria tenetur perceptione exclusa, in altero agitur de sola perceptione sensuum exclusa memoria, in tertio notitia et perceptio ita ponuntur coniunctae, ut ea, quae nunc

1) p. 187 A—188 C. 2) c. XXXI p. 188 D—189 B. 3) c. XXXII p. 189 B—190 E. 4) Cf. van Heusdius II 3 p. 162 sq.

ipsum fit per sensum perceptio ad suam ac propriam imaginem memoria servatam referatur, in quarto denique utraque et perceptio et mentis notitia abesse ponitur. Error autem ita locum habet, ut sensuum perceptio non satis accurata sit aut scientia obscurior quaedam¹⁾. Veluti Theodorum et Theaetum si novi eorumque teneo memoriam, fieri potest, ut nonnumquam videam utrumque vel audiam vel alio sensu percipiam, nonnumquam non, nihilominus autem utrumque noverim. Iam errare ita possum, ut Theodorum et Theaetum cognoscam quidem, sed cum e longinquo ac vix conspiciam, utriusque suam adhibere conans imaginem Theaetum putem esse Theodorum, aut ut alterutrum tantum conspiciam, sed licet utriusque imagines menti impressae sint, alterius simulacrum ad alterum transferam et ita Theaetum, quem conspicio, Theodorum esse putem. Omnino igitur falsa opinio non versatur in rebus, quas plane ignoramus vel non sentimus, sed in iis solis, quas scimus et sentimus. Vera autem opinari honestum, falsa vero turpe est²⁾.

Cuius rei causam hanc esse perhibent. Si cera illa, quam animis inesse finximus, multa et bene praeparata est, veras diurnasque imagines suscipit, sin sordidior est aut mollior aut durior, imagines obscuriores et facile evanescentes suscipit; unde fit, ut alii sint dociles, memores, erroris expertes, alii hebetes, obliviosi, erroris pleni. Quae cum ita sint, et veras et falsas opiniones esse concedendum erit³⁾.

His vero ita expositis falsam opinionem docetur non solum oriri e sensuum perceptionis et mentis notitiarum confusione, sed etiam ita existere posse, ut mentis notitiae inter se confundantur. Accidit enim, ut quis septem et quinque quid efficiant computans undecim esse existimet, unde facile apparet ipsas numerorum notitias animo comprehensas ab eo inter se confundi. Cum vero utrumque noverit, et duodecim et undecim, relinquitur, ut aut nullam omnino falsam esse opinionem statuamus, aut fieri utique posse censeamus, ut quis quod sciat idem nesciat. Neutrum autem quoniam ratio admittit, ad id redeundum erit, quod ab initio ad quaerendum propositum erat, ad ipsius scientiae vim ac naturam declarandam. Quae nisi explorata sit, falsa opinio quid sit, inveniri non potest⁴⁾.

Volunt igitur nunc quidam scire esse scientiam habere. Praestat tamen dicere: scientiam possidere. Habere enim et possidere hoc inter se differunt, quod quae habemus, iis iam utimur, sed quae possidemus, iis ad libidinem vel utimur vel non utimur. Quod columbarii exemplo illustratur. Columbae enim, quae in eo habitant, possidentur, quae vero de iis captae

1) c. XXXIII. 2) p. 190E—194C. 3) c. XXXIV p. 194C—195B. Cf. van Heusdinus II 3 p. 164 sq. 4) c. XXXV p. 195C—197A.

sunt, habentur. Avibus igitur mentis notitiae similes sunt. Cuius enim rei sive discendo sive inventiendo scientiam habemus, eam quasi saepo quodam continemus et ita scimus. Alia vero est ratio notitiarum mentis, quas venamus, quamquam menti insunt. Veluti qui arithmeticae peritus est, quamquam omnium numerorum rationes cognovit, fieri tamen potest, ut quantus sit numerus quidam quaerat. Itaque tamquam insciens quaerit quod iam novit¹⁾. Inde apparet duplicem esse quasi venationem notitiarum, alteram, antequam possidemus, possidendi causa, alteram, quamquam possidemus, ut iis in praesenti utamur. Hoc qui facit, aut sciens quae dudum scit discere cupit aut rerum, quas eum scire concessimus, insciens est. Sed hoc ut ut est, quoniam habere et possidere inter se differunt, certe quae possidet non potest non possidere neque quae scit nescire. Falsa autem opinio ita oritur, ut quis e mentis notitiis, quas possidet, aliquam aucupans aliam pro ea, quam voluit, capiat eoque modo fallatur. Qui vero quam voluit, eam apprehendit, erroris expertus est et quae revera sunt opinatur²⁾.

Sed si falsa opinio e notitiarum, quas animus hausit, confusione repetitur, permirum videtur, quod cuius rei habemus scientiam, eam nihilominus ignoramus et aliam pro alia habemus. Neque aliter res se habet, si quis rerum notitias non solum veras, sed etiam falsas menti inesse sumpserit. Nam qui falsa opinatur, certe minime sibi videtur falsas rerum notitias cum veris confudisse. Ita ad primam difficultatem redimus; quae quis enim scit cum iis quae nescit confundi non possunt. Quamobrem rursus id agendum est, ut, antequam falsae opinionis ratio exquiratur, quae sit scientia accuratius declaretur³⁾.

Fortasse autem non decedendum est de sententia ante proposita, qua scientia in recta opinione continetur; nam erroris expertus est. Sed facile iudicis et oratoris exemplo doceri potest inter scientiam et rectam opinionem multum interesse. Oratores enim iudices non docent, sed iis persuadent, ut quae ipsi velint opinentur. Persuadere autem est opinionem inculcare. Quodsi iudicibus recte persuasum est de iis, quae nemo nisi qui ipse viderit scire possit, veram opinionem sequentes recte iudicant, non scientiam nacti. Si vero idem esset recta opinio et scientia, perfectus iudex sine scientia nunquam recte opinaretur. Itaque inter utrumque apparet aliquid esse discrimen⁴⁾.

Dicit autem quidam scientiam esse veram opinionem *μετά λόγον*; *λόγον* enim quae sint expertia, ea sciri non posse, quae vero *λόγον* habeant, ea posse sciri⁵⁾. Iam vero definitionem quae h. l. voce *λόγον* significatur, ille ait non admittere simplicissima quaeque rerum elementa, e quibus omnia composita

1) c. XXXVI. 2) p. 197B—199C. 3) c. XXXVII p. 199C—200D. 4) p. 200D—201C. 5) c. XXXVIII.

sint; alioquin iis tribui aliquid, quod ab iis alienum sit. Ea igitur non posse nisi nominari; explicationem autem in compositis demum rebus suum habere locum. Itaque elementa rerum solis sensibus percipi; ex iis vero quae conflata sint, ea admittere et veram opinionem et cognitionem et definitionem i. e. scientiam¹⁾.

Unum vero in hac philosophandi ratione displicet, quod rerum principia cognosci non posse, quae vero ex iis composita sint cognosci posse dicuntur. Quod quo magis perspicitur, iuvabit vocabula eorumque elementa i. e. litteras considerare²⁾. Etenim syllaba quaeque litteris, ex quibus constat, cognoscitur et definitur, litterae vero ipsae percipiuntur quidem, sed explicationem non admittunt neque, cum vocem tantum habeant et sonum, mente cognoscuntur. Quare syllaba si nihil est aliud nisi summa elementorum, consequens est, ut sciatur earum partium summa, quae singulae partes nesciuntur³⁾.

Sin autem syllabam putaveris esse simplicem quandam et unam formam, quae e coniunctione elementorum nascatur, sed ab iis sit diversa, apparebit partes eius esse non posse. Cuius enim sunt partes, totum (*ὅλον*) esse necesse est omnes partes. Sed fortasse totum, quamquam e partibus constat, unum quoddam est diversum a partibus. Quod si statuitur, quaerendum est num totum et omne (*πᾶν*) inter se differant⁴⁾. Iam vero omnia et omne idem sunt. Ubique enim omnis alicuius rei numerus et res ipsa idem significant, veluti exercitum exercitus numerus efficit. Numerus autem rei cuiusque nihil aliud est nisi omnes eius partes; omnes partes vero sunt omne. Totum igitur esset omne, si partibus constaret. Attamen si omne est cui nihil deest, totum esse idem apparet; cui enim aliquid deest, neque totum neque omne est. Totum igitur, ut omne, omnes sunt partes. Quamobrem syllaba si idem est atque vocum singularum summa, aequè cognosci potest⁵⁾.

Quod ne fiat, sumendum erit syllabae non esse partes, sed omnino unam esse eam ac simplicem formam. Iam vero si res ita se habet, in syllabam idem cadit, quod in elementa. Potest enim, quia est simplex atque individuum quoddam, nec defini nec sciri⁶⁾.

Aliter sentiet qui meminerit, quomodo prima litterarum elementa didicerit. In omni enim arte primum elementa rerum traduntur, deinde ea quae ex iis composita sunt, atque quo quis clariorem habet elementorum cognitionem, eo perfectius disciplinam quamque percipit⁷⁾.

Sed redeamus ad id, quod propositum est, scientiam esse veram opinionem *μετὰ λόγου*. Iam haec vox triplici modo ac-

1) p. 201 C—202 D. 2) c. XXXIX. 3) p. 202 D—203 D.
4) c. XL. 5) p. 203 E—205 B. 6) p. 205 C—E. 7) c. XLI
p. 206 A—B.

cipi potest. Primum enim oratio est, qua cogitata aperiuntur. Sed quoniam homo quisque fere quid de quaque re sentiat eloqui potest, hac vocis interpretatione tollitur omne discrimen, quod inter scientiam et veram opinionem intercedit¹⁾.

Deinde *μετὰ λόγου* significare potest: ita ut totum elementis, quibus constat, percensendis explicetur, velut cum quis de curru interrogatus singulas eius partes enumerat vel cum de Socratis nomine rogatus singulas eius litteras et syllabas recenset. Sed quamvis quis litterarum notitiam habeat, tamen in syllabis digerendis vel in vocabulis scribendis errare potest. Quod qui facit non est sciens, quamquam elementorum gnarus scribit et recte opinatur. Quare rectam opinionem cum elementorum enumeratione coniunctam nondum licebit appellare scientiam²⁾.

Restat tertia ratio, qua illud *λόγος* accipiunt. Potest enim explicatio esse notarum, quibus res quaeque a ceteris omnibus differat. Sed ita si dicimus, sequitur, ut qui hominem quempiam probe noverit, nisi notas omnes perspectas habeat, quibus a reliquis discernatur, eum plane non noverit, id quod certe nemo erit qui concedat. Nam cum recta opinione ubique necesse est coniunctam esse notarum, quibus res distinguantur, notitiam. Deinde si sciendum nobis est quomodo res inter se differant, scientia est recta opinio cum scientia coniuncta, qua explicandi ratione nihil sane explicatur³⁾.

His scientiae definitionibus confutatis Socrates disputandi finem facit magni esse ducens quae nesciantur sciri non arbitrari. Sibi vero ait nunc in porticum regiam abeundum esse; cras mane autem pergendum esse⁴⁾.

III. De scaena dialogi et de tempore, quo habitus esse fingitur.

Socrates et Theodorus Cyrenaicus in aliquo gymnasio Atheniensi⁵⁾ fortuito convenisse finguntur. Videtur enim Theodorus, quo tempore hic sermo habitus est, Athenis artes mathematicas pueris tradidisse. Hunc igitur Socrates de adolescentium eius scholas frequentantium indole interrogavit. Theodorus autem prae ceteris omnibus laudat Theaetetum adolescentem. Qui cum ipse protenus cum amicis nonnullis intraret, Socrates cum eo colloqui coepit. Finito autem colloquio gymnasium relinquit, ut in porticum regiam iret⁶⁾.

De tempore, quo Plato dialogum habitum esse fingat, ambigi non potest. In prooemio⁷⁾ enim Euclides Socratem, paulo ante-

1) p. 206 C—E. 2) c. XLII p. 206 E—208 B. 3) c. XLIII
p. 208 C—210 B. 4) p. 210 CD. 5) p. 144 C. 6) p. 210 D.
7) p. 142 C.

quam mortuus sit, cum Theaeteto narrat congressum esse et hunc sermonem habuisse. Atque finito colloquio Socrates ipse a Meleto se iam accusatum esse significat¹⁾. Id tempus minus idoneum cuiquam videatur esse ad sermonem de scientiae vi habendum. Sed minime haec res a Socratis moribus abhorret. Xenophon²⁾ enim Hermogene auctore Socratem narrat, etiam postquam accusatus sit, de omnibus aliis rebus disseruisse, de accusatione minime locutum esse.

IV. De personis dialogi.

Socrates inducitur senex a Meleto iam accusatus. In omnibus igitur artibus, quibus excellit, quam maxime est perfectus, ita ut eum intuentes sapientiam ipsam cernere nobis videamur. Atque ut ipse sapientissimus est, ita etiam viam, qua quis sapiens fieri possit, monstrare potest. Quare et digna et idonea est eius persona, quae sit in hac disputatione princeps. Insignis enim eius est sollertia, qua notitias rerum menti humanae innatas elicere potest. Quis est enim, qui artem eius obstetriciam³⁾ ignoret in hoc libro celebratam, qua quidem ita fieri dicit Socrates, ut ipse ex se nihil procreet, animis autem parturientium adsit in parturiendo atque si quid falsi protulerint, id tollat? Duplex igitur eius est ars; explicat aliorum sententias et utrum verae sint necne iudicium facit, ipse vero rationes certas et praecepta dat nulla⁴⁾. Deinde insatiabili est disputandi cupiditate, propter quam cum Scirrhone et Antaeo comparatur⁵⁾; ut enim ille viatores singulari crudelitate de rupibus praecipitavit, hic quoscumque potuit ut secum luctarentur coegit, ita Socrates pepercit nemini, neminem a se dimisit, nisi si ante quid valeret in disputando comperisset. Disputationibus autem cum omnes homines petiit, tum maxime sectatus est adolescentes bene moratos, quos in sermones vocaret⁶⁾. Notissimum est quoque Socratem in ironia dissimulantiaque longe lepore et humanitate omnibus praestitisse. Utitur autem omnino ea dialectica, quae mirifice respondeat moribus et opinionibus eorum, quos refellit. Saepe ex aliorum mente disputat, ut eos suis ipsorum laqueis irretiat, saepe iisdem argutiis indulget, quibus adversarii uti consueverunt. Neque aliis in rebus petulante dicendi genere abstinere et hilarem se ostendit et promptum ad iocandum.

Neque tamen omnia, quae Socrates de se profitetur, ad eum ipsum pertinent. Quamquam enim reipublicae admini-

1) p. 210D. 2) mem. IV 8, 4. Cf. Munkius p. 390. 3) De Socratis arte obstetricia qui scripserunt, eos cognosceas ex Hermanno p. 327 n. 310. 4) p. 150C. 5) p. 169AB. cf. p. 183D. 6) p. 143D.

strandae potestatem, quantum per leges fieri licuit, aliis concessit, tamen tantum abfuit, ut ab hominum se societate segregaret, ut ea omnino carere non posset. Quare imago veri philosophi magis ad similitudinem Platonis quam Socratis videtur depicta¹⁾.

Cum Socrate, qui omni sapientia instructissimum se praebet, colloquens inducitur Theodorus vir gravissimus quidem, sed unis fere disciplinis mathematicis deditus²⁾. Cyrenaicus erat et Platonem fertur, cum Cyrenis commoraretur, mathematicam docuisse³⁾. Quam artem quamquam prae ceteris coluit, tamen a philosophiae studio non erat alienus; probavit enim Protagorae opiniones⁴⁾. Sed mox philosophiae studio misso ad geometriam maxime sese applicuisse videtur⁵⁾. Quare non mirum est Heracliteos ab eo improbari et carpi propter inconstantiam⁶⁾. In omnibus autem studiis ita versatus esse videtur, ut de rebus certis tantum et definitis dissereret⁷⁾. Animi videtur fuisse severi et prope morosi⁸⁾. Plato autem quamquam eum in tribus dialogis Theaeteto sophista politico inducit, tamen audientis magis partes ei quam disserentis tribuit. Erat enim in Socratica disserendi ratione minus exercitatus et aetate provecior, quam ut ea assuesceret⁹⁾. Itaque invitus et multa reluctans in disputationis societatem venit et patrocinium Protagorae ita gessit, ut confutatum eum esse omnibus appareat¹⁰⁾.

Praeter Socratem et Theodorum in hoc sermone colloquentem cognoscimus Theaetetum adolescentem ardentissimo sciendi studio incensum et optime moratum. Filius erat Euphronii Suniensis viri spectatissimi, qui magnas divitias ei reliquerat; quarum quamquam maximam partem tutorum perversitate perdiderat, tamen erat liberalitate maxima¹¹⁾. Discipulus erat Theodori, qui eum dicit Socrati esse non dissimilem et oris deformitate et ingenii acie et animi candore; naso enim esse simo oculisque prominentibus, excellere autem non minus docilitate alacritate fortitudine constantia quam lenitate modestia memoria¹²⁾. Tantis Theodori laudibus Theaetetus non indignus erat. Fortissimum enim et constantissimum se praestitit in pugna aliqua facta apud Corinthum, ex qua vulneratus et torminibus affectus rediit¹³⁾. Acerrimum autem se praebet, ubi respondet Socrati, modestissimum¹⁴⁾, ubi ab eo refutatur, affluentem ingenio, ubi aliquid cogitando inveniendum est¹⁵⁾. Imprimis

1) Steinhartus p. 25. 2) p. 145A, 162E. 3) Diog. La. II 103, III 6. Apul. de hab. doct. Pl. I init. 4) p. 161B, 162A, 164E sq. 5) p. 165A. 6) p. 179E sq. 7) C. F. Hermannus p. 658 n. 488. 8) p. 145C. 9) p. 146B, 162B. 10) Groen van Prinsterer, pros. Pl. p. 190. 11) p. 144CD. 12) p. 143E—144B. 13) p. 142A—C. 14) p. 161A *οὐδ' αὖτως γὰρ δύσκολος*, p. 144B *μετὰ πολλῆς προσπάτης*. 15) Steinhartus p. 205 n. 26. Quiddam quod contra Protagoram dici possit bene refellit p. 163BC.

mathematicae operam dedit; quare quae de numeris rationalibus et irrationalibus in hoc libro exposita sunt, ab eo excogitata esse Plato fingit¹⁾. Atque dicitur Theaetetus etiam *τὰ πέντε καλούμενα στερεὰ γράψαι*²⁾. Neque a philosophia alienus erat³⁾, sed ingenium habebat ad eius subtilitatem satis idoneum.

Praeter has tres personas pueri quidam colloquio affuerunt⁴⁾. Eorum unus Socrates natu minor dicitur⁵⁾ Theaeteti familiaris, qui in politico interlocuentis partes habet.

V. Nonnulla de philosophorum, qui in Theaeteto commemorantur, vitis et praeceptis.

Plato in libro, qui est de scientiae vi, duo philosophorum genera tractanda et examinanda duxit, alterum eorum, qui omnia esse unum, alterum eorum, qui omnia fieri statuerent⁶⁾. Illos constat appellatos esse Eleatas, hos maxime ad Heraclitum referendos esse. Sed philosophorum Eleaticorum decreta, quia difficillima essent intellectu, Plato in hoc sermone noluit examinare, ne longius a proposito aberraret⁷⁾. Ita factum est, ut in multo maiore dialogi parte versatus sit in Heracliteorum opinionibus exponendis et iudicandis.

Philosophorum Eleaticorum primus fuit Xenophanes Colophonius, longe maximus autem Parmenides Veliensis. Athenas hic venisse fertur ad Panathenaeorum magnorum celebrationem atque annos natus circiter quinque et sexaginta collocutus esse cum Socrate admodum adolescentulo⁸⁾. Summo eum afficit Plato honore⁹⁾, ita ut magnum eum appellet¹⁰⁾ dicitque mente tam alta eum fuisse, ut quae senserit intellegere difficillimum sit¹¹⁾. Praecepta autem Parmenides carmine tradidit, quod *περὶ φύσεως* inscribitur. Cuius verum Plato laudat in hoc dialogo¹²⁾.

Parmenides quae docuit leviter in Theaeteto tanguntur. Dissidere enim dicitur ab Heraclito Protagora Empedocle¹³⁾, qui omnia moveri voluerunt. Parmenides vero omnia dixit esse unum atque, cum non habeat quo moveatur, in se ipso consistere¹⁴⁾.

Parmenide inferior erat Melissus Samius. Qui cum eadem

1) Schleiermacherus p. 186 *Was Theaitetos hier von den Quadraturwurzeln vorträgt, hat ganz das Ansehn damals etwas Neues gewesen zu sein, ob aber eine Erfindung des Theaitetos selbst oder eine des Platon, womit er seinen Schüler ausschmückt, möchte ich nicht leicht bestimmen.* 2) Boeckh, Philolaus p. 163. 3) p. 152 A. 4) p. 144 C, 146 B, 168 D. 5) p. 147 D. 6) p. 183 C sq. 7) p. 183 D sq. Fecisse id postea videtur in sophista. Schleiermacherus p. 181, Steinhartus p. 205 n. 25. 8) p. 183 E, Parm. 127 B C, soph. 217 C. 9) p. 183 E. 10) soph. p. 237 A. 11) p. 184 A. 12) p. 180 E. 13) p. 152 E. 14) p. 180 E.

fere sentiret atque Parmenides¹⁾, minore tamen praeditus fuisse videtur mentis acumine, ita ut Plato adversus eum minorem reverentiam adhiberet, quam adversus Parmenidem²⁾.

Eorum philosophorum, qui omnia semper fieri docuerunt, principes dicuntur Heraclitus eiusque discipulus Protagoras et Empedocles. Videntur autem hi tres viri in his consensisse: nihil esse unum per se; quare certam et definitam naturam nulli rei attribui posse. Continuo enim motu et virium contrariarum congressu omnia gigni, quae minus recte dicere soleamus esse; nihil enim esse, omnia fieri³⁾.

Heraclitus Ephesius princeps videtur fuisse eorum philosophorum, qui nihil unquam esse docuerunt. Omnia igitur cum semper fieri putaret, rerum naturam flumini comparavit⁴⁾, quamquam Plato hoc decretum ad Orpheum⁵⁾ et Homerum⁶⁾ retulit. Heracliteum quoque est quod ignis dicitur rerum initium⁷⁾ neque dubium erat Schleiermachero⁸⁾, quin illud *ἡ ἀνάγκη τὴν οὐσίαν συνδέει*⁹⁾ ab eodem repetendum sit. Etiam hoc prorsus ex Heracliti mente dictum est quietem esse perniciem causam¹⁰⁾; comparavit enim totam rerum naturam cinno, quippe qui statim in singulas suas partes discedat atque corrumpatur, nisi agitetur rutabulo.

Heracliti discipuli Socratis et Platonis temporibus multi erant in Ionia et maxime Ephesi. Qui cum illud tantum amplecterentur, omnia semper fieri, nihil omnino esse, omnem scientiam sustulerunt¹¹⁾. Quare non mirum, quod inconstantes et obscuri erant et suis se acuminibus ipsi compunxerunt¹²⁾. Plato eos non sine irrisione *τοὺς ῥέοντας* appellat¹³⁾.

Ex illo fonte et capite Heraclito philosophia fluxit Protagorae. Natus est sophista ille clarissimus Abderis in Thraciae oppido circiter anno a. Chr. n. CCCCLXXX, aetate igitur maior erat Socrate¹⁴⁾, quem anno CCCCLXIX in lucem editum esse plerumque perhibent. Mortuus est anno CCCCXI paene septuagenarius¹⁵⁾; e vita iam decesserat, cum Theaetetus dialogus habitus est¹⁶⁾. Triginta fere annos natus Graecorum urbes obire coepit atque primus sapientiae virtutisque magistrum se professus mercedem a discipulis exegit¹⁷⁾. Aliquoties Athenis erat, ubi litterarum studium illis temporibus maxime florebat, ibique scholas habuit celeberrimas. Athenis Protagoras tanta admiratione erat¹⁸⁾, ut Plato¹⁹⁾ eum narret auditores tantum

1) p. 180 E. 2) p. 183 E. 3) p. 152 DE. 4) p. 160 D. 5) cf. annot. ad p. 179 E. 6) p. 152 E, 160 D, 179 E. 7) p. 153 A. 8) Wolf u. Buttman, Mus. d. Alterthumsw. I p. 428. Cf. Brandis, Handb. I p. 177. 9) p. 160 B. 10) p. 153 C. Cf. Bernays, Heraclitea I p. 6. 11) p. 157 A, 183 A. 12) p. 179 D—180 C. 13) p. 181 A. 14) p. 171 C, Prot. 317 C. 15) Meno p. 91 E. 16) p. 164 E, 168 C E, 171 D. 17) p. 161 D E, 178 E sq. 18) p. 161 C. 19) de rep. X 600 CD.

non capitibus tulisse. Inde non mirum est, quod magna sui fiducia et ingenti spiritu erat¹⁾. Cum autem librum de diis composuisset, in quo utrum dii sint necne nescire se dixerat²⁾, impietatis reus factus, parvae cymbae se commisit, sed ipsa in fuga undis periit.

Protagorae liber, qui est de rerum natura, quamquam non mansit ad nostram memoriam, argumentum tamen eius e Theaeteto Platonis conicere licet³⁾. Inscriptum eum fuisse ἀλήθεια scholiasta⁴⁾ tradidit. Cui si fortasse non multum tribuendum est, at omnes fere Platonis interpretes putant complures Theaeteti locos⁵⁾, nisi hoc sumatur, non penitus posse intellegi. Eidem libro etiam inscriptionem fuisse καταβάλλοντες (sc. λόγοι) Iacobus Bernays⁶⁾ ex Sexto Empirico⁷⁾ collegit atque eam quidem unam qui veram habent⁸⁾, Protagoram statuunt saepissime usum esse voce ἀληθείας ad suam philosophiam significandam⁹⁾.

Protagoras autem, si Platonem sequimur, quocum alii consentiunt¹⁰⁾, haec fere docuit. Omnes res semper moventur. Rerum autem sese moventium duo sunt genera, alterum agens, patiens alterum, utrumque autem numero infinitum¹¹⁾. Neque vero agens neque patiens est per se, alterum enim sine altero esse non potest. Quod autem cum aliqua re congressum agens est, idem, si cum alia coit, fit patiens¹²⁾. Alterum igitur ubi cum altero congregitur et commiscetur, res oriuntur, quae variae sint necesse est pro agentium et patientium varietate¹³⁾. Quae cum ita sint, nihil unquam est, omnia semper fiunt neque dici potest, quales sint res¹⁴⁾.

Ut res omnes, quae sentiuntur, ita sensus ipsi ex utroque rerum sese moventium genere gignuntur. Si qua res enim

1) p. 166AD, 168C. 2) p. 162DE. 3) Ioannes Frei, quaestiones Protagoreae. Bonnae. 1845. Otto Weber, quaestiones Protagoreae. Marburgi. 1850. Anne Iohan Vitranga, disquisitio de Protagorae vita et philosophia. Groningae. 1852. R. Wecklein, Die Sophisten und die Sophistik nach den Angaben Platos. Würzburg. 1866. p. 1—38. Martin Schanz, Beiträge zur vorsokratischen Philosophie aus Plato. 1. Hft. Göttingen. 1867. G. Grote in libro Plato and the other Companions of Socrates e Platonis Theaeteto quae fuerit Protagorae philosophia cognosci posse negaverat. Cui adversatus est E. M. Cope, Plato's Theaetetus and Mr Grote's criticisms. Cambridge. 1866. 4) ad p. 161C τὸ τοῦ Προταγόρου σύγγραμμα, ἐν ᾧ πάντα δοξάζει. ἀλήθεια ἐκαλεῖτο ὑπὸ Προταγόρου. 5) p. 161C, 162A, 166D, 170E. Cf. Cratyl. 386C. 6) Rhein. Mus. 1850. VII p. 464 sq. 7) adv. mathem. VII 560 ἐναρχόμενος γόνν τῶν καταβάλλοντων ἀνεφώνησε πάντων χρημάτων μέτρον ἐστίν ἀνθρώπου. 8) Zeller, Philos. d. Griech. I p. 760 not. Wecklein, Soph. p. 8. 9) p. 152C, 155E, 166D. 10) Sext. Empir. hypot. Pyrrh. I 216—19, adv. math. VII 59—64, 369—88, Diog. La. IX 8. 11) p. 156A. 12) p. 157A. 13) p. 156AD, 152D. 14) p. 151AB, 152D.

ita cum sensu congregitur, ut illa fiat agens, hic patiens, sensus fit percipiens et qualis sit res cognoscit. Sensus autem sunt non solum corporis, ut visus et auditus et olfactus, sed etiam animi, ut dolor et voluptas et metus¹⁾. Sentimus igitur, quamdiu quidem ambo illa congregiuntur. Neque enim oculus est videns, si non coit cum re, quae videri potest, neque res videtur, si non congregitur cum oculo²⁾. Quare res non sunt aut fiunt per se, sed sentientibus tantum³⁾ et sunt tales sentientibus, quales sunt ipsi. Si quis enim aegrotus est, aliter res percipit atque si est sanus⁴⁾. Itaque rerum mensura est homo atque earum quidem quae sunt, ut sint, earum vero quae non sunt, ut non sint⁵⁾.

Quae cum ita sint, nihil verum est per se; falsum vero aut perversum iudicium omnino esse non potest⁶⁾. Quod enim non est, sentiri non potest, quod autem sentitur, tale est quale nobis videtur⁷⁾. Sed corporis et animi condiciones sunt meliores et deteriores. Praeceptoris igitur est quod deterius est reddere melius⁸⁾. Quemadmodum autem verum, ita etiam bonum et iustum et utile nihil est per se, sed cuique est, quod et quamdiu ei videtur esse⁹⁾.

Atque haec quidem de Protagora. Sed eos quoque, qui hunc philosophum non omni ex parte secuti sunt, Plato videtur respexisse¹⁰⁾.

Empedocles Agrigentinus ut in Theaeteto¹¹⁾, ita in sophista¹²⁾ una cum Heraclito commemoratur, quamquam hunc philosophum non unum secutus est, sed etiam Parmenidem et Pythagoram. Docuit enim elementa quidem rerum ipsa non posse mutari, sed vario modo coniungi et disiungi, quae vero ex iis composita sint, oriri et interire et omnino omni modo mutari.

Plato pingues illos homines relinquendos esse censuit, qui nihil volunt esse nisi quod manibus contrectari possit¹³⁾. Atomistas eos esse putant Stallbaumius¹⁴⁾ et C. F. Hermannus¹⁵⁾. Iis Schleiermacherus¹⁶⁾ annumerat Aristippum. Steinhartus¹⁷⁾ vero Democritum h. l. notari negat, sed putat Hipponem Critiam significari, quos Aristoteles¹⁸⁾ φορτικούς dicit.

1) p. 156B. 2) p. 156DE. 3) p. 157A, 160B. 4) p. 157E. Quamquam Zellerus (Philos. d. Griech. I p. 759 not. 2) dubitat, utrum hoc sit Platonice an Protagoreum. 5) p. 152A, 160C. Protagoras illud dixit in exordio eius libri, quem ἀλήθεια inscripsit. cf. p. 161C. 6) p. 160CD. 7) p. 152A, 170A. 8) p. 166E sq. 9) p. 172A. 10) p. 172B. 11) p. 152E. 12) p. 242D. 13) p. 155E. 14) cf. ad soph. 246A. 15) l. l. p. 153, 282 n. 53, 652 n. 459. 16) II 2 p. 141. 17) p. 49, 205 n. 23. 18) de an. I 2.

VI. De compositione dialogi.

Theodorus Lenz, commentatio argumentum Theaeteti ita exponens, ut inde appareat, quatenus Platonis de scientia sit sententia et quibus rationibus opposita philosophorum placita refellat. Lovan. 1844.

Eduard Alberti, Zur Dialektik des Platon. Vom Theaetet bis zum Parmenides. Leipzig. 1855. p. 4—18.

Platon's Werke. Dritte Gruppe: Dialektische Gespräche. Uebersetzt von Julius Deuschle. 2. Bd. Theaitetos. Stuttgart. 1856. p. 150—154.

H. Bonitz, Platonische Studien. I. Sitzungsberichte der Wiener Akad. Phil. histor. Cl. XXVII. Bd. 1858. p. 279—316¹⁾.

R. A. R. Kleinpaul, Der Begriff der Erkenntniss in Plato's Theaetet. Gotha 1867.

In principio dialogi personae producuntur et describuntur²⁾.

Deinde proponitur de quo disceptetur: τί ἐστὶν ἐπιστήμη;³⁾

Antequam scientia definitur, explicatur quomodo definiri non possit. Eius enim notitia non ita aperitur, ut species quaedam eius afferantur⁴⁾. Docetur quid sit definitio et exemplis⁵⁾ illustratur⁶⁾.

Deinde de via et ratione, qua in hac disputatione progrediendum sit, exponitur. Socrates enim arte sua obstetricia omnia se in lucem proditura esse dicit quaeque in lucem sint edita examinaturum⁷⁾.

A. Prima scientiae definitio: ἡ αἰσθησις ἐπιστήμη⁸⁾.

I. Haec definitio convenit cum Protagorae et Heracliti praeceptis.

Prima haec scientiae definitio idem significat quod Protagoreum illud πάντων χρημάτων μέτρον ἀνθρώπος⁹⁾ atque quod praeter Eleatas omnes fere philosophi, imprimis Heraclitus docent, omnia fieri, nihil esse¹⁰⁾. Quod ita confirmatur, ut ubique omnia quae sint moveri doceatur, quae non moveantur, interire¹¹⁾. Itaque nec res sensibus subiectae nec sensus ipsi sunt per se neque dici omnino potest quales sint res; res enim ipsae pro varietate rerum, quibuscum congruuntur, sunt variae¹²⁾. Perceptio autem sensuum oritur motionibus quibusdam, quae

1) Bonitzium in hoc et in septimo prolegomenorum capite ductum unum secutus sum. 2) p. 143 D—145 C. 3) p. 145 C—146 C. 4) Cf. Meno 71 E sq., Lach. 191 D, Zeller, Phil. d. Griech. II p. 391 n. 4. 5) Hac ratione Plato saepe exemplis utitur. Cf. Gorg. 448 B sq. 449 D. Zeller l. l. p. 392 n. 3. 6) p. 146 C—148 D. 7) p. 148 E—151 D. 8) p. 151 E. Fortasse nemo ante Platonem his verbis usus erat. Steinhartus p. 10, 45. 9) p. 151 E—152 C. 10) p. 152 D—E. 11) p. 153 A—D. 12) p. 153 D—155 C.

inter sensum et rem, quae sentitur, fiunt¹⁾. Quod his opponi potest, insanos et somniantes non recte percipere ante occupantur²⁾. Ut cuiusque natura est, ita sensibus percipit; cuique igitur quoniam verum est quod sentit, omnis error tollitur atque quae sentiuntur sciuntur³⁾.

Postquam igitur Theaetetum Protagoram Heraclitum idem docere declaratum est, restat, ut eorum ratio examinetur⁴⁾.

II. Nonnulla, quae contra hanc rationem dici possint, ante occupantur⁵⁾.

Si perceptio sensuum esset scientia, omnes homines aequae saperent atque eadem ratione qua homines etiam bestiae et dii scientes essent. Sed hoc probabile tantum est, non potest certis demonstrari argumentis⁶⁾.

Si quae percipiuntur etiam sciuntur, intellegemus etiam peregrinorum sermones, quos audimus, vel litteras ignotas, quas videmus. At revera tantum sciuntur vocum soni et litterarum formae, alia omnia ne percipiuntur quidem⁷⁾.

Si quae sentiuntur tantum sciuntur, efficitur ea ignorari, quae perceptione facta memoria tenemus ideoque etiam sciri dicimus. Quid quod multo absurdiora concedenda sunt. Qui enim uno oculo clauso aliquid videt altero, simul videre et non videre ideoque scire et nescire dicendus est⁸⁾.

Sed scire non idem est quod meminisse, qua in re perceptioni nullus est locus. Deinde idem sciri et nesciri potest. Qui enim sentit non semper idem est, sed alius aliis temporibus. Tum suos quisque habet sensus, alius autem ab alio mirum quantum differt. Sapiens is est, qui efficit, ut qui peiore est animi condicione, meliore fiat. Qualis enim est animus, tale iudicium. Vera autem et falsa nemo potest opinari, sed cuique verum est quod sentit⁹⁾.

Quae haecenus prolata sunt contra Protagorae rationem refutata sunt. Cum Theaeteto Socrates colloqui desinit, incipit cum Theodoro, quo gravior sit disputatio. Expositurus est enim quae contra Protagoram hominem rerum mensuram esse docentem vere dici possint¹⁰⁾.

III. Ratio Protagorae refutatur.

Protagoras quod quisque opinatur, id ei verum esse dicit. Iam vero homines contraria opinantur; ergo contraria iis vera

1) p. 155 E—157 C. 2) p. 157 E—158 E. 3) p. 158 E—160 E. 4) p. 160 E—161 E. 5) Ribbingius I p. 125 not. 252 et p. 152 not. 310 hanc dialogi partem dicit a Bonitzio minus recte sic inscriptam esse: 'Gegen den Satz des Protagoras werden die zunächst sich darbietenden, aber nicht stichhaltigen Einwendungen vorgebracht.' Sed hoc tantum viro doctissimo concedendum erit iis quae hac operis parte disseruntur simul quid Protagoras de sensuum perceptionibus senserit magis illustrari. 6) p. 161 B—162 E. 7) p. 163 A—C. 8) p. 163 C—165 E. 9) p. 166 A—168 C. 10) p. 168 C—169 C.

sunt. Cum igitur non solum scientiam esse existiment, sed etiam inscientiam, etiam falsa opinantur. Ratio autem Protagorae quoniam multitudini non probatur, ei vera non est. Quare Protagoras cum neminem falsa opinari dicat, ne suam quidem rationem veram esse concedere putandus est¹⁾.

Non omnia vera esse quae quisque opinetur, inde maxime cognoscitur, quod non omnes aequae iudicare possunt, quid conducatur, quid non²⁾. Licet enim cuique verum sit quod sensibus percipit vel quod est iustum et pulchrum, tamen in rebus futuris, ad quas etiam res utiles pertinent, recte iudicandis inter peritos multum interest atque imperitos³⁾.

Haec argumentatio interrumpitur⁴⁾ comparatione philosophorum cum oratoribus. Oratores non liberaliter educati, temporis angustiis semper inclusi de rebus vilibus sermocinantur, corrupti ac depravati sunt. Contra philosophi nihil curant res vulgares et tritas et vanas, quibus alii homines gaudent, vera utuntur animi libertate, de rebus maximis disserunt, dignitate sunt egregii, quamquam multitudini videntur esse stolidi. Hominum autem salus et beatitudo summa in eo posita est, quod philosophi maxime sectantur, ut deo fiant quam simillimi⁵⁾.

Iam Protagorae ratio postquam refutata est, in examen Socrates vocandum dicit Heracliti praeceptum omnia moveri docentis⁶⁾.

IV. Heracliti ratio refutatur.

Heraclitei ut docent omnia moveri, ita in eorum sermonibus constantia omnino desideratur, nihil enim pro certo habere videntur. Iis contrarii sunt Eleatae⁷⁾.

Si omnia omni ratione moventur neque quidquam est per se, sed omnes res motione quadam, quae inter patiens et efficiens intercedit, et sentiuntur et tales fiunt, quales esse nobis videntur, dici omnino non potest, qualis sit res, cum perceptio semper mutetur neque ullo temporis momento eadem permaneat. Quare nulli rei quidquam potest tribui neque quidquam potest sciri⁸⁾.

Eleatarum rationes non examinantur, ne a proposito nimis aberretur⁹⁾.

1) p. 169D—171C. 2) p. 171D—172B. 3) p. 177C—179B. 4) Embolium hoc esse e Platonis verbis ipsis cognoscitur. p. 173B τὸς δὲ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ πότερον βούλει διελθόντες ἢ ἑάσαντες πάλιν ἐπὶ τὸν λόγον τρεπώμεθα, ἵνα μὴ καὶ, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, λίαν πολὺ τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ μεταλήψῃ τῶν λόγων καταχρώμεθα; p. 177B περὶ μὲν οὖν τούτων, ἔπειδὴ καὶ πάρεργα τυγχάνει λεγόμενα, ἀποστῶμεν· εἰ δὲ μὴ, πλείω ἀεὶ ἐπιρρέοντα καταχῶσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον· ἐπὶ δὲ τὰ ἐμπροσθεν ἴσμεν, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ. Quae cum ita sint, quae antea exposita erant p. 177C repetuntur. Cf. Bonitzius p. 297 sq. 5) p. 172C—177C. 6) p. 179B—C. 7) p. 179C—181B. 8) p. 181B—183D. 9) p. 183D—184A.

Protagoras et Heraclitus refutati sunt. Theodorus sermocinantis partes detrectat, suscipit Theaetetus. Examinandum est enim quod dixerat scientiam esse sensuum perceptionem¹⁾.

V. Theaeteti praeceptum refutatur²⁾.

Unum quoddam per unum sensum percipitur. Quae per plures sensus percipiuntur, non sensibus, sed mente cognoscuntur, quae una num qua res sit annon iudicare potest. Scientia vero quoniam versatur in rebus quae sunt cognoscendis non posita est in sensuum perceptione³⁾.

Scientia cum in sensuum perceptione non cernatur, in mentis opinionibus posita esse videtur⁴⁾.

B. Secunda scientiae definitio: ἡ ἀληθῆς δόξα ἐπιστήμη.

I. Quaeritur quid sit falsa opinio, τὸ ψευδῆ δοξάζειν⁵⁾.

1. Falsa opinio nulla videtur esse. Nam quidquid opinamur, aut referendum est ad ea, quae scimus, aut ad ea, quae nescimus. Quae vero aut sciuntur aut nesciuntur falsam opinionem excludunt⁶⁾. Neque false opinari is dici potest, qui quod non est opinatur; nam qui opinatur, aliquid certe opinetur necesse est⁷⁾. Neque falsa opinio cerni potest in opinionum confusione quadam. Quod enim quis opinatur, non esse aliud, quod opinetur idem, potest putare⁸⁾.

2. Nihilominus falsa opinio omnino tolli non potest. Quarendum igitur est, ubi deprehendatur. Iam vero quae scimus aut sentimus aut, postquam cognovimus, memoria tenemus. Itaque fieri potest, ut quod sensibus percipimus, arbitremur esse quiddam, quod meminimus, quamquam diversum est, atque ita nos errare appareat⁹⁾. Quo quis igitur sensus habet hebetiores et quo minus memoria valet, eo proclivior est ad errorem¹⁰⁾.

Sed non omnis error hac ratione explicari potest. Confundimus enim etiam solas mentis notitias. Inde manifestum esse videtur falsam opinionem non posse accurate definiri nisi explorata scientiae vi¹¹⁾.

3. Scire igitur ponamus esse scientiam possidere. Quae autem possidemus, iis vel utimur vel non utimur. Error igitur ita potest nasci, ut quis ex omnibus, quas possidet, mentis notitiis aliquam quaerens, ut ea utatur, aliam pro ea, quam voluit, apprehendat eoque modo in delectu, quem instituit, fallatur¹²⁾.

Sed si mentis notitiae ita confundi possent, quae scimus etiam nesciremus. Si quis autem praeter opiniones veras menti

1) p. 183B—184B. 2) Aliter de hac dialogi parte sentit Ribbingius I p. 153 not. 310. 3) p. 184B—186E. 4) p. 187A. 5) p. 187B—E. Cf. Zeller II p. 369, Michelis I p. 175 sq., Alberti in Fleckeiseni annal. 1864 p. 703. 6) p. 188A—C. 7) p. 188D—189B. 8) p. 189B—190E. 9) p. 190E—194C. 10) p. 194C—195B. 11) p. 195C—197A. 12) p. 197B—199C.

tribuerit falsas, tamen nunquam qui falsas confundit cum veris, falsa se opinari arbitrabitur neque quae nescit nescire sibi videbitur¹⁾.

Non prius igitur quid sit falsa opinio cognosci poterit, quam scientiae vim aperuerimus²⁾.

II. Rectam opinionem multum distare a scientia inde apparere docetur, quod plerumque iudices, quamquam quae facta sunt nesciunt, tamen vera opinantes recte decernunt³⁾.

C. Tertia scientiae definitio: ἡ μετὰ λόγον ἀληθείης δόξα ἐπιστήμη.

I. Λόγον i. e. definitionem elementa rerum excludunt; possunt enim, cum solis sensibus percipiuntur, tantum nominari. Sed quae ex iis composita sunt, ea afferendis illis ipsis elementis explicari et cognosci possunt⁴⁾.

Quae res si ita se habet, permirum est, quod elementis ignotis tamen sciuntur quae ex iis conflata sunt⁵⁾.

Sed fortasse quod ex elementis congruentibus compositum est, totum (ὅλον) quoddam est ab elementis ipsis diversum. Quod si ita esset, totum diversum esset ab omni (πᾶν). Sed quod et totum et omne est cui nihil deest, etiam totum idem est quod omnes partes⁶⁾. Sin vero conflatum illud una est et simplex forma, pariter atque elementa cognosci non potest⁷⁾.

Ubique quae primo discimus, non elementorum sunt complexiones, sed elementa ipsa, atque quo quis eorum habet cognitionem accuratorem, eo melius quae ex iis composita sunt percipit⁸⁾.

II. Sed ut iam examinemus definitionem ipsam, videndum nobis est, quid sit illud μετὰ λόγον. Λόγον enim triplici modo interpretantur⁹⁾.

1. Λόγος est oratio. Quae quoniam omnibus tribuitur, scientia semper esset coniuncta cum vera opinione¹⁰⁾.

2. Λόγος est elementorum enumeratio, quibus res quaeque constat. Sed quoniam nemo recte opinatur nisi qui rerum elementa ordine enumerare potest, recta opinio cum elementorum enumeratione coniuncta non idem est quod scientia¹¹⁾.

3. Λόγος est explicatio notarum, quibus quomodo res quaeque ab aliis differat cognoscitur. Potest autem ne talis quidem explicatio a vera opinione unquam abesse. Si autem explicatio eo pertinet, ut quis habeat rei scientiam, scientia dicitur recta opinio cum scientia coniuncta¹²⁾.

Quae cum ita sint, neque sensuum perceptio neque vera opinio neque definitio cum vera opinione coniuncta scientia est dicenda. Itaque quae nescimus non arbitramur scire¹³⁾.

1) p. 199 C—200 C. 2) p. 200 CD. 3) p. 200 D—201 C.
4) p. 201 C—202 D. 5) p. 202 D—203 D. 6) p. 203 E—205 B.
7) p. 205 C—E. 8) p. 206 A—B. 9) p. 206 C. 10) p. 206 D E.
11) p. 206 E—208 B. 12) p. 208 C—210 B. 13) p. 210 CD.

Summa arte dialogus ita compositus est, ut partes et totum sibi respondeant¹⁾. Ut enim definitio quaeque in angustiore semper locum concluditur, ita procedente sermone quid scientia sit magis circumscribitur et definitur. Ut in partis cuiusque fine, ita finito toto sermone negatur scientiam esse inventam. Orditur dialogus a vulgari hominum opinione, qua scientiam volunt in sensu positam esse, transit ad politius illud et verisimilius, scientiam esse veram opinionem, pervenit ad id, quod simillimum sane est scientiae ipsi, veram opinionem scientiam esse cum definitione coniunctam. Ut igitur a iudicio imperfectiore transitus fit ad perfectius, ita definitio scientiae quaeque tanta diligentia elaborata est, ut quae primo temere ac nulla ratione dicta videntur, progrediente disputatione veri speciem quandam habeant.

Sententia illa de homine rerum mensura fortasse a Platone accuratius exposita et illustrata est quam ab auctore ipso²⁾. Neque minus quae de erroris ortu, de λόγου rationibus disputata sunt, disserendi subtilitate insignia sunt.

VII. Quo consilio Plato Theaetetum conscripserit.

Maximilianus Schneidewin, disquisitionum philosopharum de Platonis Theaeteti parte priori specimen. Gottingae. MDCCCLXV.

Non ambigi potest quid sit quod Platoni propositum fuerit in Theaeteto scribendo. In eius enim principio Socrates de quo disceptetur hoc ponit: τί ἐστὶν ἐπιστήμη;³⁾ Ad hanc quaestionem omnia videmus in hoc opere pertinere. Extremo tamen sermone non quid sit scientia inventum esse Plato ipse proficitur, sed quid non sit.

Ad hanc quidem quaestionem tractandam Plato non tantum eius gravitate et magnitudine, sed etiam eo videtur impulsus esse, quod iam inter aequales ea res multum disceptata et in varias partes versata erat⁴⁾. Tractaverunt enim eam physici Eleatae sophistae neque ea lis inter ipsos Socraticos contigit; magnus enim fuit eorum numerus, qui de scientia et veritate commentati sunt. Commemorantur enim libri Critonis περὶ τοῦ γνῶναι ἢ περὶ ἐπιστήμης, τί τὸ ἐπίστασθαι;⁵⁾, Simonis περὶ ἐπιστήμης⁶⁾, Simmiae Thebani περὶ ἀληθείας et περὶ τοῦ εἰδέναι;⁷⁾ alia eius generis opera aliis Socraticis tribuuntur⁸⁾.

Triplici modo quid sit scientia Plato conatur explicare.

1) Schleiermacher p. 177 sq. 2) Socherus p. 255. 3) p. 145 E.
4) Plato ipse significavit aequalium esse opiniones, quas convincere studeat. Cf. annot. ad p. 194 C. 5) Diog. La. II 121, Suid. v. Κρίτων. 6) Diog. La. II 122. 7) Ibid. 124. 8) Cf. Stallbaumius de arg. 4, 11, proleg. 1, 8.

Atque primum quod omnem scientiam in sensibus constituit, manare id docet ex Heracliti et Protagorae praeceptis¹⁾. Quam alteram ponit definitionem, scientiam esse veram opinionem, ea unde repetenda sit nescimus. In hac vero dialogi parte quod maxime tractatur, quis sit erroris natura et ortus, multum illis temporibus a Megaricis et Eleatis²⁾ videtur disceptatum esse neque alienum fuit ab eo, de quo multae disputationes instituebantur, quid sit discere³⁾. Quod vero tertio loco dicitur, scientiam esse veram opinionem cum definitione coniunctam, eam nonnulli⁴⁾ suspicantur esse Antisthenis discipuli Socratis.

Tres igitur illae opiniones de scientiae natura priusquam labefactantur et convelluntur, planissime explicantur et examinantur. Itaque in prima quaestionis parte primum Theaeteti illud scientiam esse sensuum perceptionem demonstratur quam apte cohaereat cum Protagorae et Heracliti de homine rerum mensura et de perpetua rerum mutatione praeceptis. Deinde eorum rationes, postquam nonnulla, quae contra eas dici possint, ante occupata sunt, diligenter examinantur. His vero radicibus excussis Plato ad id aggreditur, quod maxime quaeritur, num scientia sit in sensibus posita. In altera parte primum de erroris natura disputatur et quomodo is in animo nasci possit quaeritur. Definitio tertia ita tractatur, ut quod auctor eius ad eam explicandam protulisse videtur antea diligentissime exponatur et examinetur.

Has definitionum considerationes sequuntur refutationes. Atque prima quidem ita labefactatur, ut scientia doceatur abducta a sensibus cogitationis ipsius et mentis esse⁵⁾. Deinde scientiam non esse rectam opinionem ita demonstratur, ut etiam qui non sit sciens recte opinari possit⁶⁾. Denique ne definitio quidem accedente veram opinionem idem valere quod scientiam ita docetur, ut a vera opinione definitio unquam abesse negetur⁷⁾. Hae igitur partes primariae existimandae sunt totius dialogi.

Quod extremo dialogo quid sit scientia sciri negatur, iam ante significatum atque excusatum erat. Primum enim quo loco de Socratis arte obstetricia sermo erat, fortasse verum non in-

1) Praeter Protagoram p. 172 B etiam respiciuntur, qui ab eius sententia paullulum recedebant. Brandis, Handb. II 1 p. 203. Quod Schleiermacherus p. 183 sq. et Stallbaumius de arg. p. 9 sq., prol. p. 7 Aristippum Protagorae persona significari suspicari erant, recte videtur negavisse Zellerus, Die Philos. d. Griech. II p. 253. Cf. Steinhartus p. 15 sq., 45. 2) Cf. Socherus p. 254, Steinhartus p. 68. 3) Bonitzius p. 313. 4) Schleiermacherus p. 185 sq., Brandisus, Handb. II 1 p. 202 sq., Zellerus, Philos. d. Griech. II p. 211, Susemihlius I p. 200, Bonitzius p. 313. Antisthenem significari negaverunt C. F. Hermannus p. 496, 657 not. 483 et Steinhartus p. 81. 5) p. 184 B — 187 C. 6) p. 200 E — 201 D. 7) p. 206 C — 210.

ventum iri dictum erat neque ei irascendum esse, cui falsae opiniones eripiantur¹⁾. Deinde multis locis legimus, quanti sit faciendum ut quis sciat quae nesciat ideoque quae nesciat se scire non arbitretur²⁾. Neque hoc praetermittendum philosopho, qui prorsus nova praecipiat, refutationem rationum contrariarum momenti esse maximi³⁾. Atque etiam verbis dialogi ultimis *ἔωθεν δέ, ὃ Θεόδωρε, δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν* significatur rem, de qua disceptari coeptum sit, nondum esse absolutam⁴⁾. Adiungitur enim huic sermoni is, qui sophista inscriptus est, his verbis: *Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ὃ Σώκρατες, ἤγομεν αὐτοὶ τε κοσμίως καὶ τόνδε τινὰ ξένον ἄγομεν, τὸ μὲν γένος ἐξ Ἑλλάδας, ἐταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, μάλα δὲ ἀνδρα φιλόσοφον.*

Neque vero omnino locus desideratur, ex quo philosophi quae fuerit mens divinari possit. Toto enim sermone cum eorum error coarguatur, qui ad sensus et opiniones omne iudicium veritatis revocabant, quaerendum sane est, quinam sint illi, qui philosophorum nomine digni sint. Tales autem viri embolio illo clarissimo⁵⁾ describuntur, quod est de philosophorum dignitate et de aliorum hominum imprimis oratorum vita vilissima. Veri enim philosophi cognoscere gestiunt, quid quaeque res sit per se et e corporum vinculis tanquam e carcere ad deorum sedem effugere.

Neque Plato in adversariorum opinionibus refutandis ita versatus est, ut omnino veri nihil protulerit. Quae enim de per-

1) p. 151 C. 2) p. 187 A C E, 210 C. 3) Bonitzius p. 314.

4) Socherus p. 257 sq. Schleiermacherus II 1 p. 325 sq. II 2 p. 148. Brandisus, Handb. II p. 208 not. a. Steinhartus p. 39. Zellerus, Phil. d. Gr. II p. 336 not. 1. 5) Schleiermacherus p. 180 *Wie fast bei jeder Behandlung einer einzelnen Frage in diesem Gespräch eine Abschweifung vorkommt, in welcher grade auf das Wahre und Rechte, welches in der Abhandlung selbst nirgends hervortritt, deutlich hingewiesen wird: so ist auch in das Ganze selbst eine grosse Abschweifung gesetzt, welche diese Andeutungen in Masse enthält, für die unmittelbare Fortschreitung des Gesprächs aber eine höchst willkürliche Unterbrechung zu sein scheint, nicht ungezwungener herbeigeführt und nicht besser in Maass und Zügel gehalten, als jene wol mit Recht so sehr getadelte im Phaidros, die ganze Stelle nemlich vor der letzten Widerlegung des Protagoreischen Sazes, wo der Unterschied zwischen den Zöglingen der Philosophie und denen der Rhetorik und ähnlicher Künste gezeichnet wird, und das Göttliche, Wahre und Gute in seiner eigenthümlichen, der Beschränktheit auf das Persönliche ganz entgegengesetzten Natur hervortritt. Und zwar absichtlich scheint diese Abschweifung bald an den Anfang gestellt, damit wenigstens der aufmerksame Leser einen hellen Punkt habe, vermittelt dessen er sich in den verschlungenen Irrgängen des Gesprächs zurechtfinden könnte.* Stallbaumius prol. p. 10 sq. hoc loco philosophum arbitratur eorum calumnias repulisse, qui crimini ei dabant, quod missis negotiis publicis uni philosophiae vacabat. Rectius fortasse C. F. Hermannus p. 38 ex hoc loco conici posse dicit, quantum taedii Socrate mortuo Platoni respublica Atheniensium attulerit.

ceptionis ortu et natura exposuit non temere dicta esse facile perspicitur. Aristoteles certe quae de eadem re praecipit, non sunt dissimilia rationi a Platone explicatae¹⁾. Neque minus Aristoteles quod Plato discrimen constituit inter ea, quae habemus et ea quae possidemus²⁾ amplexus est; idem enim inter *κτῆσις* et *ἔξις* videtur interesse quod inter *δύναμις* et *ἐνέργεια*. Rectissime etiam de errore quaedam disputata sunt; error enim non deprehenditur in singulis notionibus, sed in earum coniunctione³⁾. Quid? si ne locus quidem desideratur, quo philosophus ubi scientia reperitur significet? Id enim dicit unum posse sciri, quod singulis rebus commune sit et inde cognosci earum naturam⁴⁾.

Exstiterunt tamen, qui Platonem quid de scientiae natura revera senserit in Theaeteto declaravisse putaverunt. Atque primus quidem C. F. Hermannus⁵⁾ tertia *λόγος* definitione quid sit scientia explicatum esse dixit. Sed rectissime Zellerus⁶⁾ rectam opinionem negavit accedente definitione esse scientiam. Neque audiendus erit Steinhartus⁷⁾, qui hoc dialogo qua ratione mentis vis et excitetur et adolescat declaratum esse existimat. Non enim quomodo scientia oriatur expositum est, sed hoc tantum demonstratum, scientiam diversum quoddam esse a sensuum perceptionibus atque ab opinionibus⁸⁾.

VIII. Quo tempore dialogus scriptus sit.

Duae sunt opiniones de tempore, quo liber scriptus sit. Alii⁹⁾ enim non ita multo post Socratis obitum in secessu illo

1) de anima III 2, 3. Steinhartus p. 48. 2) p. 197B sq. 3) p. 192D sq. 4) p. 185B *Ταῦτα δὲ πάντα διὰ τίνος περὶ αὐτοῦ διανοεῖ; οὔτε γὰρ δι' ἀνοῆς οὔτε δι' ἄψεως οἷόν τε τὸ κοινὸν λαμβάνειν περὶ αὐτῶν*, ibid. C ἢ δὲ διὰ τίνος δύναμις τὸ π' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις δηλοῖ σοι; p. 186D *Ἐν μὲν ἄρα τοῖς παθήμασι οὐκ ἐνὶ ἐπιστήμῃ, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ οὐσίας γὰρ καὶ ἀληθείας ἐντάυθα μὲν, ὡς εἶποιε, δυνατὸν ἀψάσθαι, ἐκεῖ δὲ ἀδύνατον*. Cf. Zellerus, Phil. d. Gr. II p. 421. 5) p. 659 not. 492. Hermannus praeter alios nuper secutus est Brandisius, Gesch. d. Entw. d. griech. Philos. I p. 300; antea autem (Handb. d. Gesch. d. griech. röm. Philos. II 1 p. 192) Platonem in Theaeteto scientiae naturam aperuisse negaverat. 6) l. l. p. 370 not. 3. 7) p. 19 *Die wesentliche Aufgabe und der alle Theile beherrschende Grundgedanke des Dialogs ist mithin die Nachweisung des Ganges, auf welchem die Seele durch immer zunehmende Läuterung und Vergeistigung ihrer Vorstellungen zur Erkenntniß der Wahrheit gelangt, oder, von der künstlerischen Seite aufgefasst, das Bild des werdenden Denkens*. 8) Zellerus l. l. p. 370 not. 9) Astius p. 184 sq. C. F. Hermannus p. 384 sq. Steinhartus p. 24, 99. Susemihlius p. 211. Zellerus, Phil. d. Gr. II p. 298 not. 1. Schleiermacherus p. 185 non ante mediam Ol. XCVI Theaetetus scriptum esse putat.

Megarensi id factum esse volunt vel in itineribus, quae Plato deinceps fecit, alii¹⁾, postquam ex illis itineribus redux Athenis docere coepit.

Hanc opinionem qui habent, coniecturam facere posse sibi videntur e mentione pugnae, in qua Theaetetus virum fortissimum se praebuisse dicitur. In initio enim dialogi commemoratur Theaetetus vulneratum Corintho Athenas vectum esse. Vulneratum autem eum esse Heindorfius²⁾ putavit in illa pugna, quae a Demosthene³⁾ vocatur *ἡ μεγάλη μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἢ ἐν Κορίνθῳ*, commissa illa Ol. XCVI 2 = a. 394. Quae res dubitationem attulit Schleiermacher⁴⁾, qui Platonis animo obversatam esse dicit memoriam alius cuiusdam proelii, quod fortasse Iphicrate duce in agro Corinthio factum sit. Neque vero satisfacit Munkio⁵⁾, qui Platonem significare suspicatus est proelium multo posterius, quo Ol. CII 4 = a. 368 Athenienses Chabria ducente Thebanos apud Corinthum repulerunt⁶⁾. Ei assensus est Ueberwegius⁷⁾ maxime propterea, quod Theaetetus, cum rediret ex illa pugna, praeter fortitudinem etiam aliis rebus iam clarum fuisse appareat ex iis, quae in principio sermonis Platonici leguntur, quare eum putat fuisse aetate iam provectionem. Theaetetus autem cum paullo ante Socratis obitum esset *μειράκιον*, sequi illam pugnam multis annis post Socratis mortem factam esse.

Quae etsi acute disputata sunt, tamen nonnulla obstant, quominus ad Munkii et Ueberwegii sententiam accedamus. Terpsio enim cognovisse se narrat de illo libro ab Euclide paullo ante Socratis mortem confecto, sed diu cunctatum esse, antequam eum oravisset, ut eum sibi ostenderet. Iam si pugna in initio dialogi commemorata anno 368 facta esset, plus triginta annis Terpsio cunctatus esset, quod sane vix cuiquam persuaseris. Quae cum ita se habeant, restat, ut Platonem significasse putemus proelium quoddam, quod in bello Corinthio commissum est. Neque mirum sane esset, si Plato laudes, quibus Theaetetus ornatus erat posterioribus temporibus, anticipasset; nam in omni historia eum non fuisse curiosum satis constat. Sed ne hoc quidem sumendum est. Iniuria enim Munkius et Ueberwegius quo tempore prooemium scriptum sit Theaetetus putant iam virum fuisse clarissimum. Qua in re non viderunt Theaetetus laudari ab Euclide et Tersione. Qui quod eum noverunt et dilexerunt, admirari sane eum potuerunt quo tempore aliis hominibus ignotus erat. Deinde si Euclidi dicenti: *εἰπέτε*

1) Stallbaumius de arg. p. 14, prolog. p. 10. Munkius p. 397. Ueberwegius p. 237. 2) ad p. 142A. 3) Lept. 52. Cf. Xen. Hell. IV 2, 18 sq. Diod. XIV 83 ibique Wesselingius. 4) p. 185. 5) p. 394 sq. 6) Xen. Hell. VII 1, 8. Diod. XV 68 sq. 7) p. 229 sq.

(Σωκράτης) ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἶη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι, εἶπερ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι Terpsio respondet: Καὶ ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπεν, hic quae modo dicta sunt ita potest affirmare, ut revera se putare dicat fore, ut Theaetetus, si in aetate veniat, vir sit excellens. Theaetetus autem vulneribus et morbo confectum esse temere ac nulla ratione a Sochero¹⁾ et Munkio²⁾ dictum est³⁾.

Quae cum ita se habeant, satis apparet ex hoc prooemio loco non posse concludi dialogum, postquam Plato Athenas redierit, scriptum esse; imo non ita multo post Socratis obitum id factum esse necessarium est. Nam primum Terpsionis illud ἤκουσά σου καὶ πρότερον καὶ μέντοι ἀεὶ μέλλων κελεύσειν ἐπιδείξαι διατέριφα δεῦρο non accipi potest nisi de paucis annis, qui cunctandi spatium dabant maximum. Deinde ex toto prooemio cognoscitur, quanta necessitudine Plato Megarensibus adiunctus fuerit; summam autem eam fuisse verisimillimum est quibus temporibus Megaris degebat et paulo post id otium.

IX. De Theaeteti Platonis emendandi et explicandi praesidiis.

Codicum, quibus Theaetetus continetur, adhuc collati sunt viginti unus, quorum tamen quatuor singulis locis tantum sunt inspecti. Collati autem sunt

1. a Thoma Gaisfordio (lection. Platonicae. Oxonii. 1820. p. 37—50)

ℳ codex Oxoniensis sive Clarkianus sive Bodleianus membranaceus scriptus anno DCCCXCVI. In eo Theaetetus legitur inde a p. 83 usque ad p. 112. Post Gaisfordium hunc dialogum comparavit Campbellius atque quae ab illo praetermissa videret in editione sua huius dialogi cum viris doctis communicavit. Quas notavit Campbellius lectiones significavimus ℳ^c.

2. ab Immanuele Bekkero libri duodecim integri, unus nonnullis locis

Δ codex membranaceus bibliothecae Vaticanae n. 225

Γ codex bombycinus Coislinianus 115 bibliothecae imperialis Parisiensis

Venetici quatuor, quorum sunt membranacei duo Α (n. 8) et Ξ (n. 184)

„ „ bombycini duo Π (n. 185) et Σ (n. 189),

Parisienses quinque, quorum est membranaceus unus C (n. 1809)

1) p. 249. 2) p. 392. 3) Steinhartus p. 206 not. 28.

quorum sunt bombycini duo Β (n. 1808)
et Ε (n. 1811)
„ „ chartacei duo F (n. 1812)
et Η (n. 1814)

Υ codex Vindobonensis membranaceus n. 31

δ codex Palatinus Vaticanus 173 membranaceus, quo loci excerpti e Theaeteto continentur.

3. a Francisco de Furia libri Florentini quatuor

a codex bibliothecae Laurentianae plut. 59, 1

b „ „ „ „ 85, 6

c „ „ „ „ 85, 9

i codex abbatiae Florentinae olim n. 51, nunc 2795.

4. ab A. F. W. Rudolpho

Z^r codex bibliothecae senatus Zittaviensis chartaceus.

5. a Friderico Creuzero (Melet. antiq. discipl. 1)

D^c codex Darmstadinus

P^c „ Palatinus.

Ex libris duodecim a Bekkero collatis comparati sunt quatuor etiam a Friderico Iacobo Bastio, cuius lectiones inde enotatas una cum copiis a Furia paratis Godofredus Stallbaumius in editione Weigeliana (Lipsiae 1821—25) foras dedit. Sunt autem hi libri Α, Σ Stallbaumio Ven. a¹⁾, Π Stallbaumio Ven. b dictus, Β, quem simpliciter Par. nominat. Nos lectiones a Bekkero solo enotatas significavimus addito ^e, ut Δ^e Π^e, lectiones a Bastio solo commemoratas addito ^a, ut Δ^a Π^a. Ubi nihil adiecimus, ambo consentiunt. Praeterea Bastius passim ad Theaetetus codicis cuiusdam Vindobonensis lectiones commemoravit, quas Stallbaumius suspicatur ex Υ esse excerptas.

Librorum a Furia collatorum tres priores Bekkerus quoque inspexit et nonnullis locis pauca quaedam ex iis excerptit. Quos libros Stallbaumius a b c nominat, eos Bekkerus z a c dicit.

^{1 2} signis librorum additum primam vel alteram manum significat,

„ „ „ „ marginem.

1) Quamquam haec res videtur dubia esse, Stallbaumius enim in Phaedonis editione quarta p. 70 Bastium putat fasciculum variarum lectionum errore quodam numero 189 inscripsisse, cum vellet 184, qui numerus est libri Ξ. Sed lectiones ex Ven. a et Ξ enotatae in Theaeteto tantum discrepant, ut nulla ratione de eodem exemplari exscripta esse possint, cum lectiones variae e Ven. a et Σ commemoratae fortasse erroribus quibusdam virorum librum comparantium ortae sint. Scilicet idem fere interest inter Bekkeri et Bastii collationem cod. Π. Ven. a autem, ut nonnulla afferam, cum Ξ discrepat p. 146B (Ξ ὁ add., Ven. a om.), 152C (Ξ πάνσοφος, Ven. a Σ πάνσοφος), 155D (Ξ θάμάντος, Ven. a Σ θάμάντος), 156D (Ξ τούτων, Ven. a Σ τούτων), 157C (Ξ πότρεα, Ven. a Σ πότρεα), 158A (Ξ λέγειν, Ven. a Σ² λέγειν).

Gaisfordio Bekkero Bastio autem quamquam gratia debetur summa propter diligentiam et assiduitatem maximam, qua in libris conferendis utebantur, tamen nonnunquam, id quod in tanto opere haud mirum sane est, ut diligentiores fuerint optaveris. Quod quisque concedet, qui cum messe Gaisfordii spicilegium Campbellii contenderit vel Bastii eorundem librorum collationem cum Bekkeriana. Bekkerum enim non vitupero, quod accentus varios commemorare eum taeduit, cui rei Bastius operam videtur tribuisse inutilem, sed maxime in litteris finalibus notandis negligentior fuit quam Bastius. Atque etiam in libro Bodleiano post Campbellii operam quaedam desiderantur non levissima. Hunc librum enim a nonnullis correctum et auctum esse e Gaisfordii lectionibus satis apparet neque tamen quisquam quot sint manus corrigentium distinxit. Quod sane magno opere dolendum est, cum ita quid singulis manibus tribuendum sit iudicari nequeat. Neque e Gaisfordii et Campbellii silentio audeam coniecturam facere, ne mihi accidat quod C. F. Hermannus. Qui cum p. 161 E *καὶ ταῦτα πῶς* scribendum esse duceret, illud *καὶ* suspicatus est esse in *Α*, quod Campbellio teste in eo non est¹⁾.

Librorum Platoniorum unam exstare familiam C. G. Cobetus²⁾ arbitratur eiusque principes esse *ΑΠΠ*. Ceteri codices quae habent meliora quam illi tres, non de prompta ea esse ex antiquioribus exemplaribus, sed legentium vel scribentium ingenio deberi. Hoc Cobeti iudicium falsum esse non difficile est ad demonstrandum. Notissima enim est in Theaeteto lacuna maior inde a p. 208 D *πάνν μὲν οὖν* usque ad p. 209 A *προσλάβω τὸν σὸν λόγον*, quae est in *ΑΠΠ*¹⁾. Expleta est illa iis quae ceteris libris suppeditantur. Iam nemo, quantum scio, fuit aut est, qui hoc loco scribas quosdam sua pro Platoniciis reposuisse

1) Theaet. 174 C Bekkerus eumque secutus Stallbaumius in *Α* esse dixerunt *οὐδένα λειδορεῖν οὐδέν* atque Hermannus hunc verborum ordinem restituit. Sed Gaisfordius nihil de hac re commemorat, ut ignorem unde hoc sumpserint viri docti. 2) mnemos. (1860) IX p. 337 supersunt Platonis Codices Mss. et plurimi et in ea copia nonnulli antiquissimi summa cura et studio in pulcherrimis membranarum elegantissima et peritissima manu *καλλιγραφημένοι*, quorum scripturae passim reliquorum testium omnium auctoritatem sua praestantia prorsus obruant. In unoquoque dialogo passim soli Platonis manum servant in caeteris manifesto errore vel fraude aut vitiatam aut interpolatam, eaque res tam perspicua est et evidens, ut satius sit abiectis reliquorum omnium discrepantibus scripturis nullum omnino usum habentibus Platonis textum, quem vocant, illis solis libris veluti firmissimis fundamentis superstruere. Si quid enim ex reliquis testibus hic illic profertur boni in iis locis, ubi meliores titubant aut hallucinantur, debetur vera lectio non fidelioribus libris antiquis olim deperditis, unde illi manaverunt, sed sollerti coniecturae et felici emendationi, quales semper acutior aliquis inter legendum excogitare et reperire solet.

censeat. Nec desunt similes loci. Theaet. p. 192 E *Α' Δ'* non habent verba *ἔστι δὲ αἰσθάνεσθαι* usque ad *μηδὲ αἰσθάνεσθαι*, quae in aliis libris leguntur. P. 192 B *ἔχων τὸ μνημεῖον ὀρθῶς* usque ad *καὶ αἰσθάνεται* omittuntur in *ΑΔ*, *Α* autem haec habet in margine: *ἐν ἄλλοις καὶ ταῦτα. τὸ μνημεῖον ὀρθῶς — καὶ αἰσθάνεται ἔχων*, unde intellegitur ex aliis exemplaribus haec transcripta esse. Nemo autem, opinor, ab homine quodam, qui librum deteriore scripsit, quae desunt suppleta esse putabit. Contrarium accidit p. 190 C, ubi *ΑΠΠΓ* verbis abundant; addita enim iis sunt haec: *ὄημα ἐπὶ τῶν ἐν μέρει, ἐπειδὴ τὸ ὄημα ἕτερον τῷ ἕτερω κατὰ ὄημα ταῦτόν ἐστιν*, quae verba *ΣΒCα* in margine habent, alii libri recte omittunt.

Cobetum igitur etsi hac in re sequi non possumus, tamen ex iis, quae a nobis modo exposita sunt, tres illos codices *ΑΠΠ*, quibus plerumque accedit *Γ*, ex communi quodam fonte prodiisse satis apparebit. Itaque hi libri praestantior codicum familia habenda est et iam diu ab omnibus hominibus doctis habita. Deterior est familia reliquorum librorum, qui quomodo inter se cohaereant difficillimum est dictu. Plurimi enim sunt et variantes eorum scripturae non tanta diligentia sunt descriptae, ut satis de iis sciatur. Eo accedit, quod similitudo eorum est maxima. Inter utramque autem familiam vinculum quoddam est, quod non cognosceremus, nisi Bekkerus maiore diligentia quam Bastius librum *Π* excussisset. Prima enim huius codicis manus plurimis locis cum *ΑΔ* consentit, altera eius manus lectiones praebet sumptas e libris deteriores ordinis.

Quae cum ita se habeant, si quid trium illorum codicum testimonio gravissimo confirmatum est, satis esse duxi neglectis aliis libris eorum signa apposuisse; si autem in iis error manifestus deprehenditur, alii testes nonnunquam adhibendi sunt.

His rebus de codicum rationibus et auctoritate expositis nonnulla placet de minutiis quibusdam exponere, quae melius uno in conspectu ponuntur, quam in commentario ipso suo quidque loco disperguntur.

Atque primum quidem nonnulla de eo libro dicturus sum, qui si et aetatem spectas et praestantiam, omnium longe princeps est, de codice Clarkiano. Non pauca enim sunt, quae uni huic libro debentur.

Huius libri auctoritati parvi, cum infinitivis in *ᾶν* et *ἦν* cum Astio Stallbaumio Hirschigio *ἀνεκφώνητον* detraherem, quamquam id retinet Bekkerus Turicenses Hermannus. Eam enim litteram nunquam adscriptam esse Gaisfordius¹⁾ testatur. Neque eam in Par. A notari meminit Schneiderus²⁾.

Aliis tamen vocibus haec littera libro Clarkiano suadente

1) annot. ad Euthyphr. 3 D. 2) praef. ad civ. I p. LVIII sq.

reddenda erat. Scripsi igitur ἀδολεσχίαν (p. 195 C), προμνηστριαί (p. 149 D), προμνηστικὴν (p. 150 A), ἀναμνηστικοί (p. 190 B), ἀναμνηστικόμενος (p. 143 A), ἀνεμνήσθην (p. 142 C), ἀναμνήσθητι (p. 166 E), σώζει (p. 153 C), σώζεται (p. 153 B, 167 D), ᾧδε (p. 166 E, 176 B al.). Quibus de vocibus egregia est Hermanni Useneri dissertatio¹⁾. Praeterea cum Hirschigio illud ι addidi voci ζῶον (p. 153 B, 154 A, 157 C), quamvis perperam id fieri censeat Schneiderus²⁾.

P. 144 A non delevi cum Bekkero ι in προῶν et ibidem B in προότητος, quamquam in Ξ hoc substantivum sine ι legitur et Schneiderus³⁾ alii id omittunt. Turicenses Hermannus Campbellius scribunt προότητος, sed προῶν, ι etiam substantivo addunt Heindorfius Stallbaumius Hirschigius. προότητος praetuli, quod legitur in optimis reliquis libris Δ^a Π^a Σ^a B^a a b c i et rationibus etymologicis commendatur. Cf. G. Curtius, Etym. p. 255.

N finale nonnullis locis addendum erat. Addidi in fine enuntiati p. 142 D (ἤθελεν cum Hermanno), p. 144 C (κατέλιπεν), p. 150 C (ὀνειδίζουσιν), ante virgulam p. 144 C (ἐστίν, καί), mediis in commatis etiam ante consonantes⁴⁾ p. 144 D (φησὶν γὰρ), p. 145 D (ἐστὶν τὸ), p. 147 B (συνήσιν τινας, οἰδέν τι), p. 155 E (ἐστὶν δὲ cum Δ^a Π^a), p. 156 A (εἰσὶν γὰρ), p. 159 D (ἐποίησεν καί). Haec in initio dialogi a Gaisfordio commemorata sunt, sed nemini dubium erit, quin etiam in reliqua parte multa eius generis novanda sint, quae silente illo teste novari non potuerunt.

Coronidis signum, ubi in Ξ deest, sustuli, in verbis compositis, ut in προῦπεμψα p. 143 B. Haec enim ad veram crasin non pertinent.

Quoniam de emendationibus dixi, quae libro Bodleiano debentur, nunc de vitiis, quae in eo sunt, pauca dicam. Nonnunquam eadem syllaba bis posita est: p. 168 D ποιούμενοι οἱ τῶ pro ποιούμενοι τῶ, p. 168 E αὐτοῦ τὸν τὸν pro αὐτοῦ τόν, p. 194 E τοῦτο τὸ pro του τό. Semper scriptum est Παρμενίδης⁵⁾ et Πρωταγόριος⁶⁾. Denique saepissime reperitur φάναι⁷⁾.

Venio ad emendationes orthographiae, quas optimis libris suadentibus feci. Quos qui sequitur, saepissime sane inconstantiae⁸⁾ accusari potest; sed in hoc crimen venire malui, quam

1) in Fleckeiseni annal. 1865 p. 236 sq. 2) annot. ad civ. I 344 A. 3) ad civ. VIII 558 A. 4) Etiam papyri Hyperidei eo modo ν finale usurpatum esse testantur. Cf. Schneidewini scholia p. 68 ad p. 24, 17. 5) p. 152 E, 183 A. Cf. Stallbaumius ad soph. 216 A. 6) p. 162 C, 164 D. Cf. Schneiderus ad civ. X 600 B. 7) p. 165 A, 166 D, 171 E, 197 E, 210. Cf. Buttman, ausf. Gramm. I p. 543. 8) De orthographiae Graecae inconstantia scripsit Lobeckius, path. Gr. serm. elem. II p. 339—55.

eorum abripi fervore, qui nihil antiquius habent, quam ut Platonem ad aequalitatem stili revocent. Qua de re qui considerate iudicare studet, ei litterarum tempora discernenda sunt. Satis enim constat harum minutarum eos fuisse scriptores curiosissimos, qui optimos secuti sunt. Quare Platonem videntur e Platone expellere, qui in rebus tam pusillis eum certis se legibus adstrinxisse rati omnia inconstantiae vestigia delere student. Floruit enim Plato iis litterarum Graecarum temporibus, quibus formarum antiquiorum et recentiorum confusiones non admodum rarae erant. Neque hoc praetermittendum, philosophum nonnunquam poetarum imitatum esse orationem, ita ut etiam ea de causa mirum sane esset, si plane abstinuisset eorum formis.

Quo in genere primum quidem dicam de vocalium elisione, quam Platoni a R. B. Hirschigio ubique obtrudi satis constat. Sed neminem video eum secutum esse neque secuturum esse puto. Crebram enim vocum hiularum et asperarum concursionem esse in Platone iam Cicero¹⁾ testatur neque destituitur testimonium eius librorum optimorum, qui nobis servati sunt, auctoritate. Eos enim si sequeris, manifestum est in iisdem vocibus admitti elisionem et non admitti, ita ut de ea legem vix scripseris. Ego quae in hac re novavi, non ita multa sunt. P. 143 C cum Stallbaumio retinui καὶ ἐγὼ ἔφην, quod est in Ξ Δ^a Π^a aliis libris. Bekkerus, quem recentiores omnes secuti sunt, edidit κἀγὼ ἔφην. Cum Ξ Δ^a Π^a scripsi p. 148 E οὐδὲ ἀπαλλαγῆναι, p. 159 B τὰλλα ἤδη, p. 185 E καὶ ἀγαθός. Neque dubium est, quin pluribus locis elisio tollenda sit. Saepe enim Bastius in Δ et Π vocalium concursionem inveniri commemoravit, ubi de Ξ et Gaisfordius et Campbellius idem dicere fortasse neglexerunt. In Δ^a et Π^a legitur p. 157 D εἶτε ἀνεμιαῖον, p. 160 A οὔτε ἐκεῖνο, p. 180 D δὲ ὅτι, p. 193 B τινα εἶναι, p. 195 C οὔτε ἐν, p. 197 A τε ἄν, p. 204 E ἄρα οὐκ.

Hirschigius Atticas optativi formas semper posuit, nisi quod p. 179 A ὁμολογοῖ non correxit. Qua in re quae forma in libris sit, non laboravit; tantum ξυγχωροίη p. 171 B habet Γ. Cuius rationem ne sequerer, Schneiderus²⁾ prohibuit, qui optime de hac re disseruit.

Μόλις retinui cum Turicensibus et Hermanno p. 142 B et p. 160 E, ubi Bekkerus et Hirschigius μόλις scribunt, quamquam γ p. 192 B tantum in CEF ei superscriptum est et p. 160 E in CH et cor. Bac invenitur. μόλις enim forma antiquior, quamvis Platoni familiarior sit³⁾, tamen μόλις, quoniam apud scriptores, qui Platonis temporibus florebant, longe fuit frequentatissimum⁴⁾, e Platone, ubi librorum auctoritate firmatur, non erat removendum.

1) Or. 44, 150 sq. 2) ad civ. IV 428 D. 3) Cf. Schneider, civ. II p. 208. Lobeckius ad Soph. Ai. 306. 4) Cf. L. Dindorfius in Stephani thes. s. v.

Neque tamen in omnibus rebus Hirschigius sibi constitit. Recte enim cum recentioribus editoribus omnibus η scripsit p. 142 A et 155 C, sed p. 197 A retinuit $\eta\nu$, ubi Bekkerus η posuit¹⁾.

P. 198 D legitur $\pi\rho\lambda\nu \acute{\epsilon}\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$ — $\tau\omicron\upsilon \kappa\epsilon\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$ — $\delta\acute{\epsilon} \kappa\epsilon\kappa\tau\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, p. 199 A $\tau\omicron \kappa\epsilon\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$ — $\tau\iota\varsigma \acute{\epsilon}\kappa\tau\eta\tau\alpha\iota \mu\grave{\eta} \kappa\epsilon\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$. P. 198 D pro $\acute{\epsilon}\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$ scriptum est $\kappa\epsilon\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$ in EF $\Gamma^2 \Pi^2 b^2$, p. 199 A $\acute{\epsilon}\kappa\tau\eta\tau\alpha\iota$ in $\mathcal{A}^1 \Pi^{1e}$. Cur Plato in his variaverit, recte videtur animadvertisse C. G. Cobetus²⁾. 'Ubi enim, inquit, praecedat vocalis, semper $\acute{\epsilon}\kappa\tau\eta\mu\alpha\iota$ ponit, ubi consonans, promiscue $\kappa\epsilon\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$ et $\acute{\epsilon}\kappa\tau\eta\sigma\theta\alpha\iota$.' P. 199 C legitur $\gamma\acute{\alpha}\rho \kappa\epsilon\kappa\tau\eta\mu\epsilon\delta\alpha$, p. 200 C $\acute{\alpha}\nu \kappa\acute{\epsilon}\kappa\tau\eta\tau\alpha\iota$.

C. G. Cobetus³⁾ p. 147 D $\pi\rho\sigma\epsilon\rho\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$ pro $\pi\rho\sigma\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\sigma\omicron\mu\epsilon\nu$, p. 200 D $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$ pro $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$ ponendum censet; verbi enim $\pi\rho\sigma\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\epsilon\iota\nu$ futurum apud Atticos esse $\pi\rho\sigma\epsilon\rho\omega$, verbi $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\epsilon\iota\nu$ aoristum $\acute{\alpha}\pi\epsilon\iota\pi\omicron\nu$. Cf. p. 152 D. Ei obtemperavi Turicenses secutus p. 200 D, ubi quod Bekkerus retinuit $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$ invenitur in uno Z^r. $\Gamma\Delta$ habent $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$, $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$ * ζ^4).

P. 151 B scripsi cum Bekkero $\kappa\acute{\iota}\omicron\nu\tau\alpha$ ex $\mathcal{A}\Delta\Pi$ ($\kappa\nu\omicron\upsilon\nu\tau\alpha \zeta$), quamquam p. 184 A $\kappa\nu\epsilon\acute{\iota}$ ($\mathcal{A}\zeta$, $\kappa\nu\epsilon\acute{\iota} \Delta^a \Pi^a$) et p. 210 B $\kappa\nu\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$ recte legitur. $\kappa\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$ enim et $\kappa\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$ promiscue sine ulla significationis diversitate usurpantur⁵⁾.

De formarum $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}$ et $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\acute{\iota}$ confusione recte fortasse iudicavit Fridericus Astius⁶⁾. 'Formam Ionicam $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\acute{\iota}$, inquit, apud Platonem quoque pluribus locis optimi praestant libri — atque haud scio an plenam formam illam, si librorum commendetur auctoritate ipsiusque particulae praesertim in orationis fine positae vis emineat, praeferrere oporteat vulgari $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}$, quam Bekkerus tacite usquequam orationi Platonicae intulit.' Stallbaumius p. 157 A $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\acute{\iota}$ cum \mathcal{A}^1 retinuit; eadem de causa p. 155 A ($\acute{\alpha}\acute{\iota}\acute{\alpha}\lambda$ Z^r) retinendum erat. P. 175 A $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\acute{\iota}$ habent $\Delta^a \Pi^a B^a \zeta$, p. 176 A $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\acute{\iota}$ in ΓB^a ab ci esse commemoratur, $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\acute{\iota}$ in * ζ . $\acute{\alpha}\acute{\iota}\epsilon\acute{\iota}$ habent p. 177 A $\Delta^a \Pi^a \Sigma^a B^a$ ab ci, p. 177 B $\Delta^a \Pi^a$, p. 177 C $\Delta^a \Pi^a \Sigma^a$ Z^r B^a.

P. 145 D pro $\sigma\mu\iota\kappa\rho\delta\acute{\omicron}\nu$ scripsi $\mu\iota\kappa\rho\delta\acute{\omicron}\nu$ secutus $\mathcal{A} \Delta^a$ ⁷⁾.

P. 192 E editores omnes praeter Astium inde a Bekkero et Stallbaumio scripserunt $\mu\alpha\theta\acute{\epsilon}$, p. 166 E autem $\mu\acute{\alpha}\theta\epsilon$ retinuerunt. Cuius inconstantiae cum causam attulerint nullam, etiam priore loco $\mu\acute{\alpha}\theta\epsilon$ posui.

In adverbio $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ litteram finalem aut addidi aut detraxi optimos libros secutus. $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ ante consonantem ($\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$) scripsi

1) Cf. Schneideri praef. ad civ. I p. XXXXIII sq. 2) mnemos. XI p. 168. Cf. Astius ad Prot. 340 D. 3) mnemos. XI p. 136. 4) 'The Bodl. has $\acute{\alpha}\pi\alpha\rho\omicron\rho\epsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$ with an erasure.' Campbellius. 5) Cf. Lobeckius ad Ai. v. 239, paralip. p. 556. 6) in Stephani thes. I p. 730. 7) Cf. Schneider. Pl. civ. I p. 287.

p. 144 B cum $\mathcal{A} \Delta^a \Pi^a$ ¹⁾, cum iisdem libris $\omicron\upsilon\tau\omega$ ante vocalem p. 152 B $\omicron\upsilon\tau\omega \acute{\epsilon}\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho\omega$, p. 209 C $\omicron\upsilon\tau\omega \acute{\epsilon}\xi$. In fine enuntiati plerumque legitur $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$; sed non dubitavi cum Stallbaumio $\omicron\upsilon\tau\omega$ retinere p. 147 B, 195 E, 198 C, cum nescirem, qua de causa Bekkerus alii $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ scripsissent. P. 152 A et p. 178 B $\omicron\upsilon\tau\omega$ cum $\mathcal{A} \Delta^a$ reposui. Hoc in adverbio rectissime Lehrsius²⁾ animadvertendum esse dixit, quid ei respondeat. Ubique enim legendum erit: $\pi\acute{\omega}\varsigma$ — $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ (p. 182 C, 188 E, 199 C), $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ — $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\varsigma$ (p. 169 E, 182 C, 202 C) atque eadem ratione p. 184 D $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ — $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omega\varsigma$ (cf. p. 203 E), p. 183 A $\omicron\upsilon\tau\omega$ — $\omicron\upsilon\tau\omega$, p. 203 A $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ — $\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ scribendum erit.

Atque haec hactenus; videamus nunc de singulis quibusdam vocibus.

Nominis $\Sigma\omega\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ ubique in Theaeteto accusativus est $\Sigma\omega\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta$. Atque p. 144 D, 159 B C et 183 D ab omnibus editoribus haec forma posita est. P. 143 A Bekkerus plurimos, non optimos libros secutus scripserat $\Sigma\omega\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta\nu$; recte igitur Turicenses accusativum in η Platoni reddiderunt, qui est in $\Delta^a \Pi^a$ a et, si e Gaisfordii et Campbellii silentio iudicare licet, in \mathcal{A} . Stallbaumius etiam p. 143 D $\Sigma\omega\kappa\rho\acute{\alpha}\tau\eta\nu$ scripserat, sed solus Par. F hanc formam habet.

P. 187 C Bekkerus et Hirschigius bis ediderunt $\delta\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$; $\delta\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$ prius legitur tantum in $\Delta \Sigma b c i$, in ceteris omnibus $\delta\nu\omicron\upsilon\nu$. Servavimus igitur cum omnibus aliis editoribus illud $\delta\nu\omicron\upsilon\nu$ ³⁾.

$\omicron\mu\phi\alpha\lambda\eta\tau\omicron\mu\acute{\iota}\alpha$ p. 149 D Bekkerus recte Platoni reddidit pro $\delta\omicron\mu\phi\alpha\lambda\omicron\tau\omicron\mu\acute{\iota}\alpha$ ⁴⁾.

$\Phi\iota\lambda\acute{\omicron}\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$ p. 161 A cum Hermanno scripsi, ceteri editores omnes $\phi\iota\lambda\omicron\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$ retinuerunt.

P. 162 A $\beta\upsilon\beta\lambda\omicron\nu$ restitui cum Campbellio. Est enim $\beta\upsilon\beta\lambda\omicron\nu$ in $\mathcal{A}^1 \Pi^a B^a Z^r$, $\kappa\upsilon\kappa\lambda\omicron\nu$ in $\Delta \Pi^{1e}$, $\beta\acute{\iota}\beta\lambda\omicron\nu$ in \mathcal{A}^2 et marg. $\Pi^a B^a$. Etiam polit. 288 E $\beta\upsilon\beta\lambda\omicron\nu$ legitur in $\mathcal{A} \Gamma \Delta Z^r b$, $\kappa\upsilon\kappa\lambda\omicron\nu$ in $\Delta^c \Pi^{1e}$, Phaed. 98 B $\beta\upsilon\beta\lambda\omicron\nu\varsigma$ in Z^r. Polybio hanc formam nuper reddidit Hultschius.

P. 173 D cum Hermanno scripsi $\acute{\epsilon}\tau\alpha\iota\rho\iota\omega\acute{\omicron}\nu$; in ζ est $\acute{\epsilon}\tau\alpha\iota\rho\epsilon\iota\omega\acute{\omicron}\nu$. De hac voce Stallbaumius⁵⁾ ad h. l. ' $\acute{\epsilon}\tau\alpha\iota\rho\iota\omega\acute{\omicron}\nu$, inquit, $\Delta \Pi \mathcal{A}^m$ cum Clem. Al. strom. V p. 249, quam formam in Isocrate fere praebet Urbinas. Neque apud Demosthenem exempla desunt optimorum codicum de ea consensionis. v. Baiter. ad Isocr. paneg. § 79,

P. 183 E Hirschigius vulgatum $\acute{\epsilon}\sigma\tau\omega\varsigma$ retinuit, quamquam iam Bekkerus ex $\Delta \Pi^{1e}$ ⁶⁾ restituit $\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\omicron}\varsigma$, de qua forma optime disseruit Schneiderus⁷⁾.

1) Cf. Stallbaumius ad Prot. 351 B. 2) in Jahni annal. 1827 II p. 157. 3) Cf. Schneiderus ad civ. V 470 B. 4) Cf. Lobeckius ad Phrynich. p. 651, G. Curtius, Erläut. zur Gramm. p. 140. 5) qui v. etiam ad leg. IX 856 B. 6) quibus Campbellio teste accedit \mathcal{A} , 'though rather doubtfully'. 7) ad civ. VIII 564 D.

P. 176A ἰδρῶσθαι pro ἰδρῶσθαι recte scripsit F. W. Wagnerus.

P. 172D τετραφθαί pro τεθράφθαι habent $\mathcal{A} \Pi^{\circ} \Gamma^{\circ}$.

P. 168B Turicenses ἐρρεθήη scripserunt pro ἐρρήθη. Nemo eos secutus est praeter Campbellium, qui hanc formam Protagorae fuisse propriam suspicatur. ἐρρήθη autem est in $\Gamma A B C$

FH, ἐρρεθήη in \mathcal{E} , ἐρρεθήη in * \mathcal{E} . Sed ἐρρεθήη retinendum esse Schneiderus docuit²⁾.

Ἀπὸ p. 143C habent ΣT atque Bekkeri et Stallbaumii plerique omnes, ἄπο $\mathcal{X}^{\circ} \mathcal{A}^{\circ} \Pi^{\circ}$, p. 179C quid sit in libris nescio, p. 187E Z° habet ἀποκαιοῦ. Stallbaumius et Hermannus ubique scripserunt ἄπο, quod praeter alios Boeckhii³⁾ et Buttmanus⁴⁾ probaverunt. Secutus sum tamen Bekkeri Turicensium Hirschigii rationem ἀπὸ ponentium⁵⁾. Campbellius sibi non constitit; p. 143C enim scribit ἄπο, ἀπὸ autem p. 179C et 187E.

Νυνδῆ, modo, paullo ante, C. G. Cobetus⁶⁾ quinque locis in Theaeteto vitiatum aut mutilatum esse putat. Restituendum esse igitur p. 158C pro *νυνί*, p. 159B et p. 162C pro *νυν*, p. 162A bis pro *νυν δῆ*.

Reliquum est, ut enumerem libros, qui praeter eos, quos iam laudavi, in Theaeteto et emendando et explicando usui mihi erant. Sunt autem hi:

Platonis dialogi duo Cratylus et Theaetetus Graece e rec. H. Stephani varietate lectionis animadversionibusque criticis brevibus illustrati ab Ioh. Frider. Fischero. Lipsiae. 1770.

Iani Cornarii eclogae in dialogos Platonis omnes nunc primum separatim editae cura Ioh. Frider. Fischeri. 1771. Lipsiae.

Phil. Guil. van Heusde, Specimen criticum in Platonem. Lugd. Bat. 1803.

Lud. Frid. Heindorfii ad Eichstaedtium epistola critica in Platonis Theaeteto. (Scripta 1803.) In: Nova acta societatis latinae Ienensis. Ed. Eichstaedt. 1806. Vol. I p. 17—36.

Platonis dialogi selecti cura Lud. Frid. Heindorfii. Vol. II: Gorgias et Theaetetus. Emendavit et annotatione instruxit L. F. Heindf. Accedit auctarium animadversionum Philippi Buttmani. Berolini. 1805. Editio huius libri secunda prodit Berolini 1829. In ea ad apparatus I. Bekkeri lectionem denuo emendavit Philippus Buttmanus.

De editione Heindorfiana praeter alios iudicium fecit Ludolphus Dissenius in Göttingische gelehrte Anzeigen. 1813. 62. St.

1) Cf. Stallbaumius ad Gorg. 525A. 2) ad civ. V 450A. Cf. Lobeckius ad Ai. 235 not. 3) Jen. Allg. Lit. Ztg. 1808 N. 176 p. 183. 4) ausf. Gramm. II p. 379. 5) Cf. Nitzschius ad Od. XI 343. Krueger § 68, 16, 1. 6) mnemos. IX p. 364.

Repetitum est illud in: Kleine lateinische und deutsche Schriften von L. Dissen. p. 203—209.

D. H. Hoenebeek Hissink, Animadversiones criticae in Platonis aliquot dialogos. Daventriae. 1845.

Hermannus Bonitz, E. Hoffmann, G. Linker, Spicilegium criticum philologis et paedagogis Germaniae a. 1858 Vindobonae conventum agentibus xenion obtulerunt. p. 22—27.

Carolus Badham, Epistola ad senatum Lugdunensem Bavorum praefixa Platonis Euthyd. et Lacheti. Londin. 1865.

Martinus Schanz, Specimen criticum ad Platonem et Censorinum pertinens. Göttingae. 1867.

Sequuntur notae editorum aliorumque virorum doctorum, quorum emendationes frequentius laudandae fuerunt:

Ast.: Platonis quae exstant opera. Rec. Fridericus Astius. Tom. II. Lipsiae. 1820.

Bkk.: Platonis dialogi Graece et Latine ex rec. Immanuelis Bekkeri. Part. II vol. 1. Berolini. 1817.

Btt.: Philippi Buttmani animadversiones, quae in editione Heindorfii leguntur.

Cpl.: Lewis Campbell, cuius editionem p. 1 laudavimus.

Hdf.: Lud. Frid. Heindorfius. Cf. p. 44.

Hrm.: Platonis dialogi secundum Thrasylli tetralogias dispositi. Ex recognitione Caroli Friderici Hermanni. Vol. I. Lipsiae. 1856.

Hsch.: Platonis opera ex recensione R. B. Hirschigii. Graece et Latine. Vol. I. Parisiis. 1856.

Stb.: Godofredus Stallbaumius. Cf. p. 1.

Tur.: Platonis opera quae feruntur omnia. Recognoverunt Io. Georgius Baiterus Io. Caspar Orellius Aug. Guilielmus Winckelmannus. Turici. 1839.

Wg.: Platons Werke. Griechisch und Deutsch mit kritischen und erklärenden Anmerkungen. XX. Thl.: Theaetetos (von F. W. Wagner). Leipzig. 1855.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ ΤΕΡΨΙΩΝ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

Ed. Fisch.

Ed. Steph. I

cap. I. Ἄρτι, ὃ Τερψίων, ἢ πάλαι ἐξ ἄγρου; p. 142

ΤΕΡ. Ἐπεικῶς πάλαι. καὶ σέ γε ἐξήτουν κατ' ἄγοράν
καὶ ἐθαύμαζον ὅτι οὐχ οἶός τ' ἦ εὐρεῖν.

ΕΥ. Οὐ γὰρ ἦ κατὰ πόλιν.

5 ΤΕΡ. Ποῦ μὴν;

ΕΥ. Εἰς λιμένα καταβαίνων Θεαιτήτῳ ἐνέτυχον φερο-
μένῳ ἐν Κορίνθου ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Ἀθήναζε.

ΤΕΡ. Ζῶντι ἢ τετελευτηκότι;

ΕΥ. Ζῶντι καὶ μάλα μόλις· χαλεπῶς μὲν γὰρ ἔχει Β
10 καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν, μᾶλλον μὴν αὐτὸν αἶρει τὸ
γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι.

Θεαιτήτος ἢ περὶ ἐπιστήμης: πειραστικός Η (Gaisford. cat.
cod. Clark. p. 69) εἰς Diog. Laert. III 58, πειραστικός om. Δ^a Β^a.
10 αἶρει. Serranus: εἶλε.

1 Ἄρτι—ἢ πάλαι. Crito. p. 43 A
Ἄρτι δὲ ἡμεῖς ἢ πάλαι;—Ἐπει-
κῶς πάλαι. Stb. Eadem ellipsis
infra p. 144 D Θεαιτήτε, δεῦρο
παρὰ Σιωράτη.

2 Ἐπεικῶς πάλαι. Phaed. 80 C
ἐπεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρό-
νον. ἐπεικῶς h. l. est sane-
quam. — κατ' ἄγοράν. Graeci
in foro et locis foro vicinis certis
diei horis commorari consueve-
runt cum amicis colloquentes va-
ria negotia administrantes. Her-
mann, Privatalt. § 17, 14.

4 κατὰ πόλιν. Cf. proleg. p. 3.

6 Εἰς λιμένα. Articulus ut est
omissus in ἐξ ἄγρου, κατ' ἄγο-
ράν, κατὰ πόλιν (Rauchenstein.
ad Lys. XIII 80), ita etiam in
εἰς λιμένα. Portus Megarorum
erat Nisaea, quae longis muris

cum iis coniuncta erat. Götting.
Ges. Abhandl. I p. 121.

7 ἐν Κορίνθου ἀπὸ τοῦ στρα-
τοπέδου. Charm. 153 A Ἦγον μὲν τῆ προ-
τεραία ἐσπέρας ἐν Ποτιδαίας ἀπὸ
τοῦ στρατοπέδου. Cfr. Cf. pro-
leg. p. 35.

10 μὴν praecedente μὲν est
tamen, ut Phaedr. 286 E epist.
VII 326 D.

αἶρει. Quae schol. dicit: κατα-
λαμβάνει, νῦν δὲ τὸ καταπονεῖ,
ea ad explicandum hunc locum
aeque inventa esse patet atque
nostratium interpretationes:
'conficit eum, greift ihn an.' αἶ-
ρειν h. l. est tenere, ut II, Γ 446
ὡς σεο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυ-
κὺς ζυμερὸς αἶρει. Soph. Ant. 606.
— τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρα-
τεύματι. De collocatione verbo-
rum cf. Krueger. § 50, 10, 2.

142 ΤΕΡ. Μῶν ἢ δυσεντερία;

ΕΥ. Ναί.

ΤΕΡ. Οἶον ἄνδρα λέγεις ἐν κινδύνῳ εἶναι.

ΕΥ. Καλόν τε καὶ ἀγαθόν, ὧ Τερψίων· ἐπεὶ τοὶ καὶ νῦν ἤκουόν τινων μάλα ἐγκωμιαζόντων αὐτὸν περὶ τὴν μάχην.

ΤΕΡ. Καὶ οὐδέν γ' ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον, εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν. ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῦ κατέλυεν;

ΕΥ. Ἐπείγετο οἴκαδ' ἐπεὶ ἔργω' ἐδεόμην καὶ συν-
βούλευον, ἀλλ' οὐκ ἤθελεν. καὶ δῆτα προπέμψας αὐτόν,

7 Καὶ οὐδέν γ' — τοιοῦτος ἦν Ficinus tribuit Euclidi. γ' 30 Δ^α Π^α Stb. Schol. ad Phaed. 60 B, γε σ, γὰρ Thom. Mag. s. ἄτοπον p. 36, 8R. Θαυμαστότερον ἦν Schol. l. l. Thom. Mag. l. l. Schäfer, appar. ad Dem. II p. 324.

7 Καὶ οὐδέν γ' — τοιοῦτος ἦν quominus Euclidi tribuantur, impedit ἀτὰρ particula sequens. cf. p. 142D.

θαυμαστότερον. De omisso imperfecto ἦν v. Schneiderum ad civ. VI 503B, Scheibium, vind. Lys. p. 17.

8 πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῦ κατέλυεν; 'h. e. qui factum est, ut non hic Megaris devertit? Eandem breviloquentiam habes Criton. p. 43 B εἶτα πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς με; Ibid. A θαυμάζω, ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσποτηρίου φύλαξ ὑπανοῦσαι; ubi v. ann.' STALLBAUMIUS.

αὐτοῦ Μεγαροῦ. 'Euthyd. p. 271C οὗτοι τὸ μὲν γένος — ἐν τευθὲν ποθὲν εἰσὶν ἐν Χίῳ. Phaedr. p. 229 B, ubi v. ann.' STALLB. cf. ad. p. 167B.

10 ἐπεὶ ἔργω' ἐδεόμην. Theaetetus cum domum properaret, Terpsio suspicari poterat eum non esse invitatum ab Euclide, sed id factum esse Euclides asseverat. Quae cum ita sint, facile intellegit Euclidem ut sibi aliquid concedatur optare et ἐπεὶ idem significare quod Latinum quamquam: domum properabat; quamquam ego eum obsecravi et hortatus sum ut huc deverteret; sed ille

noluit. Loci huius consimiles hi sunt in Theaeteto: p. 150A φεύγονται καὶ τὴν προμνηστικὴν ἄτε σευναὶ οὐσαι αἱ μαῖαι, φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνων τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπέσωιν· ἐπεὶ ταῖς γε ὄντως μαῖαις μόναις πον προσήκει καὶ προμνησθῆναι ὁρθῶς. Ibid. B Τῆ δέ γ' ἐμὴ τέχνη τῆς μαιεύσεως τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις, διαφέρει δὲ τῶ τε ἄνδρος ἄλλα μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι καὶ τῶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τιποῦσας ἐπισκοπεῖν ἄλλα μὴ τὰ σώματα. . . . ἐπεὶ τότε γε καὶ ἐμοὶ ὑπάρχει, ὅπερ ταῖς μαῖαις. p. 158A Ἐγὼ μὲν . . . ὁκνῶ εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔγω τί λέγω, διότι μοι νῦν δὴ ἐπέπληξας εἰπόντι αὐτό. ἐπεὶ ὡς ἀληθῶς γε οὐκ ἂν δυναίμην ἀμφισβητῆσαι κτλ. p. 167A ἀλλ' ὁ μὲν ἱατρός φαρμάκους μεταβάλλει, ὁ δὲ σοφιστὴς λόγους. ἐπεὶ οὐ τί γε ψευδῆ δοξάζοντά τις τινα ὑστέρων ἀληθῆ ἐποίησε δοξάζειν. Cf. apol. 19E Euthyphr. 4C 9B Gorg. 471E Prot. 333C symp. 187A Dem. Phil. III 29, 40. His locis omnibus ἐπεὶ concessive usurpatur; videtur autem hac significatione non poni nisi γε particula sequente. Quamquam etiam ἐπεὶ — γε causale est, ut p. 154B 167C 173C. Cf. Wytttenbach. ad Plut. de recta aud. rat. p. 37E.

ἀπιῶν πάλιν ἀνεμνήσθην καὶ ἐθανύμασα Σωκράτους ὡς μαντικῶς ἄλλα τε δὴ εἶπε καὶ περὶ τούτου. δοκεῖ γάρ μοι ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου ἐντυχεῖν αὐτῷ μισρακίῳ ὄντι, καὶ συγγενόμενός τε καὶ διαλεχθεὶς πάνν ἀρασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. καὶ μοι ἐλθόντι Ἀθήναζε τοὺς τε λόγους οὕς διελέχθη αὐτῷ διηγήσατο καὶ μάλα ἀξιόους ἀκοῆς, εἶπέ τε D ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἴη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι, εἶπερ εἰς ἡλικίαν ἐλθοι.

ΤΕΡ. Καὶ ἀληθῆ γε, ὡς εἰοικεν, εἶπεν. ἀτὰρ τίνας ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι;

ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὐκ οὐν οὕτω γε ἀπὸ στόματος ἀλλ' ἐργασάμην μὲν τότε' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνή- 143 ματα, ὕστερον δὲ κατὰ σχολὴν ἀναμνησκόμενος ἔγραψον,

9 Καὶ ἀληθῆ — εἶπεν 30 Δ^α Π^α Hdf. tribuunt Terpsioni, Euclidi s. 12 μὲν om. 30 Δ^α Π.

1 ἐθανύμασα Σωκράτους ὡς. Eadem antiptosis p. 195C εὐρηκας δὴ ψευδῆ δοξάζειν ὅτι οὐτε ἐν ταῖς αἰσθησέσιν ἔστι.

2 δοκεῖ γάρ μοι, 'nam si bene memini. Sic fere verterim hoc δοκεῖν, saepe ita de rebus factis, quarum quis meminit, adhibitum. p. 144D τὴν μέντοι οὐσίαν δοκῶσι μοι ἐπιτροποὶ τινες διεφθαρμέναι. Prot. 314C symp. 173B Euthyd. 273A.' HEINDORFIUS.

5 τε — 6 τε, ut p. 160A 174CD 183BC.

7 εἶπερ εἰς ἡλικίαν ἐλθοι 'h. e. ad aetatem maturam, si adolevisset. v. ad Charm. p. 154A.' STALLB. Meno 89B ἐπειδὴ ἀφίκοντο εἰς τὴν ἡλικίαν, χερσίμοιο γίνοντο ταῖς πόλεσιν.

9 'Καὶ ἀληθῆ — εἶπεν, quae vulgo ad praegressam Euclidis orationem trahuntur, Terpsioni adscripsi, postulante et ratione et usu vocabulae ἀτὰρ. Paullo ante p. 142B Καὶ οὐδέν γ' ἄτοπον — ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῦ κατέλυεν; p. 154D Εὐ γε νῆ τὴν Ἥραν, ὧ φίλε, καὶ θείας. ἀτὰρ, ὡς εἰοικεν, ἐὰν ἀποκρίνη ὅτι ἔστιν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται.' HEINDORFIUS. Cf.

p. 144E 147C. Heusde, spec. crit. p. 27.

11 οὕτω, sic ut nunc sum, sic statim. P. 147C Ῥάδιον . . . νῦν γε οὕτω φαίνεται. p. 158B εἴ τις ἔροίτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι. p. 202D Ἄρ — νῦν οὕτω τῆδε τῆ ἡμέρα εἰλήφωμεν. p. 162C εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀφανησέαι μὴδὲν χείρων κτλ. ἀπὸ στόματος 'est memoriter, libro non adhibito. Vid. Tim. lex. p. 43 ibique Ruhnck.' HEINDORFIUS, qui comparat Xen. mem. III 6, 9 Οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτω γε ἀπὸ στόματος εἰπεῖν.

12 ὑπομνήματα. 'A principio ὑπομνήματα ista composita esse ad labantem memoriam sustentandam et Antisthenes apud Diog. L. VI 1, 5 et Plato in Phaedro p. 276D docent ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐν γραμμασί κήπους, ὡς εἰοικε, παιδικῶς χάριν σπερεῖ τε καὶ γραφεῖ, ὅταν γραφῆ ἑαυτῷ τε ὑπομνήματα θησαυρίζομενος εἰς τὸ λήθης γήρας ἐὰν ἴκηται καὶ παντὶ τῷ ταύτων ἔγρος μετιόντι κ. λ. Eodem modo etiam Euclides Platonice in Theaeteto.' KOPPKIUS, De hypomnem. Graec. Berl. 1842 p. 2.

143 καὶ ὁσάκις Ἀθήναζε ἀφικοίμην, ἐπανηρώτων τὸν Σωκράτη
ὃ μὴ ἐμεμνήμην, καὶ δεῦρο ἐλθὼν ἐπηνωροθούμην. ὥστε
μοι σχεδὸν τι πᾶς ὁ λόγος γέγραπται.

TEP. Ἀληθῆ ἤκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ μέντοι
ἀεὶ μέλλων κελεύσειν ἐπιδειξάι διατέτριφα δεῦρο. ἀλλὰ τίς
καλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύ-
σασθαι θέομαι ὡς ἐξ ἀγροῦ ἦκων.

B ET. Ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ αὐτὸς μέχρι Ἐρινοῦ Θεαίτη-
τον προὔπεμψα, ὥστε οὐκ ἂν ἀηδῶς ἀναπαυοίμην. ἀλλ'
ἴωμεν, καὶ ἡμῖν ἅμα ἀναπαυομένοις ὁ παῖς ἀναγνώσεται. 10

TEP. Ὅρθῶς λέγεις. —

ET. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον, ὃ Τερψίων, τουτί· ἐγρα-
ψάμην δὲ δὴ οὕτως τὸν λόγον, οὐκ ἐμοὶ Σωκράτη διηγου-
μενον ὡς διηγείτο, ἀλλὰ διαλεγόμενον οἷς ἔφη διαλε-

4 Ἀληθῆ] Ἄλλ' ἤδη conl. Hdf. 8 ἐρεῖνον X Δ Ε Σ Τ Ζ Γ Γεορ.,
ἐρεῖν οὐ Δ Η, αἰρεῖν οὐ ι, ἐρεινεοῦ F, ἐρεινειοῦ Hm, Ἐρινοῦ Bkk,
ἐρεινεοῦ ε.

2 ἐπηνωροθούμην. Verbum
ἐπανωροθούσθαι corrigendi
notione usurpatum illustravit
Astius annot. ad Gorg. p. 461 C.
Plat. opp. T. XI p. 106. Stb. Cf.
p. 146 C 167 E.

4 Ἀληθῆ ἤκουσα. Frequens
asyndeton, ubi superioribus vel
illustrandis vel confirmandis ali-
quid adicitur. Stb. Cf. p. 147 E
172 D 171 A 175 D 191 B.

καὶ μέντοι — διατέτριφα δεῦρο
'atque semper te hortatu-
rus, ut librum mihi osten-
deres, hucusque moratus s.
cunctatus sum.' BUTTMANNUS.
Recte Campbellius διατρέβειν
sine ulla adiectione saepe poni
docet pro χρόνον διατρέβειν,
tempus terere, morari, cunctari,
ut de rep. V 472 B ἀλλὰ λέγε καὶ
μὴ διατρέβε. Thuc. VII 43, 1
οὐκέτι ἐδοῦκε διατρέβειν. Deinde
idem vir doctus ἀεὶ apud δεῦρο
omissum, quod sane insolens est
(Valckenar. ad Eur. Phoen. 1215),
ita excusat, ut propter ἀεὶ initio
enuntiatum positum id factum esse
dicat et de δεῦρο, quod temporis
notionem hic habet, comparat
Tim. 21 D διὰ δὲ χρόνον καὶ φθο-

ρὰν τῶν ἐργασαμένων οὐ διήρ-
κεσε δεῦρο ὁ λόγος, ubi δεῦρο est
ad hanc memoriam, hucusque.

6 πάντως. De hoc asyndeto,
quod non raro in asseveratione
locum habet, ubi sententia a πάν-
τως orditur, v. Tim. p. 26 E symp.
p. 173 B de rep. VI p. 504 E.
STALLB. Cf. infra p. 162 A 169 C.

8 Ἐρινοῦν prope Eleusinem si-
tum erat, ubi viam sacram Cephissus
Eleusinus scindit. Preller,
Dem. u. Perseph. p. 132 sq.

10 ὁ παῖς non puer aliquis,
ut interpretatur Ficinus, sed is
puer, cui legendi munus erat in-
iunctum, id quod apparet ex arti-
culo nomini addito. Ita Plut.
Alex. 54 memoratur ὁ ἀναγνώ-
στης τοῦ Καλλισθένους.

11 Mox post ὀρθῶς λέγεις intel-
lege utrumque aedes ingres-
sum, ubi librum promit Euclides.
HEINDORFIUS.

12 μὲν δὴ — δὲ δὴ leguntur
etiam p. 170 D.

13 διηγουόμενον — διαλεγόμε-
νον participia addita sunt ad
οὕτως illustrandum et pendent
ex ἐγραψάμην. Apol. 19 C ταῦτα
γὰρ ἐσώρατε καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ Ἀρι-

χθῆναι· ἔφη δὲ τῷ τε γεωμέτρῳ Θεοδώρῳ καὶ τῷ Θεαι- 143
τήρῳ. ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ μὴ παρέχοιεν πράγματα αἰ C
μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις, περὶ αὐτοῦ τε ὅποτε λέγοι
ὁ Σωκράτης, οἷον καὶ ἐγὼ ἔφηνη ἢ καὶ ἐγὼ εἶπον, ἢ αὐ
5 περὶ τοῦ ἀποκρινομένου, ὅτι συνέφη ἢ οὐχ ὠμολόγει, τού-
των ἕνεκα ὡς αὐτὸν αὐτοῖς διαλεγόμενον ἔγραψα ἐξελάων
τὰ τοιαῦτα.

TEP. Καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου, ὃ Εὐκλείδῃ.

ET. Ἀλλὰ, παῖ, λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε. —

10 Π. ΣΩ. Εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηδόμην,
ὃ Θεόδωρε, τὰ ἐκεῖ ἂν σε καὶ περὶ ἐκείνων ἂν ἠρώτων, D
εἰ τινες αὐτόθι περὶ γεωμετρίας ἢ τινα ἄλλην φιλοσοφίαν
εἰσὶ τῶν νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι· νῦν δὲ ἦττον γὰρ
ἐκείνους ἢ τοῦσδε φιλῶ, καὶ μᾶλλον ἐπιθυμῶ εἰδέναι τίνες
15 ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς· ταῦτα δὴ
αὐτὸς τε σκοπῶ καθ' ὅσον δύναμαι, καὶ τοὺς ἄλλους
ἐρωτῶ οἷς ἂν ὀρῶ τοὺς νέους ἐθέλοντας ξυγγίγνεσθαι. σοὶ

3 αὐτοῦ Hdf. cum Buttmanno, αὐτοῦ libri. 11 ἂν ἠρώτων
X Δ Π Hrm., ἠρώτων BF, ἀνηρώτων ε.

στοφάνους καμωδία. Σωκράτη
τινα ἐκεῖ περιφερόμενον, φά-
σκοντα κτλ. CPL. Cf. ad p. 151 B.

2 ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ. Cic.
Lael. 1, 3 Eius disputationis sen-
tentias memoriae mandavi, quas hoc
libro exposui arbitrato meo; quasi
enim ipsos induxi loquentes, ne in-
quam et inquit saepius interpone-
retur, atque ut tanquam a prae-
sentibus coram haberi sermo videret-
ur. Hdf.

3 τε — ἢ αὐ. Eandem particu-
larum confusionem habes p. 203 B
τε — δ' αὐ. cf. Stallbaumius ad
Meno. p. 95 B.

8 ἀπὸ τρόπου. Cf. prol. 44.

9 λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε.
Fortasse facete dictum. Videtur
enim λέγειν recitari et di significati-
one in usu fuisse oratorum, qui
in iudicio decretum aliquod reci-
tari iusserunt. Dem. de cor. 28
λέγε τοῖνυν μοι τὸ ψήφισμα
τουτὶ λαβὼν, 305 λέγε μοι ταυτὶ
καὶ ἀνάγνωθι λαβὼν. Aristocr.
22 λαβὲ δὴ τοὺς νόμους αὐτοὺς
καὶ λέγε, al.

11 τὰ ἐκεῖ ἂν — ἂν ἠρώτων.
De rep. VII 526 C οὐκ ἂν ἑσθλῶς
οὐδὲ πολλὰ ἂν εὔροις. CPL.
Meno. p. 89 E εἰκότως δ' ἂν με-
ταδοῖμεν ἂν.

12 φιλοσοφίαν. Auctore Cice-
rone de or. III 16, 60 ante So-
cratem omnis rerum optimarum
cognitio atque in iis exercitatio philo-
sophia nominata est et docet
tractatio veterum scriptorum om-
nibus disciplinis hoc nomen com-
mune fuisse. MORUS ad Is. pa-
neg. c. 1 extr. Hinc in Menex.
p. 234 A παιδεύσεως καὶ φιλοσο-
φίας ἐπὶ τέλει ἡγεῖ εἶναι; Stb.
Cf. p. 172 C οἱ ἐν ταῖς φιλο-
σοφίαις πολὺν χρόνον διατρέ-
ψαντες.

13 νῦν δὲ — γὰρ, nun aber —
ja, eadem ratione iunguntur qua
ἀλλὰ — γὰρ. Lorum satis con-
gessit Heusdius, spec. crit. p. 7 sq.

15 ἡμῖν. Her. I 89 τὰδε τοι ἐξ
αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι.

ἐπίδοξοι. Moeris p. 471 ἐπί-
δοξος οὐχὶ ὁ ἐνδοξος, ἀλλ' ὁ
προσδόκιμος, ubi v. Pierson.

δὴ οὐκ ὀλίγιστοι πλησιάζουσι, καὶ δικαίως ἄξιός γάρ τε
Ε τε ἄλλα καὶ γεωμετρίας ἕνεκα. εἰ δὴ οὖν τιμὴ ἐνέτυχες
ἀξίῳ λόγῳ, ἠδέως ἂν πυνθοίμην.

ΘΕΟ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, ἐμοὶ τε εἰπεῖν καὶ σοὶ
ἀκούσαι πάνν ἄξιον, οἷον ὑμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντε-
τύχηκα. καὶ εἰ μὲν ἦν καλός, ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν,
μὴ καὶ τῷ δόξῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι· νῦν δέ, καὶ μὴ
μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός, προσέειπε δὲ σοὶ τὴν τε σιμό-
τητα καὶ τὸ ἕξω τῶν ὀμμάτων· ἦττον δὲ ἢ σὺ ταῦτ' ἔχει.
144 ἀδεῶς δὴ λέγω. εὐ γὰρ ἴσθι ὅτι ὦν δὴ πάποτε ἐνέτυχον,
καὶ πάνν πολλοῖς πεπλησίακα, οὐδένα πῶ ἠσθόμην οὕτω
θανυμαστῶς εὐ πεφυκότα. τὸ γὰρ εὐμαθῆ ὄντα, ὡς ἄλλω
χαλεπὸν, πρῶτον αὐ εἶναι διαφερόντως καὶ ἐπὶ τούτοις
ἀνδρείον παρ' ὀντινοῦν, ἐγὼ μὲν οὐτ' ἂν φόμην γενέσθαι

1 δὴ X Π Bkk., δὲ ε. 5 ἡμῖν Stephanus. 12 ἄλλως conl.
Ast. 13 αὐ om. ΓΛΞΣΤ FHZ' b i.

1 πλησιάζειν de iis dicitur, qui
ad alicuius disciplinam se adiun-
gunt. Lach. 197 D ὁ δὲ Δάμων
τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει.
Cf. Welcker, kl. Schr. II p. 419
n. 75.

ἄξιός. De εἰ omisso v. Saup-
pius ad Protag. p. 351 E.

2 ἕνεκα. Cf. p. 148 D Προθυ-
μίας μὲν ἕνεκεν φανεῖται.

5 οὐκ. 'Dativi usus hodie
pervulgatus, de quo v. Astius
animadv. in Pl. leg. p. 9.' STALLB.
cf. p. 163 A 186 B.

7 ἐν ἐπιθυμίᾳ τινός εἶναι,
amore alicuius teneri. Prot.
318 A Ἰπποκράτης γὰρ ὁδε τυγχά-
νει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὦν τῆς σῆς συνου-
σίας. Epist. VII 338 B ὡς Διονύ-
σιος θανυμαστῶς φιλοσοφίας ἐν
ἐπιθυμίᾳ πάλιν εἴη γενοῦς. Cf.
ad p. 147 C.

καὶ μὴ μοι ἄχθου. Gorg.
486 A καίτοι, ὦ φίλε Σώκρατες,
καὶ μοι μὴδὲν ἄχθεσθῆς· εὐνοία
γὰρ ἐγὼ τῆ σῆ, οὐκ ἀσχερόν δο-
κεῖ σοὶ εἶναι οὕτως ἔχειν. Cf.
8 De Socratis facie vide quos
laudavit Stallbaumius ad symp.
p. 215 A.

9 τὸ ἕξω τῶν ὀμμάτων. Infra
p. 209 C Socrates dicitur ἕξο-
φθαλμός.

10 ὦν. De hac relativi assimila-
tione cf. Gorg. 509 A ὦν ἐγὼ
ἐντετύχηκα, ὡςπερ νῦν, οὐδέ τις
οἶός τ' ἐστίν. Prot. 361 E ὦν
ἐντυγχάνω πολὺ μάλιστα ἀγα-
μαί σε.

12 τὸ γὰρ εὐμαθῆ ὄντα. Quod
enim quis, cum docilis sit
— egregie mitis est ac prae-
terea fortis magis, quam
quivis alius: ego talem ho-
minem neque putarem ex-
stitisse neque video tales
existere. 'Potest hoc τὸ —
εἶναι a reliqua structura seiun-
ctum explicari quod attinet ad
etc., ad γενέσθαι autem sub-
audiri τοιοῦτόν τινα.' HEIN-
DORFIUS. Cf. p. 199 D. ὡς ἄλλω
χαλεπὸν recte Heindorfius expli-
cat: ὡς ἄλλον εἶναι χαλεπὸν i. e.
tam docilis, quam alium esse
difficile est.

14 παρ' ὀντινοῦν 'est magis
quam quivis alius. Lach. p.
183 C οὐτοῖδ', ὡς εἶπικε, παρὰ τοὺς
ἄλλους — δεδυστυχήμασιν. Ion.
p. 539 E ἂ τῷ βασιλεῖ προσήκει
καὶ σκοπεῖσθαι καὶ διακρίνειν
παρὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.
Theag. p. 128 B τοῦτο μὲντοι τὸ
μάθημα παρ' ὀντινοῦν ποιοῦμαι
δεινός εἶναι.' STALLB.

οὔτε ὄρω γιγνομένους· ἄλλ' οἱ τε ὄξεις ὡςπερ οὔτος καὶ 144
ἀγχίνοι καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὄργας
ὄξυρροποὶ εἶσι, καὶ ἄττοντες φέρονται ὡςπερ τὰ ἀνερωμά-
τιστα πλοῖα, καὶ μανικώτεροι ἢ ἀνδρείότεροι φέρονται, οἱ B
5 τε αὐ ἐμβριθέστεροι νωθροὶ πῶς ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθή-
σεις καὶ λήθης γέμοντες. ὁ δὲ οὔτω λείως τε καὶ ἀπαί-
στως καὶ ἀνυσίμως ἐρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητή-
σεις μετὰ πολλῆς πραότητος, οἷον ἐλαίου θεῦμα ἀσφορητὴ
10 διαπραττεσθαι.

ΣΩ. Εὐ ἀγγέλλεις. τίνος δὲ καὶ ἔστι τῶν πολιτῶν;

ΘΕΟ. Ἀκήκοα μὲν τοῦνομα, μνημονεύω δὲ οὐ. ἀλλὰ
γὰρ ἔστι τῶνδε τῶν προσιόντων ὁ ἐν τῷ μέσῳ. ἄρι γὰρ C
ἐν τῷ ἕξω δρόμῳ ἠλείφοντο ἐταῖροί τε τινες οὔτοι αὐτοῦ
15 καὶ αὐτός, νῦν δέ μοι δοκοῦσιν ἀλειψάμενοι δεῦρο ἰέναι.
ἀλλὰ σκόπει εἰ γινώσκεις αὐτόν.

ΣΩ. Γινώσκω· ὁ τοῦ Σουμείως Εὐφρονίου ἐστίν, καὶ
πάνν γε, ὦ φίλε, ἀνδρὸς οἷον καὶ σὺ τοῦτον διηγεῖ, καὶ

8 ἐλαίου X Π^a Hdf. cum Ficino, ἐλέον ε. 11 ἀγγέλλεις
Ξ^a Π^a, ἀγγελεῖς ABC EFH abci, λέγεις Γ^{cor}. Cf. Schneiderum ad
civ. IV 432 D.

1 τε — τε αὐ in partitione ita
usurpatum, ut fere particulis μὲν
— δὲ respondeat. Soph. Ant. 725
ἄναξ, σὲ τ' εἰκός, εἰ τι καίριον
λέγει, μαθεῖν, σὲ τ' αὐ τοῦδ'.
Cf. ad p. 143 C.

'Quod ὄξεις, ἀγχίνοι et μνή-
μονες iunguntur, audias anony-
mum de vita Pythag. 18 ed.
Kiessl. 'Οτι τρία μέρη εὐμαθίας·
ἀγχίνοια, μνήμη, ὄξετης. μνήμη
μὲν οὖν ἐστὶ τῆσιν ὦν ἐμαθῆ-
τες, ὄξετης δὲ ἡ ταχύτης τῆς
διανοίας, ἀγχίνοια δὲ τὸ ἐξ ὦν
ἐμαθῆ τις ἂ μὴ ἐμαθε θηρεῦν.
Charmid. p. 160 A ἢ δὲ ἀγχίνοια
οὐκ ὄξετης τίς ἐστὶ τῆς ψυχῆς;
Τρία illa philosophus coniunxit
etiam de rep. VI p. 503 C, quo
loco item monet homines cogi-
tandi celeritate insignes ingenii
impetum non facile posse com-
pescere, adeoque ad superbiam
esse procliviores.' STALLB.

3 ἄττοντες. De rep. X 621 B
καὶ ἐντεῦθεν ἐξαπλῆς ἄλλον
ἄλλη φέρεσθαι ἀνω εἰς τὴν γένε-

σιν ἄττοντας ὡςπερ ἀστέρες, ubi
v. Schneiderum.

5 πῶς. cf. p. 177 B.

9 ὡςτε. θανυμάσαι 'sc. τινά.
Aristoph. Plut. §10 τὰ σενεάρια
πλήρη 'στίν, ὡςτε θανυμάσαι;
HEINDORFIUS. Cf. Stallbaumium
ad Gorg. p. 456 D.

14 ἐν τῷ ἕξω δρόμῳ. Heindorfius,
qui scholiastam hario-
lantem correxit, τὸν ἕξω δρόμον
intellexit de ξυστώ, Stallbaumius
Ruhnkenium ad Tim. p. 89 secu-
tus de ambulacris. Rectius for-
tasse F. Haasius, Palaestrik in
Hall. Encycl. III 9 p. 361 ὁ ἕξω
δρόμος idem esse suspicatur at-
que ἡ ἕξω αὐλή, qua putat pa-
laestram circumdatam esse. Pl.
Lys. 206 E. Becker, Charikl. II
p. 183.

ἠλείφοντο. 'Adolescentes cor-
pus unxerunt, quippe et ipsi cum
aliis iuvenibus certaturi.' STALLB.
C. F. Hermann, Privatalt. p.
§ 37, 18.

ἄλλως εὐδοκίμον καὶ μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλιπεν. τὸ δ' ὄνομα οὐκ οἶδα τοῦ μειρακίου.

D **ΘΕΟ.** Θεαίτητος, ὦ Σώκρατες, τὸ γε ὄνομα τὴν μέντοι οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποι τινες διεφθαρμέναι. ἀλλ' ὅμως καὶ πρὸς τὴν τῶν χορημάτων ἐλευθεριότητα θανμαστός, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα. καὶ μοι κέλευε αὐτὸν ἐνθάδε παρακαθίξασθαι.

ΘΕΟ. Ἔσται ταῦτα. Θεαίτητε, δεῦρο παρὰ Σωκράτη.

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε, ἵνα κἀγὼ ἐμαντὸν ἀνασκέψωμαι, ποῖόν τι ἔχω τὸ πρόσωπον. φησὶν γὰρ Θεόδωρος ἔχειν με σοὶ ὅμοιον. ἀτὰρ εἰ νῶν ἐχόντοιν ἐκατέρου λύραν ἔφη αὐτὰς ἠρμόσθαι ὁμοίως, πότερον εὐθύς ἂν ἐπιστεύομεν ἢ ἐπεσκεψάμεθ' ἂν εἰ μουσικὸς ὢν λέγει; 15

ΘΕΑΙ. Ἐπεσκεψάμεθ' ἂν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοιοῦτον μὲν εὐρόντες ἐπειθόμεθ' ἂν, ἄμουσον δέ, ἠπιστοῦμεν;

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Νῦν δέ γ', οἶμαι, εἴ τι μέλει ἡμῖν τῆς τῶν προσ- 20
145 ὠπων ὁμοιότητος, σκεπτέον εἰ γραφικὸς ὢν λέγει ἢ οὐ.

1 εὐδοκίμον Δ, εὐδοκίμων ΑΠ. 9 ἔστι ΑΔΠ.

1 καὶ μέντοι καὶ — κατέλιπεν apte coniungendum est cum genetivo εὐδοκίμον. Cf. p. 168C τοῦ Πρωταγόρου καὶ ονειδίζοντος ἡμῖν — καὶ χαριεντισμόντινα ἀποικιῶν — σπουδάσαι ἡμᾶς διεκλεύσατο. Bernhardy, Synt. p. 473.

7 τῶν ἄνδρα. Theaetetus, quem Theodorus p. 143E μειρακίον, Protagoras p. 166A (cf. p. 168D) contemtim dicit παιδίον, a Socrate eum admirante appellatur ἀνήρ.

8 παρακαθίξασθαι. In gymnasiis sedes erant, in quibus philosophi rhetores reliquique, qui studiis delectabantur, sedentes disputabant. Cf. Charm. 155C Euthyd. 274B.

9 ἔσται ταῦτα locum habet, ubi alicui roganti aliquid promittitur, ἔσται ταῦτα, ubi aliquid simpliciter affirmatur, ἔστω, ἔστω

οὔτως (p. 191E 197E), ubi aliquid sumitur vel conceditur.

Θεαίτητε. Vocativus sine ὦ est imperantis vel adhortantis (cf. 143C), cum ὦ est blande alloquentis. Quare Socrates: Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε κτλ. Krueger. § 45, 3, 1. 2.

13 νῶν — ἐκατέρου. P. 150D οἱ δ' ἐμοὶ ἐγγιγνόμενοι τὸ μὲν πρῶτον φαίνονται ἐνιοὶ μὲν — πάντες δέ κτλ. P. 151A οἷς — ἐνίοις μὲν — ἐνίοις δέ. P. 162B πρὸς τὰς παλαιότατας ἀξιοῖς ἂν ἄλλους θεώμενος γυμνοῦς, ἐνίοις φανύλους.

15 De aoristo ἐπεσκεψάμεθ' ἂν post imperfectum usurpato v. Stallbaumium ad Menon. p. 72B et ad Gorg. 514D.

18 ἄμουσος h. l. est musicae imperitus, p. 156A artium liberalium, imprimis philosophiae experts.

ΘΕΑΙ. Δοκεῖ μοι.

ΣΩ. Ἡ οὖν ζωγραφικὸς Θεόδωρος;

ΘΕΑΙ. Οὐχ, ὅσον γέ με εἰδέναι.

ΣΩ. Ἄρ' οὐδὲ γεωμετρικὸς;

5 **ΘΕΑΙ.** Πάντως δήπου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἡ καὶ ἀστρονομικὸς καὶ λογιστικὸς τε καὶ μουσικὸς καὶ ὅσα παιδείας ἔχεται;

ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Εἰ μὲν ἄρα ἡμᾶς τοῦ σώματος τι ὁμοίους φησὶν εἶναι 10 ἐπαινῶν πῆ ἢ ψέγων, οὐ πάνυ αὐτῷ ἄξιον τὸν νοῦν προσέχειν.

ΘΕΑΙ. Ἴσως οὐ.

ΣΩ. Τί δ', εἰ ποτέρου τὴν ψυχὴν ἐπαινοὶ πρὸς ἀρε- B
τὴν τε καὶ σοφίαν; ἄρ' οὐκ ἄξιον τῷ μὲν ἀκούσαντι προ-
θυμείσθαι ἀνασκέψασθαι τὸν ἐπαινεθέντα, τῷ δὲ προθύ- 15
μωσ ἐαντὸν ἐπιδεικνύναι;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες.

III. **ΣΩ.** Ὄρα τοίνυν, ὦ φίλε Θεαίτητε, σοὶ μὲν ἐπιδεικνύναι, ἐμοὶ δὲ σκοπεῖσθαι ὡς εὐ ἴσθι ὅτι Θεόδωρος πολλοὺς δὴ πρὸς με ἐπαινέσας ξένους τε καὶ ἀστοὺς 20 οὐδένα πω ἐπηρεσεν ὡς σὲ νῦν δῆ.

ΘΕΑΙ. Εὐ ἂν ἔχοι, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὄρα μὴ παί-
ζων ἔλεγεν.

ΣΩ. Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος Θεοδώρου. ἀλλὰ μὴ ἀνα-
δύου τὰ ὠμολογημένα σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε,

3 γέ με Α^c ζ, γ' ἐμέ BC^{cor} ac Bkk. 9 ὁμοίους φησὶν ΑΔΠ B^a Stb., φησὶν ὁμοίους ζ. 12 ὁπότερου CH B^{2a} a b c. 16 οὖν om. cis, retinet cum ceteris libris Fischerus.

3 Οὐχ, ὅσον γέ με εἰδέναι. 'Sic Aristoph. nub. 1252 οὐχ, ὅσον γέ μ' εἰδέναι.' Strb. Cum vi positum est pronomen Phaed. 89B Οὐκ, ἂν γε ἐμοὶ πείθῃ.

7 ὅσα παιδείας ἔχεται. Similiter dictum p. 185D ὅσα τούτοις ἔχεται.

12 ποτέρος h. l. est alteruter, ut p. 178C κατὰ τὴν ποτέρου δόξαν φῶμεν τὸ μέλλον ἀποβήσεσθαι ἢ κατὰ τὴν ἀμφοτέρων; cf. ad p. 189E.

13 ἄρ' οὐκ ἄξιον. Errat Astius ἄρ' οὐκ ἂν ἄξιον, quod coniecit, esse putans apodosin membri antecedentis εἰ ποτέρου — σοφίαν,

quod potius apte coniungendum est cum τί δέ. Τί δέ autem elliptice positum.

17 Ὄρα τοίνυν. 'Eandem propositus orationis formam habes apolog. 42A ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὦρα ἀπιέναι, ἐμοὶ μὲν ἀποθανομένω, ὑμῖν δὲ βιωσομένοις.' Stallb., quem v. ad Phil. 62E.

21 ἀλλ' ὄρα. Lepide Theaetetus respicit initium orationis Socratis ὦρα τοίνυν. μὴ h. l. est oblique interrogantis, ut p. 196B ἐνθυμοῦ μή τι τότε γίγνεται ἄλλο.

23 ἀναδύου. 'Sic Euthyd. 302E οὐκ ἔστι γὰρ μοι ἀνάδυσις.' Stallb.

145 ἵνα μὴ καὶ ἀναγκασθῆ μαρτυρεῖν· πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκῆψει αὐτῷ. ἀλλὰ θαρρῶν ἔμμενε τῇ ὁμολογίᾳ.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ χρὴ ταῦτα ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ.

ΣΩ. Λέγε δὴ μοι· μανθάνεις πον παρὰ Θεοδώρου γεωμετρίας ἄττα;

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

D ΣΩ. Καὶ τῶν περὶ ἀστρονομίαν τε καὶ ἀρμονίας καὶ λογισμούς;

ΘΕΑΙ. Προθυμοῦμαι γε δὴ.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγώ, ὦ παῦ, παρὰ γε τούτου καὶ παρ' 10 ἄλλων, οὓς ἂν οἴωμαι τι τούτων ἐπαθεῖν. ἀλλ' ὅμως τὰ μὲν ἄλλα ἔχω περὶ αὐτὰ μετρίως, μικρὸν δέ τι ἀπορῶ, ὃ μετὰ σοῦ τε καὶ τῶνδε σκεπτέον. καὶ μοι λέγε· ἄρ' οὐ τὸ μανθάνειν ἐστὶν τὸ σοφώτερον γίνεσθαι περὶ ὃ μαν- 15 θάνει τις;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Σοφία δέ γ' οἶμαι σοφοὶ οἱ σοφοί.

ΘΕΑΙ. Ναί.

E ΣΩ. Τοῦτο δὲ μῶν διαφέρει τι ἐπιστήμης;

10 γε libri Stb., τε Hdf. cum Ficino. 14 τὸ om E Hsch.

1 ἵνα μὴ καὶ ἀναγκ. μαρτ., 'damit er nicht genötiget werde ordentlich Zeugnis einzulegen' SCHLEIERM. Cf. p. 144 D 163 C 173 B. Engelhardt. ad Pl. Lach. 194 A.

2 ἐπισκῆψει. Hunc locum Heindorfius, quem omnes recentiores secuti sunt, ita interpretatus est, ut ἐπισκῆπτειν idem diceret esse quod ἐγυαλεῖν ψευδομαρτυρίων (cf. p. 148 B). Nec vero fugit virum doctissimum hoc significatu mediam vocem ἐπισκῆπτεισθαι adhiberi, cuius loco activam hic usurpatam eodem modo arbitrat quo Aesch. Tim. 130 ἢ οὐδὲ ψευδομαρτυρίων θέμις ἐστὶν ἐπισκῆψαι. At Aeschini ex optimis libris omnibus redditum est ἐπισκῆψασθαι. Quae cum ita sint, formae activae amplectenda erit interpretatio, quae legitur in Stephani thesauro III p. 1775 nemo refellet eius testimonium. ἐπισκῆπτειν autem im-

probandi notione recte asciscit dativum. Krueger. § 48, 11, 5.

10 παρὰ γε τούτου καὶ παρ' ἄλλων. 'Commemorat Socrates primum Theodorum cum insignis laudis significatione. Tum addit etiam alios, qui easdem artes teneant, ita quidem, ut se ne ab his quidem significet discere dignaturum esse.' STALLBAUMIUS. Cf. p. 146 D 152 E 155 E 165 E 189 A.

11 ἀλλ' ὅμως. 'Voculam ὅμως ad sequentia illa potissimum pertinere opinor μικρὸν δέ τι ἀπορῶ etc., ut neglectiore paullulum structura haec dici videantur pro ἀλλ' ὅμως, τὰ μὲν ἄλλα ἔχω περὶ αὐτὰ μετρίως, μικρὸν τι ἀπορῶ, sed tamen, quamquam ceterarum mihi rerum satis prompta est cognitio, paullulum aliquid ambigo.' HEINDORFIUS.

13 ἄρ' οὐ τὸ μανθάνειν ἐστὶν etc. 'apte comparavit Schneiderus simillimo Xenophontis loco mem. Soer. IV 6, 7.' HEIND.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ἡ σοφία. ἢ οὐχ' ἄπερ ἐπιστήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Ταῦτόν ἄρα ἐπιστήμη καὶ σοφία;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τοῦτ' αὐτὸ τοίνυν ἐστὶν ὃ ἀπορῶ καὶ οὐ δύναμαι λαβεῖν ἱκανῶς παρ' ἑμαυτῷ, ἐπιστήμη ὃ τί ποτε τυγχάνει ὄν. ἄρ' οὖν δὴ ἔχομεν λέγειν αὐτό; τί φατέ; τίς 146 ἂν ἡμῶν πρῶτος εἴποι; ὃ δὲ ἀμαρτῶν, καὶ ὅς ἂν ἀεὶ ἀμαρτάνῃ, καθεδεῖται, ὥσπερ φασὶν οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος· ὅς δ' ἂν περιγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεύσει ἡμῶν καὶ ἐπιτάξει ὃ τι ἂν βούληται ἀποκρίνεσθαι. τί σιγάτε; οὐ τί που, ὦ Θεόδωρε, ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ἡμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι 15 καὶ φίλους τε καὶ προσηγόρους ἀλλήλοις γίνεσθαι;

ΘΕΟ. Ἦμιστα μὲν, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἶη Β ἀγροικον, ἀλλὰ τῶν μειρακίων τι κέλευέ σοι ἀποκρίνεσθαι. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου, καὶ οὐδ'

4 ἐπιστήμη καὶ σοφία ἈΠ Stb., σοφία καὶ ἐπιστήμη 5. 7 ἑμαυτοῦ conl. Asi. et Badham, Pl. Euthyd. et Lach. p. XXIV. 14 ἡμᾶς ἈΠ^o Bkk., ἡμᾶς 5. 16 μὲν add. ἈΠ Bkk. 17 τι ἈΠ^o Bkk., τινὰ 5 Hsch. ἀποκρίνεσθαι Δ^o Π^o Bkk., ἀποκρίνασθαι 5.

2 καὶ σοφοί 'Int. ἐσμέν. De qua ellipsi v. ad remp. VI 499 D.' STALLB.

7 λαβεῖν τι παρ' ἑαυτῷ est animo aliquid comprehendere et intellegere, quod alibi etiam dicitur λόγῳ vel γῶ τι λαβεῖν. Phileb. p. 50 C ἄρ' οὐπίστεως χάριν, ὅτι τὴν γε ἐν τοῖς φάσις καὶ ἔρωσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἑσθίον κῶσιν ἐπιδειξάι, λαβόντα δὲ τοῦτο παρὰ σαυτῶ ἀφείναι με κ. τ. λ. h. e. hoc autem intellecto dimissurum esse me etc.' STALLBAUMIUS.

11 Schol. R S 'Ὄνος κἀθον, ἐπὶ τῶν ἐν πράγματι ἠττώμενων. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παίδων τῶν σφαιρίζοντων καὶ τὸν νικηθέντα εἰς ὄνον καθίζοντων. Schol. O... τῶν οὖν παιζόντων ταῦτα (τὰ διὰ σφαιρίας) τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν, καὶ ὃ τι ἂν προσέτασσον τοῖς ἄλλοις ὑπή-

κονον, τοὺς δ' ἠττώμενους ὄνους. Leutsch. ad Apost. XII 83b.

11 βασιλεύσει. Mant. prov. I 34 βασιλεὺς ἢ ὄνος: ἠγρον νικῶν ἢ ἠττώμενος, ubi v. Leutschius.

13 φιλολογίας. cf. ad p. 161 A.

14 ἡμᾶς. 'Nempe sua potissimum causa colloquium hoc instituere se significavit paullo ante Socrates verbis illis ἀλλ' ὅμως τὰ μὲν ἄλλα etc. p. 145 D, neque erat sane cur cuperet Theodorum et Theaetetum ceterosque, qui aderant, inter se φίλους et προσηγόρους facere, cum Theodorus magister esset Theaeteti ceterisque iuvenes eiusdem familiares p. 144 C.' HEINDORFIUS.

18 τῆς τοιαύτης διαλέκτου, eius disputandi rationis, qua philologi utuntur. De rep. V 454 A ἐριδι, οὐ διαλέκτω πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Aliter διάλεκτος p. 183 B usurpatur, ubi est dicendi ratio, sermo.

146 αὐ συνεθίζεσθαι ἡλικίαν ἔχω· τοῖσδε δὲ πρόποι τε ἀν-
τοῦτο καὶ πολὺ πλείον ἐπιθιδόεν. τῷ γὰρ ὄντι ἡ νεότης
εἰς πᾶν ἐπίδοσιν ἔχει. ἀλλ', ὡσπερ ἤρξω, μὴ ἀφίεσο τοῦ
Θεαίτητου, ἀλλ' ἐρώτα.

ΣΩ. Ἀκούεις δὴ, ὦ Θεαίτητε, ἃ λέγει Θεόδωρος, ᾧ⁵
ἀπιστεῖν, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὔτε σὺ ἐθελήσεις, οὔτε θέμις
περὶ τὰ τοιαῦτα ἀνδρὶ σοφῷ ἐπιτάττοντι νεώτερον ἀπει-
θεῖν. ἀλλ' εὖ καὶ γενναίως εἰπέ· τί σοι δοκεῖ εἶναι
ἐπιστήμη;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ χροῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδήπερ ὑμεῖς¹⁰
κελεύετε. πάντως γάρ, ἂν τι καὶ ἀμάρτω, ἐπανορθώσετε.

IV. ΣΩ. Πάνν μὲν οὖν, ἄνπερ γε οἰοί τε ὦμεν.

ΘΕΑΙ. Δοκεῖ τολύνη μοι καὶ ἃ παρὰ Θεοδώρου ἄν-
τις μάθοι ἐπιστήμαι εἶναι, γεωμετρία τε καὶ ἄς νῦν δὴ
D σὺ διήλθες, καὶ αὐ σκντοτομική τε καὶ αἱ τῶν ἄλλων¹⁵
δημιουργῶν τέχναι, πᾶσαι τε καὶ ἐκάστη τούτων, οὐκ
ἄλλο τι ἢ ἐπιστήμη εἶναι.

ΣΩ. Γενναίως γε καὶ φιλοδώρως, ὦ φίλε, ἐν αἰτη-
θεῖς πολλὰ δίδως καὶ ποικίλα ἀνθ' ἀπλοῦ.

ΘΕΑΙ. Πῶς τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἴσως μὲν οὐδέν· ὃ μέντοι οἶμαι, φράσω.²⁰ ὅταν
λέγῃς σκντικήν, μὴ τι ἄλλο φράξεις ἢ ἐπιστήμην ὑποδη-
μάτων ἐργασίας;

⁵ λέγει ὁ Θεόδωρος Ξς, ὁ om. X Δ Π Bkk. 12 γε om. EFς.
¹⁴ ἐπιστήμη Hrm. δὴ om. Δ Π Ξ F, ante νῦν ponit A.
¹⁷ ἐπιστήμαι Γ. 18 γε] μοις.

² τῷ ὄντι saepe additur pro-
verbiis. Cf. Wyttenbach. annot.
in Phaed. p. 156 sq. Proverbium
autem legitur apud Apost. XVII
46a, ubi v. Leutschius.

⁶ ἀπιστεῖν. τὸ ἀπειθεῖν. οὕτω
Πλάτων. Phavor.

οὔτε θέμις — ἀπειθεῖν ad-
iecta tantum sunt praecedentibus,
non coniuncta. Similis est
enuntiatorum coniunctio p. 179B
ἀλισκόμενος καὶ τάντη, ἢ τὰς
τῶν ἄλλων δόξας κνρίας ποιεῖ,
αὐταὶ δὲ (cum tamen) ἐφάνησαν
τοὺς ἐκείνου λόγους οὐδαμῇ
ἀληθεῖς ἠγοούμεναι. P. 157 E
οἶσθα γὰρ πον ὅτι — ἐλέγχεσθαι
δοκεῖ ὄν ἄρτι διήμεν λόγον, ὡς
παντός μᾶλλον ἡμῖν ψευδεῖς

αἰσθήσεις ἐν αὐτοῖς γιγνομένας,
καὶ πολλοῦ δεῖ τὰ φαινόμενα
ἐκάστω ταῦτα καὶ εἶναι.

⁸ εὖ καὶ γενναίως. cf. ad p. 151E.

¹⁴ ἐπιστήμαι. Theaetetus cum
nesciat quid sit definitio, enu-
merationem putat a se exigī artium,
quae voce ἐπιστήμη contineantur.
Quare non mireris pluralem
ἐπιστήμαι, quem numerum Plato
paullo infra non posuit. 'cum in
talibus posterius potissimum vo-
cabulum respicere soleant vete-
res.' (Hdf.)

²⁰ Πῶς τί τοῦτο λέγεις; P. 208 E
Πῶς τί τοῦτο; Cf. Stallbaumium
ad Hipp. mai. 297E et G. Her-
mannum praef. ad Soph. Ant.
p. VI sq. ed 3.

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΣΩ. Τί δ', ὅταν τεκτονικήν; μὴ τι ἄλλο ἢ ἐπιστήμην E
τῆς τῶν ξυλίλων σκευῶν ἐργασίας;

ΘΕΑΙ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν ἀμφοῖν, οὐ ἑκατέρω ἐπιστήμη, τοῦτο
ὀρξεις;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δ' ἐπερωτηθέν, ὦ Θεαίτητε, οὐ τοῦτο ἦν,
τίμων ἢ ἐπιστήμη, οὐδὲ ὀπόσαι τινές. οὐ γὰρ ἀριθυμῆσαι
40 αὐτὰς βουλόμενοι ἠρόμεθα, ἀλλὰ γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ
ὅ τί ποτ' ἐστίν. ἢ οὐδὲν λέγω;

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν ὀρθῶς.

ΣΩ. Σκέψαι δὴ καὶ τόδε. εἰ τις ἡμᾶς τῶν φανύλων¹⁴⁷
τι καὶ προχείρων ἐροῖτο, οἶον περὶ πηλοῦ, ὃ τί ποτ' ἐστίν,
15 εἰ ἀποκρινάμεθα αὐτῷ πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων καὶ πηλὸς ὁ
τῶν ἱπνοπλαθῶν καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, οὐκ ἂν
γελοιοὶ εἴμεν;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΣΩ. Πρῶτον μὲν γέ πον οἴομενοι συνιέναι ἐκ τῆς
20 ἡμετέρας ἀποκρίσεως τὸν ἐρωτῶντα, ὅταν εἴπωμεν πηλὸς,
εἴτε ὁ τῶν κοροπλαθῶν προσθέντες εἴτε ἄλλων ὠντινων- B
οῦν δημιουργῶν. ἢ, οἶει, τίς τι συνιήσιν τινος ὄνομα, ὃ
μὴ οἶδεν τί ἐστίν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

⁸ δ' ε Tur., δέ γε Γ C a b c i B^m Bkk., δέ γ' ἐρωτηθέν Hsch.
¹⁶ ἱπνοπλαθῶν] κοροπλαθῶν γρ. Π^o (Π^{2a}) B E F a c ε. 17 εἴμεν
X Δ et fortasse Π^{1o} Hdf., ὡμεν ε.

⁴ Οὐδὲ τοῦτο sc. ἄλλο τι
φράξω.

¹⁰ αὐτὸ nomini generis femini
iunctum, ut de rep. Π 363 A οὐκ
αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες.
Hdf.

¹³ φανύλων καὶ προχείρων. P.
147C coniunguntur φανύλων καὶ
βραχέως ἀποκρινάσθαι et φανύ-
λων πον καὶ ἀπλοῦν εἰπεῖν, unde
patet φανύλον h. l. dici de rebus
non arduis. Diog. La. III 63 ὃ
γούν φανύλος λέγεται παρ' αὐτῶν
(Πλάτωνι) καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ.
Cf. Pl. de rep. VII 527 D τὸ δ'

ἔστιν οὐ πᾶν φανύλον, ἀλλὰ χα-
λεπὸν πιστεῦσαι. Arist. nub. 778
φανλότατα καὶ ὄστα. Ruhnken.
ad Tim. p. 268 sq.

¹⁶ ἱπνοπλαθῶν. 'Quod mox
τῶν κοροπλαθῶν iniicitur men-
tio, cum tamen hic ἱπνοπλαθῶν
cum aliis memorentur, in eo pro-
fecto nemo offendet, nisi qui
putaverit non licuisse Socrati
exemplorum varietate pro ar-
bitrio abuti.' STALLB. Cf. ad
p. 157 D.

²² τίς, ecquis. Hermannus
ad Viger. p. 730.

147 ΣΩ. Οὐδ' ἄρα ἐπιστήμην ὑποδημάτων συνίησιν ὁ ἐπιστήμην μὴ εἰδώς.

ΘΕΑΙ. Οὐ γάρ.

ΣΩ. Σκυτικήν ἄρα οὐ συνίησιν ὅς ἂν ἐπιστήμην ἄγνοῃ, οὐδέ τινα ἄλλην τέχνην.

ΘΕΑΙ. Ἔστιν οὕτω.

ΣΩ. Γελοία ἄρα ἡ ἀπόκρισις τῷ ἐρωτηθέντι ἐπιστήμη τί ἐστίν, ὅταν ἀποκρίνηται τέχνης τινὸς ὄνομα. τινὸς γὰρ ἐπιστήμην ἀποκρίνεται οὐ τοῦτ' ἐρωτηθεῖς.

ΘΕΑΙ. Ἔδικεν.

ΣΩ. Ἐπειτά γέ που ἐξὸν φαύλως καὶ βραχέως ἀποκρίνασθαι περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. οἶον καὶ ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει φαῦλόν που καὶ ἀπλοῦν εἰπεῖν ὅτι γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς ἂν εἴη, τὸ δ' ὅτου ἐάν χαίρειν.

V. ΘΕΑΙ. Ῥάδιον, ὦ Σωκράτες, νῦν γε οὕτω φαίνεται ἄταρ κινδυνεύεις ἐρωτᾶν οἶον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἐναγχος εἰσῆλθε διαλεγόμενοις, ἐμοὶ τε καὶ τῷ σῷ ὁμοῦ νύμφω τοῦτω Σωκράτει.

ΣΩ. Τὸ ποῖον δὴ, ὦ Θεαίτητε;

ΘΕΑΙ. Περὶ δυνάμεων τι ἡμῖν Θεόδωρος ὅδε ἔγραψε, τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος, ἀποφαίνων ὅτι μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαία, καὶ οὕτω κατὰ μίαν ἐκάστην

8 ἀποκρίνεσθαι τι est 1. respondere aliquid, etwas, mit etwas antworten, ut h. l. et p. 182E. Οὐδὲν ἄρα ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην ἀπεκρινάμεθα, p. 187B καὶ μοι τοῦτο ἀποκρίσθω. 2. respondere ad aliquid, etwas beantworten, ut p. 148B ὁ γε ἐρωτᾶς περὶ ἐπιστήμης, οὐκ ἂν δυναίμην ἀποκρίνασθαι, al.

12 ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει. P. 164D καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο . . . ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως. Krueger. § 47, 7, 6.

13 γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα. Lovbeckius ad Aiac. 239 p. 182 ed. 2 Ἐκὴ πάντα φρεῖν, πάντα φύρον καὶ συγγῆαν dici solet, non φυράν. v. Plat. Phaed. 97B legg. XII 950A Phileb. 15E, sed massam aqua aliove liquore imbuere φυράν, ut Aesch. sept. 48. Arist. nub. 979. Aristot. probl. XXI 11 et 16. Themist. orat. XXXII

359D totque aliis locis, ut contraria exempla aut antiquitate auctoris excusentur aut mendii suspicionem afferant.' Strb.

18 τοῦτω: cf. profl. p. 22.

20 Δύναμις est quadratum. Itaque δύναμις τρίπους est quadratum tripedale, πεντέπους quinquipedale. Iam has δυνάμεις Theodorus demonstravit esse μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαία. ξύμμετρα vero μεγέθη λέγεται τὰ διὰ τῶν αὐτῶν μέτρων μετρούμενα. Heron. def. 128. Quare μήκει ξύμμετροι sunt δυνάμεις, quarum latera sunt commensurabilia. Quae cum ita se habeant, apparet latera quadrati tripedalis vel quinquipedalis non commensurabilia esse lateri quadrati pedalis 'i. e. si rem ad numeros rettuleris, quadrata radix numeri ternarii aut quaternarii est irrationalis.' (Hdf.)

προαιρούμενος μέχρι τῆς ἑπτακαιδεκάποδος ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο. ἡμῖν οὖν εἰσῆλθέ τι τοιοῦτον, ἐπειδὴ ἄπειροι τὸ πλήθος αἱ δυνάμεις φαίνονται, πειραθῆναι ξυλλαβεῖν εἰς ἓν, ὅτ' πάσας ταύτας προσαγορεύομεν τὰς δυνάμεις. E

5 ΣΩ. Ἡ καὶ εὔρετέ τι τοιοῦτον;

ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε δοκοῦμεν. σκόπει δὲ καὶ σύ.

ΣΩ. Λέγε.

ΘΕΑΙ. Τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν. τὸν μὲν δυνάμενον ἴσον ἰσάκεις γίνεσθαι τῷ τετραγώνῳ τὸ σχήμα ἀπεικάσαντες τετραγώνου τε καὶ ἰσόπλευρου προσείπομεν.

ΣΩ. Καὶ εὖ γε.

ΘΕΑΙ. Τὸν τοίνυν μεταξὺ τούτου, ὦν καὶ τὰ τρία καὶ τὰ πέντε καὶ πᾶς ὅς ἀδύνατος ἴσος ἰσάκεις γενέσθαι, ἀλλ' 148

4 προσαγορεύομεν ΠΛΑΤΞΣΒΕΦΗΖ' ei, προσαγορεύομεν ΔC, προσαγορεύομεν Γ, προσαγορεύομεν ε. 8 τὸν ΑΔΠ Hdf. de Steph. correctione, τὸ ε. 13 ὦν ΑΔ'Α' Π'Α' Hdf., ὦ Αε. 14 ἴσος ἰσάκεις ΔΠΓ Bkk., ἰσάκεις ἴσος ε.

2 πως significat non consilio, sed casu Theodorum in quadrato septem et decem pedum substituisse, ita ut hoc non sit premeditum.

3 ξυλλαβεῖν εἰς ἓν. Ἐν τι εἶδος quaeritur, quod hoc δυνάμεων nomine appelleretur, velut post Socrates ait p. 148D πειρῶ μισοῦμενος τὴν περὶ τῶν δυνάμεων ἀπόκρισιν, ὡς περ ταύτας πολλὰς οὐσας ἐν εἶδει περιέλαβες, οὕτω καὶ τὰς πολλὰς ἐπιστήμας ἐνὶ λόγῳ προσειπεῖν.' HEINDORFIUS.

8 Τὸν ἀριθμὸν πάντα, 'totam numerorum seriem, ut Phaed. 104A ὁ ἡμισὺς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας.' HEINDORFIUS.

τὸν μὲν δυνάμενον. Theon. Smyrn. arith. XXI p. 56 Bu. τῶν ἀριθμῶν οἱ μὲν ἰσάκεις ἴσοι τετραγώνοι εἰσιν, οἱ δὲ ἀνισάκεις ἀνισοί ἐτερομήκεις καὶ προμήκεις' καὶ ἀπλῶς οἱ διχῶς πολλαπλασιαζόμενοι ἐπίπεδοι, οἱ δὲ τριχῶς στερεοί. λέγονται δὲ ἐπίπεδοι ἀριθμοὶ καὶ τρίγωνοι καὶ τετραγώνοι καὶ στερεοὶ καὶ τάλλα οὐ κινῶς, ἀλλὰ καθ' ὁμοιότητα τῶν χωρίων ἢ καταμετροῦσιν.

Ibid. XIX p. 49 Bu. τὸ ἐν πρώτῳ τετραγώνῳ ἐστὶ γὰρ ἅπαξ ἐν ἓν. εἴτα περισσὸς ὁ τρίτος τούτου ἂν προσθῆς τὸν γνώμονα τῷ ἐνί, ποιήσεις τετραγώνον ἰσάκεις ἴσον' ἐστὶ γὰρ κατὰ μήκους β' καὶ κατὰ πλάτος β'.

α α
α α

13 Τὸν τοίνυν μεταξὺ τούτου. Theon. Smyrn. arith. XIX p. 48 Bu. πρώτη δύναξ ἐστὶν ἄλφα ἐκκεῖμενα δύο τάδε, τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐστὶ ἐτερομήκης· κατὰ γὰρ τὸ μήκος ἐστὶν ἐπὶ δύο, κατὰ δὲ τὸ πλάτος ἐφ' ἓν. μετὰ δὲ δύο ἐστὶν ἄρτιος ὁ δ', ἃ ἢ προσθῶμεν τοῖς πρώτοις δύο ἄλφα καὶ περιθῶμεν τὰ δ' τοῖς β', γίνεται ἐτερομήκης τὸ τῶν ε' σχῆμα' κατὰ γὰρ τὸ μήκος γίνεται ἐπὶ τρία, κατὰ δὲ τὸ πλάτος ἐπὶ δύο.

α α α
α α α

13 ὦν refertur ad τὸν sc. ἀριθμὸν. Pluralis pronominiis relativi post nomen singulare non nunquam infertur. P. 179C περὶ δὲ τὸ παρὸν ἐκάστῳ πάθος, ἐξ ὧν αἱ αἰσθήσεις καὶ αἱ κατὰ ταύτας δόξαι γίνονται. Cf. ad p. 209A.

148 ἢ πλείων ἐλαττονάκεις ἢ ἐλάττων πλεονάκεις γίνεται, μείζων δὲ καὶ ἐλάττων ἀεὶ πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει, τῷ προμήκει αὖ σχήματι ἀπεικάσαντες προμήκη ἀριθμὸν ἐκάλεσamen.

ΣΩ. Κάλλιστα. ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; 5

ΘΕΑΙ. Ὅσαι μὲν γραμμαὶ τὸν ἰσόπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, μῆκος ὠρισάμεθα, ὅσαι B δὲ τὸν ἑτερομήκη, δυνάμεις, ὡς μήκει μὲν οὐ ξυμμέτρους ἐκείναις, τοῖς δ' ἐπιπέδοις ἂ δύνανται. καὶ περὶ τὰ στερεὰ ἄλλο τοιοῦτον. 10

ΣΩ. Ἄριστά γ' ἀνθρώπων, ᾧ παῖδες ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυροῖς ἔσσειται.

ΘΕΑΙ. Καὶ μὴν, ὧ Σώκρατες, ὅ γε ἐρωτᾷς περὶ ἐπιστήμης, οὐκ ἂν δυναίμην ἀποκρίνασθαι ὥσπερ περὶ τοῦ μήκους καὶ τῆς δυνάμεως. καίτοι σύ γέ μοι δοκεῖς 15 τοιοῦτόν τι ζητεῖν ὥστε πάλιν αὖ φαίνεται ψευδῆς ὁ Θεόδωρος.

C ΣΩ. Τί δαί; εἰ σε πρὸς δρόμον ἐπαινῶν μηδενὶ οὕτω δρομικῶ ἔφη τῶν νέων ἐντετυχημένοι, εἶτα διαθέων

15 μήκους καὶ A Δ Π° Bkk., μήκους τε καὶ ε. 18 δαί Δ B° A 2 ε, δέ A' Π A b. 19 ἔφη post δρομικῶ ponunt A Δ Π Bkk., post μηδενὶ ε.

1 μείζων δέ. Membro relativo additur absolutum particula δέ. Cf. Stallbaumius ad Gorg. 452 D.

6 'γραμμαι nunc esse videntur quae alias vocari solent πλευραί, pro quibus Plato γραμμαὶ dixit propterea, quod statim τὸν ἰσόπλευρον ἀριθμὸν memorat.' STALLBAUMIUS. πλευρὰς autem sive γραμμάς quadrati esse radices satis apparet.

ἐπίπεδον. Theon. Smyrn. arith. VII p. 34 Bv. τῶν δὲ συνθέτων τοὺς μὲν ὑπὸ δύο ἀριθμῶν περιεχομένους καλοῦσιν ἐπιπέδους, ὡς κατὰ δύο διαστάσεις θεωρουμένους καὶ οἷον ὑπὸ μήκους καὶ πλάτους περιεχομένους τούτους δὲ ὑπὸ τριῶν στερεοῦς ὡς καὶ τὴν τρίτην διάστασιν προσεληφτότας.

7 μῆκος igitur significat numerum, quem nos dicimus rationalem.

ὅσαι δὲ τὸν ἑτερομήκη sc. ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, 'quae cunque autem lineae latera sunt eius quadrati, in quod redigi potest numerus oblongus.' HEINDORFIUS. ἑτερομήκης h. l. non aliter accipi potest quam προμήκης.

8 δυνάμεις, potentiae, h. l. sunt numeri, quos nos irrationales appellamus.

9 ἂ δύνανται sc. αἱ γραμμαί, areis, quas efficiunt.

11 ἀνθρώπων superlativis apponitur, ut eorum vis augeatur. P. 195 B Ὁρθότατα ἀνθρώπων. Similiter p. 170 E οἱ γέ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώπων πρόγματα (mirum quanta negotia) παρέχουσιν. Astius, lex. Plat. I p. 178.

12 οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομ. Cf. p. 145 C. Hdf.

19 διαθέων h. e. in cursu certamine. Est enim multis verbis cum διὰ compositis haec

τοῦ ἀκμάζοντος καὶ ταχίστου ἠττήθης, ἦττόν τι ἂν οἶει 148 ἀληθῆ τόνδ' ἐπαινέσαι;

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστήμην, ὥσπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, 5 σμικρόν τι οἶει εἶναι ἐξευρεῖν καὶ οὐ τῶν πάντη ἄκρων;

ΘΕΑΙ. Νῆ τὸν Δί' ἔγωγε καὶ μάλα γε τῶν ἀκροτάτων.

ΣΩ. Θάρρει τοίνυν περὶ σαντῶ καὶ τὶ οἶον Θεόδωρον λέγειν, προθυμήθητι δὲ παντὶ τρόπῳ τῶν τε ἄλλων D 10 πέρι καὶ ἐπιστήμης λαβεῖν λόγον, τί ποτε τυγχάνει ὄν.

ΘΕΑΙ. Προθυμίας μὲν ἔνεκεν, ὧ Σώκρατες, φανεῖται.

VI. ΣΩ. Ἴθι δὴ καλῶς γὰρ ἄρτι ὑφηγήσω πειρῶ μιμούμενος τὴν περὶ τῶν δυνάμεων ἀπόκρισιν, ὥσπερ 15 ταύτας πολλὰς οὔσας ἐνὶ εἴδει περιέλαβες, οὕτω καὶ τὰς πολλὰς ἐπιστήμας ἐνὶ λόγῳ προσειπεῖν.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' εὖ ἴσθι, ὧ Σώκρατες, πολλάκις δὴ E αὐτὸ ἐπεχείρησα σκέψασθαι ἀκούων τὰς παρὰ σοῦ ἀποφερομένας ἐρωτήσεις ἄλλα γὰρ οὐτ' αὐτὸς δύναμαι πείσαι 20 ἑμαυτὸν ὡς ἱκανῶς τι λέγω, οὐτ' ἄλλου ἀκοῦσαι λέγοντος οὕτως, ὡς σὺ διακελεύει, οὐ μὲν δὴ αὖ οὐδὲ ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλειν.

2 ἀληθῆ A Δ Π° Bkk., ἀληθῶς ε. 5 ἀκρῶν Π^{ma} ε, ἀκριβῶν A, ἀκριβῶν Δ Π Tur. 22 μέλειν A Δ Π F Tur., μέλλειν ε, εὔρεῖν γρ. BCE a c.

vis et significatio, ut certaminis notionem contineant. v. G. Hermann. ad Viger. p. 854.' STALLBAUMIUS. De repentina subiecti mutatione v. Stallb. ad Gorg. 510 B.

4 ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον pertinent ad seq. ἐξευρεῖν, ea, qua modo dicebam, ratione invenire.' HEINDORFIUS.

5 ἄκρων. 'Winckelmannus ad Euthyd. p. 166 ἄκρων putat obsequens τῶν ἀκροτάτων invectum esse. Enimvero hoc ipsum profecto eiusmodi est, ut scripturam ἄκρων omnino postulet atque flagitet. Nam si ἀκριβῶν scribatur, perquam inepte deinde subsequatur καὶ μάλα γε τῶν ἀκροτάτων.' STALLBAUMIUS,

PLAT. THEAET.

quem v. in Jahni anal. 1840 XXVIII p. 362.

8 Θάρρει—περὶ σαντῶ. Phaed. 114 D θάρρειν χρητὴ περὶ τῆ ἑαυτοῦ ψυχῆ ἄνδρα. Krueger. ad Thuc. VI 9, 2.

13 ὑφηγήσω. Cf. ad p. 179 D.

16 ἐνὶ λόγῳ προσειπεῖν. Soph. 220 C Τὸ δὲ ἀγνώστους καὶ τρίτουςι πληγῆ γιγνόμενον ἕτερον μὲν ἐκείνου, πληκτικὴν δὲ τινα θῆσαν ἡμᾶς προσειπεῖν ἐνὶ λόγῳ νῦν χρεῶν.

21 οὐδὲ ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλειν sc. δύναμαι, ne desistere quidem possum ab hac re sedulo tractanda. Heindorfius μέλλειν retinuit et ita explicavit, ut mente repeteret λέγειν οὕτως,

ΣΩ. Ὀδίνεις γάρ, ὡ φίλε Θεαίτητε, διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι.

ΘΕΑΙ. Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρατες· ὁ μέντοι πέπονθα λέγω.

149 ΣΩ. Εἶτα, ὦ καταγέλαστε, οὐκ ἀκήκοας ὡς ἐγὼ εἶμι υἱὸς μαίας μάλα γενναίας τε καὶ βλοσυρᾶς Φαιναρέτης;

ΘΕΑΙ. Ἦδη τοῦτό γε ἤκουσα.

ΣΩ. Ἄρα καὶ ὅτι ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην ἀκήκοας;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἄλλ' εὖ ἴσθ' ὅτι· μὴ μέντοι μου κατείπης πρὸς τοὺς ἄλλους. λέληθα γάρ, ὡ ἑταῖρε, ταύτην ἔχον τὴν τέχνην· οἱ δέ, ἄτε οὐκ εἰδότες, τοῦτο μὲν οὐ λέγουσι περὶ ἐμοῦ, ὅτι δὲ ἀτοπώτατός εἰμι καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους 15 ἀπορεῖν. ἢ καὶ τοῦτο ἀκήκοας;

B ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Εἶπω οὖν σοι τὸ αἴτιον;

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

6 βλοσυρᾶς X, βλοσυρᾶς ΓΞ EFb, σοβαρᾶς conl. Stephanus. 15 ἀπορώτατος Stb. ad Meno. 80A.

ὡς σὺ διακελεύει, qui frequens sane est scriptorum usus. cf. p. 185 C. Ei assensus est Stallbaumius in Jahni anal. 1840 XXVIII p. 362 sq.

6 γενναίας τε καὶ βλοσυρᾶς. Casaubonus ad Athen. V 219 a interpretatur generosae et ferocis, Schweighaeuserus autem ad eundem locum h. l. βλοσυρᾶ accipit pro σεμνή. Atque σεμνᾶς Socrates dicit μαίας p. 150A. Cf. de rep. VII 535B ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἦδη, ubi v. Stallbaumius. G. Curtius, Stud. zur griech. u. lat. Gram. I 2 p. 295 βλοσυρῶς interpretatur statlich, hochansehnlich.

12 κατείπης. De rep. X 595B

οὐ γάρ μου κατερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγωδίας ποιητάς.

15 ἀτοπία sunt in Socrate 'omnia, quae cum vel a communi hominum consuetudine vel a sensu more ratione Graecorum vel ab ipsius Socratis ingenio universo notabilem in modum discrepare viderentur, animos hominum quodammodo feriebant atque vel risum vel admirationem excitabant.' M. FLEISCHERI de Socrat. atopia syntagma. Emmerich 1855 p. 8. Inde facile cognoveris talem hominem ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. Apte Stallbaumius contulit Meno. p. 79E Ὁ Σώκρατες, ἤνονον μὲν ἔγωγε πρὶν καὶ συγγερέσθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτὸς τε

ΣΩ. Ἐννόησον δὴ τὸ περὶ τὰς μαίας ἅπαν ὡς ἔχει, 149 καὶ ὅσον μαθήσει ὁ βούλομαι. οἶσθα γάρ που ὡς οὐδεμία αὐτῶν ἐτι αὐτὴ κινδσκομένη τε καὶ τίκτουσα ἄλλας μαιεύεται, ἀλλ' αἱ ἦδη ἀδύνατοι τίκτειν.

5 ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΩ. Αἰτίαν δέ γε τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. στερίφαις μὲν οὖν ἄρα οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀσθε- C νεστέρα ἢ λαβεῖν τέχνην ὧν ἂν ἡ ἄπειρος· ταῖς δὲ δι' 10 ἡλικίαν ἀτόκοις προσέταξε τιμῶσα τὴν αὐτῆς ὁμοιότητα.

ΘΕΑΙ. Εἰκός.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τότε εἰκός τε καὶ ἀναγκαῖον, τὰς κνούσας καὶ μὴ γινώσκουσας μᾶλλον ὑπὸ τῶν μαιῶν ἢ τῶν ἄλλων;

15 ΘΕΑΙ. Πάνν γε.

ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ διδοῦσάι γε αἱ μαιᾶι φαρμάκια καὶ ἐπάδουσαι δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδίννας καὶ μαλθακατέρας, ἂν βούλωνται, ποιεῖν, καὶ τίκτειν τε D

2 ὡς X Δ° ΓC abci Tur., ὁ ὡς H, ὅτι Ξ, ὅτι ζ. 18 ἂν] X Δ° Π° Bkk., ὧν ἂν EB^{ms} ζ.

ἀπορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν.

1 Ἐννόησον — καὶ ὅσον μαθήσει. Eadem protasis paratactica p. 154C Σμικρὸν λαβὲ παράδειγμα, καὶ πάντα εἰσεῖ ἀβούλομαι. p. 183D ἐρώτα οὖν, καὶ ἀκούσει. p. 198A σκόπει τίνων δεῖται ὀνομάτων — μαθήσει δ' ἐντεῦθεν σαφέστερον τί λέγω.

2 οἶσθα — ὡς. Phil. 48A Τὴν δ' ἐν ταῖς κωμωδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς ψυχῆς, ἃς οἶσθ' ὡς ἐστὶν ἂν τοῖς μίξις λύπης τε καὶ ἡδονῆς;

6 Ἄρτεμιν. De hac Artemide Piithia cf. Welcker, kl. Schrift. III p. 203 sq.

7 ἄλοχος. Pollux III 15 Πλάτων δὲ τὴν παρθένον, ὡς οὐπω λοχευθεῖσαν, ἄλοχον καλεῖ. FISCHERUS. De voc. στερίφαι Timaeus p. 238 στεῖραι, παρὰ τὸ στερεῖν ἔχειν τὴν ὑστέρα, ubi v. Ruhnken.

8 ἔδωκε. Dii enim quibus ipsi

insignes sunt artibus, eas hominibus impertire possunt.

10 τιμῶσα τὴν αὐτ. ὁμ., similitudini sui id tribuens. De leg. VII 796C ἂ δὴ πάντως μαιεύεσθαι πρέπον ἂν εἴη κόρας τε ἄμα καὶ κόρας, τὴν τῆς θεοῦ χάριν τιμῶντας, πολέμον τ' ἐν χρεῖα καὶ ἐορτῶν ἕνεκα. HEINDORFIUS.

13 ἢ τῶν ἄλλων. Post ἢ omisum est ὑπό, ut Phaedr. 255A ὑπό ξυμφοιτητῶν ἢ τινῶν ἄλλων.

16 φαρμάκια, Mittelchen, cui formae aliquid contemptus inesse videbatur Buttmanno ad Phaedr. 268C. Obstetrices autem quod medicamenta puerperis praebebant, dictae sunt etiam ἀεστριαί sive ἀεστρίδες. Cf. Welcker, kl. Schr. III p. 194.

17 ἐπάδουσαι. De carminibus, quibus obstetrices parturientium dolores leniebant et partum accelerabant, v. Welcker l. l. p. 70.

149 δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὄν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν;

ΘΕΑΙ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐτι καὶ τόδε αὐτῶν ἤσθηται, ὅτι καὶ προμνηστριαὶ εἰσι δεινόταται, ὡς πάσσοφοι οὔσαι περὶ τοῦ γυνῶναι ποίαν χρῆ ποίῳ ἀνδρὶ συνουῶσαν ὡς ἀρίστους παῖδας τίπτειν;

ΘΕΑΙ. Οὐ πάνν τοῦτο οἶδα.

ΣΩ. Ἄλλ' ἴσθ' ὅτι ἐπὶ τούτῳ μεῖζον φρονοῦσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλητομίᾳ. ἐννόει γάρ' τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης οἶε 10 τέχνης εἶναι θεραπείαν τε καὶ ξυγκομιδὴν τῶν ἐκ γῆς καρπῶν καὶ αὐτὸ γιγνώσκειν εἰς ποίαν γῆν ποῖον φυτὸν τε καὶ σπέρμα καταβλητέον;

1 νέον ὄν] νεογόν Abresch. auct. Thuc. p. 237, δέον Heindorfius, ἀνεμιαῖον Heusdius spec. crit. p. 28, αὐ Dissenius, kl. Schr. p. 206., μόνον Astius, ἀναγκαῖον Stallbaumius, κρυπόμενον Winckelmannus, γε ὅσιον C. F. Hermannus, γε γόνον sive ἄγονον sive νεοτόν F. W. Wagnerus. Ph. Buttmannus in verbo νέον aliud aliquod delituisse pro certo habuit, quo abiciendi partum causa significaretur, ut νοσῶδες ὄν. 2 ἀμβλίσκουσιν circumscrispsit Hrm.

1 νέον ὄν. STEPHANUS in margine: 'Durius fuerit dictum hic νέον ὄν ideoque suspicione non caret apud me hic locus.' Dubitavit enim an νέον de fetu in matris utero usurpari possit, eumque secuti editores longe plurimi aliquid novi protulerunt; sed nulla adhuc medela omnium assensu comprobata est. Abreschium enim refutavit Fischerus, Heusdius Buttmannus (auctar. p. 496. cf. Heusdii init. phil. Pl. II 1 p. 55), Heindorfius non satisfacit Dissenio et Stallbaumio, Stallbaumius et Hermannus non Wagnero. Quod vero in libris omnibus traditur νέον ὄν, eius defensionem suscepit Steinhartus, qui l. l. p. 207 n. 38 νέον interpretatur 'allzu jung', ita ut absolutum comparativi loco sit. Sed desideratur, si νέον ita accipitur, infinitivus, qui vix suppleri poterit. Matthiae § 448. Quae cum ita sint, locus videtur nondum satis expeditus esse.

2 ἀμβλίσκουσιν. Quod ἀμβλίσκουσαι scripsit pro ἀμβλίσκειν, et lenis est structurae mutatio et ne-

cessaria prorsus propter proxime praecedens illud ἀμβλίσκειν. HEINDORFIUS. Propter structuram mutatam significatio verbi ἀμβλίσκειν fortasse mutata est. Nam si pro ἀμβλίσκουσαι positus esset infinitivus ἀμβλίσκειν, suspensus is esset e verbis δύναται ποιεῖν, unde etiam τίπτειν pendet, et significaret simpliciter abortiri, non abortiri facere. Cf. Poll. IV 208 ἀμβλίσκουσαι δὲ τὸ ἀμβλίσκειν ποιοῦσιν, φησὶν ὁ Πλάτων. Buttmann, ausf. gr. Spr. II p. 111 ed. 2.

4 τόδε αὐτῶν. P. 182A Σκόπει δὴ μοι τόδε αὐτῶν. P. 163B Αὐτό γε — τοῦτο αὐτῶν, ὅπερ ὀρώμεν τε καὶ ἀκούομεν, ἐπίστασθαι φήσομεν. P. 161B ὁ θανμάζω τοῦ ἐταίρου σου.

5 προμνηστριαί, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον. Poll. III 31. Stb. Cf. C. F. Hermann, Privatalterth. § 30. 4.

6 ποίαν χρῆ — τίπτειν, qualem oporteat quali viro iungare, ut quam optimos liberos procreent. Krueger, § 56, 10, 5. Cf. Dem. in Neaer. 122 τὰς

ΘΕΑΙ. Οὐκ, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς.

ΣΩ. Εἰς γυναικα δέ, ᾧ φίλε, ἄλλην μὲν οἶε τοῦ τοιούτου, ἄλλην δὲ ξυγκομιδῆς;

ΘΕΑΙ. Οὐκὸν εἰκός γε.

ΣΩ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ διὰ τὴν ἄδικόν τε καὶ ἄτεχρον 150 ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἣ δὴ προαγωγεία ὄνομα, φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστρικὴν ἄτε σεμναὶ οὔσαι αἱ μαιαί, φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπέσωσιν' ἐπεὶ ταῖς γε ὄντως μαιαῖς μόναις πον προσήκει καὶ 10 προμνησασθαι ὀρθῶς.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τὸ μὲν τοίνυν τῶν μαιῶν τοσοῦτον, ἔλαττον δὲ τοῦ ἐμοῦ δράματος. οὐ γὰρ πρόσσεστι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἰδῶλα τίπτειν, ἔστι δ' ὅτε ἀληθινά, τοῦτο δὲ μὴ ὁμόδιον εἶναι διαγινῶναι. εἰ γὰρ προσῆν, μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ἔργον ἦν ἂν ταῖς μαιαῖς τὸ κρῖνειν τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ. ἢ οὐκ οἶε;

ΘΕΑΙ. Ἔργωγε.

VII. ΣΩ. Τῆ δέ γ' ἐμῇ τέχνῃ τῆς μαιεύσεως τὰ 20 μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις, διαφέρει δὲ τῶ τε ἀνδρας

2 τοῦ τοιούτου] τοῦτον Hsch. 6 προαγωγεία Δ² Hdf., προαγωγεία Α¹ Π², προαγωγεία Δ¹ Π¹, προαγωγεία 5.

δὲ γυναῖκας (ἔχουεν) τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως καὶ τῶν ἐνδον φύλακα πιστὴν ἔχειν.

2 τοῦ τοιούτου i. e. τοῦ γιγνώσκουσιν ποῖον σπέρμα καταβλητέον se. τέχνην.

6 προαγωγεία est ἄδικος; extremum enim supplicium lenocinio constitutum erat. Aesch. Tim. 184 τοὺς προαγωγούς γράφασθαι κελεύει, κἂν ἄλωσι, θανάτῳ ζημιούν. Deinde dicitur esse ἄτεχνος. Lenones enim non id spectant, qualis mulier quali viro iuncta optimos pariat liberos, sed sunt turpiluericupidi. De nominativo προαγωγεία cf. Krueger. § 48, 3, 6. Similiter p. 157B dictum est ᾧ δὴ ἀθροίσματι ἀνθρωπῶν τε τίθενται καὶ λῆθον καὶ ἔκαστον ζῶόν τε καὶ εἶδος. Aliis locis additum est ὄνομα. Cf. Stallbaumius ad Cratyl. 392B.

13 τοῦ ἐμοῦ δράματος. 'Non

vulgari significatu h. l. δράμα adhibetur de negotio seu munere, quo quis fungitur. Simili, sed alio tamen modo p. 169B σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖον τί μοι μάλλον δοκεῖς τὸ δράμα δρᾶν, et de rep. V 451C μετὰ ἀνδρείον δράμα παντελῶς διαπερανθῆν τὸ γυναικεῖον αὐ περαίνειν.' HEIND.

ἐνίοτε μὲν — ἔστι δ' ὅτε. Similiter p. 191C τῶ μὲν — τῶ δὲ — ἐνίοις δὲ — ἔστι δ' οἶς. Cf. ad p. 207D.

14 εἰδῶλα ut h. l. ἀληθινούς ὀρπονунт, ita contraria sunt inter se C εἰδῶλον καὶ ψεῦδος et E ψευδὴ καὶ εἰδῶλα et τὸ ἀληθές. Eodem modo dictum soph. 266B εἰδῶλα, ἀλλ' οὐκ αὐτά. symp. 212A τίπτειν οὐκ εἰδῶλα ἀρετῆς, ἄτε οὐκ εἰδῶλον ἐφαπτομένῳ, ἀλλ' ἀληθῆ, ἄτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ.

150 ἀλλὰ μὴ γυναικας μαιεύεσθαι καὶ τῷ τὰς ψυχὰς αὐτῶν
 τικτούσας ἐπισκοπεῖν ἀλλὰ μὴ τὰ σώματα. μέγιστον δὲ
 τοῦτ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ, βασανίζειν δυνατὸν εἶναι
 C παντὶ πρόπῳ, πότερον εἰδῶλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ
 νέου ἢ διάνοια ἢ γόνιμόν τε καὶ ἀληθές. ἐπεὶ τότε γε καὶ 5
 ἐμοὶ ὑπάρχει ὅπερ ταῖς μαιαῖς ἄγονός εἰμι σοφίας, καὶ
 ὅπερ ἤδη πολλοὶ μοι ὠνείδισαν, ὡς τοὺς μὲν ἄλλους ἐρωτῶ,
 αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι περὶ οὐδενὸς διὰ τὸ μηδὲν
 ἔχειν σοφόν, ἀληθῆς ὀνειδίζουσιν. τὸ δὲ αἴτιον τούτου
 τότε μαιεύεσθαι με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾶν δὲ ἀπέκω- 10

5 τε X Hdf., τι 5 Burger. p. 47. 8 διὰ τὸ — σοφόν seclusit Hsch.

4 ψεῦδος. Opponitur ἀληθές, ut p. 151 D ἀλλὰ μοι ψεῦδός τε ξυγγωρησάσαι καὶ ἀληθές ἀφανίσαι οὐδὲν ὡς θείμεις. Cf. Heindorfius ad Crat. 385 C.

6 ἄγονός εἰμι σοφίας. P. 157 C ΣΩ. Οὐ μνημονεύεις, ὅτι ἐγὼ μὲν οὐτ' οἶδα οὔτε ποιῶμαι τῶν τοιούτων οὐδὲν ἐμὸν, ἀλλ' εἰμὶ αὐτῶν ἄγονος, σὲ δὲ μαιεύομαι καὶ τούτου ἕνεκα ἐπάρῳ τε καὶ παρατίθῃμι ἐκείνων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι, ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγῃ· ἐξαχθέντος δὲ, τότε ἤδη σκέψομαι εἴτ' ἀνεμιαῖον εἶτε γόνιμον ἀναφανήσεται. P. 161 B ΣΩ. . . . τὸ δὲ γινόμενον οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ ἀλλ' αἰεὶ παρὰ τοῦ ἐμοὶ προσδιαλεγόμενου, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπίσταμαι πλέον πλὴν βραχέος, ὅσον λόγον παρ' ἑτέρου σοφοῦ λαβεῖν καὶ ἀποδέξασθαι μετρίως. Cf. de rep. I 337 A, III 394 D, symp. 212 D. Cf. proleg. p. 20.

10 μαιεύεσθαι. De hoc loco est Plutarchi quaestio Platonica prima τί δήποτε τὸν Σωκράτην ὁ θεὸς μαιεύεσθαι μὲν ἐπέλευσεν ἑτέρον, αὐτὸν δὲ γεννᾶν ἀπεκάλυσεν; ὡς ἐν Θεαιτήτῳ λέγεται. Huius rei Plutarchus causam esse dicit, quod qui gignant ipsi, non sint iusti iudices eorum, quae ab aliis gignantur; sua enim cuique maxime probari. Socratem igitur, ut integrum veritatis iudicem se praebeat, nihil de

suis se dicere profiteri. Deinde Socratem, quam unam existimet sapientiam, eius in hominibus nullam esse generationem, nullam inventionem putare, sed unam reminiscenciam. Ὅθεν οὐδὲν ἐδίδασκε Σωκράτης, ἀλλὰ ἐνδιδούσας ἀρχὰς ἀποριῶν ὡσπερ ὠδῶνον τοῖς νέοις ἐπήγειρε καὶ ἀνεμίει καὶ ξυνεξήγε τὰς ἐμφύτους νοήσεις· καὶ τούτο μαιωτικὴν τέχνην ἀνομαζέει οὐκ ἐντιθείσαν ἔξωθεν, ὡσπερ ἕτεροι προσεποιούντο, νοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλ' ἔχοντας οἰκείον ἐν ἑαυτοῖς, ἀτελῆ δὲ καὶ συγκεχυμένον καὶ θεόμενον τοῦ τρέφοντος καὶ βεβαιούντος ἐπιδεικνύουσαν. p. 1000 E.

ὁ θεός. Plut. l. l. p. 999 E Πότερον οὖν τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ὡς κριτικωτέραν ἢ γονιμωτέραν οὖσαν θεὸν προσεῖπε; καθάπερ Μέγανδρος· ὁ τοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός· καὶ Ἡράκλειτος· ἡθος ἀνθρώπου δαίμων. Ἡ θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον ὡς ἀληθῶς αἴτιον ὑφηγησάτο Σωκράτει τούτου τῆς φιλοσοφίας τὸ γένος, ὃ τοὺς ἄλλους ἐξετάζων αἰεὶ τύφον καὶ πλάνης καὶ ἀλαζονείας καὶ τοῦ βαρεῖς εἶναι πρῶτον μὲν αὐτοῖς, εἶτα καὶ τοῖς συνοῦσιν ἀπῆλλασσεν; Stallbaumius Socratem putaverat arti obstetriciae suae Apollinem praefecisse, prouti obstetrix praesidem Dianam habeant Apollinis sororem. Sed fortasse curiosiores sunt, qui dei

λυσεν. εἰμὶ δὴ οὖν αὐτὸς μὲν οὐ πᾶν τις σοφός, οὐδέ τί 150
 μοι ἔστιν εὖρημα τοιούτου, γερονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐκρο- D
 νον· οἱ δ' ἐμοὶ ξυγγιγνόμενοι τὸ μὲν πρῶτον φαίνονται
 ἔνιοι μὲν καὶ πᾶν ἀμαθεῖς, πάντες δὲ προοιούσης τῆς
 5 ξυνουσίας, οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκη, θαυμαστὸν ὅσον
 ἐπιδιδόντες, ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι, καὶ τοῦτο
 ἐναργῆς ὅτι παρ' ἐμοῦ οὐδὲν πώποτε μαθόντες, ἀλλ' αὐτοὶ
 παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὐρόντες τε καὶ κατέχοντες. τῆς
 μέντοι μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ αἴτιος. ᾧδε δὲ δῆλον· πολλοὶ
 10 ἤδη τοῦτο ἀγνοήσαντες καὶ ἑαυτοὺς αἰτιασάμενοι, ἐμοῦ E
 δὲ καταφρονήσαντες, ἢ αὐτοὶ ἢ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες,
 ἀπῆλθον προαιετέρον τοῦ δέοντος, ἀπελθόντες δὲ τὰ τε
 λοιπὰ ἐξήμβλωσαν διὰ πονηρὰν ξυνουσίαν καὶ τὰ ὑπ'
 ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπάλεσαν, ψευδῆ καὶ
 15 εἰδῶλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς, τελευ-
 τῶντες δ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἔδοξαν ἀμαθεῖς εἶναι.

1 τις X Δ Π Hrm., τι 5. 3 δ' ἐμοὶ X Δ Bkk., δέ μοι * 5.
 4 ἐνίοτε X, ἐνίοτε Δ Π¹⁰. 5 παρείκοι E 5. 8 κατέχοντες] τε-
 κόντες Π^{2a} b Schanz. l. l. p. 29, ἐκόντες Π²⁰. Fortasse ἔχοντες legen-
 dum est. 10 ἤδη ἢ τοῦτο Schleiermacherus. 11 ἢ αὐτοὶ ἢ
 Heusdius p. 30 et Hdf., αὐτοὶ ἢ P b, ἢ αὐτοὶ Bkk. cum ceteris libris
 et 5, ἢ αὐτὸ Ast. conii.

nomen, quod Plato non tradidit, anquirere student, praesertim cum ὁ θεός etiam alias ita positum inveniat, ut quem deum philosophus significaverit vix dici possit. Cf. apol. 19 A ὅμως τοῦτο μὲν ἴτα ὅπη τῷ θεῷ φίλον, ibid. 35 D καὶ ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, ibid. 42 ἀδῆλον παντὶ πλὴν τῷ θεῷ. Huc referendum etiam illud ἐὰν θεός θέλλῃ.

1 πᾶν τις σοφός satis tuebuntur exempla ab Astio ad Protag. 340 D collata impr. Phaedr. 228 B εἰ μὴ πᾶν τις ἦν μακρός. C. F. HERMANNUS.

5 ὁ θεός. Auctor Theagis, qui hunc locum imitatus est, hunc deum Socratis esse daemonium arbitratus est. Quod quam absurdum sit, Schleiermacherus II 3 p. 254 sq. ed. 2. ostendit.

6 καὶ τοῦτο, et id quidem, quamquam. Matthiae § 470. 6.

7 ἐναργῆς ὅτι eodem modo usurpatum esse liquet quo δῆλον ὅτι. Quare cum C. F. Hermannus comma delevi inter ἐναργῆς et ὅτι positum.

8 εὐρόντες τε καὶ κατέχοντες. P. 164 D μαθῶν καὶ μεμημημένους. symp. 175 D δῆλον γὰρ ὅτι εὐρές αὐτὸ καὶ ἔχεις.

10 ἑαυτοῦς αἰτιασάμενοι κτλ., se ipsos auctores illius sapientiae praedicantes, quam colloquentes cum Socrate adepti erant, Socratem autem ipsum contemnentem, nimirum quae ipsius sit ars ignorantem.

11 ἢ αὐτοὶ ἢ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες. L. Dissenius (kl. Schrift. p. 206 sq.) probata Heindorfii ratione τοῦτο ἀγνοήσαντες non ad dichotomiam pertinere putans locum sic interpretatur: Viele, indem sie dieses nicht wussten, und entweder aus eige-

151 ὦν εἷς γέγονεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου καὶ ἄλλοι πάντ
πολλοί. οἷς, ὅταν πάλιν ἔλθωσι δεόμενοι τῆς ἐμῆς ξυνο-
σίας καὶ θαυμαστά δρωῦντες, ἐνίοις μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι
δαιμόνιον ἀποκαλύει ξυνεῖναι, ἐνίοις δὲ ἄ, καὶ πάλιν
αὐτοὶ ἐπιδιδόασιν. πάσχουσι δὲ δὴ οἱ ἐμοὶ ξυγγιγνόμενοι 5
καὶ τοῦτο ταῦτόν ταῖς τικτούσαις ὠδίνουσι γὰρ καὶ ἀπο-
ρίας ἐμπίπλυνται νύκτας τε καὶ ἡμέρας πολὺ μᾶλλον ἢ
ἐκεῖναι. ταύτην δὲ τὴν ὠδὴν ἐγείρειν τε καὶ ἀποπαύειν ἢ
B ἐμὴ τέχνη δύναται. καὶ οὗτοι μὲν δὴ οὕτως. ἐνίοτε δὲ,
ὦ Θεαίτητε, οἱ ἄν μοι μὴ δόξωσί πως ἐγκύμονες εἶναι, 10
γνούς ὅτι οὐδὲν ἐμοῦ δέονται, πάντ εὐμενῶς προμῶμαι
καί, ξὺν θεῷ εἰπεῖν, πάντ ἰκανῶς τοπάξω οἷς ἄν ξυγγε-
νόμενοι ὄναιτο. ὦν πολλοὺς μὲν δὴ ἐξέδωκα Προδικῶ,
πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι.

2 οἷς Π^{2a}, οἷς Δ^o Γ Π¹. 5 αὐτοὶ A Δ Hrm., οὔτοι ε. 12 ξὺν
Δ Π², om. A¹ Π^{1c}. 14 ἄλλοις Δ Π² Π^{2c} Hdf., ἄλλοις ε.

nem Wahn, oder durch An-
dere überredet sich selbst
alles zugeschrieben, mich aber
verachteten, gingen fort.

1 Ἀριστείδης Lysimachi filius,
nepos Aristidis illius, qui cogno-
mine Iustus est appellatus. Me-
moratur etiam Lach. 178 A. In-
epte de eo disserit scriptor Theag.
p. 130 A, ubi v. Schleiermacherus.

3 καὶ θαυμαστά δρωῦντες. Si-
militer symp. 213 D οὔτοι ξηλο-
τυπῶν με καὶ φθονῶν θαυμαστά
ἐργάζεται καὶ λοιδορεῖται τε καὶ
τῷ χεῖρε μόγις ἀπέχεται. Stb.
Apol. 35 A θαυμάσια ἐργαζομέ-
νους, ὡς δεινὸν τι οἰομένους
πέισσεται.

4 δαιμόνιον ἀποκαλύει. De
hoc daemonio prohibente v. Stall-
baumius ad apol. 31 D.

5 ὄντοι speciose; at vide ne
illud Socrates urgeat, in illorum
profectibus nullam suam operam
cerni. C. F. HERMANNUS.

11 προμῶμαι. Xen. symp. III
10 Σὺ δὲ δὴ, ἔφη ὁ Καλλίας, ἐπι-
τίνι μέγα φρονεῖς, ὦ Σώκρατες;
καὶ ὅς μάλ᾽ σεμνῶς ἀνασπᾶσας
τὸ πρόσωπον ἐπι μαστροπέα εἶ-
πεν. cf. IV 36 sq.

12 ξὺν θεῷ εἰπεῖν. Usurpatur
haec formula multum variata
(Lobeck. ad Ai. 779), si quis in
narratione rerum egregie gesta-
rum deorum invidiam avertere
vult. Cf. Sauppins ad Prot. 317 B.

13 Προδικῶ. De Antisthene
haec narrat Socrates apud Xen.
symp. IV 62 Οἶδα μὲν, ἔφη, ὅς
Καλλίαν τουτοῖ προαγωγῆ-
σαντα τῷ σοφῷ Προδικῶ, ὅτε
ἑώρας τοῦτον μὲν φιλοσοφίας
ἐρῶντα, ἐκεῖνον δὲ χρημάτων
δεόμενον· οἶδα δὲ σε Ἰππία τῷ
Ἡλείῳ, παρ' οὗ οὗτος καὶ τὸ
μνημονικὸν ἔμαθεν.

14 ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θεσπε-
σίοις ἀνδρ. Welckerus (kl. Schr.
II p. 401) a Platone putat signi-
ficari Evenum Parium, qui apol.
20 B τῆς ἀνθρωπίνης τε καὶ πο-
λιτικῆς ἀρετῆς ἐπιστήμων fuisse
dicitur. Atque Prodicus et Eveno
a Socrate eos suspicatur traditos
esse adolescentibus, qui minus in
studio, plus in rebus atque usu
versarentur. Prodicus dicitur
Protag. 315 E πάσσοφος καὶ θεῖος;
Evenus Phaedr. 267, Protagoras
Theaet. 152 A dicitur σοφός. σο-
φοὶ saepe appellabantur, qui eius
eruditionis et doctrinae partici-

ταῦτα δὴ σοι, ὦ ἄριστε, ἔνεκα τοῦδε ἐμήκνυα, ὑποπτεύων 151
σε, ὥσπερ καὶ αὐτὸς οἶει, ὠδίνειν τι κύντα ἔνδον. προσ-
φέρου οὖν πρὸς με ὡς πρὸς μαίας υἷόν καὶ αὐτὸν C
μαιευτικόν, καὶ ἂ ἄν ἐρωτῶ, προθυμοῦ ὅπως οἷός τ' εἶ,
5 οὕτως ἀποκρίνασθαι. καὶ ἐὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὦν
ἂν λέγῃς ἠγῆσθαι εἰδῶλον καὶ μὴ ἀληθές, εἶτα ὑπεξ-
αιρωῶμαι καὶ ἀποβάλλω, μὴ ἀγρίαινε ὥσπερ αἱ πρωτοτό-
κοι περὶ τὰ παιδία. πολλοὶ γὰρ ἤδη, ὦ θαυμάσιε, πρὸς
με οὕτω διετέθησαν, ὥστε ἀτεχνῶς δάκνουν ἔτοιμοι εἶναι,
10 ἐπειδὴν τινα λῆρον αὐτῶν ἀφαιρωῶμαι, καὶ οὐκ οἶονται με
εὐνοία τοῦτο ποιεῖν, πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι οὐδεὶς
θεὸς δύσνους ἀνθρώποις, οὐδ' ἐγὼ δύσνοια τοιοῦτον οὐδὲν D
δρῶ, ἀλλὰ μοι ψεῦδός τε ξυγχαρῆσαι καὶ ἀληθές ἀφανίσαι
οὐδαμῶς θέμις.

15 VIII. Πάλιν δὴ οὖν ἐξ ἀρχῆς, ὦ Θεαίτητε, ὃ τί
ποτ' ἐστὶν ἐπιστήμη πειρῶ λέγειν ὡς δ' οὐχ οἷός τ' εἶ,
μηδέ ποτ' εἶπῃς. ἐὰν γὰρ θεὸς ἐθέλῃ καὶ ἀνδρῶν, οἷός
τ' ἔσει.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σώκρατες, σοῦ γε οὕτω
20 παρακελευομένου αἰσχρὸν μὴ οὐ παντὶ τρόπῳ προθυμει-
σθαι ὃ τί τις ἔχει λέγειν. δοκεῖ οὖν μοι ὁ ἐπιστάμενός τι E
αἰσθάνεσθαι τοῦτο ὃ ἐπίσταται, καὶ ὡς γε νυνὶ φαίνεται,
οὐκ ἄλλο τί ἐστὶν ἐπιστήμη ἢ αἰσθησις.

6 ὑπεξαιρωῶμαι Bkk., ὑπεξαιρωμαι libri. 8 ἤδη] δὴ Plut.
quaest. Plat. 999 D. 10 με add. Hdf. e Plut. l. 1.

pes erant, qua illis temporibus
sophistae floruerunt, maxime qui
eloquentia insignes (θεσπέσιοι)
erant.

1 ὑποπτεύων. De participio
post ἔνεκα τοῦδε explicationis
causa illato Protag. 348 D, Phaed.
102 D. STALLBAUMIUS.

2 ὥσπερ καὶ αὐτὸς οἶει: p. 148 E.

6 εἶτα pro καὶ εἶτα positum,
de quo usu v. ad apol. p. 23 C.
STALLBAUMIUS.

8 πολλοὶ ἤδη et πολλοὶ δὴ non
ita possunt pariter usurpata
fuisse, ut πολλοὶ ἤδη plenior
forma iure dicatur, quae est
Stallbaumii (ad Phaed. 108 C)
opinio. Suam enim vim et potesta-

tem servat utraque particula; est
igitur πολλοὶ ἤδη iam multi,
viele schon, et frequentatur,
ubi res a multis iam factae vel
fieri solitae narrantur, πολλοὶ δὴ
autem est multi sane, wirk-
lich viele, ita ut δὴ habeat
vim confirmandi et asseverandi.
20 αἰσχρὸν μὴ οὐ. Prot. 352 D
αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ ἐμοὶ σοφίαν καὶ
ἐπιστήμην μὴ οὐχὶ πάντων κα-
τίστον φάναι εἶναι. Erast. 139 A
αἰσχρὸν ἐν τοῦτοις — μὴ οὐχ
ἠγείσθαι. Xen. Cyrop. II 2, 20,
de rep. Lac. VI 2. Sic etiam post
αἰσχύνεσθαι, αἰσχύνῃν εἶναι
aliasque formulas, in quibus la-
tet negatio, μὴ οὐ infertur.
STALLBAUMIUS.

ΣΩ. Εὖ γε καὶ γενναίως, ὦ παῖ· χορὴ γὰρ οὕτως ἀποφαινόμενον λέγειν. ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψόμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. αἰσθησις, φῆς, ἐπιστήμη;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Κινδυνεύεις μέντοι λόγον οὐ φαῦλον εἰρηκέναι 152 περὶ ἐπιστήμης, ἀλλ' ὄν ἔλεγε καὶ Πρωταγόρας. τρόπον δέ τινα ἄλλον εἰρηκε τὰ αὐτὰ ταῦτα. φησὶ γὰρ πᾶντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι, τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι, τῶν δὲ μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. ἀνέγνωκας 10 γὰρ πού;

ΘΕΑΙ. Ἀνέγνωκα καὶ πολλάκις.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω πως λέγει, ὡς οἷα μὲν ἕκαστα ἐμοὶ φαίνεται, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί, οἷα δὲ σοί, τοιαῦτα 15 δὲ αὐ σοί· ἄνθρωπος δὲ σύ τε κἀγώ;

ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτω.

ΣΩ. Εἰκόσ μέντοι σοφὸν ἄνδρα μὴ ληρεῖν· ἐπακο- 20 λουθήσωμεν οὖν αὐτῷ. ἄρ' οὐκ ἐνίοτε πνέοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ ὁ μὲν ἡμῶν ὄντοί, ὁ δ' οὐ; καὶ ὁ μὲν ἡρέμα, ὁ δὲ σφόδρα;

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Πότερον οὖν τότε αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ πνεῦμα

15 δὲ ante αὐ add. A Π Hdf., om. s. 17 μέντοι A Π Hdf., μέν σοι s. 22 ἑαυτοῦ J. Frei, quaest. Prot. p. 89 not. Hsch., ἑαυτοῦ libri Stb., ἑαυτῷ s. Hdf. Bkk.

1 Εὖ γε καὶ γενναίως, probe et libere. 'γενναίως notionem παρορησίας habet.' HEINDORFIUS. P. 146C ἀλλ' εὖ καὶ γενναίως εἰπέ. P. 157D εὖ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίνον. P. 166C γενναίω-τέρας ἐπ' αὐτὸ ἐλθῶν — ἐξ-έλεγχον.

3 γόνιμον. In priore interrogationis disiunctivae parte non nunquam deest particula. Cf. p. 161D, 169D, 173D, 203A.

ἀνεμιαῖον etiam p. 157D ορρονitur γόνιμον: εἴτε ἀνεμιαῖον εἴτε γόνιμον. P. 161A coniunguntur ἀνεμιαῖον τε καὶ ψεύδος, p. 210B ἀνεμιαῖα — καὶ οὐκ ἄξια τροφῆς.

8 πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρ. cf. prol. p. 25.

12 'καὶ ante πολλάκις vim habet intendendi et augendi, ut in formulis καὶ πάνν, καὶ μάλα, καὶ μάλιστα, καὶ σφόδρα. v. ad Protag. 315D. Simillimum est καὶ πολὺ, καὶ πολλά, de quo v. ad remp. VI 500C, VIII 562C.' STB.

13 Οὐκοῦν οὕτω πως λέγει. Cratyl. 385E ὥσπερ Πρωταγόρας ἔλεγε λέγων πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι ἄνθρωπον, ὡς ἄρα οἷα μὲν ἂν ἐμοὶ φαίνεται τὰ πράγματα εἶναι, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί, οἷα δ' ἂν σοί, τοιαῦτα δ' αὐ σοί.

22 ἐφ' ἑαυτοῦ. 'Cf. p. 160B.' TURICENSIS.

ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; ἢ πεισόμεθα τῷ Πρωτα- 152 γόρα ὅτι τῷ μὲν ὄντι ψυχρὸν, τῷ δὲ μὴ οὐ;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτω ἑκατέρω;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δέ γε φαίνεται αἰσθάνεσθαι ἔστιν;

ΘΕΑΙ. Ἔστι γὰρ.

ΣΩ. Φαντασία ἄρα καὶ αἰσθησις ταῦτόν ἐν τε θεο- 20 μοῖς καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Αἰσθησις ἄρα τοῦ ὄντος ἀεὶ ἔστι καὶ ἀψευδές, ὡς ἐπιστήμη οὔσα.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν πρὸς Χαρίτων πάσσοφος τις ἦν ὁ Πρω- 15 ταγόρας, καὶ τοῦτο ἡμῖν μὲν ἠνίκατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγεν;

ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ, ὦ Σώκρατες, τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ἐγὼ ἐγὼ καὶ μάλ' οὐ φαῦλον λόγον, ὡς ἄρα 20 ἐν μὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐδὲν ἔστιν, οὐδ' ἂν τι προσεί-

6 φαίνεται FH. αἰσθάνεται conl. Ast., in textum recepit Hsch. 12 ἀψευδές A Π Bkk., ἀψευδῆς s.

6 Τὸ δέ γε φαίνεται κτλ., illud, quod modo dixi φαίνεται, est sensibus percipere. Quod antea positum erat, eadem forma repetitur. Cf. Heindorfius ad soph. 264A. 'Alia longe ratio est infra p. 164B Τὸ δέ γε οὐχ ὄρα οὐκ ἐπίσταται ἔστιν, εἴπερ καὶ τὸ ὄρα ἐπίσταται.' HEIND.

15 Ἄρ' οὖν, nonne igitur, ut p. 200C.

πρὸς Χαρίτων. Idem Socratis insiurandum legitur Arist. nub. 773 σφῶς γε νῆ πάς Χαρίτας. Cf. Weleker, Gr. Götterl. III p. 201 not. 8.

πάσσοφος h. l. Protagoras dicitur propter calliditatem, quae cum discipulis arcana placita sua communicavit, multitudini autem occultavit.

16 ἠνίκατο. Protagoras perplexa oratione videtur usus esse

plenaque obscuritatis. cf. ad p. 194C.

17 τοῖς δὲ μαθηταῖς. Ut aliorum philosophorum, ita Protagorae doctrina interior discipulis tradita sermonibus secreto habitis distinguitur ab exteriori et populari. Cf. Wytttenbachi annot. in Phaed. p. 134 sq. Etiam Prot. 315A discernuntur discipuli Protagorae et auditores. Quare Socrates p. 155E, ubi hanc interierem Protagorae disciplinam (τὰ μυστήρια p. 156A) explicaturus est, homines non initiatos arcendos esse dicit.

20 οὐδὲν — οὐδ' — οὐδ' non sublata, sed confirmata vi negandi dicitur, ut p. 185A Εἴ τι ἄρα περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ, οὐκ ἂν διὰ γε τοῦ ἑτέρου ὄργανον, οὐδ' αὐ διὰ τοῦ ἑτέρου περὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνοι ἂν.

ποις ὀρθῶς οὐδ' ὅποιον οὖν τι, ἀλλ' ἐὰν ὡς μέγα προσαγορεύης, καὶ μικρὸν φανείηται, καὶ ἐὰν βαρὺ, κοῦφον, ξύμπαντά τε οὕτως, ὡς μηδενὸς ὄντος ἐνὸς μήτε τινὸς μήτε ὅποιον οὖν· ἐκ δὲ δὴ φορᾶς τε καὶ κινήσεως καὶ κράσεως πρὸς ἄλληλα γίννεται πάντα ἃ δὴ φαμεν εἶναι, οὐκ ὀρθῶς ἔστι μὲν γὰρ οὐδέποτε οὐδέν, ἀεὶ δὲ γίννεται. καὶ περὶ τούτου πάντες ἐξῆς οἱ σοφοὶ πλὴν Παρμενίδου ξυμφέρεσθον, Πρωταγόρας τε καὶ Ἡράκλειτος καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἐκατέρως, κωμωδίας μὲν Ἐπίχαμος, τραγωδίας δὲ Ὅμηρος, ὃς εἰπὼν

Ῥακεῖον τέ θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν
πάντα εἰρημεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. ἢ οὐ δοκεῖ
τοῦτο λέγειν;

ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε.

153 IX. ΣΩ. Τίς οὖν ἂν ἔτι πρὸς γε τοσοῦτον στρατόπεδον καὶ στρατηγὸν Ὅμηρον δύναίτο ἀμφισβητήσας μὴ καταγέλαστος γενέσθαι;

2 βαρὺ καὶ κοῦφον CEac Π² Γ² B². 7 πάντες om. TZ¹, post σοφοὶ ponunt Σ Ξ². ἐξῆς οἱ] ἐξαισιοὶ A Δ Π. 8 ξυμφέρεσθων Δ ΣΥ Ζ¹ Euseb. praep. ev. XIV 4 Bkk. probante Schleiermachers. 'In the Bodleian Ms. there is an erasure to the left of the omicron, which seems originally to have been ω. An accent on the penultimate has also been erased. Thus ξυμφέρεσθων is supported by the Bodleian p. m.' CrL., συμφέρεσθαι Π¹, ξυμφέρεσθον* 5, ξυμφέρονται Stob. ecl. phys. I 19, 9. 11 ὃς εἰπὼν Hdf., εἰπὼν γὰρ CH abc B² Bkk., εἰπὼν 5. 17 μὴ οὐ Stob. l. l. 5, οὐ om. A Δ Π¹ Hrm.

8 ξυμφέρεσθον. Dualis positus propter dichotomiam, quae sequitur. Dicit enim Plato in hac re omnino consentire inter se non solum Protagoram Heraclitumque, quem secutus est, sed etiam Empedoclem. Cf. Krueger. § 63, 3, l. De his philosophis v. prol. c. V.

9 οἱ ἄκροι. Epicharmus et Homerus dicuntur fons et caput comoediae et tragoediae. Cf. Bernhardt in Erschii encycl. I 33. p. 352 not. 27. ἄκρος est summus p. 148 C et 201 C.

10 Ἐπίχαμος Siculus comoediae Doricae princeps in philosophia maxime Pythagoram videtur secutus esse. Quem Plato cum dicit eadem fere docuisse, quae

Heraclitus eiusque secta, respexit fortasse versus, quos Alcimus nobis servavit apud Diog. Laert. III 10, 11, ubi legitur: ἐν μεταλλαγῇ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Sed cum e comoedia quadam fortasse sumpti sint, verisimilius est iis rideri Heraclitum, quam laudari. Cf. Lorenz, Epicharm. p. 103. 115.

11 Ὅμηρος dicitur de rep. X 595 B τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλος τε καὶ ἡγεμῶν, p. 598 D ἡγεμῶν τῆς τραγωδίας, p. 607 A πρῶτος τῶν τραγωδιοποιῶν. Heraclitea etiam p. 179 E 180 D ab Homero repetuntur.

12 Π. ξ 201. 302.

17 μὴ οὐ necessarium non esse

ΘΕΑΙ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Σώκρατες.

153

ΣΩ. Οὐ γάρ, ὦ Θεαίτητε. ἐπεὶ καὶ τάδε τῷ λόγῳ σημεῖα ἰκανά, ὅτι τὸ μὲν εἶναι δοκοῦν καὶ τὸ γίννεσθαι κινήσεις παρέχει, τὸ δὲ μὴ εἶναι καὶ ἀπόλλυσθαι ἡσυχία· τὸ γὰρ θερμόν τε καὶ πῦρ, ὃ δὴ καὶ τάλλα γεννᾷ καὶ ἐπιτροπεύει, αὐτὸ γεννᾶται ἐκ φορᾶς καὶ τρίψεως· τούτω δὲ κινήσεις. ἢ οὐχ αὐταὶ γενέσεις πυρός;

ΘΕΑΙ. Αὐταὶ μὲν οὖν.

B

ΣΩ. Καὶ μὴν τό γε τῶν ζώων γένος ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων φύεται.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Τί δέ; ἢ τῶν σωμάτων ἕξις οὐχ ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ἐπὶ πολὺ σφίζεται;

ΘΕΑΙ. Ναί.

15

ΣΩ. Ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις οὐχ ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης κινήσεων ὄντων κατὰ τε μαθήματα καὶ

6 τούτω A (The ω of τούτω [ω?] is partially erased. But the note Ἀντικῶς in the margin is in the ancient hand.) CrL. In alt. marg. τούτω.) Δ Bkk., τούτω Π¹ 5. κινήσεις A Δ Π¹ Tur., κινήση vel κινήσει conl. Bkk., κινήσεις A Π¹ Stob. l. l. 5. 12 δὲ Π Γ Stb., δαί A² 5. 14 ὡς ἐπὶ πολὺ 5, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Hdf., ἐπὶ τὸ πολὺ Stob. l. l., ἐπὶ πολὺ Hrm. ὡς om. A Δ Π¹. τὸ add. Δ Π. 17 κινήσεων οὐσῶν Schaefer, ad Lamb. Bos. de ellips. p. 281, Bernhardt, paral. synt. gr. p. 37, κινήσειον ὄντων Btt.

probet geminus locus soph. 241 E σχολῇ ποτέ τις οἶός τε ἔσται — μὴ καταγέλαστος εἶναι τὰ ἐναντία ἀναγκαζόμενος αὐτῷ λέγειν.' C. F. HERMANNUS.

3 ὅτι. Pendet ὅτι a praegresso τῷ λόγῳ et σημεῖα haec exponuntur mox verbis τὸ γὰρ θερμόν etc. HEINDORFIUS. Recte. Nam quod Stallbaumius alii ὅτι pertinere ad καὶ τάδε σημεῖα ἰκανά voluerunt, id propterea fieri nequit, quod illud τὸ μὲν εἶναι — παρέχει iam paullo antep. 152 D ita dictum erat ἐκ δὲ δὴ φορᾶς τε καὶ κινήσεως καὶ κράσεως πρὸς ἄλληλα γίννεται πάντα ἃ δὴ φαμεν εἶναι. Quod autem h. l. adiectum est τὸ δὲ μὴ εἶναι καὶ ἀπόλλυσθαι ἡσυχία, id eiusmodi est, ut ex antecedentibus facile intelligatur, cum merum sit contra-

rium. σημεῖα illa afferri verbis τὸ γὰρ θερμόν etc. etiam ex addita particula γὰρ cognoscitur.

6 τούτω. cf. p. 195 B. Krueger. § 58, 1, 3.

7 κινήσεις. Krueger. § 63, 3.

14 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ esset plurimumque; at vide ne significantius sit longe sive valde, ut Cratyl. 415 A ἀνεῖν ἐπὶ πολὺ.' C. F. HERMANNUS. Cf. Classen. ad Thuc. I 12, 2.

17 κινήσεων ὄντων. Participium masculinum pro feminino subrepsit. Quae res cum probabili ratione videretur destituta esse, Schaeferus et Bernhardtus οὐσῶν praetulerunt, quod terminationes participiorum in codicibus saepissime in deterius mutatae sint. Aliter visum est G. Hermanno ad Viger. p. 715, qui

153 σφάζεται και γίνεται βελτίων, ὑπὸ δ' ἡσυχίας ἀμελετησίας
C τε και ἀμαθίας οὔσης οὔτε τι μανθάνει ἅ τε ἂν μάθη ἐπι-
λανθάνεται;

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν κίνησις κατὰ τε ψυχὴν και 5
κατὰ σῶμα, τὸ δὲ τούναντίον;

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἔτι οὖν σοι λέγω νηνεμίας τε και γαλήνας και
ὅσα τοιαῦτα, ὅτι αἱ μὲν ἡσυχίαι σήπουσι και ἀπολλύασι,
τὰ δ' ἕτερα σφάζει; και ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα ἀναγκάσω 10
προσβιβάζων τὴν χρυσὴν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν
D ἥλιον Ὅμηρος λέγει, και δηλοῖ ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ
ἢ κινουμένη και ὁ ἥλιος, πάντα ἔστι και σφάζεται τὰ ἐν
θεοῖς τε και ἀνθρώποις· εἰ δὲ σταίη τοῦτο ὡσπερ δεθέν,
πάντα χρηματ' ἂν διαφθαρείη και γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον 15
ἄνω κάτω πάντα;

5 κίνησις del. Hsch. Philol. X p. 187. 9 αἱ μὲν ἡσυχίαι del.
Hsch. 11 προσβιβάζων Hdf. e Stob. l. 1., qui habet προβιβάζων,
et schol., προβιβάζων ἈΔΠ^ο (Π^α προσβιβάζων), προσβιβάξων 5.

participium masculinum in plu-
rali numero coniunctum cum no-
mine feminino ita excusavit, ut
vel aliud masculinum nomen
animo scriptoris obversatum esse
dicat vel pluralem, quippe na-
tura sua plerumque magis infini-
tum, potioris generis notationem
habere. Huic accessit Lobeckius,
qui Aglaoph. 216 sq. et paralip.
p. 550 sq. participiorum non mo-
torum exempla e scriptoribus
posteriorum temporum satis
multa congegit. Cf. Krueger.
§ 58, 1, 3.

1 σφάζεται 'servat, tenet.
Nam σφάζεσθαι proprium est de
memoria vocabulum. P. 163 D
ἔτι ἔχοντα μνήμην αὐτοῦ τούτου
και σφάζομενον.' HEINDORFIUS.

5 κίνησις perspicuitatis causa
additum post τὸ μὲν. Cf. p. 172 D
'Ἡ τοῖς μὲν τούτο, ὃ σὺ εἶπες,
αἰετὶ πάρεστι σχολή.' Stallbaumius
ad Gorg. 501 A.

8 νηνεμίας τε και γαλήνας 'ex
Homero (Od. V 391 XII 163)
sumpsit Plato.' C. SCHMIDTIUS,
epist. ad Tur. p. 14 sq.

10 τὸν κολοφῶνα προσβιβάζειν,
pro quo plerumque dicitur ἐπι-
τιθέναι, ἐπάγειν τῷ λόγῳ (Ruhn-
ken. apud Heusd. spec. p. 33
Wytttenbach. ad Plut. de ser. n.
v. p. 549 D) de eo usurpatur, qui
rem ad finem et exitum perducit.
Aliam huius adagionis originem
narrat schol. ad h. l., aliam Strab.
XIV 1, 28. Cf. Leutsch. ad Greg.
Cypr. II 86.

ἀναγκάσω probandi h. l. et
e vincendi vim habet, ut saepe.
Sic p. 196 B τούτω αὐτῷ ἡναγκά-
ζομεν μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν.
HEINDORFIUS.

11 τὴν χρυσὴν σειρὰν, de qua
v. H. VIII 17 sq.

12 ἡ περιφορὰ h. l. est rerum
universitas, quae circum-
vertitur, ut de rep. X 616 C
εἶναι γὰρ τούτο τὸ φῶς ξύν-
δεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ
ὑποζώματα τῶν τριηρών, οὔτω
πάσαν ξυνέχον τὴν περιφορὰν.
HEINDORFIUS.

16 ἄνω κάτω πάντα. Schol.
Παροιμία, ἄνω κάτω πάντα, ἐπὶ
τῶν τὴν τάξιν μεταστρεφόντων.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ταῦτα δη-
λοῦν, ἄπερ λέγεις.

X. ΣΩ. Ἐπόλαβε τοίνυν, ὦ ἄριστε, οὕτωσί. κατὰ
τὰ ὄμματα πρῶτον, ὃ δὴ καλεῖς χρωῶμα λευκόν, μὴ εἶναι
5 αὐτὸ ἕτερόν τι ἔξω τῶν σῶν ὀμμάτων μηδ' ἐν τοῖς ὀμμασι
μηδέ τι τῷ αὐτῷ χῶραν ἀποτάξῃς. ἤδη γὰρ ἂν εἴη τε ὄν E
που ἐν τάξει και μένοι και οὐκ ἂν ἐν γενέσει γίγνοιτο.

ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ πῶς;

ΣΩ. Ἐπόμεθα τῷ ἄρτι λόγῳ μηδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ
10 ἐν ὄν τιθέντες· και ἡμῖν οὕτω μέλαν τε και λευκόν και
ὅτιοῦν ἄλλο χρωῶμα ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν ὀμμάτων πρὸς
τὴν προσήκουσαν φορὰν φανεῖται γεγεννημένον, και ὃ δὴ
ἕκαστον εἶναι φαμεν χρωῶμα, οὔτε τὸ προσβάλλον οὔτε τὸ
προσβαλλόμενον ἔσται, ἀλλὰ μεταξύ τι ἐκάστῳ ἰδίου γεγο- 154
15 νόσ. ἢ σὺ δισχυρίζαιο ἂν ὡς οἶον σοὶ φαίνεται ἕκαστον
χρωῶμα, τοιοῦτον και κνὴ και ὄτφον ζῶφ;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δέ; ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἄρ' ὅμοιον και σοὶ φαί-
νεται ὅτιοῦν; ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς, ἢ πολὺ μᾶλλον, ὅτι
20 οὐδὲ σοὶ αὐτῷ ταῦτόν δια τὸ μηδέποτε ὁμοίως αὐτόν
σεαυτῷ ἔχειν;

ΘΕΑΙ. Τοῦτο μᾶλλον μοι δοκεῖ ἢ ἐκεῖνο.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν ὃ παραμετρούμεθα ἢ οὗ ἐφαπτό- B
μεθα, μέγα ἢ λευκόν ἢ θερμόν ἢν, οὐκ ἂν ποτε ἄλλῳ

3 κατὰ B^α Π^ο 5, και ἈΔΠ. 6 ὄν Bkk. auctore Heindorfio, ἂν
libri. ἐν τῇ γενέσει E 5. 23 ὃ Hdf. cum Ficino Cornario Sal-
vinio obs. misc. II p. 274, ὃ libri 5 Hrm. 24 ἄλλῳ] ἄλλο ἈΔΠ^ο.
ἄλλῳ τῷ προσπ. 5, τῷ om. Tur. cum libris omnibus.

Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ και ἐν
Χήρᾳ. Τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἐστὶ
τὴν Τάξιν κάτω, φασί, τὰ κάτω
δ' ἄνω. ἄνω κάτω omitta copula,
ut p. 195 C.

4 μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι,
'non esse id aliud aliquid
(h. e. a ceteris rebus diversum
suamque ac propriam tenens οὐ-
σίαν) extra oculos tuos aut
in oculis.' HEINDORFIUS.

9 τῷ ἄρτι λόγῳ: p. 152 D.

12 προσήκουσαν. Schol. ἀντι
τοῦ σύμμετρον. Cf. p. 156 D ἄλλο
τι τῶν τούτω ξυμμέτρων.

14 μεταξύ τι instar substantivi
positum. Krueger. § 66, 1, 2. Cf.
Stallbaum. ad symp. 202 A.

19 ἔχεις — ἰσχυρῶς. 'De ἔχεις
ἰσχυρῶς, quod idem fere est at-
que δισχυρίζει, v. ad Phaedon.
p. 71 B.' STALLB.

23 Οὐκοῦν κτλ. Haec dicit
Plato: res, quas metimur vel sen-
sibus percipimus, certam quan-
titaatem vel qualitaatem non ha-
bent; ideo si aliae res ad eas
accedunt, mutantur. Neque se-
cus quod metitur vel sensibus
percipit, certam quantitaatem vel

154 προσπεδόν ἄλλο ἂν ἐγγόνει, αὐτό γε μηδὲν μεταβάλλον· εἰ δὲ αὐτὸ παραμετρούμενον ἢ ἐφαπτόμενον ἕκαστον ἦν τούτων, οὐκ ἂν αὐτὸ ἄλλου προσελθόντος ἢ τι παθόντος αὐτὸ μηδὲν παθὸν ἄλλο ἂν ἐγένετο. ἐπεὶ νῦν γε, ὧ φίλε, θανμαστιά τε καὶ γελοία εὐχερῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν, ὡς φαίη ἂν Πρωταγόρας τε καὶ πᾶς ὁ τὰ αὐτὰ ἐκείνω ἐπιχειρῶν λέγειν.

ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ καὶ ποῖα λέγεις;

C ΣΩ. Σμικρὸν λαβὲ παράδειγμα, καὶ πάντα εἶσει ἂ βούλομαι. ἀστραγάλους γάρ που ἔξ, ἂν μὲν τέτταρας αὐτοῖς προσενέγκης, πλείους φαιμέν εἶναι τῶν τετάρων καὶ ἡμιολίους, ἐὰν δὲ δώδεκα, ἐλάττους καὶ ἡμίσεις· καὶ οὐδὲ ἀνεκτὸν ἄλλως λέγειν. ἢ σὺ ἀνέξει;

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Τί οὖν; ἂν σε Πρωταγόρας ἔρηται ἢ τις ἄλλος· 15 ὧ Θεαίτητε, ἔσθ' ὅπως τι μείζον ἢ πλεόν γίνυται ἄλλως ἢ ἀξήθην; τί ἀποκρινεῖ;

ΘΕΑΙ. Ἐὰν μὲν, ὧ Σώκρατες, τὸ δοκοῦν πρὸς τὴν D νῦν ἐρώτησιν ἀποκρίνωμαι, ὅτι οὐκ ἔστιν· ἐὰν δὲ πρὸς τὴν προτέραν, φυλάττων μὴ ἐναντία εἶπω, ὅτι ἔστιν. 20

ΣΩ. Εὐ γε νῆ τὴν Ἥραν, ὧ φίλε, καὶ θειῶς ἀτάρ, ὡς ἔοικεν, ἐὰν ἀποκρίνη ὅτι ἔστιν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται· ἢ μὲν γὰρ γλώττια ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

qualitatem habet, quapropter pro rebus, quas metitur vel sentit, varium apparet.

2 εἰ δὲ αὐτὸ — οὐκ ἂν αὐτὸ αὐτὸ repetitum, ut non solum protasis protasi, sed etiam apodosis apodosis opposita sit.

ἕκαστον· i. e. μέγα ἢ λευκὸν ἢ θερμὸν. HEIND.

4 ἐπεὶ νῦν γε. Cf. p. 157B τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον, οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠναγκαζόμεθα ὑπὸ σνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ.

5 εὐχερῶς pertinet ad λέγειν, parum considerate dicere. Sic infra p. 184B Τὸ δὲ εὐχερῶς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων

καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον. HEINDORFIUS. Adverbia saepe cum emphasi quadam a suis vocibus seiunguntur.

11 προσενέγκης· i. e. apponas comparandi causa. HEIND.

19 Post ἀποκρίνωμαι mente iterandum ἀποκρίνομαι. HEIND. πρὸς τὴν προτέραν· sc. τὴν περὶ τῶν ἀστραγάλων. HEIND.

20 φυλάττων μὴ ἐναντία εἶπω, vitans ne pugnancia loquar, ut p. 180A εὐ πάνν φυλάττουσι τὸ μηδὲν βέβαιον εἶναι εἶναι. Cf. Astius ad Gorg. 461D.

22 Εὐριπίδειον. Hippol. 612 ἢ γλώσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ ἐγὼ τε καὶ σὺ ἡμεῖν πάντα τὰ τῶν φρενῶν ἐξητακότες, ἦδη ἂν τὸ λοιπὸν ἐκ περιουσίας ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι, ξυνελθόντες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν· νῦν δὲ ἅτε ἰδιῶται πρῶτον βουλευσόμεθα θεάσασθαι αὐτὰ πρὸς αὐτά, τί ποτ' ἔστιν ἂ διανοοῦμεθα, 5 πότερον ἡμῖν ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ οὐδ' ὁπωστιοῦν.

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν ἔγωγε τοῦτ' ἂν βουλοίμην.

XI. ΣΩ. Καὶ μὴν ἐγὼ. ὅτε δ' οὕτως ἔχει, ἄλλο τι 10 ἢ ἡρέμα ὡς πάνν πολλὴν σχολὴν ἄγοντες πάλιν ἐπανασκεψόμεθα, οὐ δυσκολαίνοντες, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμᾶς αὐτοὺς 155 ἐξετάζοντες, ἅττα ποτ' ἔστι ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν; ὧν πρῶτον ἐπισκοποῦντες φήσομεν, ὡς ἐγὼ οἶμαι, μηδέποτε μηδὲν ἂν μείζον μηδὲ ἐλάττον γενέσθαι μήτε ὄγκω 15 μήτε ἀριθμῷ, ἕως ἴσον εἴη αὐτὸ ἑαυτῷ. οὐχ οὕτως;

1 τε *Hdf.*, γε 5. 5 ἐκρούομεν Fischerus ex Ald. et Bas. 12, ἐκρούομεν *Zf* 5, ἐξεκρούομεν *coni. Hdf.* 6 αὐτὰ *X Hdf.*, αὐτὰ 5. 9 ἡν καὶ ἐγὼ *Ast. coni.*, μὴν κἀγὼ *Hsch.* ἐγὼ 5, ἔγωγε *ΔH² Hrm.* 10 ἢ om. *Γ² Bkk.* 15 ἴσον εἴη *ΔΠ Bkk.*, ἴσον ἂν εἴη 5.

1 δεινοὶ καὶ σοφοί. P. 173B δεινοὶ τε καὶ σοφοί. P. 177A iunctim dicit Plato δεινοὶ καὶ πανούργοι. πανουργίαν autem τῆ σοφία opponit Menex. 246E. Infra autem p. 164C δεινοὶ opponuntur φιλοσόφοις. Cf. Heindorfius ad Phaedr. 245C.

3 ἀποπειράσθαι frequens est de sophistarum tentationibus. Cf. p. 157C Prot. 341D.

5 κρούειν, quod de armis usurpatur, quae concutiuntur (Xen. an. VI 1, 10 Thuc. III 22, 2), h. l. translate dictum de λόγοις, quae sunt arma sophistarum. Cf. ad p. 165D.

ἰδιῶται sunt Socrates et Theaetetus quippe imperiti artis sophistarum. Eadem de causa p. 197A Socrates se ipsum et Theaetetum φάσλους dicit. cf. ad p. 178C.

6 τί ποτ' ἔστιν ἂ διαν., quid tandem sit quae sentimus. Non quaerit enim, quae eae res sint, quas sentiant (τίνα ποτ' ἔστιν ἂ δ.), sed quae eae earum rerum, quas sentiant, sit vis

atque natura. P. 155C τί ποτ' ἔστι ταῦτα. Cf. Frankius ad Dem. IV 10.

7 πότερον ἡμῖν ἀλλήλ. ξυμφ., 'utrum nobis illa inter se coeant. Cf. p. 155B ταῦτα δὴ — ὁμολογήματα τρία μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ.' HEINDORFIUS.

9 Καὶ μὴν ἐγὼ. 'καὶ ad ἐγὼ referri licet, sicuti fit in καὶ γὰρ, quod non tantum est etenim, sed etiam nam etiam. v. ad Menon. 97E.' STALLBAUMIUS. Cf. p. 145D.

10 σχολὴν ἄγειν liberi et ingenui hominis est. P. 175D ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τε θραμμένον.

12 φάσματα. De verbo φάσματα satisfaci, opinor, scholiastae explicatio: φάσματα λέγει ταῦτα, ὡς τῶν ψυχῶν ἀπατηλά, εἰ μὴ τις ὁρθῶς αὐτὰ μεταλάβοι. Quippe phantasmata illa dicit quamvis per se certissima, quoniam nisi quis ea probe exploret, facile mentem decipere queant, ut in illo de talis exemplo accidisse vidimus.' BUTTMANNUS.

155 ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Δεύτερον δέ γε, ὧ μήτε προστίθεται μήτε ἀφαιροῦτο, τοῦτο μήτε ἀυξάνεσθαι ποτε μήτε φθίνειν, αἰεὶ δὲ ἴσον εἶναι.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

B ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τρίτον, ὃ μὴ πρότερον ἦν, ἀλλὰ ὕστερον τοῦτο εἶναι ἄνευ τοῦ γενέσθαι καὶ γίνεσθαι ἀδύνατον;

ΘΕΑΙ. Δοκεῖ γε δῆ.

ΣΩ. Ταῦτα δῆ, οἶομαι, ὁμολογήματα τρία μάχεται¹⁰ αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ, ὅταν τὰ περὶ τῶν ἀστραγάλων λέγωμεν, ἢ ὅταν φῶμεν ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα, μήτε ἀυξηθέντα μήτε τούναντιον παθόντα, ἐν ἐνιαυτῷ σοῦ τοῦ νέου νῦν μὲν μειζῶ εἶναι, ὕστερον δὲ ἐλάττω, μηδὲν τοῦ ἐμοῦ C ὄργου ἀφαιρεθέντος ἀλλὰ σοῦ ἀυξηθέντος. εἰμὶ γὰρ δῆ¹⁵ ὕστερον ὃ πρότερον οὐκ ἦ, οὐ γενόμενος ἄνευ γὰρ τοῦ γίνεσθαι γενέσθαι ἀδύνατον, μηδὲν δὲ ἀπολλύς τοῦ ὄργου οὐκ ἂν ποτε ἐγιννόμην ἐλάττων. καὶ ἄλλα δῆ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὕτως ἔχει, εἴπερ καὶ ταῦτα παραδεξόμεθα. ἔπει γὰρ που, ὧ Θεαίτητε; δοκεῖς γοῦν μοι οὐκ ἄπειρος²⁰ τῶν τοιούτων εἶναι.

ΘΕΑΙ. Καὶ νῆ τοὺς θεοὺς γε, ὧ Σώκρατες, ὑπερ-

7 ὕστερον ἀλλὰ libri omnes. 9 δῆ] δοκεῖ A Δ Π. 10 οἶομαι A Δ² Π² Wb., οἶμαι ε. 15 ἀλλὰ σοῦ ἀυξηθέντος om. Δ. 20 ἔπει Hdf., εἰπέ libri. γοῦν μοι A Δ Π Bkk., μοι γοῦν ε.

2 προστιθέναι sine obiecto legitur etiam de rep. I 339 B Euthyphr. 3 D, ubi v. Stallbaumius. προσθῆναι et ἀφελῆναι adiecto pronomine τὲ sibi opponuntur Phaed. 95 E, Cratyl. 432 A.

6 ὃ μὴ πρότερον κτλ. 'Sensum hunc esse liquet: quod ante non erat, postea tamen id esse ἄνευ τοῦ γεν. etc., ἀδύνατον, velut post p. 155 C εἰμὶ γὰρ δῆ ὕστερον ὃ πρότερον οὐκ ἦ, οὐ γενόμενος.' HEINDORFIIUS.

10 οἶομαι interpositum, ut de leg. VII 798 D.

ὁμολογήματα nunc dicit Socrates, quae antea dixerat φάσματα, quod Theaetetus de illis tribus rebus ei assensus est.

15 ἀλλὰ σοῦ ἀυξηθέντος fortasse secludenda sunt. Adscripta enim esse videntur ad hunc locum explicandum.

20 ἔπεσθαι h. l. idem quod μανθάνειν. P. 174 B μανθάνεις γὰρ που, ὧ Θεόδωρε, ἢ οὐ; HEINDORFIIUS. Cf. p. 192 C νῦν μὲν γὰρ οὐχ ἔπομαι. p. 193 B καὶ περὶ αἰσθήσεων κατὰ ταῦτα, εἰ ἄρα ἔπει. ΘΕΑΙ. Ἐπομαι. p. 192 E Ἴδὲ δῆ ἐάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπη. p. 185 D Ἐπέρεν — ἀποληθῆεις. p. 201 D λέγοντος μὲν τῶν ἑτέρων — ἀπολουνθῆσαιμι. Post ὧ Θεαίτητε interrogandi signum posui. Conf. p. 152 A 200 D.

φινῶς ὡς θανμάζω τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα, καὶ ἐνίοτε ὡς ἀλη- 155
θῶς βλέπων εἰς αὐτὰ σκοτοδινῶ.

ΣΩ. Θεόδωρος γάρ, ὧ φίλε, φαίνεται οὐ κακῶς D
τοπάξειν περὶ τῆς φύσεώς σου. μάλα γὰρ φιλοσόφου
5 τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θανμάζειν· οὐ γὰρ ἄλλη ἀρχὴ φιλοσο-
φίας ἢ αὕτη, καὶ ἔοικεν ὃ τὴν Ἴριον Θανύμαντος ἔκγονον
φήσας οὐ κακῶς γενεαλογεῖν. ἀλλὰ πότερον μανθάνεις
ἤδη διὸ ταῦτα τοιαῦτ' ἐστὶν ἐξ ὧν τὸν Πρωταγόραν φα-
μὲν λέγειν, ἢ οὐπω;

10 ΘΕΑΙ. Οὐπω μοι δοκῶ.

ΣΩ. Χάριν οὖν μοι εἰσει, ἐάν σοι ἀνδρός, μᾶλλον
δὲ ἀνδρῶν ὀνομαστῶν τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ἀποκε-
κρυμμένην συνεξερευνήσωμαι αὐτῶν;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ εἰσομαι, καὶ πάννυ γε πολλήν;

15 XII. ΣΩ. Ἄθρει δῆ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμνή-
των ἐπακούη. εἰσὶν δὲ οὗτοι οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι

1 ὡς ante θανμ. Bkk. add. ex A Δ Π. 6 θανύμαντος Π¹³, θανύ-
μαντος Δ Π², θανάμαντος Γ Ξ, ἀθάμαντος A^m. 13 αὐτῶν E, αὐτήν
C, αὐτήν B², αὐτῶν del. Hsch., ζητῶν Htm. 16 ὑπακούη conji. Hdf.

4 μάλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ π. Arist. metaph. 1 2 διὰ τὸ θανμάζειν οἱ ἀνθρώποι καὶ τὸ νῦν καὶ τὸ πρότερον ἤρεξαντο φιλοσοφεῖν, ἐξ ἀρχῆς μὲν τὰ πρόχειρα τῶν ἀπόρων θανμάσαντες, εἶτα κατὰ μικρὸν οὕτω προϊόντες καὶ περὶ τῶν μειζόνων διαπορήσαντες. ὃ δ' ἀπόρων καὶ θανμάζον οἴεται ἄγνοεῖν. Et conf. Davis. ad Cic. de nat. deor. I 1 p. 3.' HEINDORF. φιλοσοφίας γὰρ ἀρχὴ τὸ θαυμά. Olympiod. ad Alc. p. 24 et 164. Procl. in Alc. p. 42, ubi v. Creuzer. C. F. Hermannus, Gesch. d. Plat. Phil. p. 153 h. l. notari putat Democritum, qui ἀθανμασίαν summum esse philosophiae finem statuerat.

6 ἔοικεν ὃ — φήσας, Hesiod. theog. 780 παῦρα δὲ Θανύμαντος θνητῆρο πόδας ὠκεία Ἴρις.

11 ἀνδρός. 'Apertum est Socratem generaliter et infinite loqui, quamquam de Protagora eiusque

familiaribus cogitat.' STALLBAUMIUS. Eodem modo Phaed. 98 B ὅρα ἀνδρα τῷ μὲν νῶ οὐδὲν ἠρώμενον, ubi Anaxagoras significatur. Cf. ad p. 162 A.

13 αὐτῶν. 'De pronomine αὐτῶν post ipsum nomen sic illato v. ad symp. 195 A et Gorg. 482 D.' STALLBAUMIUS. Cf. Dissenius ad Pind. Ol. I 57.

15 ἀμνήτων. Cf. ad p. 152 C.

16 εἰσὶν δὲ οὗτοι. Soph. 246 A Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου πάντα ἔλκουσι, ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς ὡς πέτρας καὶ δρῶς περιλαμβάνοντες. τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοι πάντων διωχνρίζονται τοῦτο εἶναι μόνον, ὃ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφήν τινα, ταῦτόν σῶμα καὶ οὐρανὸν ὀριζόμενοι, τῶν δὲ ἄλλων εἰ τίς τί φησι μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονούντες τὸ παρῶπαν καὶ οὐδὲν ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν. Hdf. Cf. prol. p. 25.

ἢ οὐκ ἂν δύνωνται ἀπρὸς τοῖν χροῖν λαβέσθαι, πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει.

ΘΕΑΙ. Καὶ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, σκληροῦς γε λέγεις 5
καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους.

ΣΩ. Εἰσὶν γὰρ, ὦ παῖ, μάλ' εὖ ἄμουςοι. ἄλλοι δὲ πολὺ κομπότεροι, ὧν μέλλω σοι τὰ μυστήρια λέγειν. ἀρχὴ δέ, ἐξ ἧς καὶ ἄ νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα ἦροται, ἦδε αὐτῶν, ὡς τὸ πᾶν κινήσις ἦν καὶ ἄλλο παρὰ τοῦτο οὐδέν, τῆς δὲ κινήσεως δύο εἶδη, πλήθει μὲν ἄπειρον ἐκότερον, 10 δυνάμιν δὲ τὸ μὲν ποιεῖν ἔχον, τὸ δὲ πάσχειν. ἐκ δὲ τῆς τούτων ὀμιλίας τε καὶ τριψέως πρὸς ἄλληλα γίννεται ἐκ-
B γονα πλήθει μὲν ἄπειρα, δίδυμα δέ, τὸ μὲν αἰσθητόν, τὸ δὲ αἰσθησις, αἰεὶ συνεκπίπτουσα καὶ γεννωμένη μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. αἱ μὲν οὖν αἰσθήσεις τὰ τοιαῦδε ἡμῖν ἔχουσιν 15

1 τοῖν Δ 2 Π¹ Π¹ Bkk., ταῖν ε. 7 πολὺ Ν Δ Π Bkk., πολλοὶ * ε.
8 ἐξ ἧς ἐξ ἧς Ficinus. Cf. Vitringa de Protog. p. 83. 14 συν-
επίπτουσα coni. Ast.

1 ἀπρὸς. Schol. R προσπεφυ-
κότως, ἰσχυρῶς, ὃ οὐχ οἶόν τε
πρῆσαι διὰ τὴν σύμφυτον. Conf.
Ruhnck. ad Tim. p. 47. Hdf.

2 ὡς ἐν οὐσίας μέρει. De par-
ticipio omisso v. Krueger § 56,
7, 4.

4 σκληροῦς. Cf. ad p. 162 B.
5 ἀντιτύπους. Cf. Ruhnck.
ad Tim. p. 157.

6 μάλ' εὖ ἄμουςοι, ut p. 169 B
μάλ' εὖ ξυγνεύομασιν. Hdf. Cf.
p. 152 D μάλ' οὐ φαῦλον λόγον.

7 κομπότεροι. Cf. Hipp. mai.
288 D Τοιοῦτός τις — οὐ κομπός,
ἀλλὰ συρφετός, de quo v. p. 152 C.

τὰ μυστήρια Steinhartus p. 208
not. 42 refert ad obscuram Pro-
tagorae orationem. Sed v. ad p.
152 C.

9 ἦν recte Heindorfius neg-
gat posse ad praegressam ali-
quam disputationem referri. Nam
p. 152 D, quem locum Stallbau-
mius putavit respici, dictum erat
omnia motu oriri et omnia semper
fieri; sed utrumque non est idem,
quod universum est motus. De
hoc imperfecto Vitringa, disquis.

de Prot. vita et phil. p. 83 apte
comparavit Anaxagoraeum illud
apud Simplic. in Aristot. phys.
p. 36 b Ἀναξαγόρας λέγων ἀπ'
ἀρχῆς ὁμοῦ πάντα χροῖματα ἦν
et Democriteum apud eundem l. l.
p. 73 b καὶ ὡς Δημόκριτος φη-
σιν ἦν ὁμοῦ πάντα δυνάμει,
ἐνεργεία δ' οὐ. Socrates modo
dixerat Protagorae eiusque se-
ctae mysteria se enuntiatum
esse. Quare suspicor Protagoram
discipulis tradidisse πᾶν ἦν κί-
νησις, auditoribus πάντα κινεῖ-
ται (cf. p. 156 C 181 C). Conf. quae
disputavi in Fleckeiseni anal.
1868 p. 28.

11 δυνάμιν τὸ μὲν ποιεῖν ἔχον,
τὸ δὲ πάσχειν breviter dicitur
p. 157 A τὸ ποιοῦν et τὸ πάσχον.

12 ὀμιλίας τε καὶ τριψέως. Con-
cursionem rei agentis et patientis
philosophus his verbis significat:
p. 156 D πλησιάζειν, ἐρχεσθαι
πρὸς τι, 157 A ἢ πρὸς ἄλληλα
ὀμιλία, ξυνελεθεῖν τι (p. 160 A),
προσπίπτειν τι, p. 159 A συμ-
μίσγνυσθαι, p. 159 C λαβεῖν τινα,
ib. D προσελεθεῖν τι. Cf. p. 152 D
φορὰ τε καὶ κινήσις καὶ κρᾶσις

ὀνόματα, ὅψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὀσφρήσεις καὶ ψύξεις τε 156
καὶ καύσεις καὶ ἡδοναὶ γε δὴ καὶ λύπαι καὶ ἐπιθυμίαι καὶ
φόβοι κεκλημέναι καὶ ἄλλαι, ἀπέραντοι μὲν αἱ ἀνώνυμοι,
παμπληθεῖς δὲ αἱ ὀνομασμέναι τὸ δ' αὖ αἰσθητὸν γένος
5 τούτων ἐκάσταις ὁμόγονον, ὅψεσι μὲν χρώματα παντοδα-
παῖς παντοδαπά, ἀκοαῖς δὲ ὅσάντως φωναί, καὶ ταῖς ἄλ- C
λαις αἰσθήσεσι τὰ ἄλλα αἰσθητὰ ξυγγενῆ γιννόμενα. τί δὴ
οὖν ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος, ὦ Θεαίτητε, πρὸς τὰ
πρότερα; ἄρα ἐννοεῖς;

10 ΘΕΑΙ. Οὐ πάνν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἄλλ' ἄθρει ἐάν πως ἀποτελεσθῆ. βούλεται γὰρ
δὴ λέγειν ὡς ταῦτα πάντα μὲν, ὡσπερ λέγομεν, κινεῖται,
τάχος δὲ καὶ βραδυτῆς ἐν τῇ κινήσει αὐτῶν. ὅσον μὲν
οὖν βραδύ, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ πρὸς τὰ πλησιάζοντα τὴν
15 κίνησιν ἴσχει καὶ οὕτω δὴ γεννᾷ, τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ D

1 τε om. Δ^o. 2 τε om. Δ^o. 5 ἐκάστης Ν Δ Π. χρώματα
παντοδαπαῖς Ν Δ Π Bkk., παντοδαπαῖς χρώματα ε. 15 Post οὕτω
δὴ Cornarius addidit βραδυτέρᾳ ἔστιν ὅσον δὲ αὐτῷ ταχύ, πρὸς τὰ
πρόσραθεν τὴν κίνησιν ἴσχει καὶ οὕτω γεννᾷ, τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω

πρὸς ἄλληλα, p. 153 A φορὰ καὶ
τριψίς.

1 'Nominativi ὅψεις τε καὶ
ἀκοαὶ κτλ. ideo ponuntur, quia
ἔχουσιν ὀνόματα idem est quod
ὀνομάζονται. Phaed. 102 C ὁ Σιμ-
μίας ἑκωννυμίαν ἔχει μικρός τε
καὶ μέγας εἶναι.' STALLBAUMIUS.

καὶ ὀσφρήσεις καὶ ψύξεις. 'Fi-
cinus: olfactus, gustus, ta-
ctusque frigidorum et cali-
dorum, unde, opinor, Cornarius
duorum hic sensuum nomina de-
esse legendumque καὶ ὀσφρήσεις
καὶ γούσεις καὶ θίξεις καὶ ψύξεις
coniecit.' HEINDORFIUS. Sed re-
ctissime Schleiermacherus com-
paravit locum geminum p. 186 D
Τὶ οὖν δὴ ἐκείνω ἀποδίδωσ ὄνο-
μα, τῷ ὄραν, ἀκούειν, ὀσφραίνε-
σθαι, ψύχεσθαι, θερμαίνεσθαι;

2 καὶ ἡδοναὶ γε δὴ καὶ λ. 'Sic
γὲ et γὲ δὴ in complurium rerum
recensione usurpari solet, ubi
cum vi et gravitate quadam di-
versae ab reliquis notiones dein-
ceps enumerantur. Vide quae de
eodem usu voculae γε notavimus

ad Hipp. mai. 301 A et apolog.
34 D.' STALLB.

8 πρὸς τὰ πρότερα: p. 153 D
'Ἐπόλαβε τοίνυν — p. 155 C εἰ-
περ καὶ ταῦτα παραδεξιόμεθα.
CPL.

11 ἄθρει ἐάν πως ἀποτελεσθῆ.
P. 192 E Ἴδὲ δὴ ἐάν τι μᾶλλον
νῦν ἐπίσπη. Cf. G. Hermannus
ad Viger. p. 832 sq. Socrates
quae antea exposuit pluribus est
explicaturus et absoluturus. In
omnium rerum motu, inquit, est
tarditas et celeritas. Iam vero
motui agendi et patiendi vim ha-
benti i. e. motui utriusque, qui est
generans, tarditas tribuitur; ge-
nerans enim eodem loco movetur
motumque exercet in res acce-
dentes. His autem quae generan-
tur i. e. αἰσθήσεσιν et αἰσθητοῖς
tribuitur celeritas; sensus enim
et quae sensibus percipiuntur ce-
leri motu feruntur.

12 κινεῖσθαι significat et mo-
veri et mutari. P. 181 C ἀρα
κινεῖσθαι καλεῖς, ὅταν τι χωρῶν
ἐκ χώρας μεταβάλλῃ ἢ καὶ ἐν τῷ
αὐτῷ στρέφεται.

156 θάττω ἐστί. φέρεται γὰρ καὶ ἐν φορᾷ αὐτῶν ἢ κίνησις πέφυκεν. ἐπειδὴν οὖν ὄμμα καὶ ἄλλο τι τῶν τούτων ξυμμέτρων πλησιάζαν γεννήσῃ τὴν λευκότητά τε καὶ αἰσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον, ἃ οὐκ ἂν ποτε ἐγένετο ἐκατέρου ἐκείνων πρὸς ἄλλο ἐλθόντος, τότε δὴ μεταξὺ φερομένων 5 τῆς μὲν ὄψεως πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς δὲ λευκότητος πρὸς τοῦ συναποτίκτοντος τὸ χροῶμα, ὃ μὲν ὀφθαλμὸς ἄρα ὄψεως ἐμπλεως ἐγένετο καὶ ὄρα δὴ τότε καὶ ἐγένετο οὐ τι ὄψις ἀλλὰ ὀφθαλμὸς ὄρων, τὸ δὲ ξυγγενήσαν τὸ χροῶμα λευκότητος περιεπλήσθη καὶ ἐγένετο οὐ λευκότης ἀλλὰ 10

δὴ. Hanc interpolationem primus aspernatus est S. Voegelinus in praef. ed. Theaet. Turic. a. 1844. Cf. commentationem meam in Fleckeiseni annal. 1863 p. 27—30.

1 φέρεται γὰρ. 'Adduntur haec, ut motus intellegatur in spatio neu κίνησις accipiat de mutatione.' HEINDORFIUS.

2 ἐπειδὴν οὖν ὄμμα. Socrates quae modo explicuit exemplo videndi illustrat. Si quid igitur videmus, et oculus et res, quae videtur, tardum motum habent, quod eodem loco moventur et res accedentes expectant; oculus enim exspectat, dum visus ei affertur, res autem, quae videtur, exspectat, dum color quidam ei affertur, id quod uno eodemque temporis momento fit. Hac igitur in re sunt

- I. τὰ γεννῶντα
 1. τὸ πάσχον: ὄμμα
 2. τὸ ποιοῦν: ἄλλο τι τῶν τούτων ξυμμέτρων
- II. τὰ γεννώμενα
 1. ἡ αἰσθησις: ὄψις
 2. τὸ αἰσθητὸν: λευκότης.

ἄλλο τι τῶν τούτων ξυμμέτρων, res, quae videri potest. In Tim. 67C Plato colorem dicit φλόγα τῶν σωματῶν ἐκείνων ἀπορρέουσαν ὅφει ξυμμετρα μόρια ἔχουσαν πρὸς αἰσθησιν. CPL.

3 πλησιάζαν. 'Alio sensu dictum hoc πλησιάζαν pro ὀμιλήσαν, quam illud τὰ πλησιάζοντα.' HEINDORFIUS.

4 ἐκάτερον est alterutrum,

sive ὄμμα sive ἄλλο τι τῶν τούτων συμμέτρων.' STALLBAUMIUS. Generantia enim si sunt alia, aliae generantur res.

6 τῆς μὲν ὄψεως πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν sc. οὐσης. Nam ὄψις, quae in hoc motu existit quaque impletur oculus (ὃ μὲν ὀφθαλμὸς ἄρα ὄψεως ἐμπλεως ἐγένετο), causam suam et principium in oculis, albedo autem, qua res obiecta oculis impletur, in hac ipsa re habet. Plenam his lucem afferent illa p. 159C 'Ἐγέννησε γὰρ δὴ ἐκ τῶν προωμολογημένων τὸ τε ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον γλυκνότητά τε καὶ αἰσθησιν, ἀμα φερομένα ἀμφοτέρω, καὶ ἡ μὲν αἰσθησις πρὸς τοῦ πάσχοντος οὐσα αἰσθησιν ἐγγενῆ τὴν γλώσσαν ἀπειρογένετο, ἡ δὲ γλυκνότης πρὸς τοῦ οἴνου περὶ αὐτὸν φερομένη γλυκνὸν τὸν οἴνον τῇ ὑγαινοῦσῃ γλώσῃ ἐποίησε καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι.' HEINDORFIUS.

8 ἐμπλεως ἐγένετο καὶ ὄρα. De hoc aoristi et praesentis usu cf. de rep. V 462C ὅταν πονημῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινονία ἡσθετεο τε καὶ πᾶσα αἷα ξυνήλησσε μέρους πονησαντος ὄλη. καὶ οὕτω δὴ λέγομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγει. De aoristo cf. infra p. 159 CD 167 AC.

λευκόν, εἴτε ξύλον εἴτε λίθος εἴτε ὄτονοῦν ξυνέβη σχῆμα χρωσθῆναι τῷ τοιοῦτῳ χροῶματι. καὶ τᾶλλα δὴ οὕτω, σκληρόν καὶ θερμόν καὶ πάντα, τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποληπτέον, αὐτὸ μὲν καθ' αὐτὸ μηδὲν εἶναι, ὃ δὴ καὶ τότε 5 ἐλέγομεν, ἐν δὲ τῇ πρὸς ἄλληλα ὀμιλίᾳ πάντα γίνεσθαι 157 καὶ παντοῖα ἀπὸ τῆς κινήσεως, ἐπεὶ καὶ τὸ ποιοῦν εἶναι τι καὶ τὸ πάσχον αὐτῶν ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι, ὡς φασιν, οὐκ εἶναι παρίως. οὔτε γὰρ ποιοῦν ἐστί τι, πρὶν ἂν τῷ πάσχοντι ξυνέλθῃ, οὔτε πάσχον, πρὶν ἂν τῷ ποιοῦντι τὸ τέ 10 τι ξυνηλθὸν καὶ ποιοῦν ἄλλω αὐ προσπεσὸν πάσχον ἀνεφάνῃ. ὥστε ἐξ ἀπάντων τούτων, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτὸ καθ' αὐτό, ἀλλὰ τινα αἰεὶ γίνεσθαι, τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον, οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ B καὶ ἄρτι ἠναγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύ-

1 ὄτονοῦν ἈΠΓ, ὄτονοῦν E, ὄταοῦν F. χροῶμα E, σῶμα H^m, χροῶμα *s. ὄτιοῦν — χροῶμα s, ὄτιοῦν — χροῶματι χρωσθῆναι τῷ τοιοῦτῳ Ast., ὄτιοῦν — [χροῶμα] H^m, ὄταοῦν — [χροῶμα] Cpl., ὄτιοῦν — χροῶμα Cornarius H^{af}, ὄτονοῦν — χροῶμα Tur., ὄτονοῦν — σχῆμα Schanzius. 7 αὐτῶν] αὐ τι Cornarius s, αὐτὸν IP^e, αὐτῶν H^m, cum IP^e et ceteris omnibus. 8 εἶναι] ἐστί Cornarius s. ἂν τῳ Carol. Schmidt, epist. ad Tur. p. 17.

1 ὄτονοῦν — σχῆμα. Color et figura inter se arctissime sunt nexa, ita ut nequeat res altera sine altera cogitari. Meno 75B ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χροῶματι αἰεὶ ἐπόμενον. Theaet. 163B τῶν μὲν γὰρ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χροῶμα ὄραν τε καὶ ἐπίστασθαι. M. SCHANZ, spec. crit. p. 26.

4 καὶ τότε, 'et ante, prius. Respiciuntur illa p. 153E.' HEIND. Stallbaumius ad Phil. 38 E.

6 ἐπεὶ καὶ τὸ ποιοῦν κτλ. Verba sic sunt iungenda: ἐπεὶ οὐκ εἶναι παρίως νοῆσαι ἐπὶ ἐνὸς αὐτῶν τὸ ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον εἶναι τι. Socrates demonstraverat neque αἰσθησιν (ὄψιν) neque αἰσθητὸν (λευκότητα) sive τὰ γεννώμενα per se constare, sed adhaerescere αἰσθησιν τῷ πάσχοντι (ὄμματι), αἰσθητὸν autem τῷ ποιοῦντι (ἄλλω τι τῶν τούτων ξυμμέτρων). Iam transit ad τὰ γεννῶντα atque ne haec quidem

per se exsistere dicit. Quae cum ita sint, εἶναι τι non potest pendere a τὸ ποιοῦν, sed a νοῆσαι. Concedendum enim sane est Schleiermachers τὸ ποιοῦν εἶναι τι dici alterum illud non posse, quippe quod per se non efficit quidquam, sed simpliciter et absolute τὸ ποιοῦν.

7 νοῆσαι — παρίως terminum technicum Heracliteorum fuisse O. Weberus, quaest. Prot. p. 35 putat atque Heracliteos verbis ὡς φασιν significatos esse. Ubi enim praeter hunc locum legatur apud Platonem (de rep. IV 434D, V 479 C, Tim. 49D) et Aristotelem (metaph. 1008a, 1062b, 1063a, de caelo III 1), de Heraclito eiusque discipulis sermonem esse.

12 'Post ἀλλὰ ex praecedenti οὐδὲν int. πάντα vel ἕκαστον more loquendi fere constanti ac legitimo, de quo v. ad sympos. 192 E.' STALLBAUMIUS. Cf. ad p. 204C, 205 A.

157 νης χρῆσθαι αὐτῶ. τὸ δ' οὐ δεῖ, ὡς ὁ τῶν σοφῶν λόγος, οὔτε τι ξυγκωρεῖν οὔτε του οὔτ' ἐμοῦ οὔτε τόδε οὔτ' ἐκεῖνο οὔτε ἄλλο οὐδὲν ὄνομα ὃ τι ἂν ἴσῃ, ἀλλὰ κατὰ φύσιν φθέργεσθαι γιγνόμενα καὶ ποιούμενα καὶ ἀπολλύμενα καὶ ἀλλοιούμενα ὡς ἐάν τι τις στήσῃ τῶ λόγῳ, εὐέ-⁵ λεγκτος ὁ τοῦτο ποιῶν. δεῖ δὲ καὶ κατὰ μέρος οὕτω λέγειν καὶ περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων, ᾧ δὴ ἀθροίσματι ἀνθρω-
C πόν τε τίθενται καὶ λίθον καὶ ἕκαστον ζῶόν τε καὶ εἶδος. ταῦτα δὴ, ὃ Θεαίτητε, ἄρ' ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι, καὶ γενούιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων;

ΘΕΑΙ. Οὐκ οἶδα ἔγωγε, ὃ Σώκρατες· καὶ γὰρ οὐδὲ περὶ σοῦ δύναμαι κατανοῆσαι, πότρεα δοκοῦντά σοι λέγεις αὐτὰ ἢ ἐμοῦ ἀποπειροῦ.

ΣΩ. Οὐ μνημονεύεις, ὃ φίλε, ὅτι ἐγὼ μὲν οὔτ' οἶδα οὔτε ποιῶμαι τῶν τοιούτων οὐδὲν ἐμόν, ἀλλ' εἰμὶ αὐτῶν¹⁵ ἄγονος, σὲ δὲ μαιεύομαι καὶ τούτου ἔνεκα ἐπάδω τε καὶ
D παρατίθηναι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι, ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγω· ἐξαχθέντος δέ, τότε ἤδη

8 Schleiermacher. coni. καὶ ζῶον, ἕκαστόν τε καὶ εἶδος vel καθ' ἕκαστόν τε καὶ κατ' εἶδος. Astius mavult καὶ ζῶον καὶ ἕκαστον εἶδος, Stallbaumius eiecto ζῶον: καὶ λίθον καθ' ἕκαστόν τε καὶ κατ' εἶδος, Steinhartus p. 209 ζῶον καὶ εἶδος deleto τε aut ἀνθρώπου τε τίθενται καὶ λίθον καὶ ἕκαστον ζῶον εἶδος. 12 πότρεα X Π Bkk., πότρεον ε. 17 ἀπογεύσασθαι X Π Bkk., ἀπογεύεσθαι ε.

1 τὸ δ' οὐ δεῖ, cum tamen non oporteat etc. Sexcenties ita hoc τὸ δὲ usurpatur, ut contrariam praegressis sententiam indicet veritque possit cum tamen. Cf. p. 183 B, 207 B. HEIN-
DORFIUS. Cf. p. 166 A (STR.), 200 C.

3 ὃ τι ἂν ἴσῃ, quod στάσις quandam perpetuamque οὐσίαν rebus tribuat, cuiusmodi vocabula dicuntur Cratyl. 438 C ὀνόματα ἐπὶ τὴν στάσις ἄγοντα. HEIN-
DORFIUS.

6 καὶ κατὰ μέρος — καὶ περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων. P. 182 A οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον· κατὰ μέρος οὐκ ἄκουε.

8 καὶ ἕκαστον ζῶόν τε καὶ εἶδος: cui rerum comprehensioni hominis nomen imponunt (cf. ad p. 150 A) et lapidis et non tantum singulo-

rum animalium nomina, sed etiam generum eorum. Ex illa igitur rerum comprehensione oriuntur non solum speciei notiones et nomina, sed etiam generis.

9 ἡδέα non vacare videtur irrisione, de quo usu voc. v. Ruhnken ad Tim. p. 131 sq. STALLBAUMIUS. Cf. p. 161 C, 209 E.

14 Οὐ μνημονεύεις. Cf. p. 150 C.

15 οὔτε ποιῶμαι — οὐδὲν ἐμόν, neque quidquam tamquam proprium mihi vindico, velut dicitur ποιεῖσθαι τινα νόον. HEIN-
DORFIUS.

18 ἐξαχθέντος. Pronomen omis- sum, ut p. 187 E ψευδῆ φαιμέν ἐκάστοτε εἶναι δόξαν καὶ τινὰ ἡμῶν δόξάζειν ψευδῆ, τὸν δ' αὖ ἀληθῆ, ὡς φύσει οὕτως ἐχόντων. τότε ἤδη post participium ma-

σκέπομαι εἴτ' ἀνεμιαῖον εἶτε γόνιμον ἀναφανήσεται. ἀλλὰ θαρρῶν καὶ καρτερῶν εὖ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίνου ἂ ἂν φαίνηται σοι περὶ ὧν ἂν ἐρωτῶ.

ΘΕΑΙ. Ἐρώτα δὴ.

5 XIII. ΣΩ. Λέγε τοίνυν πάλιν, εἰ σοι ἀρέσκει τὸ μὴ τι εἶναι ἀλλὰ γίγνεσθαι αἰεὶ ἀγαθόν καὶ καλόν καὶ πάντα ἂ ἄρτι διήμην.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἔμοιγε, ἐπειδὴ σοῦ ἀκούω οὕτω διεξιόν-
τος, θαυμασίως φαίνεται ὡς ἔχειν λόγον καὶ ὑποληπτέον
10 ἢ περὶ διεληλύθας.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν ἀπολίπωμεν ὅσον ἔλλείπον αὐτοῦ. E
λείπεται δὲ ἐνυπνίων τε πέρι καὶ νόσων, τῶν τε ἄλλων καὶ μανίας, ὅσα τε παρακούειν ἢ παροραῖν ἢ τι ἄλλο παραισθάνεσθαι λέγεται. οἶσθα γὰρ πού ὅτι ἐν πᾶσι τού-
τοις ὁμολογουμένως ἐλέγχεσθαι δοκεῖ ὃν ἄρτι διήμην λόγον,
ὡς παντὸς μᾶλλον ἡμῖν ψευθεῖς αἰσθήσεις ἐν αὐτοῖς γιγνο- 158
μένας, καὶ πολλοῦ δεῖ τὰ φαινόμενα ἐκάστω ταῦτα καὶ εἶναι, ἀλλὰ πᾶν τούναντίον οὐδὲν ὧν φαίνεται εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις, ὃ Σώκρατες.

3 ἂν om. ε. 13 τι ἄλλο X Π Bkk., ἄλλο τι ε. 17 δεῖν ex
Heindorfii coniectura Hsch. 18 ὧν ὃν X (ὧν in marg.) Δ Π.

gna vi inferuntur. Cf. p. 165 E, 191 A.

6 ἀγαθόν καὶ καλόν. Heindorfius miratus est, quod Plato has notiones intulerit, cum antea non nisi formas rerum in sensus cadentes adhibuerit. Sed primum Plato saepe de eadem re dicens variis utitur exemplis. Ita p. 147 A post χυτρείας, ἱπποπλάθους, πλινθουρογούς producit κοροπλάθους, p. 171 C canem infert, postquam antea (p. 161 C) suem et simiam nominavit. Cf. ad p. 166 E. Deinde recte Campbellius animadvertit transitum ad has notiones eo factum esse, quod p. 156 B iam commemoratae sint ἡδοναὶ καὶ λύπαι καὶ ἐπιθυμίαι καὶ φόβοι, quae res sane non cadunt in sensus.

9 θαυμασίως φαίνεται ὡς. Iungendum θαυμασίως ὡς φαίνεται, mirum quantum vi-

detur esse consentaneum. Sympos. 200 B θαυμαστῶς δοκεῖ, ὃ Ἀγάθων, ὡς ἀνάγκη εἶναι. Phaedon. 95 A θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. SALLBAUMIUS.

11 ὅσον ἔλλείπον sc. ἐστίν. Cf. soph. 219 A ὄση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία. Phaed. 110 C τὴν δὲ (γῆν) ὄση λευκή.

12 λείπεται — πέρι, restat, ut dicatur de somniis et morbis. Ut membrum relativum subiectum est verbi λείπεται, ita expectaveris etiam posita esse ἐνύπνια καὶ νόσοι. Sed maluit scriptor usu frequenti subiecti loco ponere περὶ c. gen. Ita dicitur ἐρεσθαι τι et περὶ τινος (p. 147 A) et ἀναλαβεῖν τι (p. 203 A) et περὶ τινος (p. 187 C). Cf. ad p. 194 B.

17 καὶ πολλοῦ δεῖ. Cf. ad p. 146 C.

158 ΣΩ. Τίς δὴ οὖν, ᾧ παῖ, λείπεται λόγος τῷ τὴν αἰσθησὶν ἐπιστήμην τιθεμένῳ καὶ τὰ φαινόμενα ἐκάστω ταῦτα καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ φαίνεται;

ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν, ᾧ Σώκρατες, ὁκνῶ εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔχω τί λέγω, διότι μοι νῦν δὴ ἐπέπληξας εἰπόντι αὐτό. 5
B ἐπεὶ ὡς ἀληθῶς γε οὐκ ἂν δυναίμην ἀμφισβητῆσαι ὡς οἱ μαινόμενοι ἢ οἱ ὄνειρώττοντες οὐ ψευδῆ δοξάζουσιν, ὅταν, οἱ μὲν θεοὶ αὐτῶν οἴωνται εἶναι, οἱ δὲ πτηνοὶ τε, καὶ ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐδὲ τὸ τοιόνδε ἀμφισβήτημα ἐννοεῖς 10
περὶ αὐτῶν, μάλιστα δὲ περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὕπαρ;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὁ πολλάκις σε οἶμαι ἀκηκοέναι ἐρωτῶντων, τί ἂν 15
τις ἔχοι τεκμηρίον ἀποδείξει, εἰ τις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, πότερον καθεύδομεν καὶ πάντα ἃ διανοοῦμεθα ὄνειρώττομεν, ἢ ἐροηρόραμεν τε καὶ ὕπαρ ἀλλήλοις
C διαλεγόμεθα.

ΘΕΑΙ. Καὶ μὴν, ᾧ Σώκρατες, ἄπορόν γε ὄτῳ χρηὶ ἐπιδείξει τεκμηρίῳ. πάντα γὰρ ὡσπερ ἀντίστροφα τὰ αὐτὰ παρακολουθεῖ. ἃ τε γὰρ νυκτὶ διειλέγεμεθα, οὐδὲν 20

7 οὐ *Hdf.*, εὐ ζ. 18 ὅτῳ χρόνοι. *χρη* Α, ὄτῳ χρόνῳ *χρη* ΔΠ, ὄτῳ χρόνῳ *χρη* Schanz. p. 13, ὄτῳ χρόνῳ [*χρη*] Fr. Hultsch.

1 τὴν αἰσθησὶν ἐπιστήμην τιθεμένῳ. Eodem modo quo media forma (cf. p. 172 A, 189 D), etiam activa τιθέναι construitur potissimum addito ad nomen participio. p. 165 B εἰ τὸ ὄραν γε ἐπίστασθαι θήσεις. p. 209 B θῆς γὰρ με διανοοῦμενον. Cf. p. 165 D, 190 A. Graser. spec. adv. p. 21 not.

5 ἐπέπληξας. 'Verbis superioribus p. 157 C Οὐ μνημονεύεις etc. Nam ἐπιπλήττειν saepissime sic adhibetur de reprehensione lenissima. Cf. de rep. VII 528 E, de leg. VII 805 B, VIII 832 B, polit. 257 B.' HEINDORFIUS.

6 οὐκ ἂν δυναίμην ἀμφισβητῆσαι ὡς — οὐ. cf. Krueger. § 67, 12, 2.

8 οἱ δὲ πτηνοὶ τε ἢ. e. οἱ δὲ πτηνοὶ τε οἴωνται εἶναι καὶ διανοῶνται ὡς πετόμενοι, alii se

credant alatos esse et volare in somno sibi videantur. De verbis sciendi et sentiendi cum ὡς et participio iunctisv. Matthiae § 569, 7.' STALLBAUMIUS.

13 Ὁ πολλάκις σε οἶμαι. 'Fuit haec tum philosophorum quaestio, de qua conf. Aristot. metaph. VII 5.' HEINDORFIUS.

18 ἄπορόν γε ὄτῳ. Soph. 236 E ὅπως γὰρ εἰπόντα χρηὶ ψευδῆ λέγειν ἢ δοξάζειν ὄντως εἶναι, καὶ τοῦτο φθγγάζαμενον ἐναντιολογία μὴ συνέχεσθαι, παντάπασιν χαλεποῖ.

19 ἀντίστροφος utique apud Platonem est quasi ex altera parte respondens (cf. Cic. or. 32, 114), par. Cf. p. 175 D. Wyttenbach. ad Plut. de aud. poet. 17 F.

καλύει καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ δοκεῖν ἀλλήλοις διαλέγεσθαι· καὶ 158
ὅταν δὴ ὄναρ ὄνειράτα δοκῶμεν διηγείσθαι, ἄτοπος ἢ ὁμοίότης τούτων ἐκείνοις.

ΣΩ. Ὅρας οὖν ὅτι τό γε ἀμφισβητῆσαι οὐ χαλεπόν, 5
ὅτε καὶ πότερόν ἐστιν ὕπαρ ἢ ὄναρ ἀμφισβητεῖται, καὶ δὴ D
ἴσον ὄντος τοῦ χρόνου ὃν καθεύδομεν ᾧ ἐροηρόραμεν, ἐν ἐκατέρῳ διαμάχεται ἡμῶν ἢ ψυχῆ τὰ ἀεὶ παρόντα δόγματα παντὸς μᾶλλον εἶναι ἀληθῆ, ὥστε ἴσον μὲν χρόνον τάδε φαιμέν ὄντα εἶναι, ἴσον δὲ ἐκείνα, καὶ ὁμοίως ἐφ' ἐκατέρῳ 10
ροῖς δισχυριζόμεθα.

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ νόσων τε καὶ μαυῶν ὁ αὐτὸς λόγος, πλὴν τοῦ χρόνου, ὅτι οὐχὶ ἴσος;

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.

15 ΣΩ. Τί οὖν; πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγότητι τὸ ἀληθὲς ὀρισθήσεται;

ΘΕΑΙ. Γελοῖον μὲντ' ἂν εἴη πολλαχῆ. E

ΣΩ. Ἄλλὰ τι ἄλλο ἔχεις σαφὲς ἐνδείξασθαι, ὅποια τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ;

20 ΘΕΑΙ. Οὐ μοι δοκῶ.

XIV. ΣΩ. Ἐμοῦ τοίνυν ἄκουε οἷα περὶ αὐτῶν ἂν λέγοιεν οἱ τὰ ἀεὶ δοκοῦντα ὀριζόμενοι τῷ δοκοῦντι εἶναι ἀληθῆ. λέγουσι δέ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὕτως ἐρωτῶντες· ᾧ Θεαίτητε, ὃ ἂν ἕτερον ἢ παντάπασι, μὴ πῆ τινα δύναμιν 25
τὴν αὐτὴν ἔξει τῷ ἑτέρῳ; καὶ μὴ ὑπολάβωμεν τῇ μὲν ταῦτόν εἶναι ὃ ἐρωτῶμεν, τῇ δὲ ἕτερον, ἀλλ' ὅλως ἕτερον.

1 τῷ om, *Hsch.* probante Cobeto, mnemos. IX p. 368. ὕπνω X Δ Γ Π^o Tur., ἐνυπνῶ ζ. 2 ὄνειράτα] ἄττα con. *Hdf.*, recepit *Hsch.* probante Cobeto l. l. διηγῆσασθαι Δ^o E, διαλέγεσθαι Cobetus l. l. 18 Ἄλλὰ τι *Hdf.*, Ἄλλα τί ζ.

1 ἐν τῷ ὕπνῳ iure Platoni red-ditum. Non est enim cur h. l. tempus quo somniamur significari non possit, ut paullo ante καὶ ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται.

δοκεῖν. Cf. p. 201 D Ἄκουε δὴ ὄναρ ἀντὶ ὄνειρατος. ἐγὼ γὰρ αὐτὸ ἐδοκῶν ἀνοῦεν τιμῶν.

2 ὄνειράτα Heindorfius non tolerandum esse censuit; sibi enim nondum accidisse dicit, ut

in somnio somnia narrare videretur. Sed aliis accidisse audio.

22 τὰ ἀεὶ δοκοῦντα — τῷ δοκοῦντι. Eodem modo p. 162 C τὸ δοκοῦν ἐκάστω τοῦτο καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι. HEIND. Sed p. 170 A τὸ δοκοῦν ἐκάστω τοῦτο καὶ εἶναι φησὶ πῶς ὁ δοκεῖ;

25 καὶ μὴ ὑπολ. 'epexegesisin facere apparet praegressi παντάπασι.' HEIND.

159 **ΘΕΑΙ.** Ἀδύνατον τοίνυν ταῦτόν τι ἔχειν ἢ ἐν δυνά-
μει ἢ ἐν ἄλλῳ ὄψασθαι, ὅταν ἢ κομιδῇ ἕτερον.

ΣΩ. Ἄρα οὖν οὐ καὶ ἀνόμοιον ἀναγκαῖον τὸ τοιοῦτον ὁμολογεῖν;

ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε δοκεῖ. 5

ΣΩ. Εἰ ἄρα τι ξυμβαίνει ὁμοίον τῷ γίνεσθαι ἢ ἀνόμοιον, εἴτε ἐαυτῷ εἴτε ἄλλῳ, ὁμοιούμενον μὲν ταῦτόν φησομεν γίνεσθαι, ἀνομοιούμενον δὲ ἕτερον;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Οὐκοῦν πρόσθεν ἐλέγομεν ὡς πολλὰ μὲν εἶη τὰ 10
ποιούντα καὶ ἄπειρα, ὡσαύτως δὲ γε τὰ πάσχοντα;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν ὅτι γε ἄλλο ἄλλῳ συμμιγνύμενον καὶ ἄλλῳ οὐ ταῦτ' ἄλλ' ἕτερα γεννήσει;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. 15

ΣΩ. Λέγομεν δὴ ἐμὲ τε καὶ σὲ καὶ τὰλλα ἤδη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, Σωκράτη ὑγιαίνοντα καὶ Σωκράτη αὐτὸν ἀσθενοῦντα. πότερον ὁμοιον τοῦτ' ἐκείνῳ ἢ ἀνόμοιον φησομεν;

ΘΕΑΙ. Ἄρα τὸν ἀσθενοῦντα Σωκράτη, ὅλον τοῦτο λέγεις ὅλα ἐκείνῳ, τῷ ὑγιαίνοντι Σωκράτει; 20

ΣΩ. Κάλλιστα ὑπέλαβες· αὐτὸ τοῦτο λέγω.

ΘΕΑΙ. Ἀνόμοιον δήπου.

ΣΩ. Καὶ ἕτερον ἄρα οὕτως ὥσπερ ἀνόμοιον;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ καθεύδοντα δὴ καὶ πάντα ἂ νῦν διήλθομεν, 25
ὡσαύτως φήσεις;

2 ὅταν] ὅ τι ἂν Dobreeus, advers. I p. 152, ὃ ἂν Hsch. 7 ἐαυτοῦ Π. ἄλλου Π. 10 ἐμπροσθεν ΞΣΥΖ', ἐν τοῖς πρόσθεν Hsch. 11 γε τὰ ΑΔΠ^α Bkk., γε καὶ τὰ ε. 19 τοῦτον Π. 22. 23 δήπου καὶ ἕτερον. ΣΩ. Ἄρα ε. Recte distinxit Hdfl. suffra-

gante Δ^α. 25 καθεύδοντι Α, καθεύδοντι ΔΠ^α. καθεύδοντα καὶ ἐρηγοροῦντα F^m, καθεύδοντα δὴ καὶ ἐρηγοροῦντα καὶ cum Picino Cornarius (ad marg. Ald. suae), καθεύδοντα δὴ ἐρηγοροῦντα coni. Cpl. νῦν δὴ ex Heindorfii coniectura Hsch.

8 ἀνομοιοῦσθαι debetur philosopho, qui, ut verba verbis respondeant, quemadmodum ὁμοιοῦσθαι ab ὁμοιος ductum est, ita ἀνομοιοῦσθαι deduxit ab ἀνόμοιος. Cf. Buttman, ausf. gr. Sprachl. II p. 473.

10 πρόσθεν: cf. p. 156 A. 'Soph.

259 C 'Ο καὶ πρόσθεν εἰρηται.' Cpl.

14 γεννήσει. 'Futurum h. l. optativi vicem explorare videtur.' HEIND.

18 πότερον. Cf. ad p. 193 A.

25 Καὶ καθεύδοντα. Socrates postquam hominem aegrotantem

ΘΕΑΙ. Ἐργωγε.

159

ΣΩ. Ἐκαστον δὴ τῶν πεφυκότων τι ποιεῖν ἄλλο τι, ὅταν μὲν λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη, ὡς ἕτερον μοι χησεται, ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα, ὡς ἕτερον;

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλει; 5

ΣΩ. Καὶ ἕτερα δὴ ἐφ' ἑκατέρου γεννήσομεν ἐγὼ τε ὁ πάσχων καὶ ἐκεῖνο τὸ ποιῶν;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Ὅταν δὴ οἶνον πίνω ὑγιαίνων, ἡδύς μοι φαίνε- 10
ται καὶ γλυκύς;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἐγέννησε γὰρ δὴ ἐκ τῶν προσωμολογημένων τό τε ποιῶν καὶ τὸ πάσχον γλυκύτητά τε καὶ αἰσθησιν, ἅμα D
φερόμενα ἀμφοτέρω, καὶ ἡ μὲν αἰσθησις πρὸς τοῦ πάσχον- 15
τος οὔσα αἰσθανομένην τὴν γλῶσσαν ἀπειργάσατο, ἡ δὲ γλυκύτης πρὸς τοῦ οἴνου περὶ αὐτὸν φερομένη γλυκὺν τὸν οἶνον τῇ ὑγιαίνουσῃ γλῶττι ἐποίησεν καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν τὰ πρότερα ἡμῖν οὕτως ὁμο- 20
λόγητο.

ΣΩ. Ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα, ἄλλο τι πρῶτον μὲν τῇ ἀληθείᾳ οὐ τὸν αὐτὸν ἔλαβεν; ἀνομοίῳ γὰρ δὴ προσῆλθεν.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἐτερα δὴ αὐτὸν ἐγεννησάτην ὃ τε τοιοῦτος Σωκρά- E
25 τῆς καὶ ἡ τοῦ οἴνου πόσις, περὶ μὲν τὴν γλῶτταν αἰσθησιν

21 τι ἢ πρῶτον Ξε, ἢ om. Bkk.

diversum esse ab homine valente statuit, non in eo moratur idem cadere in hominem dormientem et vigilantem, in hominem sanum et insanum. Cf. p. 157 C. Etiam aliis locis in exemplorum enumeratione aliquid desideratur. P. 156 B Cornario videbatur deesse καὶ γενέσεις καὶ θίξεις, Heindorfio καὶ γενέσεις, p. 178 B Cornarius, Stephanus, Heindorfius, alii post λευκῶν excidisse existimaverunt μελάνων. Platoni satis visum est res quasdam significasse.

12 ἐκ τῶν προσωμολογημένων, v. p. 156 DE. Hdfl.

H. l. sunt:

I. τὰ γεννῶντα

1. τὸ πάσχον: Σωκράτης

2. τὸ ποιῶν: οἶνος

II. τὰ γεννώμενα

1. ἡ αἰσθησις

2. τὸ αἰσθητόν: γλυκύτης.

Desideratur h. l. gustus notio; sed voce γενέσεως Plato videtur non usus esse. Cf. ad p. 156 B.

21 Ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα 'sc. λάβῃ, quod repetendum e praegressis illis licet remotioribus ὅταν μὲν λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη.' HEINDORFIUS.

πικρότητα, περι δὲ τὸν οἶνον γιγνομένην καὶ φερομένην πικρότητα, καὶ τὸν μὲν οὐ πικρότητα ἀλλὰ πικρὸν, ἐμὲ δὲ οὐκ αἰσθησιν ἀλλ' αἰσθανόμενον;

ΘΕΑΙ. Κοιμηθῆ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγὼ τε οὐδὲν ἄλλο ποτὲ γενήσομαι οὐ-
τως αἰσθανόμενος· τοῦ γὰρ ἄλλου ἄλλη αἰσθησις, καὶ
160 ἄλλοιόν [καὶ] ἄλλο ποιεῖ τὸν αἰσθανόμενον· οὐτ' ἐκεῖνο
τὸ ποιοῦν ἐμὲ μὴ ποτ' ἄλλω συνελθὼν ταῦτόν γεννήσκει
τοιοῦτον γενήται· ἀπὸ γὰρ ἄλλου ἄλλο γεννήσκει ἄλλοιόν
γενήσεται. 10

ΘΕΑΙ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ἐρωγε ἐμαυτῷ τοιοῦτος, ἐκεῖνό τε
ἐαυτῷ τοιοῦτον γενήσεται.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ἀνάγκη δὲ γε ἐμὲ τε τινὸς γίγνεσθαι, ὅταν αἰ-
σθανόμενος γίγνομαι· αἰσθανόμενον γὰρ, μηδενὸς δὲ αἰ-
σθανόμενον ἀδύνατον γίγνεσθαι· ἐκεῖνό τε τι γίγνεσθαι,
B ὅταν γλυκὴ ἢ πικρὸν ἢ τι τοιοῦτον γίγνηται· γλυκὴ γὰρ,
μηδενὶ δὲ γλυκὴ ἀδύνατον γίγνεσθαι.

1 πικρότητα delendum putat R. Hirzelius, de bonis in fine Phil.
enum. p. 79. 5 Οὐκοῦν Hgm. Hsch. γεννήσομαι AΠ^a. 7 καὶ
ἄλλον ποιεῖ τὸν Bkk., καὶ ἄλλο ποιεῖ τὸν Hdf., [καὶ ἄλλον] ποιεῖ τὸ
Hgm., [καὶ] ἄλλο ποιεῖ τὸν Wb. ἄλλον AΔΣΥF, ἄλλο *ς.
τὸ AΠ^aB¹⁰E¹. 15 τε om. AΠ^a. 19 γίγνεσθαι conl. Hdf.,
recepertur Tur., γενέσθαι libri.

5 Οὐκοῦν ἐγὼ τε — οὕτως αἰ-
σθανόμενος primus recte inter-
pretatus est Campbellius, qui
οὐδὲν ἄλλο pervidit pendere ab
γενήσομαι οὕτως αἰσθανόμενος.
Itaque Socrates: nulla alia,
inquit, res unquam erit, quam
ita percipiam, sc. ut rem, quam
percipio. De γίγνεσθαι cum partici-
picio iuncto v. Stallbaumius ad
leg. II 670B. Cf. infra p. 164A
Ὁ δὲ γε ὁρῶν καὶ ἐπιστήμων γε-
γονώς.

6 τοῦ γὰρ ἄλλου. Duae affe-
runtur causae, quod aliam rem
ita percipiam. Primum enim alius
rei alius est sensus, deinde di-
versum alia res reddit percipien-
tem. Quae igitur generant, τὸ
πάσχον et τὸ ποιοῦν, nunquam
ἄλλα sunt, sed tantum ἄλλοια

(cf. p. 156E, 159E), sed quae ge-
nerantur pro generantium diver-
sitate diversa evadunt. Conf. quae
de hac re disserui in Fleckeiseni
annal. 1868 p. 30 sq.

7 οὐτε — μὴ ποτ' — γένηται,
gravior quidam modus negandi.
De rep. X 609B οὐ γὰρ τὸ γε
ἀγαθὸν μὴ ποτὲ τι ἀπολέσῃ οὐδὲ
αὐτὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν.
Cf. Graseri spec. adv. p. 57,
Frankii de part. neg. III p. 27.

8 τὸ ποιοῦν ἐμὲ sc. οὕτως αἰ-
σθανόμενον? HEIND.

9 τοιοῦτον. Oppositum est ei
ἄλλοιόν, ut de rep. VIII 559B ἢ
πέρα τούτων καὶ ἄλλοιῶν ἐπιθυμία.

12 Οὐδὲ μὴν. Neque τὸ πάσχον
affici potest neque τὸ ποιοῦν affi-
cere hunc vel illum in modum

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

160

ΣΩ. Λείπεται δὴ, οἶμαι, ἡμῖν ἀλλήλοις, εἴτ' ἐσμέν,
εἶναι, εἴτε γιγνώμεθα, γίγνεσθαι, ἐπειπερ ἡμῶν ἡ ἀνάγκη
τὴν οὐσίαν συνδεῖ μὲν, συνδεῖ δὲ οὐδενὶ τῶν ἄλλων, οὐδ'
5 αὐτῶν ἡμῖν αὐτοῖς. ἀλλήλοις δὴ λείπεται συνδεδέσθαι. ὥστε
εἴτε τις εἶναι τι ὀνομάζει, τι εἶναι ἢ τινὸς ἢ πρὸς τι δη-
τέον αὐτῷ, εἴτε γίγνεσθαι· αὐτὸ δὲ ἐφ' αὐτοῦ τι ἢ ὄν ἢ
γιγνώμενον οὔτε αὐτῷ λεκτέον οὐτ' ἄλλου λέγοντος ἀπο-
δεκτέον, ὡς ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν σημαίνει. C

10 ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅτε δὴ τὸ ἐμὲ ποιοῦν ἐμοὶ ἐστι καὶ οὐκ
ἄλλω, ἐγὼ καὶ αἰσθάνομαι αὐτοῦ, ἄλλος δ' οὐ;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Ἀληθῆς ἄρα ἐμοὶ ἢ ἐμῇ αἰσθησις· τῆς γὰρ ἐμῆς
15 οὐσίας ἀεὶ ἐστι. καὶ ἐγὼ κριτῆς κατὰ τὸν Πρωταγόραν
τῶν τε ὄντων ἐμοί, ὡς ἐστι, καὶ τῶν μὴ ὄντων, ὡς οὐκ
ἐστιν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

XV. ΣΩ. Πῶς ἂν οὖν ἀψευδῆς ᾖν καὶ μὴ πταίων D
20 τῆς διανοίας περὶ τὰ ὄντα ἢ γιγνώμενα οὐκ ἐπιστήμων ἂν
εἶην ἄνπερ αἰσθητῆς;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ὅπως οὐ.

7 γίγνεσθαι, γίγνεσθαι· J. Frei, quaest. Prot. p. 84. 8 ἀπο-
λεκτέον AΔ. 19 ἂν οὖν AΠ Bkk., οὖν ἂν ceteri praeter F; is
οὐ
enim cum ε om. ἂν. 22 ὅπως οὐ B Bkk., ὅπως οὖν EF, ὅπως οὖν *ς.

sublata necessitudine, quae inter
utrumque intercedit.

2 εἴτ' ἐσμέν, εἶναι, εἴτε γιν-
ν. Ita etiam paullo post περὶ τὰ
ὄντα ἢ γιγνώμενα. Nimirum εἶ-
ναι nobis dicendum erit, si vul-
garem hominum consuetudinem
sequemur, si philosophorum ra-
tionem, γίγνεσθαι. Cf. p. 157A B.

3 ἡμῶν cohaeret cum τὴν οὐ-
σίαν? STALLB.

4 τῶν ἄλλων 'praeter τὸν αἰ-
σθανόμενον et τὸ ποιοῦν αἰσθάν-
νεσθαι.' HEIND.

6 εἴτε τις εἶναι τι ὀνομάζει:
'p. 166C εἰ εἶναι δεῖ ὀνομάζειν.'
Hdf. Cf. p. 198B Καὶ καλοῦμέν
γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν,

παραλαμβάνοντα δὲ μαθητῶν,
ἔχοντα δὲ δὴ — ἐπίστασθαι.
Verba nominandi usurpatasunt
dicendi potestate.

7 εἴτε γίγνεσθαι. Repetendum
τινὶ γίγνεσθαι ἢ τινὸς etc. Simi-
lem in modum postposita repe-
ries p. 175B καὶ ὁ πεντηκοστὸς
ἀπ' αὐτοῦ. Hdf.

8 ἄλλου λέγοντος ἀποδεκτέον;
p. 206A τούνατιόν λέγοντος ἀρ'
οὐ μᾶλλον ἂν ἀποδέξειο. Cf. ad
p. 168C.

15 καὶ ἐγὼ κριτῆς. Cf. p. 152AC.
20 οὐκ ἐπιστήμων ἂν εἶην ἄν-
περ αἰσθητῆς. P. 208E αὐτοῦ
ἐπιστήμων γεγονώς ἐστίν, οὐ
πρότερον ἢν δοξαστῆς.

ΣΩ. Παγκάλως ἄρα σοι εἴρηται ὅτι ἐπιστήμη οὐκ ἄλλο τί ἐστὶν ἢ αἰσθησις, καὶ εἰς ταῦτόν συμπέπτωκε, κατὰ μὲν Ὅμηρον καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φύλον οἶον φεύματα κινεῖσθαι τὰ πάντα, κατὰ δὲ Πρωταγόραν τὸν σοφώτατον πάντων χρημάτων ἄνθρωπον μέτρον εἶναι, ⁵ κατὰ δὲ Θεαίτητον τούτων οὕτως ἐχόντων αἰσθησιν ἐπιστήμην γίνεσθαι. ἢ γάρ, ὦ Θεαίτητε; φῶμεν τοῦτο σὸν μὲν εἶναι οἶον νεογενὲς παιδίον, ἐμὸν δὲ μαίεμα; ἢ πῶς λέγεις;

ΘΕΑΙ. Οὕτως ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. ¹⁰

ΣΩ. Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόλις ποτὲ ἐγεννήσαμεν, ὅ τι δὴ ποτε καὶ τυγχάνει ὄν. μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιδρακτέον τῷ λόγῳ, σκοπομένους μὴ λάθῃ ἡμᾶς οὐκ ἄξιον ὄν τροφῆς ¹⁶¹ τὸ γιγνόμενον, ἀλλὰ ἀνεμιαῖόν τε καὶ ψεῦδος. ἢ σὺ οἶε ¹⁵ πάντως δεῖν τό γε σὸν τρέφειν καὶ μὴ ἀποτιθέναι; ἢ καὶ ἀνέξει ἐλεγχόμενον ὁρῶν, καὶ οὐ σφόδρα χαλεπαυεῖς, εἴαν τις σοῦ ὡς πρωτοτόκου αὐτὸ ὑφαιρῇ;

ΘΕΟ. Ἀνέξεται, ὦ Σώκρατες, Θεαίτητος· οὐδαμῶς γὰρ δύσκολος. ἀλλὰ πρὸς θεῶν εἶπέ, ἢ αὐτὸ οὐχ οὕτως ἔχει; ²⁰

ΣΩ. Φιλόλογός γ' εἶ ἀτεχνῶς καὶ χρηστός, ὦ Θεό-

⁵ ἄνθρωπον μέτρον A Π Bkk., μέτρον ἄνθρωπον ε. 12 καὶ om. Δ Π. 16 ἀποτιθέναι Bkk. cum libris, ἐκτιθέναι ε. 18 τίς σου Δ^a Π^a B^a, de M Gaisfordius: 'credo τί σου a p. m.', Campbellius: 'Bodl. p. m. τίς σου?' 20 ἢ Δ^a Π^a Γ c Bkk., ἢ A (in marg. εἰ et ἢ αὐτὸς οὕτως ἔχει) Δ^a, ἢ B^a, ἢ B^c C, εἰ bis Hdf.

2 κατὰ μὲν Ὅμ. καὶ Ἡράκλ. V. p. 152 DE.

6 τούτων οὕτως ἐχόντων. Socrates significat, si quae Heraclitus et Protagoras docent vera sint, etiam quae Theaetetus dicit concedenda esse.

11 μόλις ποτέ, 'vix tandem, tandem aliquando; v. ad Protag. 314 E et 348 C.' STALLB.

12 τὰ ἀμφιδρόμια. Schol. R. S. ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφειν ἐκ γενέσεως οὕτω κληθεῖσα, παρ' ὅσον ἐν ταύτῃ καθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συνεφαψάμεναι τῆς μαιώσεως καὶ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἔσταν φέρονται τρέχουσαι κύκλω καὶ τοῦνομα τίθενται τούτω δῶρά τε πέμπουσι τῷ παιδίῳ ὡς

ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολυπόδας καὶ σηπίας οἷ τε φίλοι καὶ οἰκείοι καὶ ἀπλῶς οἱ προσήκοντες. Cf. C. F. Hermann, Privatalt. § 32.

15 ἢ σὺ οἶε. cf. p. 151 C.

21 φιλόλογος. Plato: 'cum λόγους praecipue et proprie de philosopha disputatione dicere consueverit, huic mori vocem φιλόλογος adaptavit.' K. LERNHUIS, anal. gram. in append. ad Herod. script. tria. p. 381. Itaque φιλόλογος est disputandi cupidus. Eandem significationem habet φιλολογία p. 146 A.

καὶ χρηστός, 'und recht gut mützig, quod non vacat leni quadam cavillatione, de quo

δῶρε, ὅτι με οἶε λόγων τινὰ εἶναι θύλακον καὶ θαλάσσης ¹⁶¹ ἐξελόντα ἐρεῖν ὡς οὐκ αὐτὸς ἔχει οὕτω ταῦτα. τὸ δὲ γιγνό- B μενον οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξερχεται παρ' ἐμοῦ ἀλλ' αἰετὶ παρὰ τοῦ ἐμοῦ προσδιαλεγόμενου, ἐγὼ δὲ ⁵ οὐδὲν ἐπίσταμαι πλέον πλὴν βραχέος, ὅσον λόγου παρ' ἐτέρου σοφοῦ λαβεῖν καὶ ἀποδέξασθαι μετρίως. καὶ νῦν τοῦτο παρ' τοῦδε πειράσομαι, οὐ τι αὐτὸς εἰπεῖν.

ΘΕΟ. Σὺ κάλλιον, ὦ Σώκρατες, λέγεις· καὶ ποῖε οὕτως.

¹⁰ XVI. ΣΩ. Οἶσθ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, ὃ θαυμάζω τοῦ ἐταίρου σου Πρωταγόρου;

ΘΕΟ. Τὸ ποῖον; ^C

ΣΩ. Τὰ μὲν ἄλλα μοι πάννυ ἠδέως εἴρηκεν, ὡς τὸ δοκοῦν ἐκάστω τοῦτο καὶ ἐστὶ· τὴν δ' ἀρχὴν τοῦ λόγου τε- ¹⁵ θαύμακα, ὅτι οὐκ εἶπεν ἀρχόμενος τῆς ἀληθείας ὅτι πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ὅς ἢ κυνοκέφαλος ἢ τι ἄλλο ἀτοπώτερον τῶν ἐχόντων αἰσθησιν, ἵνα μεγαλοπρε- ²⁰ πῶς καὶ πάννυ καταφρονητικῶς ἤρξατο ἡμῖν λέγειν, ἐνδεικνύμενος ὅτι ἡμεῖς μὲν αὐτὸν ὡς περὶ θεὸν ἐθαυμάζομεν ἐπὶ σοφίᾳ, ὃ δ' ἄρα ἐτύγχανεν ἂν εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου, μὴ ὅτι ἄλλου του ἀνθρώπων. D

2 αὐτὸν Hsch. αὐτὸ om. Tur. Hrm. αὐτὸς ἔχει F. 8 ΘΕΟ. auctore Cornario Hdf. 21 βατράχου de glossemate suspectum Heindorfio, Valckenario, Cobeto (mnemos. IX p. 352).

usu voc. v. Phaedr. 264 C χρηστός εἶ, ὅτι με ἡγεῖ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διιδεῖν. Infra p. 166 A οὕτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός, bonus iste, h. e. fatuus. conf. Ruhnken. ad Tim. p. 132. STALLB.

2 ὡς οὐκ αὐτὸς ἔχει οὕτω ταῦτα. Socrates non profitetur artem sophistarum, qui in utramque partem disputant.

τὸ γιγνόμενον, id quod fieri solet, 'id quod res est, verum. P. 175 B Παντάσῃσι τὰ γιγνόμενα λέγεις.' HEIND. Cf. ad p. 179 C.

3 παρ' ἐμοῦ. Menex. 235 B οὕτως ἐναντιος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὡτα κτλ.

5 λόγον — λαβεῖν καὶ ἀποδέ-

PLAT. THEAET.

ξασθαι, tractandum et explorandum suscipere.' Hfr. Cf. Stallbaumius ad remp. VII 531 E.

8 Σὺ κάλλιον — λέγεις. 'Probandi haec formula saepe occurrit, ut Arist. Lysistr. 76 πολὺν σὺ κάλλιον λέγεις.' HEIND.

15 ἀληθείας; cf. proleg. p. 24.

17 ἵνα — ἤρξατο. Krueger. § 54, 8, 8.

μεγαλοπρεπῶς. Cf. p. 168 C εἰ δ' αὐτὸς ἔξη, μεγαλειότερον ἂν τοῖς αὐτοῦ ἐβοήθησεν. Cf. prol. p. 24.

21 βατράχου γυρίνου, 'γυρίνος est τὸ ἐν τοῦ βατράχου παιδίον, ut ait schol. cf. Plin. hist. nat. IX 51, Hesych. et Suid. in voc. Quidni vero nominis generis per appositionem addere liceat

ἢ πῶς λέγωμεν, ὦ Θεόδωρε; εἰ γὰρ δὴ ἐκάστῳ ἀληθὲς ἔσται ὃ ἂν δι' αἰσθήσεως δοξάζῃ, καὶ μήτε τὸ ἄλλου πάθος ἄλλος βέλτιον διακρινεῖ, μήτε τὴν δόξαν κυριώτερος ἔσται ἐπισκέψασθαι ἕτερος τὴν ἑτέρου, ὀρθὴ ἢ ψευδής, ἀλλ' ὃ πολλὰκις εἰρηται, αὐτὸς τὰ αὐτοῦ ἕκαστος μόνος⁵ δοξάσει, ταῦτα δὲ πάντα ὀρθὰ καὶ ἀληθῆ, τί δὴ ποτε, ὦ ἑταῖρε, Πρωταγόρας μὲν σοφός, ὥστε καὶ ἄλλων διδάσκαλος ἄξιοῦσθαι δικαίως μετὰ μεγάλων μισθῶν, ἡμεῖς δὲ ἀμαθιέστεροί τε καὶ φοιτητέον ἡμῖν ἢν παρ' ἐκείνου, μέτρον ὄντι αὐτῷ ἐκάστῳ τῆς αὐτοῦ σοφίας; [καὶ] ταῦτα πῶς μὴ¹⁰ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; τὸ δὲ δὴ ἐμὸν τε καὶ τῆς ἐμῆς τέχνης τῆς μαιευτικῆς σιγῶ, ὅσον γέλωτα ὀφλισκάνομεν· οἶμαι δὲ καὶ ξύμπασα ἢ τοῦ διαλέγεσθαι πραγματεία. τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν καὶ [ἐπιχειρεῖν] ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας ὀρθὰς ἐκά-¹⁵ 162 στον οὐσας οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία, εἰ

1 λέγωμεν Δ¹ Π¹ Tur., λέγομεν B¹ X² s. 5 μόνος X¹ Δ¹ Π¹ Bkk., μόνον * s. 10 καὶ om. X¹ Δ¹ Π¹ Bkk., retinuit cum s. Herm. 14 ἐπιχειρεῖν om. X¹ Δ¹ Π¹ Bkk., retinuerunt cum s. Stb. Hsch.

vocabulum formae, quo illius notio accuratius definiatur? Similiter certe Strabo XV p. 706 θηρίων ἀλωπέκων. Pausan. IX 2 νόσον λύσαν, quae cum his contendit Bernhardy, Syntax. p. 193. STALLBAUMIUS. Cf. Lobecki path. elem. II p. 363.

1 ἢ πῶς λέγωμεν; eodem modo etiam p. 182 C dictum. Aliter p. 187 E τί δὴ καὶ λέγομεν;

εἰ — ἀληθὲς ἔσται, wenn für Jeden wahr sein soll. εἰ cum indicativo futuri saepe rem fortasse non esse indicat. Quare non mirum, quod in apodosis est φοιτητέον ἡμῖν ἢν.

8 μετὰ μεγάλων μισθῶν. Meno 91 D οἶδα γὰρ ἄνδρα ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας ἢ Φειδίου τε, ὃς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Hdf. Diog. La IX 52 οὗτος (Protagoras) πρῶτος μισθὸν εἰσεπρά-

ξατο μὲν ἑκατόν. FISCHERUS. Cf. ad p. 165 E et Welcker, kl. Schr. II p. 416—17.

11 δημούμενον. Schol. R. δημούπονοντα, παίζοντα, θωπεύοντα. Cf. Ruhnken ad Tim. p. 78.

13 οἶμαι δὲ. Cf. ad p. 207 A.

16 μὲν in interrogatione sic usurpatum affirmationem alterius exspectat: opinor, haud dubie. Vid. Charm. 153 C Eur. Med. 676. Monuit hoc sua ad Charmidae locum retractans Heindorfius. Differt autem haec interrogandi forma ab illa per πού eo, quod πού in re aliunde satis certa alterius assensum exspectat, istud μὲν autem aliquid ut consentaneum et necessarium poscit. BUTTMANNUS ad Meno. 82 A. Cf. ad p. 163 E et de πού p. 152 A 155 C.

διωλύγιος. Schol. R. μεγάλη ἢ ἐπὶ πολὺ δῆκουσα. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 88.

ἀληθῆς ἢ ἀλήθεια Πρωταγόρου, ἀλλὰ μὴ παίζουσα ἐκ τοῦ 162 ἀδύτου τῆς βύβλου ἐφθέρξατο;

ΘΕΟ. ὦ Σώκρατες, φίλος ἀνὴρ, ὥσπερ σὺ νῦν δὴ εἶπες. οὐκ ἂν οὖν δεξαίμην δι' ἐμοῦ ὁμολογοῦντος ἐλέγχεσθαι Πρωταγόραν, οὐδ' αὖ σοὶ παρὰ δόξαν ἀντιτείνειν. τὸν οὖν Θεαίτητον πάλιν λαβέ. πάντως καὶ νῦν δὴ μάλ' ἐμμελῶς σοὶ ἐφαίνετο ὑπακούειν.

ΣΩ. Ἄρα κὰν εἰς Λακεδαίμονα ἐλθῶν, ὦ Θεόδωρε, πρὸς τὰς παλαιστρας ἀξιοῖς ἂν ἄλλους θεώμενος γυμνοῦς, B 10 ἐνίους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος παρ- αποδνόμενος;

ΘΕΟ. Ἄλλὰ τί μὴν δοκεῖς, εἶπερ μέλλοιέν μοι ἐπιτρέψειν καὶ πείσεσθαι; ὥσπερ νῦν οἶμαι ὑμᾶς πείσειν ἐμὲ μὲν εἶν θεᾶσθαι καὶ μὴ ἔλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκλη- 15 ρὸν ἢ δὴ ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν.

XVII. ΣΩ. Ἄλλ' εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. πάλιν δὴ οὖν C ἐπὶ τὸν σοφὸν Θεαίτητον ἴτεον. λέγε δὴ, ὦ Θεαίτητε,

3 ἀνὴρ Bkk., ἀνὴρ s. 6 νῦν δὴ X¹ Δ¹ Π¹ Bkk., δὴ νῦν s. 9 γυμνοῦς, ἐν οἷς ἐνίους A. Riese, Zeitschr. f. d. Gymn. 1864 p. 255.

1 ἐκ τοῦ ἀδύτου. Eur. Andr. 1147 πρὶν δὴ τις ἀδύτου ἐκ μέσων ἐφθέρξατο δεινὸν τι καὶ φρικῶδες. TUR.

3 ἀνὴρ articulo caret, ubi certus aliquis venuste et cum irrisione quadam significatur (cf. p. 155 D), quod non cadere in hunc locum quisque videt.

9 παλαιστρας Lacedaemoniorum praeter Platonem nullus scriptor videtur commemorare. Haase, Palaestrik in Hall. Encl. III 9 p. 374. Hac de re Hermannus, Privatalterth. p. 360: 'Bei Pl. Th. 162 sind die παλαιστραι in Sparta nur auf Ringplätze, nicht auf Ringschulen zu beziehen.'

γυμνοῦς. Lacedaemonii enim, qui πρῶτοι ἐγγυμνάθησαν καὶ ἐς τὸ φανερόν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἤλειψαντο, ut ait Thueyd. I 6 (cf. Plat.

de rep. V 452 C), nudato plane corpore certare in palaestra solebant. vid. Perizon. ad Ael. v. h. III 38. HEINDORFIUS.

10 ἐνίους: cf. ad p. 144 E et Sauppis ad Dem. Ol. III 11.

14 σκληρός dicitur is, cuius membra prae senectute non amplius sunt flexibilia, sed rigida et dura. WINCKELMANNUS, Plat. Euth. p. 223. σκληρός ut h. l., ita etiam p. 191 C ὑγρῶ oppositus est; p. 155 E translate usurpatur de homine rudi.

17 εἰ οὕτως — ἐμοὶ ἐχθρόν. 'Eodem utitur proverbio Aristae-netus epist. XXI p. 98 ed. Boiss., ad quem locum videndi sunt interpretes p. 518 sqq. STALLB.

19 τὸν σοφόν, 'qui scientiam αἰσθησιν esse ponendo repente sapiens evasit.' HEINDORF.

162 πρῶτον μὲν ἂ νῦν δὴ διήλθομεν, ἄρα οὐ συνθανμάξεις εἰ
ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσῃ μηδὲν χείρων εἰς σοφίαν
ότουοῦν ἀνθρώπων ἢ καὶ θεῶν; ἢ ἥττον τι οἶε τὸ Πρω-
ταγόρειον μέτρον εἰς θεοὺς ἢ εἰς ἀνθρώπους λέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δι' οὐκ ἔρωγε. καὶ ὅπερ γε ἐρωτᾷς, πάνυ⁵
θανμάξω. ἠνίκα γὰρ διήμην ὃν τρόπον λέγοιεν τὸ δοκοῦν
D ἐκάστω τοῦτο καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι, πάνυ μοι εὖ ἐφαίνετο
λέγεσθαι· νῦν δὲ τούναντίον τάχα μεταπέπτωκεν.

ΣΩ. Νέος γὰρ εἶ, ὃ φίλε παῖ· τῆς οὖν δημηγορίας
ὀξέως ὑπακούεις καὶ πείθει. πρὸς γὰρ ταῦτα ἐρεῖ Πρω-
ταγόρας ἢ τις ἄλλος ὑπὲρ αὐτοῦ· ὃ γενναῖοι παῖδες τε καὶ
γέροντες, δημηγορεῖτε ξυγκαθεζόμενοι, θεοὺς τε εἰς τὸ
μέσου ἄγοντες, οὓς ἐγὼ ἕκ τε τοῦ λέγειν καὶ τοῦ γράφειν
E περὶ αὐτῶν, ὡς εἰσὶν ἢ ὡς οὐκ εἰσὶν, ἐξαιρῶ· καὶ ἂ οἱ
πολλοὶ ἂν ἀποδέχοντο ἀκούοντες, λέγετε ταῦτα, ὡς δει-
15 νὸν εἰ μηδὲν διοίσει εἰς σοφίαν ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων
βοσκήματος ότουοῦν· ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἠν-

1 δὴ post νῦν om. Stb. 8 δὲ αὐ τούναντίον EH5, αὐ om. Bkk.
τάχα Ἰ^α Δ^α Π^α Bkk., ταχὺ 5. 9 ταῖς — δημηγορίας Hrm. 13 λέ-
γοντες Ἰ Δ Π^α probante Winckelmanno ad Euth. 293 C. 14 περὶ
αὐτῶν — οὐκ εἰσὶν Stb. putavit glossema esse. Adversantur ei Hoe-
nebeek Hissink p. 68, Krische, Theol. Lehren d. gr. Denk. p. 134.
ἐξαιρῶ Hdf., ἐξαίρω 5. 15 ἂν post ἂ ponunt E5, post πολλοὶ Bkk.

2 ἐξαίφνης οὕτως. Cf. ad p.
142 D.

3 ἢ ἥττον τι οἶε. De leg. IV
716 C ὁ δὴ θεός ἡμῖν πάντων
χορημάτων μέτρον ἀνεῖη μάλιστα,
καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ ποῦ τις, ὡς
φασιν, ἀνθρώπος.

9 Νέος γὰρ εἶ. Parmen. 130 E
νέος γὰρ εἶ ἐτι, φάναι τὸν Παρ-
μενίδην, ὃ Σώκρατες, καὶ οὕτω
σὺ ἀντελήπεται φιλοσοφία, ὡς
ἐτι ἀντιλήφεται κατ' ἐμὴν δό-
ξαν, ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις·
νῦν δὲ ἐτι πρὸς ἀνθρώπων ἀπο-
βλέψεις δόξας διὰ τὴν ἡλικίαν.
STB.

δημηγορία est ἂ οἱ πολλοὶ ἂν
ἀποδέχοντο ἀκούοντες, ταῦτα
λέγειν (p. 162 E).

13 οὓς ἐγὼ — ἐξαιρῶ. Prota-
gorae haec de diis verba laudat
Diog. Laert. IX 51 Περὶ μὲν
θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι εἶθ' ὡς
εἰσὶν εἶθ' ὡς οὐκ εἰσὶν· πολλὰ

γὰρ τὰ κωλύοντα εἰδέναι, ἢ τε
ἀδηλότης καὶ βραχύς ὢν ὁ βίος
τοῦ ἀνθρώπου, ubi v. Menagius.
HEIND.

14 καὶ — λέγετε. 'Ut supra p.
149 D infinitivus ἀμβλίσκειν po-
nendus erat loco verbi finiti ἀμ-
βλίσκουσι, quod tamen scriptor
ob praecedentem infinitivum per-
spicuitatis causa praetulit, sic
hic participio, quod ut prius
ἄγοντες verbo δημηγορεῖτε an-
nectendum erat, verbum finitum
scriptor praetulit, inceptae stru-
cturae de industria oblitus; parti-
cipium enim post proxime praec-
edens ἀκούοντες obscuram sane
orationem reddidisset atque
infinitivus ἀμβλίσκειν loco super-
riori.' ENGELHARDTUS, anacol.
Plat. sp. I p. 35.

17 ἀνάγκη est: argumen-
tatio, qua quis aliquid con-
cedere cogitur: zwingende Be-

τινοῦν λέγετε, ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε, ᾧ εἰ ἐθέλοι Θεό-
δωρος ἢ ἄλλος τις τῶν γεωμετρῶν χρώμενος γεωμετρεῖν,
ἄξιός οὐδ' ἐνός μόνου ἂν εἴη. σκοπεῖτε οὖν σὺ τε καὶ
Θεόδωρος εἰ ἀποδέξεσθε πιθανολογίαις τε καὶ εἰκόσι περὶ¹⁶³
5 τούτων λεγομένους λόγους.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οὐ δίκαιον, ὃ Σώκρατες, οὔτε σὺ οὔτε
ἂν ἡμεῖς φαίμεν.

ΣΩ. Ἄλλη δὴ σκεπτέον, ὡς εἰκεν, ὡς ὃ τε σὸς καὶ
ὁ Θεοδώρου λόγος.

10 ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἄλλη.

ΣΩ. Τῆδε δὴ σκοπῶμεν, εἰ ἄρα ἐστὶν ἐπιστήμη τε καὶ
αἰσθησις ταῦτόν ἢ ἕτερον. εἰς γὰρ τοῦτό που πᾶς ὁ λόγος
ἡμῖν ἔτεινε, καὶ τούτου χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα ταῦτα
ἐκινήσαμεν. οὐ γὰρ;

15 ΘΕΑΙ. Παντάσῃ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἡ οὖν ὁμολογήσομεν, ἂ τῷ ὁρᾶν αἰσθανόμεθα B
ἢ τῷ ἀκούειν, πάντα ταῦτα ἅμα καὶ ἐπίστασθαι; οἷον τῶν

3 οὐδενός Ἰ Δ Π^α Stb., οὐδ' ἐνός schol. 5. μόνου] λόγου Bo-
nitzius, spic. crit. Vindob. 1858 p. 25. 4 πιθανολογίαις· The
Bodleian reading in the ancient hand. Cpl. ('ex emend.' Gaisf.)
5 τούτων Ἰ Δ Π^α Tur., τηλικούτων 5. 8 Ἄλλη δὴ Ἰ Δ Π Bkk., Ἄλλ'
ἡδη 5. εἰκεν ὡς Ἰ Δ Π Bkk., εἰκεν ἄλλη ὡς 5. 9 λόγος post
Θεοδώρου ponunt Ἰ Δ Π Stb., post σὸς 5. 11 Τῆδε 5, τί δὲ Ἰ Δ Π,
τί διαὶ Ἰ^α. 12 ἢ ἕτερον] πότερον Ἰ Δ Π^α. τούτων Ἰ Δ^α.

weisführung; quemadmodum su-
pra p. 153 C ἀναγκάζειν probandi
ac demonstrandi potestate posi-
tum vidimus. STALLB.

1 τῷ εἰκότι, 'quo maxime rhe-
tores et rhetorissantes sophistae
atebantur. v. Phaedr. 267 A 272 DE
Euthyd. 305 D, Phaed. 92 C.'
STALLBAUMIUS. Cf. Wyttenbach,
ad Phaedr. 92 C.

3 ἄξιός οὐδ' ἐνός μόνου Wyt-
tenbachius epist. crit. ad Ruhn-
ken. p. 29 referri putavit ad pro-
verbium natum ex Homericō Il.
θ 234 νῦν δ' οὐδ' ἐνός ἄξιός εἶ-
μεν Ἐκτορος. Cui assensus est
Stallbaumius. Sed recte Bo-
nitzius l. l. ἄξιός apud Atticos
ea vi usurpatum esse negat, ut
coniunctum cum genetivo perso-
nae eum significet, qui virtute di-
gnitate auctoritate alium aequet,
atque in tali sententia quid sit

εἰς μόνος unus exclusus reliquis
(cf. Gorg. 475 E Alc. 131 E Prot.
360 E) explicari posse. Meliorem
explicandi rationem monstrat
scita quam Heindorfius dicit scho-
liastae annotatio: ἐν τῆς τῶν κν-
βενόντων συνηθείας ἔλαβε τὸ
οὐδ' ἐνός μόνου, ὅταν ἐκεῖ πέση
ἐν τῷ παίξειν ἐν τὸ εἰάριστον.
Cf. Suid. h. v. Bekkeri anecd.
p. 413, 8. A talorum autem lusu
cum compluria proverbialia repe-
tenda sint, id quoque quod hic
ponitur ad eum esse referendum
satis est probabile. Cf. Leutschii
not. crit. in Apost. III 25.

6 Ἄλλ' οὐ δίκαιον 'i. e. nos
perinde, Socrates, atque tu ne-
gabimus id fieri oportere sc. tales
sermōnes admitti.' HEIND.

14 ἐκινήσαμεν. 'Infra p. 184 A
ἐγείρειν sic dicitur.' STALLB. Cf.
interpr. ad Diog. VII 42.

163 βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φωνὴν πότερον οὐ φήσομεν ἀκούειν, ὅταν φθέγγωνται, ἢ ἀκούειν τε καὶ ἐπίστασθαι ἃ λέγουσι; καὶ αὐτὰ γράμματα μὴ ἐπιστάμενοι, βλέποντες εἰς αὐτὰ πότερον οὐχ ὄραν ἢ ἐπίστασθαι, εἴπερ ὀρώμεν, 5
δυσχρυσούμεθα;

ΘΕΑΙ. Αὐτό γε, ὦ Σώκρατες, τοῦτο αὐτῶν, ὅπερ ὀρώμεν τε καὶ ἀκούομεν, ἐπίστασθαι φήσομεν· τῶν μὲν γὰρ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρώμα ὄραν τε καὶ ἐπίστασθαι, τῶν C δὲ τὴν ὀξύτητα καὶ βαρυτητα ἀκούειν τε ἅμα καὶ εἰδέναι· ἃ δὲ οἱ τε γραμματισταὶ περὶ αὐτῶν καὶ οἱ ἑρμηνεῖς δι- 10 δάσκουσιν, οὔτε αἰσθάνεσθαι τῶ ὄραν ἢ ἀκούειν οὔτε ἐπίστασθαι.

ΣΩ. Ἄριστά γ', ὦ Θεαίτητε, καὶ οὐκ ἄξιόν σοι πρὸς ταῦτα ἀμφισβητῆσαι, ἵνα καὶ ἀυξάνῃ.

XVIII. Ἄλλ' ὄρα δὴ καὶ τόδε ἄλλο προσίον, καὶ 15 σκόπει πῆ αὐτὸ διωσόμεθα.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ;

D ΣΩ. Τὸ τοιόνδε· εἰ τις ἔροιτο, ἄρα δυνατόν, ὅτου τις ἐπιστήμων γένοιτό ποτε, ἔτι ἔχοντα μνήμην αὐτοῦ τούτου καὶ σφριζόμενον, τότε ὅτε μέμνηται μὴ ἐπίστασθαι αὐτὸ 20 τοῦτο, ὃ μέμνηται· μακρολογῶ δέ, ὡς ἔοικε, βουλόμενος ἐρέσθαι, εἰ μαθὼν τίς τι μεμνημένος μὴ οἶδε.

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες; τέρας γὰρ ἂν εἴη ὃ λέγεις.

ΣΩ. Μὴ οὖν ἐγὼ ληρῶ; σκόπει δέ. ἄρα τὸ ὄραν οὐκ 25 αἰσθάνεσθαι λέγεις καὶ τὴν ὄψιν αἰσθῆσιν;

ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὃ ἰδὼν τι ἐπιστήμων ἐκείνου γέγονεν ὃ E εἶδε κατὰ τὸν ἄρτι λόγον;

8 σχῆμα καὶ ἈΠ Bkk., σχῆμά τε καὶ ζ. 19 ἔτι ἔχοντα] ἐπέχοντα ἈΠ^ε. 29 εἶδε libri J. Grovius, οἶδε ζ.

7 τῶν μὲν i. e. τῶν γραμμάτων, τῶν δὲ i. e. τούτων ἃ οἱ βαρβαροὶ φθέγγονται. HEIND.

14 ἵνα καὶ ἀυξάνῃ, 'ut animo augeare et magis tibi confidas. Lys. 206A οἱ καλοὶ, ἐπειδὴν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονημάτων ἐπιπλανταὶ καὶ μεταλαγχίας.' HEIND.

19 ἔτι ἔχοντα. Quod est in

libris optimis ἐπέχοντα Schanzius p. 12 tueri conatus est. Sed verior, ne ἐπέχειν μνήμην τινὸς aequè dici nequeat atque memoriam alicuius rei cohibere. Neque facile vocabulo ἔτι carueris. conf. p. 164B Συμβαίνει ἄρα, οὐ τις ἐπιστήμων ἐγένετο, ἔτι μεμνημένον αὐτὸν μὴ ἐπίστασθαι, ἐπειδὴ οὐχ ὄρα.

23 τέρας. Cf. p. 164B 188C.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δέ; μνήμην οὐ λέγεις μέντοι τι;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πότερον οὐδενὸς ἢ τινός;

5 ΘΕΑΙ. Τινὸς δήπου.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὦν ἔμαθε καὶ ὦν ἤσθετο, τοιούτωνί 6
τινων;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Ὅ δὴ εἶδέ τις, μέμνηται ποῦ ἐνίοτε;

10 ΘΕΑΙ. Μέμνηται.

ΣΩ. Ἢ καὶ μύσας; ἢ τοῦτο δράσας ἐπελάθετο;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ δεινόν, ὦ Σώκρατες, τοῦτο γε φάναι.

ΣΩ. Δεῖ γε μέντοι, εἰ σώσοιμι τὸν πρόσθε λόγον· εἰ 164
δὲ μὴ, οἴχεται.

15 ΘΕΑΙ. Καὶ ἐγώ, νῆ τὸν Δία, ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ· ἄλλ' εἶπε πῆ.

ΣΩ. Τῆδε· ὃ μὲν ὄραν ἐπιστήμων, φάμεν, τούτου γέγονεν οὐπερ ὄραν· ὄψις γὰρ καὶ αἰσθησις καὶ ἐπιστήμη 20
ταῦτον ὁμολόγηται.

20 ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ὅ δέ γε ὄραν καὶ ἐπιστήμων γεγονῶς οὐ ἑώρα, εἰ μύσῃ, μέμνηται μὲν, οὐχ ὄρα δὲ αὐτό. ἢ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δέ γε οὐχ ὄρα οὐκ ἐπίσταται ἔστιν, εἴπερ B
25 καὶ τὸ ὄρα ἐπίσταται.

2 δὲ ἧ (δαλ ex emen.) ΔΠ Tur., δαλ ζ. 6 τούτωνί τινων in ζ tribuuntur Theaeteto, illa autem: Τί μὴν; Socrati. Recte iam Ald. et Bass. 11 ἢ καὶ τοῦτο F ζ, καὶ om. Hdf. 13 σώσοιμι Disse- nius kl. Schr. p. 207. 18 ὄραν ἈΠ^ε Tur., ὄρα ζ, ὄρα ἦ Hrm., ὄρα idem, praef. ad Pl. dial. vol. VI p. XXXVI.

2 Τί δέ; Meno 76A Τί δ'; ἐπίπεδον καλεῖς τι; De similibus locis v. Stallbaumius ad Prot. 358D Cratyl. 399D.

οὐ — μέντοι 'in interrogationibus sic dicitur, ut videatur aliquis rem negare, quo certius ea ab respondente affirmetur.' G. HERMANNUS ad Vig. p. 841. Exempla Platonica congressit Stallbaumius ad Prot. 309A.

5 Τινὸς δήπου. Cf. p. 160A.

6 'Ad ἔμαθε — ἤσθετο int.

τις.' STALLB., quem v. ad leg. II 654B.

13 τὸν λόγον σφίξειν frequenti usu dicitur de eo, qui sententiam aliquam tenet, tuetur ac servat. Contrarium est οἴχεται ὁ λόγος, h. e. periit. STALLBAUMIUS, quem v. ad Phil. 14A. Cf. p. 203D ὁ καλὸς λόγος ἀποθεδρακῶς οἴχεται. p. 164D μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος.

18 ὄραν sc. γέγονεν. Cf. p. 159D.

164

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Συμβαίνει ἄρα, οὐ τις ἐπιστήμων ἐγένετο, ἐτι μεμνημένον αὐτὸν μὴ ἐπίστασθαι, ἐπειδὴ οὐχ ὄρᾳ ὁ τέρας ἔφαμεν ἂν εἶναι εἰ γίγνεται.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Τῶν ἀδυνάτων δὴ τι ξυμβαίνειν φαίνεται, ἐάν τις ἐπιστήμην καὶ αἰσθησιν ταῦτον φῆ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἄλλο ἄρα ἐκάτερον φατέον.

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει.

ΣΩ. Τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἔοικε, λεκτέον. καίτοι τί ποτε μέλλομεν, ὦ Θεαίτητε, δρᾶν;

ΘΕΑΙ. Τίνος πέρι;

ΣΩ. Φαινόμεθά μοι ἀλεκτρονόος ἀγεννοῦς δίκην, πρὶν νενικημένοι, ἀποπηδήσαντες ἀπὸ τοῦ λόγου ἄδειν.

ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Ἀντιλογικῶς εἰκόκαμεν πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι καὶ τοιοῦτω τινὶ περιγεγόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾶν, καὶ οὐ φάσκοντες ἀγωνισταὶ ἀλλὰ φιλόσοφοι εἶναι λανθάνομεν ταῦτ' ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες.

ΘΕΑΙ. Οὐπω μανθάνω ὅπως λέγεις.

3 αὐτὸ Hsch. 11 ἐπιστήμη μὴ πάλιν X (marg. ἐν ἐτέρῳ λείπει τὸ μὴ) ΔΠ^ο. 21 φιλόσοφοι X Π Γ Bkk., σοφοί 5.

15 ἀλεκτρονόος — δίκην. Lys. 205D Ὁ καταγέλαστε Ἰππόδηα-λες, πρὶν νενικημένοι ποιεῖς τε καὶ ἄδεις εἰς σαυτὸν ἐγκώμιον, ubi schol. R. πρὸ τῆς νύκτος ἄδεις τὸ ἐγκώμιον ἐπὶ τῶν τὰ πράγματα προλαμβανόντων. Hdf. Cf. Stallbaumius ad Lys. 211E, de leg. VII 789B.

18 ἀντιλογική, cui opposita est philosophorum διαλεκτική, ars est in contrarias partes disputandi, quam qui factitant non verum invenire cupiunt, sed verborum delectantur concertationibus et captationibus. ἀντιλογίων δύο Protagoram scripsisse Diog. La.

IX 55 tradit. Quam artem quod exercebant sophistae, σοφιστικῶς idem est quod ἀντιλογικῶς. Cf. p. 154D. Sophistae autem propter hanc certandi cupiditatem saepe dicuntur ἀγωνισταί. Cf. p. 167E.

πρὸς τὰς — ἀνομολ. Confutavit Socrates eo potissimum adversarium, quod sumpserat meminisse et seire idem esse, quod longe secus se habet. Cf. p. 166B.

19 περιγεγόμενοι — ἀγαπᾶν. De rep. V 473B ἢ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων. Ib. 475B ὑπὸ μικροτέρων καὶ φλυσιώτερων τιμώμενοι ἀγαπᾶσιν.

ΣΩ. Ἄλλ' ἐγὼ πειράσομαι δηλώσαι περὶ αὐτῶν ὃ γε δὴ νοῶ. ἤρομεθα γὰρ δὴ εἰ μαθὼν καὶ μεμνημένος τίς τι μὴ ἐπίσταται, καὶ τὸν ἰδόντα καὶ μύσαντα μεμνημένον ὁρῶντα δὲ οὐκ ἀποδείξαντες, οὐκ εἰδὸτα ἀπεδείξαμεν καὶ ἅμα μεμνημένον· τούτο δ' εἶναι ἀδύνατον. καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος, καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταῦτόν ἐστι.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Οὐ τι ἂν, οἶμαι, ὦ φίλε, εἶπερ γε ὁ πατήρ τοῦ ἐτέρου μύθου ἔξη, ἀλλὰ πολλὰ ἂν ἤμυνε· νῦν δὲ ὀρφανὸν αὐτὸν ἡμεῖς προπηλακίζομεν. καὶ γὰρ οὐδ' οἱ ἐπίτροποι, οὓς Πρωταγόρας κατέλιπε, βοηθεῖν ἐθέλουσιν, ἂν Θεόδωρος εἰς ὅδε. ἀλλὰ δὴ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν τοῦ δικαίου ἔνεκ' αὐτῷ βοηθεῖν.

ΘΕΟ. Οὐ γὰρ ἐγὼ, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μᾶλλον Καλλίας ὁ Ἰπποῦνικου τῶν ἐκείνου ἐπίτροπος· ἡμεῖς δὲ πῶς θᾶττον ἐκ τῶν φιλῶν λόγων πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν. χάριν γε μέντοι ἔξομεν, ἐάν αὐτῷ βοηθῆς.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις, ὦ Θεόδωρε. σκέψαι οὖν τὴν γ' ἐμὴν βοήθειαν. τῶν γὰρ ἄρτι δεινότερα ἂν τις ὁμολογήσειε μὴ προσέχων τοῖς ῥήμασι τὸν νοῦν, ἢ τὸ πολὺ εἰδίμεθα φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι. σοὶ λέγω ὅπη, ἢ Θεαίτητῳ;

1 ἀπλώσαι X Δ Π, δηλώσαι Π^α. 5 δὴ ὁ μῦθος Hdf. Hsch. 18 μέντοι σοὶ ἔξομεν 5, σοὶ om. X Δ Π^ο Tur. 21 προσέχων X Δ Π Bkk., προσχῶν 5.

6 μῦθος. Articulum ante μῦθος inseruerat Hdf. non necessarium ob sequens ὁ Πρωτ. BUTTMANNUS.

μῦθος ἀπώλετο; παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν διήγησιν μὴ ἐπὶ πέρας ἀγόντων. Schol. R. Cf. ad p. 164A.

ὁ τῆς ἐπιστήμης: cf. ad p. 147C.

9 Οὐ τι ἂν 'sc. ἀπώλετο'. Hdf. ὁ πατήρ, auctor. Cf. Heindorfius ad Phaedr. 257B.

11 οἱ ἐπίτροποι. Non intelligendi sunt rei familiaris administratores, sed doctrinae parente

orbae tutores et defensores. Steinhartus p. 206 n. 30.

13 αὐτοί, 'nos ipsi, qui antea contra diximus.' STALLB.

15 Καλλίας ὁ Ἰπποῦνικου, homo divitissimus, a quo sophistas magnis pecuniis locupletatos esse constat (Stallbaum. ad apol. 20A), imprimis Protagorae deditus et familiaris erat.

17 φιλὸς λόγος ut aliis locis prosam orationem modis carentem significat (Stallbaum. ad leg. II 669D), ita h. l. φιλοὶ λόγοι dicuntur de meris philosophorum disputationibus, quae non adminicula quaedam habent, ut geometria figuris utitur.

165 **ΘΕΟ.** Εἰς τὸ κοινὸν μὲν οὖν, ἀποκρινέσθω δὲ ὁ νεώ-
B τερτος· σφαλῆς γὰρ ἦττον ἀσχημονήσει.

XIX. ΣΩ. Λέγω δὴ τὸ δεινότερον ἐρώτημα. ἔστι δέ,
οἶμαι, τοιόνδε τι· ἄρα οἶόν τε τὸν αὐτὸν εἰδόντα τι τοῦτο
ὃ οἶδε μὴ εἰδέναι;

ΘΕΟ. Τί δὴ οὖν ἀποκρινόμεθα, ὦ Θεαίτητε;

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατόν που, οἶμαι ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκ, εἰ τὸ ὄραν γε ἐπίστασθαι θήσεις. τί γὰρ
χρήσει ἀφύκτω ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον ἐν φρέατι συννε-
χόμενος, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνὴρ καταλαβὼν τῇ
χειρὶ σοῦ τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, εἰ ὄρας τὸ ἱμάτιον τῷ
C κατελλημμένῳ.

ΘΕΑΙ. Οὐ φήσω, οἶμαι, τούτῳ γε, τῷ μέντοι ἐτέρῳ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὄρας τε καὶ οὐχ ὄρας ἅμα ταυτόν;

ΘΕΑΙ. Οὕτω γέ πως.

ΣΩ. Οὐδὲν ἐγὼ, φήσει, τοῦτο οὔτε τάττω οὔτ' ἠρό-
μην τὸ ὅπως, ἀλλ' εἰ, ὃ ἐπίστασαι, τοῦτο καὶ οὐκ ἐπί-
στασαι. νῦν δὲ ὃ οὐχ ὄρας, ὄρων φαίνει. ὠμολογηκὼς δὲ
τυγχάνεις τὸ ὄραν ἐπίστασθαι καὶ τὸ μὴ ὄραν μὴ ἐπίστα-
σθαι. ἔξ οὖν τούτων λογίζου τί σοι συμβαίνει.

D ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ λογίζομαι ὅτι τὰναντία οἷς ὑπεθέμην.

ΣΩ. Ἴσως δέ γ', ὃ θανμάσιε, πλείω ἂν τοιαῦτ' ἐπα-
φες, εἴ τις σε προσηρώτα εἰ ἐπίστασθαι ἔστι μὲν ὄξύ, ἔστι
δὲ ἀμβλύ, καὶ ἐγγύθεν μὲν ἐπίστασθαι, πόρρωθεν δὲ μὴ,
καὶ σφόδρα καὶ ἡρέμα τὸ αὐτό, καὶ ἄλλα μυρία, ἃ ἔλλο-
κῶν ἂν πελαστικὸς ἀνὴρ μισθοφόρος ἐν λόγοις ἐρόμενος,

6 ἀποκρινάμεθα E5 Reisig. de ἄν part. p. 134, ἀποκρινόμεθα
Bkk. 9 συνεχόμενος X ΔΠ Bkk., συσγόμενος γο. X Δ⁵. 17 εἰ,
δ] εἴτε Δ^ο (εἴτε Δ^α) Π, εἴτ' X. τούτο — ἐπίστασαι om. Δ.
19 καὶ — ἐπίστασθαι om. Π^ο. 23 ἔστι μὲν X Π^ο Bkk., ἔστι καὶ ζ.

9 ἀφύκτω. Euthyd. 276 E πάντα — τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶ-
μεν ἀφύκτα. HEIND. 'ἐν φρέατι
συνέχεσθαι, in puteo constri-
ctum teneri, apparet de iis com-
mode dici, qui in eas angustias
redacti sunt, ut extricare sese
ex difficultatibus nullo modo pos-
sint. conf. p. 174 C.' STALLBAU-
MIUS. Cf. Leutschius ad Zenob.
III 45.

16 Οὐδὲν ἐγώ. 'Minime ego

hoc nunc iubeo neque inter-
rogabam, quomodo (τὸ ὅπως)
idem videres et non vide-
res, sed etc.' STALLBAUMIUS.

20 ξυμβαίνειν, consequi, ut
p. 170 C.

26 πελαστικὸς ἀνὴρ. Sophi-
stas h. l. notari apparet. Dicun-
tur milites levis armaturae. Uti
enim solebant fallacibus et cap-
tiosis interrogationibus et ver-
sari in verborum disceptationibus

ἡνίκ' ἐπιστήμην καὶ αἰσθησιν ταῦτον ἔθου, ἐμβάλων ἂν
εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ὀσφραίνεσθαι καὶ τὰς τοιαύτας αἰσθή-
σεις, ἤλεγχεν ἂν ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς, πρὶν θανμάσας E
τὴν πολυάρατον σοφίαν ξυνεποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ, οὐ δὴ
σε χειρῶσάμενός τε καὶ ξυνδῆσας ἤδη ἂν τότε ἐλύτρου
χρημάτων ὅσων σοὶ γε κἀκείνῳ ἐδόκει. τίν' οὖν δὴ ὁ
Πρωταγόρας, φαίης ἂν ἴσως, λόγον ἐπίκουρον τοῖς αὐτοῦ
ἐρεῖ; ἄλλο τι πειρώμεθα λέγειν;

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

XX. ΣΩ. Ταῦτά τε δὴ πάντα ὅσα ἡμεῖς ἐπαμύνον-
τες αὐτῷ λέγομεν, καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται καταφρο-
νῶν ἡμῶν καὶ λέγων· οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός,
ἐπειδὴ αὐτῷ παιδίον τι ἐρωτηθὲν ἐδεδειξεν, εἰ οἶόν τε τὸν
αὐτὸν τὸ αὐτὸ μεμῆσθαι ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι, καὶ δεῖσαν
ἀπέφησε διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προοραῖν, γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ
ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. τὸ δέ, ὃ ἠραθυμότετε Σωκράτες,
τῆδ' ἔχει· ὅταν τι τῶν ἐμῶν δι' ἐρωτήσεως σκοπῆς, εἰ
μὲν ὁ ἐρωτηθεὶς οἷάπερ ἂν ἐγὼ ἀποκρινάμενον ἀποκρινά-

4 πολυάρατον Π^ο (correcto utroque α), πολυήρατον con. Hdf.,
πολύρατον Bit. (coll. schol. ad Arist. nub. 361), πολυάρατον con.
Ast. 6 γε X ΔΠ Wh., τε ζ. 15 δὴ τὸν X ΔΠ Bkk., δῆτα ζ.
18 ἂν om. ζ. add. X ΔΠ Bkk. ἀποκρινάμενος ΔΠ Bkk., ἀποκρι-
νόμενος ζ Hrm.

neque veritatem ipsam explora-
bant, sed tantum speciem eius
captabant. Cf. p. 164 C. Deinde
iisdem comparantur μισθοφόροις,
quod erant ἀνδραποδισταὶ ἑαν-
τῶν. Xen. mem. I 2, 6.

4 'πολυήρατον, multum vo-
tis expetitum, quo usus Ho-
merus est Od. V 280 XIX 404.
Plato tamen Ionicum πολυήρατον
fortasse mutavit in πολυάρατον.
Certe quidem Themistius orat.
XXII p. 325 19. ed. Df. dixit:
τὸν πολυάρατον πλοῦτον τί ἂν
καὶ λέγομεν ὁποῖαν ἀγωνοθέτης
πολέμων ἔστιν;' STALLBAUMIUS.

6 σοὶ γε κἀκείνῳ. De γε — καὶ
cf. ad p. 145 D. Protagoras nar-
ratur discipulos quanti aestima-
rent institutiones suas interro-
gasse tantumque ex iis exegisse,
ita ut earum pretium a discipu-
lis potissimum constitueretur.

Arist. eth. Nic. IX 1 p. 1164 a 25.
Paullo aliter res narratur Prot.
328 B.

10 Ταῦτά τε δὴ πάντα 'sc. ἐρεῖ,
quod e proxime praecedentibus
ἀπὸ κοινοῦ repetendum recte
monet schol.' HEIND.

11 ὁμόσε — χωρήσεται fluxit ab
Homero Il. XIII 337 ὡς ἄρα τῶν
ὁμόσ' ἦλθε μάχη. Cf. Ruhnken.
ad Tim. p. 191.

12 'οὗτος ἀνὴρ cum indigna-
tione aut contemptu usurpari solit-
um.' STALLBAUMIUS, quem v. ad
Gorg. 467 B.

δῆ. 'Ironice hoc δὴ pronun-
tandum.' HEIND.

χρηστός: cf. ad p. 161 A.

13 παιδίον: cf. ad p. 144 D.

15 τὸν ἐμὲ, me virum illum
clarissimum. Stallbaumius ad
Phileb. 20 A.

166B μενος σφάλλεται, ἐγὼ ἐλέγχωμαι, εἰ δὲ ἄλλοῖα, αὐτὸς ὁ ἐρωτηθεῖς. αὐτίκα γὰρ δοκεῖς τινὰ σοὶ ξυγχορήσασθαι μνήμην παρῆναι τῷ ᾧ ἐπαθε τοιοῦτόν τι οὐσαν πάθος, οἷον ὅτε ἐπασχε, μηκέτι πάσχοντι; πολλοῦ γε δεῖ. ἢ αὖ ἀποκνήσειν ὁμολογεῖν οἷον τ' εἶναι εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι⁵ τὸν αὐτὸν τὸ αὐτό; ἢ ἐάνπερ τοῦτο δεῖσῃ, δώσειν ποτὲ τὸν αὐτὸν εἶναι τὸν ἀνομοιοῦμενον τῷ πρὶν ἀνομοιοῦσθαι ὄντι; μᾶλλον δὲ τὸν εἶναι τινὰ, ἀλλ' οὐχὶ τοὺς, καὶ τούτους γιγνομένους ἀπειρους, ἐάνπερ ἀνομοιώσῃς γίγνηται, C εἰ δὴ ὀνομάτων γε δεήσει θηρεύσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων; ἀλλ', ὧ μακάριε, φήσει, γενναιοτέρως ἐπ' αὐτὸ ἐλθὼν ὁ λέγω, εἰ δύνασαι, ἐξέλεγξον ὡς οὐχὶ ἴδιαι αἰσθήσεις ἐκάστῳ ἡμῶν γίνονται, ἢ ὡς ἰδίων γιγνομένων οὐδὲν τι ἂν μᾶλλον τὸ φαινόμενον μόνῳ ἐκείνῳ γίνοιτο, ἢ εἰ εἶναι δεῖ ὀνομάζειν, εἴη ᾧπερ φαίνεται. ὅς δὲ δὴ καὶ¹⁵ κυνοκεφάλους λέγων οὐ μόνον αὐτὸς ὑηρεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο θρᾶν εἰς τὰ συγγράμματα μου ἀνα- D πειθεῖς, οὐ καλῶς ποιῶν. ἐγὼ γὰρ φημί μὲν τὴν ἀλήθειαν ἔχειν ὡς γέγραφα· μέτρον γὰρ ἕκαστον ἡμῶν εἶναι τῶν τε

4 ἢ Δ^ο Π^ο Hdf., ἢ 5. 9 ἀνομοίως A^ο. 13 ἐκάστῳ ἡμῶν Bk., ἡμῶν ἐκάστῳ 5. 15 δεῖ ὀνομάζειν, J. Grovius, δεῖ, ὀνομάζειν 5. δὲ καὶ EF5, δὲ δὴ καὶ Bkk. ex ceteris libris et Suid. v. ὑηρεῖς. 17 εἰς] 'πρὸς emenda ex antiquo scholio in Platonem a Photio servato v. ὑηρεῖς.' C. G. Cobetus, mnemos. V p. 103.

2 αὐτίκα, ut exemplum afferam. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 56.

6 ἢ ἐάνπερ τοῦτο δεῖσῃ 'quoniam videtur ἐναντίωμα aliquod inesse in hoc τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι, quod si quis vitare velit, is omnino istud τὸν αὐτὸν locum habere negabit, ac ne istud quidem τὸν singulari numero tolerabit in perpetua illa omnium rerum mutatione et ἀνομοιώσει.' HEINDORFIUS.

8 μᾶλλον δὲ, vel potius concessurum eum esse aliquem esse τὸν nec vero τοῦς i. e. plures. Alia percipiēdo qui percipit fit alius, ut non unus, sed plures existere videantur. Cf. p. 157AB.

10 εἰ δὴ ὀνομάτων, 'si quidem verborum aucupia inter nos vitare oportuerit. v. ad Gorg. 489B, ubi Astius rectis-

sime: 'Dicitur verba aucupari vel captare, qui alterius quocum disputat verba urget, ut eum pugnancia loquentem faciat vel refellat.' STALLEBAUMIUS.

12 ἐξέλεγξον ὡς οὐχὶ 'coguem e ac doce non proprios sensus cuique nostrum existere. Tractavimus hoc genus loquendi ad Gorg. 467A.' STALLEBAUMIUS. Eodem modo p. 179C usurpatum Πολλαχῆ — καὶ ἄλλῃ ἂν τὸ γε τοιοῦτον ἀλοῆ, μὴ πάσαν παντὸς ἀληθῆ δόξαν εἶναι.

14 γίγνοιτο — εἴη. Cf. ad p. 160B.

15 ὅς — καὶ κυνοκεφάλους 'spectant ad illa p. 161C.' STALLB. Cf. ad p. 157D.

16 ὑηρεῖς: ὑικόν τι καὶ ζωῶδες ποιεῖς. Schol. R. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 262.

όντων καὶ μὴ· μυρίον μέντοι διαφέρειν ἕτερον ἑτέρου αὐτῷ τούτῳ, ὅτι τῷ μὲν ἄλλα ἔστι τε καὶ φαίνεται, τῷ δὲ ἄλλα. καὶ σοφίαν καὶ σοφὸν ἄνδρα πολλοῦ δέω τὸ μὴ φάναι εἶναι, ἀλλ' αὐτὸν τοῦτου καὶ λέγω σοφόν, ὅς ἂν τινι⁵ ἡμῶν, ᾧ φαίνεται καὶ ἔστι κακὰ, μεταβάλλων ποιήσῃ ἀγαθὰ φαίνεσθαι τε καὶ εἶναι. τὸν δὲ λόγον αὖ μὴ τῷ ῥήματί μου δῖσκε, ἀλλ' ᾧδε ἐτι σαφέστερον μάθε τί λέγω. E οἷον γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγετο ἀναμνησθητι, ὅτι τῷ μὲν ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται ἂ ἔσθῃσι καὶ ἔστι, τῷ δὲ¹⁰ ὑγιαίνοντι τάναντία ἔστι καὶ φαίνεται. σοφώτερον μὲν οὖν τούτων οὐδέτερον δεῖ ποιῆσαι· οὐδὲ γὰρ δυνατὸν· οὐδὲ κατηγορητέον ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθῆς, ὅτι τοιαῦτα δο- 167 ξάζει, ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός, ὅτι ἄλλοῖα· μεταβλητέον δ' ἐπὶ θάτερα· ἀμείνων γὰρ ἢ ἑτέρα ἔξῃς. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ¹⁵ παιδείᾳ ἀπὸ ἑτέρας ἔξεως ἐπὶ τὴν ἀμείνω μεταβλητέον. ἀλλ' ὁ μὲν ἱατρὸς φαρμάκοις μεταβάλλει, ὁ δὲ σοφιστῆς λόγοις. ἐπεὶ οὐ τί γε ψευδῆ δοξάζοντά τις τινα ὕστερον ἀληθῆ ἐποίησε δοξάζειν. οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατὸν δοξάσαι, οὔτε ἄλλα παρ' ἂ ἂν πάσῃ· ταῦτα δὲ αἰεὶ²⁰ ἀληθῆ. ἀλλ' οἶμαι, πονηρᾶς ψυχῆς ἔξει δοξάζοντας συγ- B

3 τὸ A Δ Π Stb., τοῦ con. Stephanus, τῷ 5, om. Hdf. 5 ποι-

ήσῃ Hdf., ποιήσει E, ποιήσοι E, ποιήσει 5. 8 πρόσθεν A Δ Π Bkk., ἐμπροσθεν 5. 10 ἔστι καὶ φαίνεται del. Hsch. Philol. X p. 188. 17 οὐ τί A Δ Π Hdf., οὔτε τι 5 Bkk. 18 οὐδὲ γὰρ Boeckhius in Min. p. 193. 20 πονηρᾶς Bekkeri omnes, Stallbaumi plerique, Hrm. δοξάζοντα 5 (tria puncta in marg. ':'), δοξάζοντα 5 Δ^ο Π^ο Stb., δοξάζοντα 5.

3 πολλοῦ δέω τὸ μὴ φάναι. 'Nimirum πολλοῦ δέω μὴ φάναι in tanto otiosae negationis apud Atticos usu videri poterat idem velle quod πολλοῦ δέω φάναι.' BUTTMANNUS. De infinitivo sic cum articulo coniuncto Stallbaumius conferri iubet Matthiae § 543.

4 καὶ λέγω, 'hunc ipsum vel maxime dico sapientem.' HEIND.

6 μὴ τῷ ῥήματί μου δῖσκε, ne verborum tantummodo rationem habens rebus ipsis neglectis persequere. v. ad Gorg. 450 E. Euthyd. 304 E.' STALLEBAUMIUS.

8 ἐν τοῖς πρόσθεν: p. 159C. Hdf. Cf. ad p. 157D.

18 τὰ μὴ ὄντα. 'Nam ψευδῆ sunt nonnisi τὰ μὴ ὄντα, ea autem non possunt δοξάζεσθαι.' HEIND.

20 πονηρᾶς ψυχῆς ἔξει δοξ. 'Quia pravam animam habent, huic affinia homines opinantur; quia autem id ipsum prava anima efficit, non ei, sed sibi affinia Plato dixit.' C. F. HERMANNUS. ἔξῃς igitur h. l. est habere, ut p. 197A, cum p. 153B sit habitus. De ἐαυτῆς autem ad πονηρᾶς ψυχῆς relato v. Krueger § 51, 2, 6.

δοξάζοντας. 'Transitur ad plu-

167 γενῆ ἑαυτῆς χρηστῆ ἐποίησε δοξάζει ἕτερα τοιαῦτα, ἃ δὴ
τινες τὰ φαντάσματα ὑπὸ ἀπειρίας ἀληθῆ καλοῦσιν, ἐγὼ
δὲ βελτίω μὲν τὰ ἕτερα τῶν ἐτέρων, ἀληθέστερα δὲ οὐδέν.
καὶ τοὺς σοφοὺς, ὧ φίλε Σώκρατες, πολλοῦ δέω βατρά-
χους λέγειν, ἀλλὰ κατὰ μὲν σώματα ἰατροὺς λέγω, κατὰ
δὲ φυτὰ γεωργούς. φημι γὰρ καὶ τούτους τοῖς φυτοῖς
ἀντὶ πονηρῶν αἰσθήσεων, ὅταν τι αὐτῶν ἀσθενῆ, χρη-
C στὰς καὶ ὑγιεινὰς αἰσθήσεις τε καὶ ἀληθεῖς ἐμποιεῖν, τοὺς
δὲ γε σοφοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς ῥήτορας ταῖς πόλεσι τὰ χρη-
στὰ ἀντὶ τῶν πονηρῶν δίκαια δοκεῖν εἶναι ποιεῖν. ἐπεὶ 10
οἷά γ' ἂν ἐκάστη πόλει δίκαια καὶ καλὰ δοκῆ, ταῦτα καὶ
εἶναι αὐτῇ, ἕως ἂν αὐτὰ νομίξῃ· ἀλλ' ὁ σοφὸς ἀντὶ πο-
νηρῶν οὕτων αὐτοῖς ἐκάστων χρηστὰ ἐποίησεν εἶναι καὶ
δοκεῖν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ὁ σοφιστῆς τοὺς
παιδευομένους οὕτω δυνάμενος παιδαγωγεῖν σοφός τε καὶ 15
D ἄξιος πολλῶν χρημάτων τοῖς παιδευθεῖσι. καὶ οὕτω σο-
φώτεροί τε εἰσιν ἕτεροι ἐτέρων καὶ οὐδεὶς ψευδῆ δοξάζει,

1 ἀντὶς e Stephani coniectura *Hdf.*, ἑαυτῆ Π^o, ἑαυτῆς E, ἑαυ-
τῆς * s *Hrm.* ἢ χρηστῆ *Hsch.* χρηστῆ *Hdf.* probante Dissenio
(kl. Schr. p. 207 sq.). 5 μὲν σώματα *Ms^o Π^o Bkk.*, μὲν τὰ σώ-
ματα s. 6 δὲ τὰ φυτὰ *ΓΠΡ.* 8 ὑγιεινὰς τε αἰσθήσεις καὶ ἀλη-
θεῖς αὐτὸν ὑγιεινὰς τε καὶ ἀληθεῖς αἰσθήσεις con. *Hdf.*, αἰσθήσεις
[τε καὶ ἀληθεῖς] *Ast.*, [αἰσθήσεις τε καὶ ἀληθείας] *Hsch.* ἀλη-
θείας e Schleiermacheri coniectura rec. *Stb.* 10 δοκεῖν καὶ εἶναι
Hrm. ex Heindorfii coniectura. 11 οἷά γ' ἄτ' C. G. Cobetus,
mnemos. V p. 105.

rālem numerum usu non rarissimo. STALLB. Cf. p. 176D τῶ
οὐκ ἀδικοῦντι καὶ ἀνόσια λέγοντι
ἢ πρῶττοντι μακρῶ ἄριστ' ἔχει
τὸ μὴ συγχωρεῖν δεινῶ ὑπὸ πα-
νοουργίας εἶναι. ἀγάλλονται γὰρ
τῶ οὐδεῖδι.

1 ἃ — τὰ φαντάσματα. Quae
ad notionem aliquam explicandam
accuratiusque significandam
per epexegesin adduntur, saepe
aliquo intervallo ab notione illa
sejunguntur. Cf. p. 196A ἃ φραμεν
ἐκεῖ μνημεῖα ἐν τῶ ἐκμαγεῖω
εἶναι. Cf. Braun, de hyperb.
Plat. p. 19.

4 βατράχους. Cf. p. 161 D.
Hdf.

8 ὑγιεινὰς αἰσθήσεις τε καὶ

ἀληθεῖς. De τε traiecto Engel-
hardtus ad Lach. 195 C conferrī
iubet Charmid. 166E 167A Meno.
99C et ind. ad tom. IV dial. Plat.
ed. Heindorf.

10 δοκεῖν εἶναι. 'Bonorum rhe-
torum esse dicit, facere ut utilia
loco malorum civitati iusta esse
videantur; nam quae iusta illi
videantur, iusta etiam illi esse.
Atque sic pervenit demum in pro-
ximis ad illud εἶναι καὶ δοκεῖν.'
BUTTMANNUS.

13 αὐτοῖς i. e. τοῖς πολίταις,
quod ex πόλει eliciendum.

16 ἄξιος πολλῶν χρημάτων.
Summo igitur iure Protagoras
aliquae sophistae pecuniam ac-
ceperunt pro institutione.

καὶ σοί, ἐάν τε βούλη ἐάν τε μὴ, ἀνεκτέον ὄντι μέτρον·
σφάζεται γὰρ ἐν τούτοις ὁ λόγος οὗτος. ὧ σὺ εἰ μὲν ἔχεις
ἐξ ἀοχῆς ἀμφισβητεῖν, ἀμφισβῆται λόγῳ ἀντιδιεξελεθῶν,
εἰ δὲ δι' ἐρωτήσεων βούλει, δι' ἐρωτήσεων· οὐδὲ γὰρ
5 τοῦτο φευκτέον, ἀλλὰ πάντων μάλιστα διωκτέον τῶ νοῦν
ἔχοντι. ποιεῖ μέντοι οὕτως· μὴ ἀδίκει ἐν τῶ ἐρωτῶν. καὶ E
γὰρ πολλῆ ἀλογία ἀρετῆς φάσκοντα ἐπιμελεῖσθαι μηδὲν
ἀλλ' ἢ ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. ἀδικεῖν δ' ἐστὶν ἐν
τῶ τοιούτῳ, ὅταν τις μὴ χωρὶς μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος τὰς
10 διατριβὰς ποιῆται, χωρὶς δὲ διαλεγόμενος, καὶ ἐν μὲν τῶ
παίξῃ τε καὶ σφάλῃ καθ' ὅσον ἂν δύνηται, ἐν δὲ τῶ
διαλέγεσθαι σπουδάζῃ τε καὶ ἐπανορθοῖ τὸν προσδιαλεγό-
μενον, ἐκεῖνα μόνον αὐτῶ ἐνδεικνύμενος τὰ σφάλματα, ἃ
αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν προτέρων συνουσιῶν παρεκέ- 168
15 κρουστο. ἂν μὲν γὰρ οὕτω ποιῆς, ἑαυτοῦς αἰτιάζονται οἱ
προσδιατριβόντες σοὶ τῆς αὐτῶν ταραχῆς καὶ ἀπορίας,
ἀλλ' οὐ σέ, καὶ σέ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσιν, αὐτοῦς
δὲ μισήσουσι καὶ φεύξονται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς φιλοσοφίαν,
ἢ ἄλλοι γενόμενοι ἀπαλλαγῶσι τῶν οἱ πρότερον ἦσαν·
20 ἐάν δὲ τἀναντία τούτων δρῆς ὥσπερ οἱ πολλοί, τἀναντία
ξυμβήσεται σοὶ καὶ τοὺς ξυνόντας ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦν-

2 ὁ λόγος ὁ λέγων μέτρον
πάντων εἶναι τὸν ἀνθρώπον.
Schol. R.

3 λόγῳ 'continua oratione,
quae opponitur ἐρωτήσεσι. Soph.
217C τοσόνδε δ' ἡμῖν φράζε·
πότερον εἰσθῆς ἡδίων αὐτὸς ἐπὶ
σαντοῦ μακρῶ λόγῳ διεξιέναι
λέγων τοῦτο, ὃ ἂν ἐνδείξασθαι
τῶ βουληθῆς, ἢ δι' ἐρωτήσεων.'
HEIND.

4 οὐδὲ γὰρ τοῦτο 'sc. τὸ δι'
ἐρωτήσεων διεξιέναι. conf. Prot.
329A Πρωταγόρας δὲ ὅδε ἱκανὸς
μὲν μακροῦς λόγους καὶ καλοὺς
εἰπεῖν, ὡς αὐτὸ δηλοῖ, ἱκανὸς
δὲ καὶ ἐρωτηθεῖς ἀποκρίνασθαι
κατὰ βραχὺ καὶ ἐρόμενος περι-
μεῖναι τε καὶ ἀποδέξασθαι τὴν
ἀπόκρισιν.' STALLB.

7 μηδὲν ἀλλ' ἢ, nihil nisi,
nihil praeterquam h. e. hoc
unum, tantum. ἢ videtur re-
dundare et plerumque deest. P.

202B οὐ γὰρ εἶναι αὐτὸ ἀλλ' ἢ
ονομάζεσθαι μόνον.

9 χωρὶς μὲν — χωρὶς δέ. 'In
talibus locis χωρὶς non tam se-
iunctionem quam oppositionem
et diversitatem denotat. v. ad
Prot. 336B.' STALLB.

ἀγωνιζόμενος: cf. ad p. 164C.

10 διαλεγόμενος. De ὡς, quod
ante διαλεγόμενος deest, Hein-
dorfius comparat de rep. IX 576A
πάντα σχήματα τολμῶντες ποιεῖν
ὡς οἰκίοι, διαπραξάμενοι δὲ
ἀλλότριον;

11 ἐν δὲ τῶ διαλέγεσθαι. Post
τὸ μὲν Plato in altero orationis
membro saepe nomen ipsum in-
fert. Cf. Heindorfius ad Charm.
161A.

15 ἑαυτοῦς αἰτιάζονται: cf. ad
p. 150E.

19 τῶν οἱ πρότερον ἦσαν. P.
204C ἔν γε τοῖς ὅσα ἐξ ἀριθμοῦ
ἐστὶ.

168B τας τούτο τὸ πρᾶγμα ἀποφανεῖς, ἐπειδὴν πρεσβύτεροι γέ-
 νωνται. ἐὰν οὖν ἐμοὶ πείθῃ, ὃ καὶ πρότερον ἐρρήθη, οὐ
 δυσημενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, ἀλλ' ἕλω τῇ διανοίᾳ ξυγκαθ-
 εἰς ὡς ἀληθῶς σκέψῃ τί ποτε λέγομεν κινεῖσθαι τε ἀπο-
 φαινόμενοι τὰ πάντα τό τε δοκοῦν ἐκάστῳ τούτο καὶ εἶναι 5
 ἰδιώτη τε καὶ πόλει. καὶ ἐκ τούτων ἐπισκέψῃ εἴτε ταυτόν
 εἴτε καὶ ἄλλο ἐπιστήμη καὶ αἰσθησις, ἀλλ' οὐχ, ὥσπερ
 C ἄρτι, ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων, ἃ οἱ πολλοὶ
 ὄπη ἂν τύχωσιν ἔλκοντες ἀπορίας ἀλλήλοις παντοδαπὰς
 παρέχουσι. ταῦτα, ὦ Θεόδωρε, τῷ ἐταίρῳ σου εἰς βοή- 10
 θειαν προσηρξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν, σμικρὰ ἀπὸ σμι-
 κρῶν· εἰ δ' αὐτὸς ἔξη, μεγαλειότερον ἂν τοῖς αὐτοῦ ἐβόη-
 θησεν.

XXI. ΘΕΟ. Παίξεις, ὦ Σώκρατες· πάνν γὰρ νεα-
 νικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας.

ΣΩ. Εὖ λέγεις, ὦ ἐταῖρε. καὶ μοι εἰπέ· ἐνενόησάς
 που λέγοντος ἄρτι τοῦ Πρωταγόρου καὶ ὀνειδίζοντος ἡμῖν
 D ὅτι πρὸς παιδίον τοὺς λόγους ποιούμενοι τῷ τοῦ παιδὸς

9 τύχωσιν ἔλκοντες] τύχῃσι καλοῦντες Hsch. 11 προσηρξά-
 μην Schneiderus Saxo in lex. gr. v. προσαρξέω, προσήρξεσα μὲν Hrm.
 e conjectura Corais (προδρ. βιβλ. Ἑλλ. σέλ. πβ') Hrm., cuius v. not.
 ad Tim. 39B.

1 τοῦτο τὸ πρᾶγμα 'sc. τὴν
 σοφίαν, quod petendum ex φιλο-
 σοφῶν.' HEIND. Cf. ad p. 167C.
 2 πρότερον: p. 166C.

3 συγκαθιέναι, considerare,
 absolute positum. Krueger. § 58,
 2, 8. 'Infra p. 173E addito pro-
 nomine legimus ἢ δὲ διάνοια —
 εἰς τὰν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγ-
 καθιείσα.' STALLB.

8 ἐκ συνηθείας ῥημ., e quoti-
 dianο dicendi usu, qui etiam p.
 157B pariter atque ἀνεπιστημο-
 σὴν vituperatur.

9 ἔλκοντες. 'Quid sid ἔλκειν
 ὀνόματα, docebunt quae legun-
 tur p. 195C et 199A.' STALLB.

11 προσηρξάμην 'Vulgatae lec-
 tionis patrociniū Buttmanus
 suscepit lexilog. l 26, 4, ubi ἄρ-
 χεσθαι et κατάρχεσθαι docuit
 solemniter usurpari de initiis sa-
 crificiorum; deinde de sacrifician-

dis primitiis; denique omnino de
 iis, qui quid de integra aliqua re
 demant, ut id alteri offerant.'
 STALLB. Dissenius, kl. Schr. p.
 208 confert hym. Hom. in Apoll.
 124 ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ
 ἀμβροσίην ἐρατεινὴν ἀθανάτοις
 χεῖλεσιν ἐπήρξατο.

17 λέγοντος — Πρωταγόρου
 pendet ex ἐνενόησας. Cf. de
 rep. II 370A ἐννοῶ γὰρ καὶ αὐ-
 τὸς εἰπόντος σοῦ. Alc. I 119B
 ἐννοῶ σοι εἰπόντος καὶ συγγασῶ.
 Euthyphr. 9C τόδε δὲ σοι ἐνε-
 νόησα ἅμα λέγοντος. Similia
 congressit Stallbaumius ad leg. I
 640A. Krueger. § 47, 10, 13.

18 τῷ τοῦ παιδὸς φόβῳ, 'metu
 pueri illius utentes eo quae
 velut praesidium quodam ad-
 iuti, in quo oxymori aliquid
 inest. Significat Socrates illa,
 quae p. 166A loquentem fecit
 Protagoram.' HEIND.

φόβῳ ἀγωνιζόμεθα εἰς τὰ ἑαυτοῦ, καὶ χαριεντισμὸν τινα
 ἀποκαλῶν, ἀποσεμνύων δὲ τὸ πάντων μέτρον, σπουδάσαι
 ἡμᾶς διεκελεύσατο περὶ τὸν αὐτοῦ λόγον;

ΘΕΟ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐνενόησα, ὦ Σώκρατες;

5 ΣΩ. Τί οὖν; κελεύεις πείθεσθαι αὐτῷ;

ΘΕΟ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Ὅραξ οὖν ὅτι τάδε πάντα πλὴν σοῦ παιδία ἐστίν;
 εἰ οὖν πεισόμεθα τῷ ἀνδρὶ, ἐμὲ καὶ σὲ δεῖ ἐρωτῶντάς τε
 καὶ ἀποκρινομένους ἀλλήλοις σπουδάσαι αὐτοῦ περὶ τὸν E
 10 λόγον, ἵνα μή τοι τοῦτό γε ἔχη ἐγκαλεῖν, ὡς παίζοντες
 πρὸς μειράκια διεσκεψάμεθ' αὐτοῦ τὸν λόγον.

ΘΕΟ. Τί δ'; οὐ πολλῶν τοι Θεαίτητος μεγάλους
 πῶγωνας ἐχόντων ἄμεινον ἂν ἐπακολουθήσειε λόγῳ διε-
 ρευνωμένῳ;

15 ΣΩ. Ἄλλ' οὐ τι σοῦ γε, ὦ Θεόδωρε, ἄμεινον. μὴ οὖν
 οἶον ἐμὲ μὲν τῷ σῷ ἐταίρῳ τετελετηκῶτι δεῖν παντὶ τρόπῳ
 ἐπαμύνειν, σὲ δὲ μηδενί, ἀλλ' ἴθι, ὦ ἄριστε, ὀλίγον ἐπί- 169
 σπου, μέχρι τούτου αὐτοῦ ἕως ἂν εἰδῶμεν εἴτε ἄρα σὲ δεῖ
 διαγραμμάτων περὶ μέτρον εἶναι, εἴτε πάντες ὁμοίως σοὶ
 20 ἵκανοὶ ἑαυτοῖς εἰς τε ἀστρονομίαν καὶ τᾶλλα ὧν δὴ σὺ
 περὶ αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν.

ΘΕΟ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Σώκρατες, σοὶ παρακαθήμενον

1 ἀγωνιζόμεθα ΔΠ Tur., ἀγωνιζόμεθα 5. 7 οὖν] οὐχ coni.
 F. W. Wagnerus. 10 μή τοι ΔΠ Sib., τοι om. 5. 11 αὐτοῦ
 Γ', coni. Schleiermacherus, rec. Hsch., αὐτοῦ τὸν Ἰ'. 13 λόγον
 ος
 διερευνωμένου ΔΣΥΖ', λόγῳ διερευνωμένῳ E, λόγῳ διερευνώμε-
 ω
 νος F, λόγῳ διερευνώμενος Hb. 15 οὐ τοι Ξ Bkk., οὐτις Π¹⁰, οὐ
 τι *5 Tur.

1 καὶ χαριεντισμὸν τινα ἀποι.
 'id que (concertationis genus)
 iocum quendam appellans
 (verbis illis p. 166A γέλωτα δὴ
 τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε).'
 HEINDORFIUS, Scriptor postquam
 sic est exorsus ἐνενόησας που
 λέγοντος ἄρτι τοῦ Πρωταγόρου,
 ita eum perrecturum esse exspe-
 ctaveris ἀποκαλοῦντος — διακε-
 λευσαμένον; sed ne participiis cu-
 mulatis molesta feret structura,
 eorum loco verbum finitum in-
 ferre maluit tamquam si antea

scriptum sit ἐνενόησας που ὅτι
 ἔλεγε Πρωταγόρας. Cf. p. 149D.

7 τάδε πάντα: cf. prol. p. 22.

8 ἐρωτῶντάς τε καὶ ἀποκρινο-
 μένους. Cf. ad p. 189E.

9 αὐτοῦ περὶ τὸν λόγον. De
 αὐτοῦ ante praepositionem po-
 sito cf. Phaed. 89B εἰώθει γὰρ,
 ὅποτε τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς
 τρίχας.

21 αἰτίαν ἔχεις, in quibus
 perhiberis excellere. Cf.
 Heindorfus ad Gorg. 503B.

169 μὴ διδόναι λόγον, ἀλλ' ἐγὼ ἄρτι παρελήθησα φάσκων σε ἐπιτρέφειν μοι μὴ ἀποδύεσθαι, καὶ οὐχὶ ἀναγκάσειν καθάπερ Λακεδαιμόνιοι· σὺ δὲ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σκείρωνα B μᾶλλον τείνειν. Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ ἀπιέναι ἢ ἀποδύεσθαι κελεύουσι, σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖον τί μοι μᾶλλον 5 δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν· τὸν γὰρ προσελθόντα οὐκ ἀνίης, πρὶν ἀναγκάσειν ἀποδύσας ἐν τοῖς λόγοις προσπαλαῖσαι.

ΣΩ. Ἀριστά γε, ὦ Θεόδωρε, τὴν νόσον μου ἀπέκασας· ἰσχυρικώτερος μέντοι ἐγὼ ἐκείνων. μυριοὶ γὰρ ἦδη μοι Ἡρακλῆες τε καὶ Θησέες ἐντυγχάνοντες καρτεροὶ πρὸς 10 τὸ λέγειν μάλ' εὖ ξυγκεκόφασιν, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίσταμαι· οὕτω τις ἔρωσ δεινὸς ἐνδέδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. μὴ οὖν μηδὲ σὺ φθουρήσης προσανατριφάμενος σαυτὸν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνήσαι.

ΘΕΟ. Οὐδὲν ἔτι ἀντιλέγω, ἀλλὰ λέγε ὅπῃ ἐθέλεις 15 πάντως τὴν περὶ ταῦτα εἰμαρμένην, ἣν ἂν σὺ ἐπικλώσῃς, δεῖ ἀνατλήναι ἐλεγχόμενον. οὐ μέντοι περαιτέρω γε ἂν προτίθεσθαι οἷός τ' ἔσομαι παρασχεῖν ἐμαυτοῦ σοι.

3 σκείρωνα X ('ex emend. prius credo ut ed., Gaist.) P^{cor.} Tur. 7 σκείρωνα ΓΡ, κληρώνα Δ^ο, σκιδρώνα ε. 7 πρὶν ἂν ἀναγκάσειν Hsf. ἀποδύεσθαι Δ^ο Π², ἀποδύντ' Hsch. 10 ἐντυγχάνοντες X Δ^ο Π Sib., ἐντυχόντες ε. 15 ἀλλὰ λέγει X Δ^ο Π² Hrm., ἀλλ' ἄγε ε. Cf. Winckelmannus ad Bathyd. 293C. 16 ἂν Δ^ο Π² (Π²) Hsf., om. ε.

1 διδόναι λόγον, dare vices loquendi et percontandi et vicissim respondere percontanti, ut explicat Budaeus l. gr. com. p. 94. Hde.

φάσκων: p. 162B. Stb.

3 Σκείρωνα. Plut. Thes. 10 Σκείρωνα δὲ πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀνείλε δίνωσ κατὰ τῶν πετρῶν, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος ληστεύοντα τοὺς παριόντας, ὡς δ' ἐνίοι λέγουσιν ὄβρι καὶ τροφῇ προτείνοντα τὸ πόδε τοῖς ξένοις καὶ κελεύοντα νίπτειν, εἴτα λακτίζοντα καὶ ἀποθροῦντα νίπτοντας εἰς τὴν θάλατταν.

5 Ἀνταῖον. Schol. R. ad leg. VII 796B Ἀνταῖος ὁ Ποσειδῶνος Διβύνης βασιλεὺς, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάσειν παλαῖειν αὐτῷ ἀνήγει. Cf. prol. p. 20.

τι ante moi pertinet ad μᾶλλον, ut dici solet μᾶλλον τι, ἤτερον τι. HEIND.

6 δρᾶμα: Cf. ad p. 150A.

7 πρὶν. De ἂν omisso v. Krueger. § 54, 17, 3. Similia congestit Stallbaumius ad Phaedr. 62C.

8 τὴν νόσον μου, 'vehementissimam hanc meam certandi cupiditatem, ut dicitur νοσῶν περὶ λόγον ἀνοήν Phaedr. 228B.' HEIND.

10 Ἡρακλῆες τε καὶ Θησέες. Schol. R. οἱ Θρασύμαχοι, Καλλιπλεῖς, Διονυσόδαροι, Εὐθύδημοι καὶ οἱ τοιοῦτοι. Formas a Platone non contractas esse Buttmanus, ausf. gr. Sprachl. I p. 193 putat, ne quis, cum pluralis nominum propriorum numerus raro inveniatur, de iis ambigat.

16 τὴν — εἰμαρμένην. 'Sententia significationem habet adagii illius τὴν εἰμαρμένην οὐδεὶς ἐμφεύγει Gorg. 512E.' HEIND.

ΣΩ. Ἄλλ' ἀρκεῖ καὶ μέχρι τούτων. καὶ μοι πάντῃ τῆρι τὸ τοιόνδε, μὴ που παιδικὸν τι λάθωμεν εἶδος τῶν λόγων ποιούμενοι, καὶ τις πάλιν ἡμῖν αὐτὸ ὀνειδίση. D

ΘΕΟ. Ἄλλὰ δὴ πειράσομαι γε καθ' ὅσον ἂν δύνωμαι.

5 XXII. ΣΩ. Τοῦδε τοίνυν πρῶτον πάλιν ἀντιλαβόμεθα οὐπερ τὸ πρότερον, καὶ ἴδωμεν, ὀρθῶς ἢ οὐκ ὀρθῶς ἐδυσχεραίνωμεν ἐπιτιμῶντες τῷ λόγῳ, ὅτι ἀντάριη ἕκαστον εἰς φρόνησιν ἐποίει, καὶ ἡμῖν ξυνεχώρησεν ὁ Πρωταγόρας, περὶ τε τοῦ ἀμείνονος καὶ χειρόνος διαφέρειν τινάς, οὓς 10 δὴ καὶ εἶναι σοφοῦς. οὐχί;

ΘΕΟ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ μὲν τοίνυν αὐτὸς παρὼν ὁμολόγει, ἀλλὰ μὴ ἡμεῖς βοηθοῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ ξυνεχωρήσαμεν, οὐδὲν ἂν E πάλιν ἔδει ἐπαναλαβόντας βεβαιουῦσθαι· νῦν δὲ τάχ' ἂν 15 τις ἡμᾶς ἀκύρους τιθεῖν τῆς ὑπὲρ ἐκείνου ὁμολογίας. διὸ καλλιόνως ἔχει σαφέστερον περὶ τούτου αὐτοῦ διομολογήσασθαι· οὐ γὰρ τι σμικρὸν παραλλάττει οὕτως ἔχον ἢ ἄλλως.

ΘΕΟ. Λέγεις ἀληθῆ.

20 ΣΩ. Μὴ τοίνυν δι' ἄλλων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐκείνου λόγου ὡς διὰ βραχυτάτων λάβωμεν τὴν ὁμολογίαν. 170

ΘΕΟ. Πῶς;

1 πᾶν ὑπήρει Δ, πᾶν ὑπείρετο X ('sunt tria puncta in marg. Gaist.), πᾶν τῆρι Π² *ε. 4 δῆ] μὴν Hsch. 6 εἰδῶμεν X Δ probante Winckelmanno. 9 καὶ τοῦ χειρόνος ΞΣΤς, τοῦ om. Bkk. 10 οὐχὶ δὴ Ξς, δὴ om. Bkk. 16 καλλιόνως X Δ Π Bkk., κάλιον, ὡς ε. αὐτοῦς conl. Hsf.

2 λάθωμεν — ποιούμενοι. P. 160E μὴ λάθῃ ἡμᾶς οὐκ ἄξιον ὄν τροφῆς τὸ γινόμενον. Aoristi λαθεῖν cum participio praesentis iuncti exempla v. apud Stallbaumium ad Phaedr. 76D.

8 ἐποίει. Eadem ratione imperfectum usurpatum est p. 182E 193A 198D 208C 209A.

καὶ ἡμῖν ξυνεχ. recte Heindorfius perdidit pendere ex praecedente ἴδωμεν. Socrates enim hoc sane esse quaerendum paullo post dicit, cum ambigi possit, utrum Protagoras, si viveret, concederet necne.

14 ἐπαναλαβόντας 'h. e. iterum, denuo.' HEINDORFIUS, qui comparat Phaedr. 228A πολ-

λάμεις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευεν οἱ λέγειν.

16 καλλιόνως legitur etiam de leg. II 660D. Cf. Krueger. ad Thuc. I 130, 2.

διομολογεῖσθαι, persequendo et perlustrando singulas alicuius rei partes et rationes efficere, ut de ea conveniat, diligentius explicavit Graserus spec. adv. p. 78sq.

17 παραλλάττει, impersonaliter dictum et cum participio coniunctum, ut διαφέρει de leg. VII 794E ἐν ὅσοις μὲν γὰρ τῶν ἔργων μὴ μέγα διαφέρει, ἴσως μὲν ἐν ἀριστοῦ χρώμενον, πλήτερον δὲ ἐν δεξιᾷ, πρᾶγμα οὐδὲν καὶ ὅσα τοιαῦτα.

170 ΣΩ. Οὕτωςί. τὸ δοκοῦν ἐκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι φησί
 που ᾧ δοκεῖ;

ΘΕΟ. Φησὶ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ᾧ Πρωταγόρα, καὶ ἡμεῖς ἀνθρώπου,
 μᾶλλον δὲ πάντων ἀνθρώπων δόξας λέγομεν, καὶ φαμέν
 οὐδένα ὄντινα οὐ τὰ μὲν αὐτὸν ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σο-
 φώτερον, τὰ δὲ ἄλλους ἑαυτοῦ, καὶ ἐν γε τοῖς μεγίστοις
 κινδύνοις, ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν θαλάττῃ χει-
 μάζωνται, ὡσπερ πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκάστοις ἄρ-
 χοντας, σωτήρας σφῶν προσδοκῶντας, οὐκ ἄλλῳ τῷ δια-
 φέροντας ἢ τῷ εἰδέναι. καὶ πάντα που μεστὰ τὰνθρώπινα
 ζητούντων διδασκάλους τε καὶ ἄρχοντας ἑαυτῶν τε καὶ
 τῶν ἄλλων ζώων τῶν τε ἐργασιῶν, οἰομένων τε αὐτῶν
 μὲν διδάσκειν, ἱκανῶν δὲ ἄρχειν εἶναι. καὶ ἐν τούτοις
 ἅπανσι τί ἄλλο φήσομεν ἢ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἡγεῖσθαι
 σοφίαν καὶ ἀμαθίαν εἶναι παρὰ σφίσι;

ΘΕΟ. Οὐδὲν ἄλλο.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν μὲν σοφίαν ἀληθῆ διάνοιαν ἡγοῦν-
 ται, τὴν δὲ ἀμαθίαν ψευδῆ δόξαν;

C ΘΕΟ. Τί μὴν;

ΣΩ. Τί οὖν, ᾧ Πρωταγόρα, χρησόμεθα τῷ λόγῳ;
 πότερον ἀληθῆ φῶμεν αἰεὶ τοὺς ἀνθρώπους δοξάζειν, ἢ
 ποτὲ μὲν ἀληθῆ, ποτὲ δὲ ψευδῆ; ἐξ ἀφοπότερων γὰρ που
 ξυμβαίνει μὴ αἰεὶ ἀληθῆ ἄλλ' ἀμφοτέρω αὐτοὺς δοξάζειν.
 σκοπεῖ γάρ, ᾧ Θεόδωρε, εἰ ἐθέλοι ἄν τις τῶν ἀμφὶ Πρω-

6 ὄντινα οὐ A Π Hdf. e Stephani coniectura, ὄντιναοῦν ε.
 8 ἢ ἐν νόσοις Π². 9 ὡσπερ A J Π² Bkk., ὡς ε. 11 μεστὰ Δ¹, με-
 στα M² E H et γρ. F Hdf., μετὰ ε. 21 ᾧ τῷ M (in marg. ᾧ) Δ¹ Π¹.
 Πρωταγόρα A. 23 δὲ καὶ ψευδῆ Δ¹ (Δ¹ om. καὶ) E ε, καὶ om. Bkk.

5 καὶ φαμέν. 'Post dόξας cum
 ita pergere vellet, ὅτι τὰ μὲν αὐ-
 τοῖ τῶν ἄλλων σοφώτεροι εἴσι, τὰ
 δὲ ἄλλοι ἑαυτῶν, mutatur paul-
 lulum sermonis tenor, dum addit-
 ur καὶ φαμέν κ. τ. λ.' HEIND.

8 'χειμάζεσθαι cum proprie de
 tempestatibus dicatur, tum etiam
 in universum significat agitari
 malis atque periculis. v. Monck,
 ad Eur. Hipp. 315.' STALLB.

9 ὡσπερ πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς
 — ἄρχοντας. Altera praepositio
 post particulas ὡς, οἶον, ὡσπερ,

καθ' ἅπερ omitti solet. Cf. Cobeti
 var. lect. p. 163sq.

21 τῷ λόγῳ: ἀντάρκη ἑαυτοῦ
 εἰς φρόνησιν εἶναι, p. 169D.

25 σκοπεῖ γάρ. Demonstran-
 dum est, etiamsi cum Protagora
 vera semper homines opinari
 statuamus, inde tamen effici eos
 etiam falsa opinari. Quod So-
 crates ita facit, ut quam pluri-
 mos esse dicat, quibus alii vide-
 antur ignorantes esse falsaque
 opinari.

ταγόρα ἢ σὺ αὐτὸς διαμάχεσθαι ὡς οὐδεὶς ἡγεῖται ἕτερος
 ἕτερον ἀμαθῆ τε εἶναι καὶ ψευδῆ δοξάζειν.

ΘΕΟ. Ἄλλ' ἄπιστον, ᾧ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ λόγος ἦκει ὁ D
 5 πάντων χρημάτων μέτρον ἀνθρώπου λέγων.

ΘΕΟ. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Ὅταν σὺ κρίνας τι παρὰ σαυτῷ πρὸς με ἀπο-
 φαίνῃ περὶ τινος δόξαν, σοὶ μὲν δὴ τοῦτο κατὰ τὸν ἐκει-
 νου λόγον ἀληθὲς ἔστω, ἡμῖν δὲ δὴ τοῖς ἄλλοις περὶ τῆς σῆς
 10 κρίσεως πότερον οὐκ ἔστι κριταῖς γενέσθαι, ἢ αἰεὶ σε κρι-
 νομεν ἀληθῆ δοξάζειν; ἢ μυριοὶ ἐκάστοτέ σοι μάχονται
 ἀντιδοξάζοντες, ἡγούμενοι ψευδῆ κρίνειν τε καὶ οἰεσθαι;

ΘΕΟ. Νῆ τὸν Δία, ᾧ Σώκρατες, μάλα μυριοὶ δῆτα, E
 15 ἔχουσιν.

ΣΩ. Τί οὖν; βούλει λέγωμεν ὡς σὺ τότε σαυτῷ μὲν
 ἀληθῆ δοξάζεις, τοῖς δὲ μυριοῖς ψευδῆ;

ΘΕΟ. Ἔοικεν ἕκ γε τοῦ λόγου ἀνάγκη εἶναι.

ΣΩ. Τί δὲ αὐτῷ Πρωταγόρα; ἄρ' οὐκ ἀνάγκη, εἰ
 20 μὲν μηδὲ αὐτὸς ᾤετο μέτρον εἶναι ἀνθρώπου μηδὲ οἱ πολ-
 λοί, ὡσπερ οὐδὲ οἴονται, μηδενὶ δὴ εἶναι ταύτην τὴν
 ἀλήθειαν ἢν ἐκεῖνος ἔγραψεν; εἰ δὲ αὐτὸς μὲν ᾤετο, τὸ 171
 δὲ πλῆθος μὴ συνοίεται, οἷσθ' ὅτι πρῶτον μὲν ὄσφ πλεί-
 ους οἷς μὴ δοκεῖ ἢ οἷς δοκεῖ, τοσοῦτῳ μᾶλλον οὐκ ἔστιν
 25 ἢ ἔστιν.

ΘΕΟ. Ἀνάγκη, εἴπερ γε καθ' ἐκάστην δόξαν ἔσται
 καὶ οὐκ ἔσται.

7 με A Π Sub., ἐμὲ ε. 10 αἰεὶ σὲ A Hrm., αἰεὶ (αἰεὶ Δ¹) σὲ Δ¹
 Bkk., αἰεὶ σὲ Π, σὲ αἰεὶ ε. 19 δαὶ Δ F i M² Bkk. Cf. Schneiderus
 ad civ. V 468 A. 24 ἢ οἷς δοκεῖ M in marg. sed a vet. m.

4 εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης 'zu
 dem Punkte, Momente des Zwanges,
 in eine so unausweichliche Colli-
 sion.' KRUEGERUS ad Thuc. I
 49, 6.

7 πρὸς με. De forma pronomi-
 nis enclitica v. Stallbaumius
 ad Prot. 335 A.

13 μάλα μυριοὶ. 'Od. π 122 ρ
 422 τ 78.' FISCHERUS.

14 τὰ ἐξ ἀνθρώπων πράγματα

'sunt ingentia, immensa nego-
 tia, de quo loquendi genere
 vid. Taylor. ad Lys. p. 494 R.,
 Reisk. ad Aeschin. p. 83 impri-
 misque Hemsterhus. ad Thom.
 Mag. p. 359. Respondet vulgare
 illud nostratum: alle menschen-
 mögliche.' HEINDORFIUS. Cf. ad
 p. 148 B.

19 Τί δὲ αὐτῷ Πρωταγόρα 'sc.
 ἀνάγκη ἔστιν; HEIND.

22 ἀλήθειαν: Cf. prol. p. 24.

171 ΣΩ. Ἐπειτά γε τοῦτ' ἔχει κομψότατον· ἐκεῖνος μὲν περὶ τῆς αὐτοῦ ολίσεως τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων ολίσειν, ἢ ἐκεῖνον ἡγοῦνται ψεύδεσθαι, ξυγκωρεῖ που ἀληθῆ εἶναι ὁμολογῶν τὰ ὄντα δοξάζειν ἅπαντας.

ΘΕΟ. Πάνν μὲν οὖν. 5

B ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν αὐτοῦ ἂν ψευδῆ ξυγκωροῖ, εἰ τὴν τῶν ἡγουμένων αὐτὸν ψεύδεσθαι ὁμολογεῖ ἀληθῆ εἶναι;

ΘΕΟ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Οἱ δέ γ' ἄλλοι οὐ ξυγκωροῦσιν ἑαυτοῖς ψεύδεσθαι; 10

ΘΕΟ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ὁ δέ γ' αὐτὸ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν ἐξ ὧν γέγραφε.

ΘΕΟ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ἐξ ἁπάντων ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων 15 ἀμφισβητήσεται, μᾶλλον δὲ ὑπὸ γε ἐκεῖνου ὁμολογήσεται, ὅταν τῷ τὰναντία λέγουσι ξυγκωρῆ ἀληθῆ αὐτὸν δοξάζειν, C τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς ξυγκωρήσεται μήτε κύναι

9 ἑαυτοῦς Π² Hdf. de Buttmani coniectura, ἑαυτοῖς * 5.

13 ὧν γε γέγραφε coni. Buttmannus.

14 Φαίνεται om. X Δ.

15 ἐξ] ὑφ' coni. Hdf. 17 τῷ om. 5, Bkk. restituit ex omnibus libris.

1 ἔχει. 'Potest in his ex praegressis subaudiri ἢ ἀλήθεια, sed malim in universum subaudire τοῦτο sc. τὸ πρῶμα. Sic p. 191 B 196 B.' HEINDORFIUS. Cf. p. 187 C. STB.

κομψότατον. 'Plerisque locis apud Platonem vox habet aliquid ironiae Socraticae, ut non tam de vera et naturali, sed de nimia et adscititia venustate capienda videatur. Sophistae imprimis, etiam cum ridentur, κομψοὶ appellantur p. 156 A 202 D.' RYHNKENIUS ad Tim. p. 162.

ἐκεῖνος. Cf. ad p. 143 A.

μὲν. 'Hoc μὲν ne ἀναντιπόθετον existimes, respondet ei deinde δέ in verbis Οἱ δέ γ' ἄλλοι οὐ ξυγκωροῦσιν.' STALLB.

9 ἑαυτοῖς. 'Non raro fieri solet, ut verbum infinitivo loco subiecti vel obiecti adiunctum anticipatione quadam aut verbo infinitivum moderanti accommodetur aut subiectum fiat universae

enuntiationis.' SCHANZIUS, spec. cr. p. 9. KRUEGER. § 61, 6, 8.

15 ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων. Exempla Platonica participii ἀρξάμενος ita usurpati dedit HEINDORFIUS ad Gorg. 471 C.

18 τότε καὶ ὁ Πρ. — ξυγκωρήσεται. His verbis ita repetuntur quae antecedentibus ἐξ ἁπάντων — ὁμολογήσεται dicta sunt, ut ipsa illa repetitione sermonis structura non amplius sibi constet. Praeter structurae autem tenorem impeditum nonnulla alia sunt quae offendant. Atque primum quidem φαίνεται abest a duobus libris optimis; deinde ἐξ praepositio insolenter usurpata est, significat von Seiten, sed paullo infra dictum est ἀμφισβητήσεται ὑπὸ πάντων; denique ἀμφισβητήσεται et ὁμολογήσεται futura media pro passivis posita sunt. Quae cum ita sint, nescio an locus sit corruptus.

κύναι. Cf. ad p. 157 D.

μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἄνθρωπον μέτρον εἶναι μηδὲ περὶ 171 ἐνὸς οὐ ἂν μὴ μάθη. οὐχ οὕτως;

ΘΕΟ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πάντων, οὐδὲν ἂν εἴη ἢ Πρωταγόρου ἀλήθεια ἀληθῆς, οὔτε τινὲ ἄλλω οὔτ' αὐτῷ ἐκείνῳ.

ΘΕΟ. Ἄγαν, ὦ Σώκρατες, τὸν ἐταῖρόν μου καταθέομεν.

ΣΩ. Ἀλλά τοι, ὦ φίλε, ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν 10 τὸ ὀρθόν. εἰκός γε ἄρα ἐκεῖνον πρεσβύτερον ὄντα σοφώτερον ἡμῶν εἶναι· καὶ εἰ αὐτίκα ἐντεῦθεν ἀνακύψει μέχρι D τοῦ ἀχένος, πολλὰ ἂν ἐμέ τε ἐλέγξας ληροῦντα, ὡς τὸ εἰκός, καὶ σὲ ὁμολογοῦντα, καταδύς ἂν οἰχοίτο ἀποτρέχων. ἀλλ' ἡμῖν ἀνάγκη, οἶμαι, χρῆσθαι ἡμῖν αὐτοῖς, 15 ὅποιοι τινές ἐσμεν, καὶ τὰ δοκοῦντα αἰεὶ ταῦτα λέγειν. καὶ δῆτα καὶ νῦν ἄλλο τι φῶμεν ὁμολογεῖν ἂν τοῦτό γε ὄντιν οὖν, τὸ εἶναι σοφώτερον ἕτερον ἑτέρου, εἶναι δὲ καὶ ἀμαθέστερον;

ΘΕΟ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ.

20 XXIII. ΣΩ. Ἡ καὶ ταύτη ἂν μάλιστα ἴστασθαι τὸν

10 γε ἄρα X Δ Π Bkk., γὰρ 5.

13 ἀποτρέχων circumscriptis Hsch. (Philol. IX p. 384) probante C. G. Cobeto, mnemos. IV p. 236.

19 Ἐμοὶ γοῦν Π² Bkk., Ἐμοί' οὖν 5.

4 ἀμφισβητεῖται 'sc. τὸ μήτε κύναι μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἄνθρωπον μέτρον εἶναι etc., nisi malis hoc ἀμφισβητεῖται trahere ad seq. ἢ Πρωταγόρου ἀλήθεια, ut p. 194 A ὅταν — τὸ τῆς ἀπουσίας αἰσθήσεως τῆ παρουσίᾳ προσαρμύσῃ, πάντη ταύτη ψεύδεται ἢ διάνοια.' HEINDORFIUS.

7 τὸν ἐταῖρόν μου καταθέομεν 'h. e. in amicū nostrum invehimur. Apte comparat HEINDORFIUS legg. VII 806 C τὴ δρασσομεν, ὦ Κλεινία; τὸν ξένον εἰσόμεν τὴν Σπάρτην ἡμῖν οὕτω καταδραμεῖν laudato Menagio ad Diog. Laert. VII 187.' STALLB.

10 πρεσβύτερον. Cf. prol. p. 23.

11 ἀνακύψει μέχρι τοῦ ἀχένος. KRISCHNUS, Theol. Lehr. d. Griech. Denk. p. 141 ad Protagorae fugam et mortem haec re-

fert. Dicitur enim Protagoras Athenis impietatis reus factus, cum periculum fuga evitare constitisset, parvae se cymbae commisisse, ut Siciliam peteret, sed undis periisse. Sed multo magis Steinhartii mihi arridet explicatio, qui III p. 26 et 206 n. 32 Protagorae umbram h. l. significari putat scalis Charoniis in saenam escendentem et postquam dicenda dixerit descendentem, ut in Graecorum theatris fieri solebat.

15 τὰ δοκοῦντα αἰεὶ ταῦτα λέγειν. 'Sic p. 172 B τὸ κοινη δόξαν τοῦτο γίνεταί ἀληθές.' HEIND. Cf. Stallbaumius ad Charm. 163 C.

καὶ δῆτα καὶ νῦν dictum ut p. 187 C καὶ δῆ καὶ νῦν, quod multo frequentius est.

E λόγον, ἢ ἡμεῖς ὑπεγράψαμεν βοηθοῦντες Πρωταγόρα, ὡς τὰ μὲν πολλὰ ἢ δοκεῖ, ταύτη καὶ ἔστιν ἐκάστω, θερμά, ξηρά, γλυκεία, πάντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου· εἰ δέ που ἐν τισὶ ξυγγορήσεται διαφέρειν ἄλλον ἄλλον, περὶ τὰ ὑγιεινὰ καὶ νοσώδη ἐθελεῖσαι ἂν φάναι μὴ πᾶν γύναιον καὶ παι-
5 δίων καὶ θηρίων δὲ ἱκανὸν εἶναι ἰᾶσθαι αὐτὸ γινώσκον ἑαυτῷ τὸ ὑγιεινόν, ἀλλὰ ἐνταῦθα δὴ ἄλλον ἄλλου διαφέ-
ρειν, εἶπερ που;

ΘΕΟ. Ἐμοίγε δοκεῖ οὕτως.

172 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ πολιτικῶν, καλὰ μὲν καὶ αἰ-
σχρὰ καὶ δίκαια καὶ ἄδικα καὶ ὅσια καὶ μὴ, οἷα ἂν ἐκάστη
πόλις οἰηθεῖσα θῆται νόμιμα αὐτῇ, ταῦτα καὶ εἶναι τῇ
ἀληθείᾳ ἐκάστη, καὶ ἐν τούτοις μὲν οὐδὲν σοφώτερον οὔτε
ιδιῶτην ἰδιώτου οὔτε πόλιν πόλεως εἶναι; ἐν δὲ τῷ ξυμ-
φύροντα ἑαυτῇ ἢ μὴ ξυμφύροντα τίθεσθαι, ἐνταῦθ' εἶπερ
15 που, αὐτὸ ὁμολογήσει ξύμβουλόν τε ξυμβούλου διαφέρειν
καὶ πόλεως δόξαν ἐτέραν ἐτέρας πρὸς ἀλήθειαν, καὶ οὐκ
B ἂν πᾶν τολμήσεις φῆσαι, ἂ ἂν θῆται πόλις ξυμφύροντα
οἰηθεῖσα αὐτῇ, παντὸς μᾶλλον ταῦτα καὶ ξυνοίσειν. ἀλλ'
ἐκεῖ οὐ λέγω, ἐν τοῖς δικαίοις καὶ ἀδίκτοις καὶ ὀσίοις καὶ 20
ἀνοσίοις, ἐθέλουσιν ἰσχυρίζεσθαι ὡς οὐκ ἔστι φύσει αὐ-

11 καὶ ante δίκαια om. s, e libris rediit Bkk. 20 καὶ ἀδίκτοις
om. A. Cf. R. B. Hirschigius, philol. X p. 187.

3 τοῦ τύπου τούτου: cf. ad p.
194B.

εἰ — ξυγγορήσεται 'sc. τις,
quod apud animum repetendum
e praegresso ὀντινόν. Pendent
enim haec εἰ δέ που ἐν τισὶ —
ἐθελεῖσαι ἂν φάναι etc. a prae-
cedente illo φῶμεν.' HEINDOR-
FIUS.

6 καὶ — δὲ usurpantur, ubi
novum quiddam magna cum vi
antecedentibus additur. Bäum-
lein, Part. p. 148 sq. Exempla
collegit Astius ad leg. p. 54.

10 Οὐκοῦν καὶ περὶ τῶν πολ.
Calida sicca dulcia omnia, quae
sub sensus cadunt, conceditur
esse, ut cuique videantur; item-
que iusta iniusta pia impia alia
eius generis; aliam vero esse ra-
tionem rerum, quae sive singulis

sive civitati utiles et salutares
sint.

11 οἷα κτλ. 'Iunge: οἷα ἂν
ἐκάστη πόλις θῆται οἰηθεῖσα
αὐτῇ νόμιμα.' HEIND.

12 εἶναι, ut ἐθελεῖσαι ἂν φά-
ναι (p. 171E) pendet ex praece-
dente illo φῶμεν p. 171D. Quare
etiam in extremo hoc membro
interrogandi signum posui.

21 ἐθέλουσιν ἰσχυρίζεσθαι,
'prompto animo s. sine du-
bitatione asseverant.' STALLB.
Cf. p. 177C ἐθέλειν διαχυρί-
ζεσθαι. 'Ad pluralem autem nu-
merum transit oratio, quoniam
proferitur communis quaedam
vulgi opinio, sophistarum imprimis,
qui nihil natura iustum aut
sanctum statuerent. Cf. Gorg.
483 A de rep. II 358E.' HEIND.

τῶν οὐδὲν οὐσίαν ἑαυτοῦ ἔχον, ἀλλὰ τὸ κοινῇ δόξαν τοῦτο 172
γίγνεται ἀληθές τότε, ὅταν δόξη καὶ ὅσον ἂν δοκῇ χρό-
νον. καὶ ὅσοι γε δὴ μὴ παντάπασιν τὸν Πρωταγόρον λόγον
λέγουσιν, ὧδέ πως τὴν σοφίαν ἄγουσι. λόγος δὲ ἡμᾶς, ὃ
5 Θεόδωρε, ἐκ λόγου μείζων ἐξ ἐλάττονος καταλαμβάνει. C

ΘΕΟ. Οὐκοῦν σχολῆν ἄγομεν, ὃ Σώκρατες;

ΣΩ. Φαινόμεθα. καὶ πολλάκις μὲν γε δὴ, ὃ δαιμό-
νιε, καὶ ἄλλοτε κατενόησα, ἀτὰρ καὶ νῦν, ὡς εἰκότως οἱ
ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατριψάντες εἰς τὰ
10 δικαστήρια ἰόντες γελοιοὶ φαίνονται φήτορες.

ΘΕΟ. Πῶς δὴ οὖν λέγεις;

ΣΩ. Κινδυνεύουσιν οἱ ἐν δικαστηρίοις καὶ τοῖς τοιού-
τοις ἐκ νέων κυλινδούμενοι πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ
τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ τεθραμμένους ὡς οἰκείται πρὸς ἔλευ- D
15 θέρους τεθροάφθαι.

ΘΕΟ. Πῆ δὴ;

ΣΩ. Ἦι τοῖς μὲν τοῦτο, ὃ σὺ εἶπες, ἀεὶ πάρεστι
σχολῆ καὶ τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται,
ὥσπερ ἡμεῖς νῦν τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάν-
20 νομεν, οὕτω κἀκεῖνοι, ἐὰν αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν τοῦ προκει-
μένου μᾶλλον, καθάπερ ἡμᾶς, ἀρέσῃ· καὶ διὰ μακρῶν ἢ

4 λέγουσιν EPH Hdf., λέγουσιν *s. 13 κυλινδούμενοι A Π
Bkk., καλινδούμενοι s.

3 ὅσοι. Cf. prolog. p. 25.

4 τὴν σοφίαν ἄγουσιν. Heindorfius ἄγειν h. l. aestimandi vim habere putat, ut in illo ἐν-
τίμως τι ἄγειν in honore aliquid habere (de rep. VII 528C), θεὸν ἄγειν τινα, pro deo aliquem habere (Luc. Gall. 18) aliisque id genus loquendi formulis. Sed recte fortasse Stallbaumius hanc verbi significationem ab hoc loco abhorrere dicit et Ficinum secutus locum interpretatus est: isto fere modo philosophiam tractant i. e. philosophantur.

8 νῦν. Socrates iam accusatus erat.

9 φιλοσοφίαις: Cf. ad p. 143D.

10 γελοιοὶ φαίνονται φήτορες. Apol. 17D νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα ἔτη γε-

γονῶς πλείω ἑβδομήκοντα· ἀτε-
χνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε
λέξεως.

12 τοῖς τοιούτοις ὄχλοις, συλ-
λόγοις, ut Gorg. 454E ἐν δικα-
στηρίοις τε καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις
ὄχλοις. Cf. Theaet. 173D. HEIND.

18 σχολῆ: cf. ad p. 153C.

19 ὥσπερ ἡμεῖς etc. pendet a praegresso illo ἢ, uti et illa deinceps οἱ δὲ ἐν ἀσκολίᾳ etc. HEIND. De asyndeto cf. ad p. 143A.

20 οὕτω κἀκεῖνοι 'repetendum λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνουσιν. Cf. ad p. 159E.' HEIND.

21 ἀρέσκειν cum accusativo constructum est conciliare, ut p. 202C Ἀρέσκει οὖν σε καὶ τίθεσθαι ταύτη, p. 202D ἐν μέντοι τί με τῶν ὀηθέντων ἀπαρέσκει (cf. Heindorf. ad Crat. 391C), cum dativo placere, ut p. 157C.

βραχέων μέλει οὐδὲν λέγειν, ἂν μόνον τύχωσι τοῦ ὄντος· οἱ δὲ ἐν ἀσχολίᾳ τε αἰεὶ λέγουσι· κατεπείγει γὰρ ὕδωρ
 E ῥέον καὶ οὐκ ἐγκωρεῖ περὶ οὐ ἂν ἐπιθυμήσωσι τοὺς λό-
 γους ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντιδίκος ἐφέστηκε
 καὶ ὑπογραφὴν παραναγιγνωσκομένην, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥη-
 5 τέον· [ἦν ἀνωμοσίαν καλοῦσιν·] οἱ δὲ λόγοι αἰεὶ περὶ
 ὁμοδούλου πρὸς δεσπότην καθήμενον, ἐν χειρὶ τινα δίκην
 ἔχοντα, καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως ἀλλ' αἰεὶ τὴν
 περὶ αὐτοῦ· πολλάκις δὲ καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος· ὡστ' ἐξ
 173 ἀπάντων τούτων ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίνονται, ἐπιστάμενοι 10
 τὸν δεσπότην λόγῳ τε θαυπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίζασθαι,
 σμικροὶ δὲ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχὰς. τὴν γὰρ αὖξιν καὶ
 τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων δουλεία ἀφίηται,
 ἀναγκάζουσα πράττειν σκολιά, μεγάλους κινδύνους καὶ

5 παραναγιγνωσκομένην A Δ^a Π^b, παραγιγνωσκομένην Δ^c Π^e
 Γⁱ, ἀναγιγνωσκομένην Η. 6 ἦν ἀνωμοσίαν καλοῦσιν de glosse-
 mate suspecta sunt Abreschio, auctar. diluc. Thuc. p. 425, Heindorfio,
 Brauno, de hyperb. Plat. II p. 9, aliis. 7 τινα A Δ Πⁱ probante
 Winckelmanno Cpl., τὴν * 5. 9 αὐτοῦ Hdf. de Stephani coniectura,
 11 χαρίζασθαι] υπελθεῖν C. G. Cobetus, mnemos. XI p. 232, ut
 est in Themist.

2 ὕδωρ ῥέον, clepsydra, quae
 saepissime ὕδωρ dicitur. Cf. p.
 201 B πρὸς ὕδωρ σμικρόν.

4 ἀνάγκην intellegit fortasse
 ipsam clepsydram, qua tempus
 dicendo concessum definiebatur.
 Hesych. Ἀνάγκη ἢ δικαστικὴ
 κλεψύδρα. Poll. VIII 17 ἔνιοι δὲ
 οἴονται καὶ ἀνάγκην σκεῦος
 εἶναι δικαστικόν. v. Valesius ad
 Harpoer. p. 456. ed. Lips. STALL-
 BATHIUS. Campbellius autem
 ἀνάγκην significare putat the
 strong arm of the law.

5 ὑπογραφὴ est quod lineis cir-
 cumscriptionem est, intra quas pueri
 litterarum formas pingebant. Cf.
 Sauppius ad Prot. 326 D. Tali
 ὑπογραφῇ artissime comparatur
 ἀνωμοσία, libellus. Ut enim
 pueri scribentes lineis ductis ex-
 cedere vetiti erant, ita oratori-
 bus non licuit ἔξω τοῦ πράγματος
 λέγειν. Cf. de leg. XII 949 B.

6 περὶ ὁμοδούλου. Et accusa-
 tor et reus sunt quasi conservi
 quidam; eorum autem dominus

est iudex, penes quem est arbi-
 trium.

7 τινα δίκην, ius quoddam,
 quod vulgus habet ius, philoso-
 phi non item. Cf. p. 173 D.

8 τὴν περὶ αὐτοῦ· h. e. ita ut
 de ipsa re, quae cumma-
 xime agitur, dicendum sit.
 Nam αὐτὸ saepe sic dicitur de re
 maximi momenti sive de eo, quod
 caput est atque summum in ali-
 qua re. v. ad Lys. 204 B. STALLB.

10 ἔντονοι καὶ δριμεῖς. P. 175 D
 τὴν ψυχὴν καὶ δριμὴν καὶ δι-
 κανικόν.

12 τὴν αὖξιν refertur ad praeg-
 ressum σμικροὶ τὰς ψυχὰς, τὸ
 εὐθύ autem et τὸ ἐλεύθερον per-
 tinent ad οὐκ ὀρθοί. STALLB.

14 μεγάλους. Stephanus coni.
 καὶ μεγάλους aut μεγάλους τε.
 At nec his coniecturis opus est.
 Nam verbis μεγάλους — ἐπιβάλ-
 λουσα ostenditur modus, quo ἢ
 ἐκ νέων δουλεία cogat πράττειν
 σκολιά. FISCHERUS.

φόβους ἐτι ἀπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα, οὓς οὐ δυνάμε- 173
 νοι μετὰ τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς ὑποφέρειν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ ψεῦδος τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι πολλὰ
 κάμπτονται καὶ συγκλῶνται, ὡστ' ὑγιᾶς οὐδὲν ἔχοντες B
 5 τῆς διανοίας εἰς ἀνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, δεινοὶ
 τε καὶ σοφοὶ γεγονότες, ὡς οἴονται. καὶ οὗτοι μὲν δὴ τοι-
 οῦτοι, ᾧ Θεόδωρος· τοὺς δὲ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ πότερον
 βούλει διελθόντες ἢ ἑάσαντες πάλιν ἐπὶ τὸν λόγον τρεπώ-
 μεθα, ἵνα μὴ καί, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, λίαν πολὺ τῇ ἐλευ-
 10 θερίᾳ καὶ μεταλήψει τῶν λόγων καταχωρώμεθα;

ΘΕΟ. Μηδαμῶς, ᾧ Σώκρατες, ἀλλὰ διελθόντες.
 πάνν γὰρ εὐ τοῦτο εἰρηκας, ὅτι οὐχ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ τοιῷδε C
 χορευόντες τῶν λόγων ὑπηρεταί, ἀλλ' οἱ λόγοι οἱ ἡμέτεροι
 ὡσπερ οἰκέται, καὶ ἕκαστος αὐτῶν περιμένει ἀποτελεσεθῆ-
 15 ναι ὅταν ἡμῖν δοκῇ· οὔτε γὰρ δικαστῆς οὔτε θεατῆς ὡσ-
 περ ποιηταῖς ἐπιτιμήσων τε καὶ ἄρξων ἐπιστατεῖ παρ'
 ἡμῖν.

XXIV. ΣΩ. Λέγωμεν δὴ, ὡς ἔοικεν, ἐπεὶ σοὶ γε
 δοκεῖ, περὶ τῶν κορυφαίων· τί γὰρ ἂν τις τοὺς γε φαν-
 20 λως διατρέβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ λέγοι; οὗτοι δὲ που ἐκ

5 τελῶσι Loersius ad Menex. 249 A.
 τρεπώμεθα * 5 Tur. 13 οἱ om. Hsch. 14 καὶ om. Δ.

3 πολλὰ κάμπτονται καὶ ξυγ-
 κλῶνται, valde depravantur
 et confringuntur. 'Ut de rep.
 VI 495 E τὰς ψυχὰς συγκεκλα-
 σμένοι τε καὶ ἀποτεθρομμένοι
 appellantur opifices.' HEIND.

5 δεινοὶ τε καὶ σοφοί. Cf. de
 rep. III 409 C ὁ δὲ δεινὸς ἐκείνος
 καὶ κακῆς ὁ πολλὰ αὐτὸς
 ἠδίκηκός καὶ πανοῦργός τε καὶ
 σοφὸς οἴομενος εἶναι. Cf. ad p.
 154 D.

7 χοροῦ. 'Similiter Euthyd.
 279 B τὴν δὲ σοφίαν τοῦ χοροῦ
 τάξομεν; Metaphora servatur
 etiam in iis quae mox sequuntur;
 spectant enim huc οἱ ἐν τῷ τοι-
 ῷδε χορευόντες et οἱ κορυφαῖοι.'
 STALLB.

8 τρεπώμεθα. De leg. X 887 A
 ἢ χαίρειν ἑάσαντες ἐπὶ τοὺς νό-
 μους τρεπώμεθα πάλιν;

8 τραπώμεθα Γ Bkk.,
 14 καὶ om. Δ.

9 ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, p. 172 D.
 Hdf.

13 οἱ ἡμέτεροι cum οἱ λόγοι con-
 iungendum est: nostri quidem
 sermones. Magna vi toto hoc
 loco (ὅτι οὐχ ἡμεῖς) philosopho-
 rum sermones opponuntur oratio-
 nibus iudiciorum.

15 δικαστῆς. Apud Athenien-
 ses indices (κρίται οἱ ἐκ Διονυ-
 σίων) constituerunt, qui poeta-
 rum fabulas dantium praemiis
 afficiendi essent. Bernhardt, Gr.
 Lit. II 2 p. 126.

20 οὗτοι δὲ που. Gorg. 484 C
 ΚΑΑ . . . ἐὰν γὰρ καὶ πάνν εὐ-
 φρηῆς ἢ καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας
 φιλοσοφῇ, ἀνάγκη πάντων ἀπει-
 ρον γεγονέναι εἶναι, ὧν χρη-
 ῖμπερον εἶναι τὸν μέλλοντα κα-
 λὸν καγαθὸν καὶ εὐδόκιμον ἔσε-
 σθαι ἀνδρα. καὶ γὰρ τῶν νόμων

νέων πρώτον μὲν εἰς ἀγορὰν οὐκ ἴσασι τὴν ὁδόν, οὐδὲ
 D ὅπου δικαστήριον ἢ βουλευτήριον ἢ τι κοινὸν ἄλλο τῆς
 πόλεως συνέδριον· νόμους δὲ καὶ ψηφίσματα λεγόμενα ἢ
 γεγραμμένα οὔτε ὀρῶσιν οὔτε ἀκούουσι· σπουδαὶ δὲ ἑται-
 ριῶν ἐπ' ἀρχῆς καὶ σύνοδοι καὶ δειπνα καὶ σὺν αὐλητρίσι
 5 κῶμοι, οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς. εὖ δὲ ἢ
 κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει, ἢ τί τῶ κακόν ἐστιν ἐκ προ-
 γόνων γεροντός ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν
 ἐλέηθεν ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. καὶ ταῦτα
 E πάντ' οὐδ' ὅτι οὐκ οἶδεν, οἶδεν· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν ἀπέχε-
 10 ται τοῦ εὐδοκμεῖν χάριν, ἀλλὰ τῶ ὄντι τὸ σῶμα μόνον
 ἐν τῇ πόλει κίτται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἢ δὲ διάνοια,
 ταῦτα πάντα ἠγήσαμένη σμικρὰ καὶ οὐδέν, ἀτιμάσασα
 πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γὰς ὑπένευθε καὶ
 τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομοῦσα,
 174 καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἐκάστου
 ὅλου, εἰς τῶν ἐγγύς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθιεῖσα.

7 κακῶς] ἐτέρως Valckenarius, diatr. in Eur. p. 112 ex Iambl. protrept. 14 p. 84. τις ΔΣΥΖ· CEFH dabc i Hdf. e Clem.

Alex. strom. V p. 249, τίς B^c, τι *ς. ἐν τῇ πόλει ἢ Hsch. τί τῶ
 conl. Hdf. 10 οἶδεν ὁ εἶδεν ΑΔ^a. 13 σμικρὰ καὶ οὐδέν, ἀτ.
 Hdf., σμικρὰ, καὶ οὐδέν ἀτ. 14 φέρεται] πέτεται ἢ et γρ. ΑΒ^c
 C a c. 15 ἐπίπεδα ΑΔΠ Bkk., ἐπίπευθεν 5. 16 ὄντων Α,
 ὄν ὄντα Δ. τῶν ὄντων, ὅλος εἰς τι τῶν Valckenarius, diatr. in
 Eur. p. 27. 17 εἰς τῶν ΑΔ (τόν) Π^{1c} Bkk., εἰς τι τῶν 5.

ἄπειροι γίνονται τῶν κατὰ τὴν
 πόλιν καὶ τῶν λόγων, οἷς δεῖ
 χρῶμενον ὁμιλεῖν ἐν τοῖς συμβο-
 λαίοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰδίᾳ
 καὶ δημοσίᾳ, καὶ τῶν ἡδονῶν τε
 καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρώπων
 καὶ συλλήβδην τῶν ἡθῶν παντά-
 πασι ἀπειροὶ γίνονται.

4 σπουδαὶ — σύνοδοι. Cf. p.
 178C οἶον θεομά, ἀρ' ὅταν τις
 οἰηθῇ ἰδιώτης αὐτὸν πνευτὸν λή-
 ψεσθαι καὶ ἔσεσθαι ταύτην τὴν
 θεομότητα κτλ. De his nomina-
 tivis absolutis cf. Krueger § 45,
 2, 1.

ἑταιρίαι sunt factiones, ξυνω-
 μοσάι οὐσαι ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρ-
 χαις Thuc. VIII 54, 3. Hermann,
 Staatsalterth. § 70.

7 ἢ τί τῶ κακόν ἐστιν, 'ut in-
 famia scelerumque illa παλαιῶν

ἐκ μηνιμάτων τῶν θεῶν in poste-
 ris poena (Phaedr. 244D). HEIN-
 DORFIUS.

8 αὐτὸν infertur post αὐτοῖς
 frequente transitu a numero plu-
 rali ad singularem. Cf. ad p.
 167B.

9 οἱ τῆς θαλάττης λεγ. χόες
 παροιμία ἐπὶ τοῦ πολυμαθοῦς καὶ
 ἐμπειροῦ. Schol. R. Cf. Leut-
 schius ad Greg. Cyp. Leid. II 76.

11 τὸ σῶμα et ἡ διάνοια non
 nunquam inter se opponuntur. Cf.
 Stallbaumius ad leg. XI 916A.

14 κατὰ Πίνδαρον in Pindari
 editione Boeckhiana fragm. 226,
 in Bergkii poet. lyr. fr. Pind. 277.
 Boeckhio videntur hoc Pindari
 loco physiologi describi.

16 ἐκάστου ὅλου. 'Buttmannus
 ἐκάστου ὅλου accipit de re,

ΘΕΟ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

174

ΣΩ. Ὡσπερ καὶ Θαλῆν ἀστρονομοῦντα, ὦ Θεόδωρε,
 καὶ ἄνω βλέποντα, πεσόντα εἰς φρέαρ, Θραττά τις ἐμμε-
 λῆς καὶ χαρίεσσα θεραπευτὴς ἀποσκῶψαι λέγεται, ὡς τὰ
 5 μὲν ἐν οὐρανῷ προθυμοῖτο εἰδέναι, τὰ δ' ἐμπροσθεν αὐ-
 τοῦ καὶ παρὰ πόδας λανθάνοι αὐτόν. ταῦτόν δὲ ἀρκεῖ
 σκῶμμα ἐπὶ πάντας ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσι. τῶ γὰρ B
 ὄντι τὸν τοιοῦτον ὁ μὲν πλησίον καὶ ὁ γείτων ἐλέηθεν, οὐ
 μόνον ὁ τι πράττει, ἀλλ' ὀλίγον καὶ εἰ ἀνθρωπός ἐστιν ἢ
 10 τι ἄλλο θρέμμα· τί δέ ποτ' ἐστὶν ἀνθρωπος καὶ τί τῇ
 τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν ἢ
 πάσχειν, ζητεῖ τε καὶ πράγματ' ἔχει διερευνώμενος. μαν-
 θάνεις γὰρ που, ὦ Θεόδωρε, ἢ οὐ;

ΘΕΟ. Ἐργαγε· καὶ ἀληθῆ λέγεις.

15 ΣΩ. Τοιγάρτοι, ὦ φίλε, ἰδίᾳ τε συγγιγνόμενος ὁ
 τοιοῦτος ἐκάστῳ καὶ δημοσίᾳ, ὅπερ ἀρχόμενος ἔλεγον, C
 ὅταν ἐν δικαστηρίῳ ἢ που ἄλλοθι ἀναγκασθῆ περὶ τῶν
 παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, γέλωτα
 παρέχει οὐ μόνον Θρατταῖς ἀλλὰ καὶ τῶ ἄλλῳ ὄχλῳ εἰς

7 πάντα ΑΔ^{1c} Π^{1c}. 10 ἀνθρωπος C. G. Cobetus, mnemos. IX
 p. 369.

quae in universum genera-
 timque spectatur, velut
 deinde p. 174B Socrates dicit
 eiusmodi philosophum ignorare
 propemodum, an vicinus suus sit
 homo; quid vero homo sit in uni-
 versum (τοῦτο ὅλον) quaeque hu-
 manae naturae convenient, id
 eum sedulo investigare. De eo-
 demque mentis habitu Plato de
 rep. VI 486A ἐναντιώτατον —
 σμικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ
 ὅλου καὶ παντός αἰε ἀπορέξεσθαι
 θεῖον τε καὶ ἀνθρωπίνου. Hoc
 ipsum cum non statim intellexeret
 Theodorus, haec subiicit: Πῶς
 τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; quae
 non subiecisset, opinor, si So-
 crates dixisset ὅλος vel ἐκάστου
 τοῦ ὅλου. HEINDORFIUS.

3 Ὁρατταν a patria ancillam
 hanc dicit. V. Bergler. ad Arist.
 Ach. 272, Spanhem. ad eiusdem
 Plut. 521. Fabellam hinc for-
 tasse duxit Laert. I 34. HEIND.

6 παρὰ πόδας. P. 175B τὰ ἐν
 ποσίν.

ταῦτόν δὲ ἀρκεῖ σκῶμμα
 Schleiermacherus comparat Eu-
 thyphr. 11B Τοῦ ἡμετέρου προ-
 γόνου, ὦ Εὐθύφρον, εἰκοιεν εἶ-
 ναι Λαίδαλον τὰ ὑπὸ σοῦ λεγό-
 μενα. καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλε-
 γον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἂν με
 ἐπέσκωπτεις, ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ
 κατὰ τὴν ἐκείνου ξυγγένειαν τὰ
 ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδρασκεῖ
 καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἂν
 τις αὐτὰ θῇ· νῦν δέ, σοὶ γὰρ αἰ
 ὑποθέσεις εἰσίν, ἄλλοθι δὲ τι-
 νος δεῖ σκῶματος.

7 διάγειν sc. τὸν βίον, ut etiam
 substantivum διαγωγή p. 177A
 reperitur sine genetivo βίου po-
 situm.

16 ὅπερ ἀρχόμενος ἔλεγον: p.
 172C.

19 εἰς φρέατα — ἐμπ. 'Hein-
 dorfius conferri iubet p. 165B τὸ
 λεγόμενον ἐν φρέατι συνεχόμε-

174 φρεατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐπιπίπτων ὑπὸ ἀπειρίας, καὶ ἢ ἀσχημοσύνη δεινῇ, δόξαν ἀβελτερίας παρεχομένη. ἐν τε γὰρ ταῖς λοιδορίαις ἴδιον ἔχει οὐδὲν οὐδένα λοιδορεῖν, ἅτ' οὐκ εἰδὼς κακὸν οὐδὲν οὐδενὸς ἐκ τοῦ μὴ μεμελετηκέναι.
 D ἀπορῶν οὖν γελοῖος φαίνεται· ἐν τε τοῖς ἐπαίνουσι καὶ ταῖς τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις οὐ προσποιήτως ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν ἐνδηλος γιγνόμενος ληρώδης δοκεῖ εἶναι. τύραννόν τε γὰρ ἢ βασιλέα ἐγκωμιαζόμενον ἕνα τῶν νομέων, οἷον συβάτην ἢ ποιμένα ἢ τινα βουκόλον ἡρεῖται ἀκούειν εὐδαιμονιζόμενον πολὺ βδᾶλλοντα· δυσκολώτερον δὲ ἐκείνων ἴσῳ καὶ ἐπιβουλότερον ποιμαίνειν τε καὶ βδᾶλλειν νομίζει αὐτούς· ἄγροικον δὲ καὶ ἀπαίδετον ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἤττον τῶν νομέων τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίγνεσθαι, σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον. γῆς δὲ ὅταν μυρία πλέθρα ἢ ἔτι πλείω ἀκούσῃ ὡς τις ἄρα κευτημένος θαν-
 E μαστὰ πλήθει κέκτῃται, πάνσμικρα δοκεῖ ἀκούειν εἰς ἅπασαν εἰσθῶς τὴν γῆν βλέπειν. τὰ δὲ δὴ γένη ὑμνού-

2 τε ΔΠ Hdf., γε 5. 4 μεμελετηκέναι ΔΠ Hdf., ¹⁶ μελετηκέναι X, ἔμμελετηκέναι 5. 16 πάνσμικρα X^Δ (πάν σμικρά Δ^α) ΠΓ Bkk., πάν σμικρά 5.

νος. Mihi istud εἰς φρεατά τε interpositum videtur ob praegressam modo de Thalete narrationem. STALLBAUMIUS.

2 τε — 5 τε. Cf. ad p. 142 C. 8 'τε particula spectat ad ea, quae mox subiiciuntur γῆς δὲ ὅταν μυρ. πλ.' STALLB., quem v. ad symp. 186 E.

ἐγκωμιαζόμενον se. ἀκούων, quod supplendum est ex ἀκούειν, quod sequitur. Cf. Krueger. § 56, 16.

οἷον συβάτην. 'Socrates tyrannum h. l. pastori comparat quam plurimos sibi fructus ex gregibus suis quaerenti; quam comparationem quo contemptius proferat, non acquiescens in generali illa pastoris mentione (ἕνα τῶν νομέων) singula addit genera, συβάτην ποιμένα βουκόλον. Iam βδᾶλλοντα hoc etsi proprie pertinet ad proximum βουκόλον, tamen quae in eo latet fructuum ex gregibus percipiendorum notio

ad priora itidem illa συβάτην et ποιμένα spectat. Vernaculus sermo loci vim optime ita expresserit: *Preist man einen Tyrannen, so dünkt es ihm, als ob er irgend einen Hirten, etwa einen Schweinhirt oder Schäfer oder tapfer melkenden Kuhhirt loben hörte.* BUTTMANNUS.

13 ἀναγκαῖον 'se. εἶναι νομίζει.' HEIND.

14 σηκὸν ἐν ὄρ. — περιβεβλ. 'muro (in arce) circumdatum tamquam in monte stabulo.' HEIND. σηκὸν est appositio vocabuli τὸ τεῖχος.

17 ὑμνούτων Heindorfius putat pertinere ad ἐπαινον atque σεμννομένων καὶ ἀναφερόντων ad sequens σμικρολογίας, Stallbaumius vero ad ὑμνούτων assumendum esse pronomen indefinitum τινῶν, ut genetivus absolutus locum habeat. Neque aliter accipit σεμννομένων καὶ ἀναφερόντων.

των, ὡς γενναῖός τις ἐπὶ πάππους πλουσίους ἔχων ἀποφῆναι, παντάπασιν ἀμβλὺ καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὀρώντων ἡρεῖται τὸν ἐπαινον, ὑπὸ ἀπαιδευσίας οὐ δυναμένων εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ βλέπειν οὐδὲ λογιζέσθαι ὅτι πάππων καὶ προ-
 5 γόνων μυριάδες ἐκάστῳ γεγόνασιν ἀναρίθμητοι, ἐν αἷς πλούσιοι καὶ πτωχοὶ καὶ βασιλεῖς καὶ δοῦλοι βάρβαροί τε καὶ Ἕλληρες πολλάκις μυριοὶ γεγόνασιν ὄτρουν, ἀλλ' ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμννομένων καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρώωνος ἄτοπα αὐτῶ
 10 καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας, ὅτι δὲ ὁ ἀπ' Ἀμφιτρώωνος εἰς τὸ ἄνω πεντεκαιεικοστὸς τοιοῦτος ἦν, οἷα συνέ-

2 ἀμβλὺ ΔΠ Hdf., ἀμβλὺν 5. 11 οἷα X^Δ.

1 ἐπὶ πάππους. 'Septenarium proavorum numerum in civitate alicubi decori fuisse docet Hesychius Ἐνδοῦταιναι· οἱ ἀπὸ ἐπτά πατέρων καὶ μητέρων ἀστῶν κατὰγοντες τὸ γένος. Morem istum proavorum computandorum ridet Menander fragm. inc. IV: οἷς ἂν τῇ φῦσει ἀγαθὸν ὑπάρχη μὴδὲν οἰκείον προσόν, ἐκείσε καταφύγουσιν, εἰς τὰ μνημάτα καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσιν τε τοὺς πάππους ὅσοι, οὐδὲν δ' ἔχουσι πλείον. οὐδ' ἔρεῖς ὅτω οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε; εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τοῦτους, διὰ τινα τόπου μεταβολῆν ἢ φίλων ἐρημίαν, τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι; ὅς ἂν εὐγεγονὸς ἢ τῇ φῦσει πρὸς τὰ γαθὰ, καὶ Αἰθίοψ ἢ, μήτε, ἔστιν εὐγενής. Σκύθης τις ὄλεθρος; ὁ δ' Ἀνάχαρις οὐ Σκύθης; (Meineke, fragm. com. IV p. 229).' WELCKERI prol. ad Theogn. p. LI sq.

πλουσίους. Arist. pol. IV 8 p. 1294^a 21 ἢ γὰρ εὐγένειά ἐστιν ἀρχαῖος πλοῦτος ἢ ἀρετή. ibid. V 1 p. 1301^b 4 εὐγενεῖς γὰρ εἶναι δοκοῦσιν, οἷς ὑπάρχει προγόνων ἀρετῆ καὶ πλοῦτος. Saepe ubi πλούσιοι positum est, intellegendi sunt ἀρχαίπλουτοι. Cf. de rep. VIII 569 A ἀπὸ τῶν πλουσίων τε καὶ

καλῶν κάγαθῶν λεγομένων ἐν τῇ πόλει. ibid. III 407 A πότερον μελετητέον τοῦτο τῷ πλουσίῳ καὶ ἀβλατον τῷ μὴ μελετᾶντι. Cf. Welckeri prol. ad Theogn. p. XX et LIX.

5 μυριάδες — ἀναρίθμητοι. Leg. VII 804 E οἶδα ὅτι μυριάδες ἀναρίθμητοι γυναικῶν εἰσὶ τῶν περὶ τὸν Πόντον, ὡς Σαυρομάτιδας καλοῦσιν. STALLB.

9 ἀναφερόντων 'sc. τὸ γένος, quemadmodum ἀναφέρειν sine casu, quamquam in re alia, adhibetur Alc. I 110 E Οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφύγων et ibid. 111 A οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν ἑμαντοῦ διδασκαλον, ἀλλ' εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὗς σὺ φῆς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους. Cratyl. 425 D Phaedr. 237 D.' HEINDORFIUS. Graecorum nobiles genera repetere amabant ab heroibus deorum filii. Ita Alcibiades originem ab Aiace traxit Iovis progenie. Alc. I 121 A. Becker, Charikl. I p. 22 sq.

ἄτοπα — τῆς σμικρολογίας plus habet gravitatis quam ἄτοπος σμικρολογία. Apol. 41 C ἀμύχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας.

11 οἷα συνέβαιναν αὐτῷ τύχῃ 'idem fere est quod οἷος ἔτυχεν.' HEIND.

175 βαινεν αὐτῷ τύχη, καὶ ὁ πεντηκοστὸς ἀπ' αὐτοῦ, γελᾷ οὐ
δυναμένω λογιζέσθαι τε καὶ χαννότητα ἀνοήτου ψυχῆς
ἀπαλλάττειν. ἐν ἄπασι δὴ τοῦτοις ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τῶν
πολλῶν καταγελᾶται, τὰ μὲν ὑπερηφάνως ἔχων, ὡς δοκεῖ,
τὰ δ' ἐν ποσὶν ἀγνοῶν τε καὶ ἐν ἐκάστοις ἀπορῶν.

ΘΕΟ. Παντάπασι τὰ γιγνόμενα λέγεις, ὦ Σώκρατες.

XXV. ΣΩ. Ὅταν δέ γέ τινα αὐτός, ὦ φίλε, ἐλκύσῃ
C ἄνω, καὶ ἐθελήσῃ τις αὐτῷ ἐκβῆναι ἐκ τοῦ τί ἐγὼ σέ
ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμέ εἰς σκέψιν αὐτῆς δικαιοσύνης τε καὶ ἀδι-

1 τύχη X. καὶ ὁ π. — αὐτοῦ glossema esse suspicatus est
Schleiermacher. ἀπ' αὐτοῦ] αὐτῶν Schanzius p. 25.
2 δυναμένω ΓΔΣΞΥΒΗΕ¹ a b c i, δυναμένω Ζ', δυναμένω Hdf.
7 αὐτός XΔΠ Fischerus, αὐτὸν ζ, αὐτῶν conl. Heusdinus p. 41 et
Heindorfius. 8 ἄνω om. XΔ. αὐτῷ XΔΠ Bkk., αὐτῶν ζ.
9 αὐτῆς Bkk., αὐτῆς τῆς Hdf., αὐτῆς ζ.

1 ἀπ' αὐτοῦ sc. Ἀμφιτρώωνος.
Cf. ad p. 160 B.

6 τὰ γιγνόμενα λέγεις. Cf. ad
p. 161 A et p. 179 C.

7 τινα aliquem de vulgo,
τῶν πολλῶν significat. αὐτός
refertur ad praegressum illud ὁ
τοιοῦτος. HEIND.

ἐλκύσῃ ἄνω. De rep. VII
529 B ἐγὼ — οὐ δύναμαι ἄλλο τι
νομίσαι ἄνω ποιοῦν ψυχὴν βλέ-
πειν μᾶθμα ἢ ἐκείνο, ὃ ἂν περὶ
τὸ ὄν τε ἢ καὶ τὸ ἄσφατον. ἐάν
δέ τις ἄνω κερηρῶς ἢ κάτω συμ-
μεμνηκῶς τῶν ἀσθητῶν ἐπιχειρῶ
τι μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἂν
ποτέ φημι αὐτόν — ἐπιστήμην
γὰρ οὐδὲν ἔχειν τῶν τοιούτων —
οὔτε ἄνω ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέ-
πειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπέρτα-
ς νέων ἐν γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ μαν-
θάνῃ.

8 τί ἐγὼ σέ ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμέ
recto sermone accipi non possunt.
Quid enim? Haecine ullius esse
potuit iudicialis orationis summa:
quam ego te iniuria af-
feci aut tu me? Quae verba
nisi philosophi sunt, hominis ta-
men sunt ab huiusmodi contro-
versis forensibus prorsus alieni,
qui illud etiam neget se ab altero
iniuriae quidquam passum. Con-
tra optime illa se habent, si obli-
quo ea sermone acceperis verteris-
que, in quo ego te laeserim aut

tu me, ut non orationis cuius-
dam, sed causarum omnino iudi-
cialium summam contineant. Par-
igitur sermonis ratio in his est
verbis ἐλ βασιλεὺς εὐδαίμων etc.,
quibus non problema aliquod, sed
encomii potius eiusmodi summa
et argumentum significatur.
Quamvis enim certum explora-
tumque haberent vulgares illi
oratores, regem propter divitias
suas unice beatum putandum
esse, tamen rem ita in encomiis
tractabant, ut, quasi dubia ea
videri posset, multis eam argu-
mentis exemplisque probarent.
Quidni igitur v. c. encomii ali-
cuius in Croesum argumentum
his verbis indicari potuerit: ἐλ
Κροῖσος εὐδαίμων? BUTTMAN-
NUS. Campbellius bene animad-
vertit duas has quaestiones illis
respondere, quae antea dicta
erant. τί ἐγὼ σέ κτλ. enim spe-
ctat ad ὅταν ἐν δικαστηρίῳ p.
174 C, ἐλ βασιλεὺς εὐδαίμων ad
τύραννον τε γὰρ ἢ βασιλέα p.
174 D.

9 αὐτῆς δικαιοσύνης, iustitiae
per se spectatae, absolutae sive
ideae iusti. Ita p. 196 A αὐτὰ
πέντε καὶ ἑπτὰ opponuntur
ἀνθρώποις ἑπτὰ καὶ πέν-
τε. αὐτός enim nomini appositum
saepe ideam significat. Cf. Stall-
baumius ad Phaedr. 247 E.

κίας, τί τε ἐκάτερον αὐτοῖν καὶ τί τῶν πάντων ἢ ἀλλήλων 175
διαφέρετον, ἢ ἐκ τοῦ εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων κεκτημένος τ'
αὐτὸν πολὺ χρυσίου, βασιλείας περὶ καὶ ἀνθρωπίνης ὅλας
εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ἐπὶ σκέψιν, ποῖα τέ τινα ἐστὸν
5 καὶ τίνα τρόπον ἀνθρώπου φύσει προσήκει τὸ μὲν κτήσα-
σθαι αὐτοῖν, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν, — περὶ τούτων ἀπάντων
ὅταν αὐτὸν δέη λόγον διδόναι τὸν σμικρὸν ἐκείνον τὴν ψυχὴν D
καὶ δορυμὸν καὶ δικανικόν, πάλιν αὐτὸν τὰ ἀντίστροφα ἀπο-
δίδωσιν· ἰλιγγίων τε ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς καὶ βλέπων
10 μετέωρος ἄνωθεν ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν
καὶ βαρβαρίζων γέλωτα Θράτταις μὲν οὐ παρέχει οὐδ'

2 εἰ om. ΣΥΖ' Bkk. τ' αὐτὸν circumseripsit Hrm. πᾶν
Heusdinus p. 42. τ' αὐτὸν πολὺ] πάμπολυ Hsch. 3 πολὺ om. XΔ
Π^o. χρυσίου βασιλείας XΔΠ^o Bkk., χρυσίου, εἰς βασιλείας ζ.
4 ἐπὶ σκέψιν Bkk., ἐπίσκεψιν libri et ζ. 5 τρόπον XΔΠ Hdf., τύ-
πον ζ. κτήσεσθαι XΔΠ^o. 6 τούτων ἀπάντων XΔΠ Bkk., πέν-
των τούτων ζ. 9 τὸ γὰρ ἀπὸ Ξζ, γὰρ om. Bkk. 10 ἄνωθεν,
ὑπὸ Hemsterhusius ad Luc. dial. mar. IX. 11 βατταρίζων Pierso-
nus ad Moer. p. 197 probante C. G. Cobeto, mnemos. XI p. 424, κα-
ρηβαρῶν Valekenarius apud Piersonum l. l.

2 εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων. De
regum felicitate disceptandi So-
cratis temporibus occasione
dedisse videtur Archelaus Mace-
doniae rex. Quaeritur enim in
Gorg. 470 D sq. num rex ille in-
iustissimus felix sit habendus et
Antisthenis erat liber Ἀρχέλαος
ἢ περὶ βασιλείας. Diog. La. VI
1, 18.

3 βασιλείας περὶ — ἐπὶ σκέ-
ψιν. Sic p. 181 B τῆς σκέψεως
κινήσεως περὶ. Hdf.

5 ἀνθρώπου φύσει. Conf. p.
174 B τί δὲ ποῦ ἐστὶν ἀνθρώπος
καὶ τί τῆς τοιαύτης φύσει προσήκει
διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν ἢ
πάσχειν. Stb.

8 τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσιν,
similem poenam reddit. Ri-
sum enim movet omnibus harum
rerum peritis, ut philosophi a
vulgo ridentur. Phaedr. 237 C ὡς
οὐκ εἰδότες οὐ διομολογοῦνται ἐν
ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προελθόντες
δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν, ubi v.
Stallbaumius.

9 ἰλιγγίων τε epexegesis causa
additum, quare caret coniun-
ctione. Cf. ad p. 143 A.

ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς. Phi-
losophus eum sursum devexer-
at.

11 βαρβαρίζων. mihi videtur
idem prope quod βατταρίζων illud
sonare, hominem obscure
titubanterque et invenuste
loquentem ac barbari in-
star balbutientem. Servorum
enim Athenas peregre adducto-
rum proprium est hoc βαρβαρί-
ζειν. Alc. I 120 B οἱ τὰ τῆς πόλεως
πράττειν ἐπιχειροῦσιν ἐπι τὴν
ἀνδραποδώδη, φαίεν ἂν αἱ γυ-
ναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ
ὑπ' ἀμωσίας καὶ οὐκ ἀποβε-
βληκότες, ἐπι δὲ βαρβαρίζοντες
ἐληλύθασι κολαεῦσοντες τὴν πό-
λιν, οὐκ ἄρονοντες, indeque παιδ-
αγωγοὶ illi ὑποβαρβαρίζοντες in
Lys. p. 223 A. Servile autem in-
genium et serviles mores istius
modi homini a philosophia alieno
per totam fere hanc disputatio-
nem a Socrate tribuuntur? HEIN-
DORFIUS. Recte Buttmanus ma-
nifestum esse dicit nominis Θράτ-
ταις ad βαρβαρίζειν respectus.
Barbare loquens Thressis
sane risum non movet.

175 ἄλλω ἀπαιδεύτω οὐδενί, οὐ γὰρ αἰσθάνονται, τοῖς δ' ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσιν ἄπασιν. οὗτος δὲ ἐκατέρου τρόπος, ὃ Θεόδωρε, ὁ μὲν τῷ ὄντι ἐν ἐλευθερίᾳ
E τε καὶ σχολῇ τεθραμμένον, ὃν δὲ φιλόσοφον καλεῖς, ὃ ἀνεμέσῃτον εὐήθει δοκεῖν καὶ οὐδενὶ εἶναι, ὅταν εἰς δου-
λικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα, οἷον στραυματόδεσμον μὴ ἐπι-
σταμένον συσκευάσασθαι μηδὲ ὄψον ἡδῦναι ἢ θῶπας λό-
γους· ὁ δ' αὖ τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένον τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένον ἐπιδέξια ἐλευθέρως οὐδέ γ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντος 10

2 ἄπασιν A Π Bkk., πᾶσιν *ε. 6 ἐπισταμένον A Π Tur., ἐπιστάμενος ε. 10 ἐπιδέξια A Π Casaubonus ad Athen. I 21 b, ἐπι δεξιά ε. ἐλευθέρως secluserit Hsch. probante C. G. Cobeto,

4 ὃ ἀνεμέσῃτον. 'Verba sic inter se coherent; ὃ ἀνεμέσῃτον (ἔστιν) δοκεῖν εὐήθει καὶ οὐδενὶ εἶναι. Formulam οὐδὲν εἶναι, nihili faciendum esse, ad rem. VIII 562 D illustravimus.' STALLB.

6 στραυματόδεσμον — συσκευάσασθαι, 'stragulas vestes loris fasciisque convincere et in saccum constipare domino iter facturo. Cuiusmodi sarcinas unus aliquis validus servus in itinere gerebat.' HEIND. Cf. Becker, Char. I p. 19.

7 θῶπας λόγους ab Euripide vel Epicharmo sumtum putat Ruhnkenius ad Tim. p. 146. Dictionem a posterioris aetatis scriptoribus maximeque Philone admodum frequentatam esse idem copiose ostendit. Recte schol. R. interpretatur ἀπατηλούς. Quod vero ad θῶπας λόγους repetendum est ἡδῦναι, ea metaphora apud Platonem quidem tanto minus habet offensionis, quod etiam in Gorgia ars oratoria cum arte coquinaria comparatur, veluti p. 467 E sqq.' STALLB.

9 ἀναβάλλεσθαι — ἐπιδέξια. Tribuuntur h. l. homini a philosophia alieno serviles mores, philosopho autem soli mores ingenui. Stolidus igitur philosophus videtur esse, si negotia servilia ei iniunguntur, non idem qui philosophiam neglegit. Itaque ut servus in constringendis callet sar-

cinis, ita philosophus scit pallium componere; ut illiberalis est hominis blandis orationibus plausum captare audientium, ita philosophus ut vir vere liberalis oratione concinna deorum beatorum virorumque celebrat vitam. Haec Stallbaumii est interpretatio loci. ἀναβάλλεσθαι igitur ἐπιδέξια ἐλευθέρως cum Heindorfio putat significare: vestem dextre decenterque hominum liberorum more componere, quae verba doctissime explicuit Casaubonus ad Athen. I 21 B. Amictium autem illum liberalem describit Beckerus, Charicl. III p. 171. Fuerunt autem et sunt qui ἀναβάλλεσθαι ἐπιδέξια dici statuunt de cantu, qualis in Graecorum convivii esse solebat. Cf. symp. 177 D. Sed ut alia taccam, tollitur ea interpretatione omnis loci concinnitas.

10 ἐλευθέρως. 'Supra p. 173 A τὸ εὐθὺ τε καὶ τὸ ἐλευθέρων ἢ ἐκ νέου δουλεία ἀφῆρηται. Gorg. 485 C ἡγοῦμαι ἐλευθέρων τινα εἶναι τοῦτον τὸν ἀνθρώπον, τὸν δὲ μὴ φιλοσοφοῦντα ἀνελεύθερον.' STALLB. ἐλευθέρως eadem ratione h. l. adiectum est qua αὐτῷ ἐναντίως p. 189 D εἰ οἷόν τε ταχὺ βραδέως ἢ κοῦφον βαρέως ἢ ἄλλο τι ἐναντίον μὴ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ ἐναντίου γίγνεσθαι αὐτῷ ἐναντίως.

ἁρμονίαν λόγων λαβόντος.

ὀρθῶς ὑμῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων εὐδαιμόνων βίον 176 ἀληθῆ.

ΘΕΟ. Εἰ πάντας, ὃ Σώκρατες, πείθοις ἂ λέγεις, ὥσπερ ἐμέ, πλείων ἂν εἰρήνη καὶ κακὰ ἐλάττω κατ' ἀνθρώ-
5 πους εἴη.

ΣΩ. Ἄλλ' οὐτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν, ὃ Θεόδωρε· ὑπεναντίον γὰρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη· οὐτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἰδρῶσθαι, τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ
10 ἐνθένδε ἐκείσε φεύγειν ὅ τι τάχιστα. φυγὴ δὲ ὁμοίως B θεῶ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίως δὲ δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. ἀλλὰ γὰρ, ὢ ἄριστε, οὐ πάνυ θάδιον πείσαι ὡς ἄρα οὐχ ὧν ἕνεκα ὅι πολλοὶ φασὶ δεῖν πονηρίαν μὲν φεύγειν, ἀρετὴν δὲ διώκειν, τούτων χάριν τὸ μὲν ἐπι-
15 τηδευτέον, τὸ δ' οὐ, ἵνα μὴ κακὸς καὶ ἵνα ἀγαθὸς δοκῆ εἶναι, ταῦτα γὰρ ἔστιν ὁ λεγόμενος γραῶν ὕθλος, ὡς ἐμοὶ φαίνεται· τὸ δὲ ἀληθὲς ὅδε λέγωμεν. θεὸς οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἄδικος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε δικαιοτάτος, καὶ οὐκ ἔστιν C αὐτῷ ὁμοιότερον οὐδὲν ἢ ὅς ἂν ἡμῶν αὖ γέννηται ὅ τι δικαιοτάτος. περὶ τούτου καὶ ἢ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνθρώπος καὶ οὐδενία τε καὶ ἀνανδρία. ἢ μὲν γὰρ τούτου γνωστὸς σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή, ἢ δὲ ἄγνοια ἀμαθία καὶ κακία

var. lect. p. 299, ἐλευθέρως Creuzerus ad Plot. III p. 400. 1 ἀνδρῶν] ἀνθρώπων C. G. Cobetus mnemos. XI p. 242 auctoribus Athenaeo l. I. et Themist. p. 263 D. 2 ἀληθῆ eliminandum censet Cobetus l. I. Athenaeus id non agnovit et Themistius omisso ἀληθῆ post λόγων ponit ἀληθινήν. 12 πάνυ τι ε, τι om. A Π^o Tur. 15 ἵνα δὴ ε, δὴ om. A Π^o (A) Π^o Herm. 16 ταῦτα μὲν ε. μὲν om. A Π Sib. 17 λέγωμεν A Π Bkk., λέγομεν ε. 20 παρὰ τοῦτο Stephanus, schediasm. var. libr. III p. 94, περὶ τοῦτο Hsch. de coniectura Rueckerti, ecl. Plat. p. 25.

Haec verba, sive e poeta aliquo deprompta sive Platonis ipsius sunt, quam maxime conveniunt in hunc locum, quo philosophi dignitas atque amplitudo praedicatur. 1 βίον ἀληθῆ, vitam veram i. e. vitam, quae revera dici possit vita.

10 ὁμοίως θεῶ, Phaed. 107 C ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὐσα (ἢ ψυχή), οὐδέμια ἂν εἴη αὐτῆ ἄλλη ἀποφυγὴ κακῶν οὐδὲ σωτηρία πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην καὶ φρονιμοτάτην γενέσθαι. Cf. de

rep. VI 501 B X 613 A sq. de leg. IV 716 B C.

11 μετὰ φρονήσεως. Veram virtutem a sapientia disiungi non posse Plato docet etiam Phaed. 69 B.

14 τὸ μὲν sc. πονηρίαν — τὸ δὲ sc. ἀρετήν. P. 176 D ἀγροῦσαι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ ἡμιστά αγροεῖν.

15 δοκῆ ε. ὁ ἐπιτηδεύων.

16 γραῶν ὕθλος: ἐπὶ τῶν μᾶτην ληρουντων. Zenob. III 5, ubi v. Leutschius.

ἐναργής· αἱ δ' ἄλλαι δεινότητές τε δοκοῦσαι καὶ σοφαίαι ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι φορτικαί, ἐν δὲ τέχναις βάνανσοι. τῶ οὖν ἀδικοῦντι καὶ ἀνόσια λέγοντι ἢ πράττουσι μακροῦ ἄριστ' ἔχει τὸ μὴ συγχωρεῖν δεινῶ ὑπὸ πανουργίας εἶναι. ἀγάλλονται γὰρ τῶ ὄνειδει καὶ οἴονται 5 ἀκούειν ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες οἴους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους. λεκτέον οὖν τάληθές, ὅτι τοσοῦτῳ μᾶλλον εἰσιν οἴοι οὐκ οἴονται, ὅτι οὐχὶ οἴονται· ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ ἥμιστα ἀγνοεῖν. οὐ γὰρ ἐστὶν ἦν δοκοῦσι, πληγαί τε καὶ θάνατοι, ὧν 10 ἐνίοτε πάσχουσιν οὐδὲν ἀδικοῦντες, ἀλλὰ ἦν ἀδύνατον ἐφυγεῖν.

ΘΕΟ. Τίνα δὴ λέγεις;

ΣΩ. Παραδειγμάτων, ὧ φίλε, ἐν τῶ ὄντι ἐστῶτων, τοῦ μὲν θείου εὐδαιμονεστάτου, τοῦ δὲ ἀθέου ἀθλιωτάτου, οὐχ ὀρῶντες ὅτι οὕτως ἔχει, ὑπὸ ἡλιθιότητός τε καὶ τῆς ἐσχάτης ἀνοίας λανθάνουσι τῶ μὲν ὁμοιούμενοι διὰ 177 τὰς ἀδικίας πράξεις, τῶ δὲ ἀνομοιούμενοι. οὐ δὴ τίνοισι δίλην ζῶντες τὸν εἰκότα βίον ᾧ ὁμοιοῦνται. ἐὰν δ' εἰπωμεν ὅτι, ἂν μὴ ἀπαλλαγῶσι τῆς δεινότητος, καὶ τελευτή-

1 σοφαί ΑΠ^ο. 11 οὐδὲν πάσχουσιν Hsch. 14 ὄντι] παντὶ Π².

1 αἱ δ' ἄλλαι δεινότητες. Aristot. Eudem. I 4 λέγω δὲ φορτικὰς μὲν τέχνας τὰς πρὸς δόξαν πραγματευομένας μόνον, βανάνσους δὲ τὰς ἐδραίας καὶ μισθαρνικάς, χρηματιστικὰς δὲ τὰς πρὸς ἀγορὰς καὶ πράξεις καπηλικὰς. Hdf. Cf. Xen. oecon. IV 2.

5 ἀγάλλονται. Cf. ad p. 167 B. 6 λῆροι. Charm. 176 A. συμβουλεύομαι ἐμὲ μὲν λῆρον ἠγείσθαι εἶναι καὶ ἀδύνατον λόγῳ ὀτιοῦν ζητεῖν. Hdf.

γῆς ἄλλως ἄχθη. Hom. II. XVIII 104 ἀλλ' ἤματι παρὰ νηυσὶν ἐτάσιον ἄχθος ἀρούρης. Od. XX 379 ἀλλ' οὕτως ἄχθος ἀρούρης.

7 οἴους δεῖ sc. εἶναι, quales oportet eos esse, qui velint salvi et incolumes in re publica permanere nec de vita saluteque in iudiciis et contionibus periclitari.

σώζεσθαι eodem intellectu adhibitum apol. 36 B ἀμελήσας ὠνπερ οἱ πολλοί, χρηματισμοῦ τε καὶ οἰκονομίας καὶ στρατηγιῶν καὶ δημογοριῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ ἐνωμοσιῶν καὶ στάσεων τῶν ἐν τῇ πόλει γιγνομένων, ἠγησάμενος ἐμαντὸν τῶ ὄντι ἐπιεικτέρον εἶναι ἢ ὥστε εἰς ταῦτ' ἴοντα σώζεσθαι. Conf. Gorg. 512 D. HEIND.

10 ὧν pendet ab οὐδέν. Hdf. Cf. p. 201 B.

15 τοῦ μὲν θείου — τοῦ δὲ ἀθέου sc. παραδειγματος: cum exempla sint in rerum natura, exemplum divini ut summæ pleni beatitudinis, exemplum vero impij ut maximæ pleni miseriae.

19 ἐὰν δ' εἰπωμεν. Huius membro respondet ταῦτα δὴ — ἀκούονται.

σαντας αὐτοὺς ἐκείνος μὲν ὁ τῶν κακῶν καθαρὸς τόπος 177 οὐ δέξεται, ἐνθάδε δὲ τὴν αὐτοῖς ὁμοιότητα τῆς διαγωγῆς αἰεὶ ἔξουσι, κακοὶ κακοῖς συνόντες, ταῦτα δὴ καὶ παντάπασιν ὡς δεινοὶ καὶ πανοῦργοι ἀνοήτων τινῶν ἀκούονται.

ΘΕΟ. Καὶ μάλα δὴ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οἶδά τοι, ὦ ἑταῖρε. ἐν μέντοι τι αὐτοῖς συμβέ- B βηκεν, ὅτι ἂν ἰδίᾳ λόγον δέη δοῦναι τε καὶ δέξασθαι περὶ ὧν φέρουσι, καὶ ἐθελήσωσιν ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπο- 10 μείναι καὶ μὴ ἀνάνθρωως φεύγειν, τότε ἀτόπως, ὧ δαιμόνιε, τελευτῶντες οὐκ ἀρέσκουσιν αὐτοὶ αὐτοῖς περὶ ὧν λέγουσι, καὶ ἡ ὀητορικὴ ἐκείνη πως ἀπομαραίνεται, ὥστε παιδῶν μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν. περὶ μὲν οὖν τούτων, ἐπειδὴ καὶ πάρεργα τυγχάνει λεγόμενα, ἀποστῶμεν· εἰ δὲ μή, πλείω 15 αἰεὶ ἐπιρρόοντα καταχῶσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον· ἐπὶ C δὲ τὰ ἐμπροσθεν ἴσμεν, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΘΕΟ. Ἐμοὶ μὲν τὰ τοιαῦτα, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἀηδέ-

3 καὶ om. C Hsch. 8 ὅτε F^m, ὅταν (om. ἄν) δ Hsch. 10 φηγεῖν δ Hsch. 12 πως] 'penitus' Ficinus, πάντως con. Hdf., οὕτως con. Ast.

1 τῶν κακῶν: πλάνης καὶ ἀνοίας καὶ φόβου καὶ ἀγρίων ἐρωτῶν καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων. Phaed. 81 A. CPL.

3 κακοῖς (neutr.) συνόντες. Verba convictum et contubernium significantiā apud Graecos frequentissime transferuntur ad vitae condicionem. Cf. Schoemannus ad Plut. Ag. 17, 2.

4 δεινοὶ καὶ πανοῦργοι. Cf. ad p. 154 D.

7 Οἶδά τοι, ita sane est. His verbis Socrates ipse quae modo de hominibus a philosophia alienis dixerat expertum se scire, non opinari significat.

8 λόγον δοῦναι τε καὶ δέξασθαι. P. 202 C τὸν μὴ δυναμένον δοῦναι τε καὶ δέξασθαι λόγον ἀνεπιστήμονα εἶναι περὶ τούτου· προσλαβόντα δὲ λόγον δυνατὸν τε ταῦτα πάντα γεγενῆαι καὶ τελείως πρὸς ἐπιστήμην ἔχειν. De Socrate ipso dicitur Prot. 336 B τοῦ δὲ διαλέγεσθαι οἷός τε εἶναι καὶ ἐπίστασθαι

λόγον τε δοῦναι καὶ δέξασθαι θανατόσιμ' ἂν εἴ τῳ ἀνθρώπων παροχωρεῖ.

12 πως. Cf. p. 144 B οἷ τε αὐ ἐμβριθέστεροι νοθήροι πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις.

παιδῶν — διαφέρειν. Haec formula usum habet proverbialem. Phaedr. 279 A εἰ — πλείον ἢ παιδῶν διενέγχοι. Legg. IX 864 D Aleib. I 122 C. conf. Wyttenbach. ad Phaed. p. 181 sq. Similis formula est καὶ παῖς γνοῖη. Ceterum his verbis quid significetur, Calliclis in Gorgia exemplum docebit. STALLBAUMIUS.

15 ἐπιρρόοντα. Similis est metaphorā verbi ἐπιχεῖν polit. 302 C τοῦ νῦν ἐπιχευόμενον λόγον. De leg. VII 793 B ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ἐπιχυθεῖς.

καταχῶσει. Gorg. 512 B καίτοι εἰ βούλοιο λέγειν, ὦ Καλλίκελις, ἀπερὴμεις, σεμνύνων τὸ πρῶγμα, καταχῶσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις, λέγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς. STB.

177 στερα ἀκούειν· ἴσως γὰρ τηλικῶςδε ὄντι ἐπακολουθεῖν· εἰ μὲντοι δοκεῖ, πάλιν ἐπανίσταμεν.

XXVI. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐνταῦθα πού ἤμεν τοῦ λόγου, ἐν ᾧ ἔφαμεν τοὺς τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντας καὶ τὸ αἰεὶ δοκοῦν ἐκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν δυσχρηζέσθαι καὶ οὐχ ἥκιστα περὶ τὰ δίκαια, ὡς παντὸς μᾶλλον, ἢ ἂν θῆται πόλις δόξαντα αὐτῇ, ταῦτα καὶ ἔστι δίκαια τῇ θεμένῃ, ἕωςπερ ἂν κή-
D ται· περὶ δὲ τὰγαθοῦ οὐδένα ἀνδρεῖον ἔθ' οὕτως εἶναι, ὥστε τολμᾶν διαμάχεσθαι ὅτι καὶ ἂν ἀφέλιμα οἰηθεῖσα πόλις ἑαυτῇ θῆται, καὶ ἔστι τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἂν κή-
ται ἀφέλιμα, πλὴν εἰ τις τὸ ὄνομα λέγοι· τοῦτο δὲ που σκῶμι' ἂν εἴη πρὸς ὃ λέγομεν. οὐχί;

ΘΕΟ. Πάνυ γε.

E ΣΩ. Μὴ γὰρ λεγέτω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὸ πράγμα ὃ ὀνομαζόμενον θεωρεῖται.

ΘΕΟ. Μὴ γάρ.

ΣΩ. Ἄλλ' ὃ ἂν τοῦτο ὀνομάξῃ, τούτου δήπου στοχάζ-
ζεται νομοθετουμένη, καὶ πάντας τοὺς νόμους, καθ' ὅσον

6 τὰ om A Π^o. 8 τῇ θεμένῃ Δ^o (Δ^{2a}) Πb Hdf., τιθεμένη E, τιθεμένη *s. 9 τὰγαθοῦ A Δ^o Π^o ΓB Bkk, τὰ ἀγαθὰ H, τὰγαθὰ Hschl., τοῦ ἀγαθοῦ *s. 12 λέγοι A Δ Π Bkk., λέγει s. 13 λέγο-
μεν A Δ^o (Δ^o) Π^o Bkk., ἐλέγομεν s. 15 μὴ γὰρ λεγέτω A Δ Π Hrm., μὴ ἄρα λεγέτω Winckelmannus, μὴ γ' ἄρα λεγέτω Wagnerus, μὴ δὲ λεγέτω Stallbaumius. 17 Μὴ γὰρ vulgo Socrati tributa Heindorf-
fus reddidit Theodoro.

1 τηλικῶςδε ὄντι. P. 146 B ἐγὼ μὲν γὰρ ἀήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου καὶ οὐδ' αὖ συνεθέ-
ζεσθαι ἠλικίαν ἔχω.

3 ἐνταῦθα — τοῦ λόγου: p. 172 A.

9 ἀνδρεῖον — οὕτως. Eodem modo οὕτως post adiectivum pos-
situm p. 201 A δεινούς τινες οὕτω διδασκάλους. Euthyd. 299 A σο-
φούς υἱεὺς οὕτως. Charm. 157 B πλούσιον οὕτω. Phaedr. 256 E Ταῦτα τοσαῦτα — καὶ θεῖα οὐ-
τῶ. De rep. VI 500 A χαλεπήν οὕτω φύσιν. Hac verborum col-
locatione adverbii vis augeri vi-
detur. Cf. ad p. 198 B.

12 πλὴν εἴ τις — λέγοι, 'nisi

si quis vocabulum (τοῦ ἀφε-
λίμου) usurpet, de eo nihil quae-
rens, an re vera utilia sint civi-
tati. Quippe quamdiu civitas ta-
lia ἀφέλιμα sibi esse profitetur,
tamdiu nomen habent τοῦ ἀφελί-
μου.' HEINDORFIUS.

15 Μὴ γὰρ λεγέτω. 'Particula explicat, cur τὸ ὄνομα λέγειν σκῶμμα futurum sit, nimirum quia non nomen sed rem memo-
rari oporteat.' C. F. HERMANNUS.

17 Μὴ γάρ. Eadem respondendi forma infra p. 205 E de rep. II 381 E IX 584 C X 597 A. Hdf. Euthyd. 298 C.

18 τοῦτο 'sc. τὸ ἀφέλιμον.' HEINDORFIUS.

οἰεταί τε καὶ δύναται, ὡς ἀφελιμωτάτους ἑαυτῇ τίθεται. ἢ πρὸς ἄλλο τι βλέπουσα νομοθετεῖται;

ΘΕΟ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἡ οὖν καὶ τυγχάνει αἰεὶ, ἢ πολλὰ καὶ διαμαρ-
5 τάνει ἐκάστη;

ΘΕΟ. Οἶμαι ἔργω καὶ ἀμαρτάνειν.

ΣΩ. Ἔτι τοῖνυν ἐνθένδε ἂν μᾶλλον πᾶς τις ὁμολογή-
σεις ταῦτα ταῦτα, εἰ περὶ παντός τις τοῦ εἶδους ἐρωτῶη, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἀφέλιμον τυγχάνει ὄν. ἔστι δὲ που καὶ περὶ
10 τὸν μέλλοντα χρόνον. ὅταν γὰρ νομοθετώμεθα, ὡς ἔσομέ-
νους ἀφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς τὸν ἔπειτα χρό-
νον. τοῦτο δὲ μέλλον ὀρθῶς ἂν λέγομεν.

ΘΕΟ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἴθι δὴ, οὕτως εἰρωτῶμεν Πρωταγόραν ἢ ἄλλον
15 τινὰ τῶν ἐκείνῳ τὰ αὐτὰ λεγόντων· πάντων μέτρον ἄν-
θρωπός ἐστιν, ὡς φατέ, ᾧ Πρωταγόρα, λευκῶν βαρέων
κούφων οὐδενός ὅτου οὐ τῶν τοιούτων. ἔχων γὰρ αὐτῶν
τὸ κριτήριον ἐν αὐτῷ, οἷα πάσχει τοιαῦτα οἰόμενος, ἀληθῆ
τε οἰεταί αὐτῷ καὶ ὄντα. οὐχ οὕτω;

20 ΘΕΟ. Οὕτω.

ΣΩ. Ἡ καὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, φήσομεν, ᾧ
Πρωταγόρα, ἔχει τὸ κριτήριον ἐν αὐτῷ, καὶ οἷα ἂν οἰηθῆ
ἔσεσθαι, ταῦτα καὶ γίγνεται ἐκείνῳ τῷ οἰηθέντι; οἷον

4 ἢ πολλὰ A Δ Π Bkk., ἢ καὶ πολλὰ s. 6 ἀμαρτάνειν A Δ Π Hrm., διαμαρτάνειν s. 9 που καὶ] που τὸ Hrm. 12 μέλλον Hdf. cum schol. R., [μέλλον] Cpl., μᾶλλον A Δ Π Z', μέλλει μᾶλλον Γ, μέ-
λλον μᾶλλον *s. 16 Post λευκῶν Cornarius Stephanus Heindorfius
μελάνων excidisse existimant. 23 ταῦτα] τοιαῦτα Hdf.

6 ἀμαρτάνειν. Verbum simplex sic positum, ut ex praecedenti composito praepositio repetenda sit. C. F. Hermannus, qui ad Euthyphr. 14A eius rei exempla nonnulla collegit, apte h. l. comparat Euthyd. 281 C οὐκ ἐλάττω πράττων ἐλάττω ἂν ἐξαμαρτάνοι, ἐλάττω δὲ ἀμαρτάνων ἦτον ἂν κακῶς πράττοι.

8 περὶ παντός — τοῦ εἶδους 'sc. περὶ τούτου, ὃ τὸ μέλλον λέγεσθαι δύναται.' HEIND.

16 λευκῶν. Cf. ad p. 159 B.

22 οἷα — ταῦτα. Similiter de leg. IV 713 E ὅσον ἐν ἡμῖν εἶδα-

νασίας ἔνεστι, τοῦτο πειθομέ-
νους κτλ. Cf. ad p. 191 C.

23 οἷον θεομά, εἶρ' ὅταν. 'Structurae eadem ratio est Crat. 398E οἷον τὸ βῆτα, ὄρας ὅτι τοῦ η καὶ τοῦ τ καὶ τοῦ α προστεθέντων οὐδὲν ἐλύπησεν, ὥστε μὴ οὐχὶ τὴν ἐκείνου τοῦ στοιχείου φύσιν δηλώσει ὅλο τῷ ὀνόματι οὐ ἐβού-
λετο ὁ νομοθέτης, et Euthyd. 302A οἷον βούς καὶ πρόβατον, εἶρ' ἂν ἠγοῖο ταῦτα σά εἶναι, εἰ σοὶ ἐξείη καὶ ἀποδόσθαι καὶ δοῦ-
ναι καὶ θῶσαι etc.' HEINDORFIUS. Cf. ad p. 173 D et Bernhardt, Synt. p. 68 sq.

178 θεομά, ἄρ' ὅταν τις οἰηθῇ ἰδιώτης αὐτὸν πυρετὸν λήψε-
σθαι καὶ ἔσεσθαι ταύτην τὴν θεομότητα, καὶ ἕτερος,
ἰατρὸς δέ, ἀντιοιηθῇ, κατὰ τὴν ποτέρον δόξαν φῶμεν τὸ
μέλλον ἀποβῆσεσθαι, ἢ κατὰ τὴν ἀμφοτέρων, καὶ τῷ μὲν
ἰατρῷ οὐ θεομὸς οὐδὲ πυρετῶν γενήσεται, ἑαυτῷ δὲ ἀμ- 5
φότερα;

ΘΕΟ. Γελοῖον μὲν' ἂν εἶη.

ΣΩ. Ἄλλ', οἶμαι, περὶ οἴνου γλυκύτητος καὶ αὐστη-
D ρότητος μελλούσης ἔσεσθαι ἢ τοῦ γεωργοῦ δόξα, ἀλλ' οὐχ
ἢ τοῦ κθαριστοῦ κυρία. 10

ΘΕΟ. Τί μὴν;

ΣΩ. Οὐδ' ἂν αὖ περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐαρμόστου
ἐσομένου παιδοτρύβης ἂν βέλτιον δοξάσειε μουσικοῦ, ὃ
καὶ ἔπειτα αὐτῷ τῷ παιδοτρύβη δόξει εὐάρμοστον εἶναι.

ΘΕΟ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μα-
γειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης, ἀκυροτέρα ἢ κρίσις
τῆς τοῦ ὄψοποιου περὶ τῆς ἐσομένης ἡδονῆς. περὶ μὲν γὰρ
E τοῦ ἤδη ὄντος ἐκάστῳ ἡδέος ἢ γερονότος μηδὲν πω τῷ
λόγῳ διαμαχώμεθα, ἀλλὰ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκάστῳ καὶ 20
δόξειν καὶ ἔσεσθαι πότερον αὐτὸς αὐτῷ ἄριστος κριτής, ἢ
σὺ, ὦ Πρωταγόρα, τό γε περὶ λόγους πιθανὸν ἐκάστῳ ἡμῶν
ἐσόμενον εἰς δικαστήριον βέλτιον ἂν προδοξάσαις ἢ τῶν
ἰδιωτῶν ὁστισοῦν;

ΘΕΟ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε σφόδρα 25
ὑπισχνεῖτο πάντων διαφέρειν αὐτός.

ΣΩ. Νῆ Δία, ὦ μέλε' ἢ οὐδεὶς γ' ἂν αὐτῷ διελέ-

1 αὐτὸν TB^a abcī Stb., αὐτὸν ε. 9 οὐχ ἢ τοῦ ΑΠ Tur., οὐχὶ
ἢ τοῦ Δ Bkk., οὐχὶ τοῦ ε. 12 ἂν add. ΑΔΠ Bkk., om. ε.
18 γὰρ δὴ τοῦ E ε, δ), om. ΑΔΠ Bkk. 20 διαμαχώμεθα ΑΔΠ
Bkk., διαμαχώμεθα ε. 22 γε ΓΤΒCEFH abcī Hdf. de Stephani
conjectura, τε * ε.

1 ἰδιώτης oppositus est aut πό-
λει (p. 168 B 172 A), ita ut sit pri-
vatus, aut τέχνην τινὰ ἔχον-
τι (soph. 221 C), ut h. l. ἰατρῷ
(p. 154 E).

3 ποτέρον: cf. ad p. 145 A.

12 περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐ-
αρμόστου. His duobus nominibus
res inter se oppositas significan-
tibus musici munus describitur,

ut Gorg. 451 B ἡ ἀριθμητικὴ τέχ-
νη dicitur esse τῶν περὶ τὸ ἄρ-
τιῶν τε καὶ περιτιῶν.

23 εἰς δικαστήριον, apud iudi-
ces, sicut Gericht.

26 ὑπισχνεῖτο, quamdiu vixit.

27 ὦ μέλε, uno hoc loco apud
Platonem usurpatum in blanda et
amica compellatione ponitur.

ἢ οὐδεὶς γ' ἂν. Ut loquus so-

γετο διδοὺς πολὺ ἀργύριον, εἰ μὴ τοὺς συνόντας ἐπειθεν 179
ὅτι καὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι τε καὶ δόξειν οὔτε μάντις οὔτε
τις ἄλλος ἄμεινον κρίνειεν ἂν ἢ αὐτὸς [αὐτῷ].

ΘΕΟ. Ἀληθέστατα.

5 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αἱ νομοθεσίαι καὶ τὸ ὠφέλιμον περὶ
τὸ μέλλον ἐστί, καὶ πᾶς ἂν ὁμολογοῖ νομοθετουμένην πό-
λιν πολλάκις ἀνάγκη εἶναι τοῦ ὠφελιμοτάτου ἀποτυγ-
χάνειν;

ΘΕΟ. Μάλα γε.

10 ΣΩ. Μετρίως ἄρα ἡμῖν πρὸς τὸν διδάσκαλόν σου εἰ-
ρήσεται, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ ὁμολογεῖν σοφώτερόν τε ἄλλον B
ἄλλον εἶναι καὶ τὸν μὲν τοιοῦτον μέτρον εἶναι, ἐμοὶ δὲ τῷ
ἀνεπιστήμονι μηδὲ ὀπωστῶν ἀνάγκη εἶναι μέτρῳ γίγνε-
σθαι, ὡς ἄρτι με ἠνάγκαζεν ὁ ὑπὲρ ἐκείνου λόγος, εἴτ'
15 ἐβουλόμην εἶτε μὴ, τοιοῦτον εἶναι.

ΘΕΟ. Ἐκείνη μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μάλιστα ἀλί-
σκεσθαι ὁ λόγος, ἀλισκόμενος καὶ ταύτη, ἢ τὰς τῶν ἄλλων
δόξας κυρίας ποιεῖ, αὐταὶ δὲ ἐφάνησαν τοὺς ἐκείνου λό-
γους οὐδαμῇ ἀληθεῖς ἠγρούμεναι.

20 ΣΩ. Πολλὰ γῆ, ὦ Θεόδωρε, καὶ ἄλλη ἂν τό γε τοι- C

1 εἰ πη Hdf. 3 αὐτῷ circumscrispsit Hrm., delendum esse vidit
Schleiermacherus, neque Ficinus agnovit. 13 εἶναι post μέτρον
ponit P. μέτρον Δ. 14 εἰτεβουλόμην A' i videtur postea ad-
iectum' Gaisf.

lus ante epulas de ciborum sua-
vitate indicare potest, ita Pro-
tagoras melius se, qui sit futurus
orationis effectus, praevidere
posse profitebatur quam quem-
quam alium. Nec vero quisquam
mercedem ei solvisset magnam,
nisi discipulis persuasisset etiam
de rebus futuris neque vatem ne-
que quemquam alium melius posse
indicare quam se ipsum. Ita iam
Ficinus locum interpretatus est.
Verbis igitur ἢ οὐδεὶς κτλ.
Schleiermacherus recte animad-
vertit a Socrate repeti et confir-
mari quae modo a Theodoro dicta
erant. Quod autem statim post
ὄψοποιικὴν Protagorae ars com-
memoratur, fortasse propterea
factum est, quod Plato eam ha-

buit partem quandam ὄψοποι-
κῆς. Gorg. 465 D.

διαλέγεσθαι h. l. de disci-
pulo magistrum sectante, ut soph.
232 D Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς, ὡς
ἔπος εἰπεῖν, διελέγετο μὴ τοῦτο
ὑπισχνουμένοις. HEIND.

1 ἐπειθεν. Deuschlius requiri
arbitratus est plusquamperfe-
ctum. Sed eius vicem h. l. obti-
net imperfectum. Krueger. § 54,
10, 3.

11 ὅτι ἀνάγκη. P. 167 D καὶ
οὕτω σοφώτεροί τε εἰσιν ἕτεροι
ἕτερον καὶ οὐδεὶς ψευδῆ δοξά-
ζει, καὶ σοί, ἔάν τε βούλη ἔάν τε
μὴ, ἀνεκτέον ὅτι μέτρον.

17 ἀλισκόμενος καὶ ταύτη: p.
171 sq.

18 αὐταὶ δέ. Cf. ad p. 146 C.

179 οὐτὸν ἀλοίη, μὴ πᾶσαν παντὸς ἀληθῆ δόξαν εἶναι· περὶ δὲ τὸ παρὸν ἐκάστῳ πάθος, ἐξ ὧν αἱ αἰσθησεις καὶ αἱ κατὰ ταύτας δόξαι γίνονται, χαλεπώτερον ἐλεῖν ὡς οὐκ ἀληθεῖς. ἴσως δὲ οὐδὲν λέγω· ἀνάλωτοι γάρ, εἰ ἔτυχον, εἰσί, καὶ οἱ φάσκοντες αὐτὰς ἐναργεῖς τε εἶναι καὶ ἐπι-⁵ στήμας τάχα ἂν ὄντα λέγοιεν, καὶ Θεαίτητος ὅδε οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴρηκεν αἰσθησιν καὶ ἐπιστήμην ταυτὸν θέμενος.

D προσιτέον οὖν ἐγγυτέρω, ὡς ὁ ὑπὲρ Πρωταγόρου λόγος ἐπέταττε, καὶ σκεπτέον τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν δια-
κρούοντα, εἴτε ὑγίης εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. μάχη δ' οὖν¹⁰ περὶ αὐτῆς οὐ φανύλη οὐδ' ὀλίγοις γέρονε.

XXVII. Θεο. Πολλοὺ καὶ δεῖ φανύλη εἶναι, ἀλλὰ περὶ μὲν τὴν Ἰωνίαν καὶ ἐπιδίδωσι πάμπολυ. οἱ γὰρ τοῦ Ἡρακλείτου ἑταῖροι χορηγοῦσι τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρρωμένως.¹⁵

6 ἂν τὰ ὄντα Hsch. ex Astii coniectura. 9 ἀκούοντα A Π'.

1 μὴ positum propter ἀλοίη ἂν, quod antecedit: multis aliis modis talis sententia coarguatur et doceatur non omnimopinionem esse veram. Cf. ad p. 166 C.

2 ἐξ ὧν. Cf. ad p. 147 E.

4 εἰ ἔτυχον, 'fortasse, ut Cratyl. 439 C τὸ δέ, εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει.' HEIND.

6 ὄντα λέγοιεν. Infra p. 199 B τὰ ὄντα δοξάζειν. STB. Supra p. 178 B ἀληθῆ τε οἶεται αὐτῶ καὶ ὄντα. CPL.

ἀπὸ σκοποῦ. Hom. Od. XI 344 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἡμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μνθεῖται βασι-
λεια περιφρον. Hdf. Cf. Pl. Tim. 25 E οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ξυνηνέχθης. STB.

8 ὡς ὁ ὑπὲρ Πρωταγ. λόγ. ἐπέ-
ταττε: p. 166 C 168 B.

9 σκεπτέον — διακρούοντα. 'Accusativus διακρούοντα ex σκεπτέον pendet, h. e. σκέπτειν δεῖ, de qua structura v. ad Criton. 49 A.' STALLBAUMIUS.

διακρούοντα, εἴτε — φθέγγεται. 'Comparatio ducta a vasisibus, quae pulsantur ab in-
quentibus integra an vitiosa sint, ut ex reddito sono cognoscantur.'

WYTTENBACHIUS ad Plut. de disc. adul. ab amico p. 64 D. Eadem metaphora Phil. 55 C γενναίως δὲ εἰ πῆ τι σαθρὸν ἔχει πᾶν περιφρονώμεν.

14 χορηγοῦσι τούτου τοῦ λόγου 'h. e. huius sententiae quasi duces sunt ac principes. Nam χορηγεῖν fere idem est quod ἡγεῖσθαι s. χορηγὸν εἶναι, unde genitivi ratio repetenda, quae fugiebat Heindorfium. Dicebantur quidem proprie χορηγεῖν, qui choris instruendis adornandisque sumptum praecebebant; sed prisca temporibus etiam dicti sunt qui ipsi chorum ducebant, de quo usu verbi Demetrius Byzantius apud Athen. XIV 633^a ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγούς, ὡς φησιν ὁ Βυζάντιος Δημήτριος, — οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθ' ἅπερ αὐτὸ τοῦνομα σημαίνει, ubi v. Casaubon. p. 433. Aristot. problem. XIX 15 αἴτιον δὲ ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ ἐλευθέροι ἐχόρονον αὐτοῖ. conf. Pollux IX 41 Suidas et Hesych. in v. χορηγός. Aliquoties Plato hoc verbo sic usus est, ut sit choro praeesse, veluti

ΣΩ. Τῶ τοι, ὦ φίλε Θεόδωρε, μᾶλλον σκεπτέον καὶ ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ αὐτοὶ ὑποτείνονται. E

Θεο. Παντάπασι μὲν οὖν. καὶ γάρ, ὦ Σώκρατες, περὶ τούτων τῶν Ἡρακλειτέων, ἢ ὥσπερ σὺ λέγεις Ὀμη-
ρείων, καὶ ἔτι παλαιότερων, αὐτοῖς μὲν τοῖς περὶ τὴν
Ἐφεσον, ὅσοι προσποιοῦνται ἐμπειροὶ εἶναι, οὐδὲν μᾶλλον
οἶόν τε διαλεχθῆναι ἢ τοῖς οἰστρωῶσιν. ἀτεχνῶς γὰρ κατὰ
τὰ συγγράμματα φέρονται, τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ
ἐρωτήματι καὶ ἡσυχίᾳ ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρεῖσθαι
ἦπτον αὐτοῖς ἐν ἢ τὸ μηδέν· μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ¹⁸⁰
οὐδ' οὐδὲν πρὸς τὸ μηδὲ σμικρὸν ἐνεῖναι τοῖς ἀνδράσιν
ἡσυχίας· ἀλλ' ἂν τινά τι ἔρη, ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥημα-

1 καὶ ἐξαρχῆς A, καὶ ἐξ ἀρχῆς A Π' Stb., καὶ om. 5. 6 ἐμπει-
ροὶ εἶναι] ἐμπειρίαν coni. Orellius coll. Prot. 323 B. εἶναι om. A
A Π Γ A B C H a b c i. 7 κατὰ A Π Hdf. ex Euseb. et schol., καὶ 5.
12 τι A Π Hdf. e Ficino, τις 5.

Gorg. 482 B Legg. II 651 A.' STALLBAUMIUS.

1 Τῶ, idcirco, poetis hoc significata usitatum omnibus (cf. Hermannus ad Viger. p. 706) legitur etiam soph. 230 B.

2 ὑποτείνονται idem fere quod ὑφηγοῦνται. Cf. p. 148 D καλῶς γὰρ ἄρτι ὑφηγήσω.

4 περὶ τούτων τῶν Ἡρακλει-
τέων, 'quod ad Heracliteos attinet, de quo usu loquendi v. ad Phaedr. 250 C.' STALLBAUMIUS. Heindorfius autem potius existimat περὶ τούτων τῶν Ἡρακλει-
τέων neutro genere accipere: de Heracliteis hisce dog-
matis.

Ὀμηρείων. Cf. p. 152 C.

5 ἔτι παλαιότερων. 'Orpheum intellegit. Cf. Cratyl. 402 A sq.' HEIND. Cf. Lobecki Aglaoph. p. 918.

τοῖς περὶ τὴν Ἐφεσον. Ephesi Heraclitus et natus erat et florerat.

7 κατὰ τὰ συγγρ. φέρονται, 'huc illuc feruntur scripto-
rum suorum instar, huiusmodi ῥοῆ et μεταβολῆ plenorum.' Hdf.

10 ἢ τὸ μηδέν 'est quam si

nihil insit, quod dicitur uni-
verse et ὑποθετικῶς.' STALLB.

μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει. 'Corri-
git quod modo dixerat ἢ τὸ μη-
δέν. Vult enim minus etiam
quam nihil hoc in genere iis tri-
buendum esse. Quod quidem sic
exprimit: aut potius τὸ οὐδ'
οὐδέν h. e. id, quod ne nihil qui-
dem est, exsuperat (prae illo
μηδέν) ratione eius habita,
quod ne tantillum quidem
quietis in iis inest.' STALL-
BAUMIUS. Similis hyperbole in-
venitur p. 192 B ἀδυνατώτερον
ἔτι ἐκείνων, εἰ οἶόν τε et ibidem
C πάντα ταῦτα ὑπερβάλλει ἀδυ-
ναμία τοῦ ἐν αὐτοῖς ψευδῆ τινα
δοξάζειν.

12 ὥσπερ ἐκ φαρέτρας. 'Satis
frequens est loquendi haec ratio,
qua acute et acerbe vel acriter
omnino dicta telis comparantur.'
HEINDORFIUS. Cf. Stallbaumius
ad symp. 219 B. De re ipsa cf.
Cratyl. 413 B καὶ ἐπιχειροῦσι
βουλομένοι ἀπομιμλᾶναι με ἄλ-
λος ἄλλα ἤδη λέγειν καὶ οὐκέτι
συμφωνοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ τίς φησι
τούτο εἶναι δίκαιον κτλ.

ῥηματίσθαι — ἀνασπῶντες.
Soph. Ai. 302 λόγους ἀνέσπα.
CPL.

180 τίςκια αἰνυγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι, κἄν τούτου
ζητῆς λόγον λαβεῖν, τί εἴρηκεν, ἐτέρω πεπλήξει καινῶς
μετανομασμένω, περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα
αὐτῶν· οὐδέ γε ἐκεῖνοι αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' εὖ
B πάνν φυλάττουσι τὸ μηδὲν βέβαιον εἶναι μῆτ' ἐν λόγῳ
μῆτ' ἐν ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς ἠγνούμενοι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
αὐτὸ στάσιμον εἶναι· τούτῳ δὲ πάνν πολεμοῦσι, καὶ καθ'
ὅσον δύνανται πανταχόθεν ἐκβάλλουσιν.

ΣΩ. Ἴσως, ὦ Θεόδωρε, τοὺς ἀνδρας μαχομένους
ἐώρακας, εἰρηνεύουσι δὲ οὐ συγγέρονας· οὐ γὰρ σοι ἐταῖ-
ροὶ εἶσιν. ἀλλ', οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχο-
λῆς φράζουσιν, οὓς ἂν βούλωνται ὁμοίους αὐτοῖς ποιῆσαι.

ΘΕΟ. Ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμόνιε; οὐδὲ γίνεται
C τῶν τοιούτων ἕτερος ἐτέρου μαθητῆς, ἀλλ' αὐτόματοι ἀνα-
φύονται, ὁπόθεν ἂν τύχη ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσιάζας,¹⁵
καὶ τὸν ἕτερον ὁ ἕτερος οὐδὲν ἠγείται εἰδέναι. παρὰ μὲν
οὖν τούτων, ὅπερ ἦα ἐρῶν, οὐκ ἂν ποτε λάβοις λόγον οὔτε
ἐκόντων οὔτε ἀκόντων· αὐτοὺς δὲ δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ
πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι.

ΣΩ. Καὶ μετρίως γε λέγεις. τό γε δὴ πρόβλημα ἄλλο²⁰

1 κἄν του conī. Hdf. 10 γὰρ σοὶ Hdf. 15 τύχη A Π Bkk.,
τύχοι ε. 17 ὅπεριηάζων A (in marg. ὅπερ ἦα ἐρῶν), ὅπεριηάζ-
ων A'. ἦα B^a Fischerus, ἦ Y, ἦ ΣZ', ἦα ε. 20 γε post με-
τρίως om. Π ΣΥFZ' E'.

2 πεπλήξει. Euthyd. 303A ἐγὼ
μὲν οὖν — ὥσπερ πληγῆς ὑπὸ
τοῦ λόγον ἐκείμην ὄφρονος. Cf.
Stallbaumius ad Phil. 22E.

4 οὐδὲ γε ἐκεῖνοι κτλ. Hera-
clitum ipsum Theophrasto au-
ctore Diogenes La. IX 6 narrat
ὑπὸ μεταγχολλίας τὰ μὲν ἠμιτελῆ,
τὰ δ' ἄλλοτ' ἄλλως ἔχοντα γρά-
ψαι.

7 αὐτὸ 'intellege τὸ βέβαιον.'
Hdf.

στάσιμον [Plut.] plac. phil. I
23, Stob. eclog. phys. I 396 Ἡρά-
κλειτος ἠρεμίαν μὲν καὶ στάσι-
ον ἐν τῶν ὄλων ἀνήρει.

10 εἰρηνεύουσι. De pronomine
omisso cf. p. 187B ἐάν γὰρ μὴ
φανῆ προοῦσιν ὥσπερ τὸ νῦν,
ἄλλο τι περασόμεθα λέγειν. Cf.
ad p. 157D.

11 τὰ τοιαῦτα 'sc. εἰρηνικά.'
HEIND.

13 Ποίοις μαθηταῖς; quos dis-
cipulos mihi narras? Irriden-
tis vel indignantis haec est in-
terrogatio Platoni frequentata. Cf.
Stallbaumius ad Gorg. 490D.

17 ἦα ἐρῶν. P. 198E ὅταν ἀριθ-
μῶν ἐν ὁ ἀριθμητικὸς et ibi-
dem πάλιν ἔρχεται μαθησόμενος
παρ' ἐαυτοῦ ἂ ἐπίσταται.

18 αὐτοὺς δὲ δεῖ. 'Verum
oportet nos quae illi dicunt
perpendere (vel examinare)
tamquam aliquod proble-
ma.' STEPHANUS.

ὥσπερ πρόβλημα. Schol. R.
γεωμετρικῶς δεῖ, φησὶν, ἐκθεμί-
νονος τὸ πρόβλημα ζητεῖν ἀπο-
δεικτικῶς, πότερον πάντα κινεῖ-
ται ἢ οὐ.

τι παρειλήφαμεν παρὰ μὲν τῶν ἀρχαίων μετὰ ποιήσεως
ἐπικυρπτομένων τοὺς πολλούς, ὡς ἡ γένεσις τῶν ἄλλων D
πάντων Ὁκεανὸς τε καὶ Τηθύς θεύματα τυγχάνει καὶ οὐ-
δὲν ἔστηκε, παρὰ δὲ τῶν ὑστέρων ἄτε σοφωτέρων ἀνα-
5 φανδὸν ἀποδεικνυμένων, ἵνα καὶ οἱ σκυτοτόμοι αὐτῶν
τὴν σοφίαν μάθωσιν ἀκούσαντες καὶ παύσωνται ἠλιθίως
οἰόμενοι τὰ μὲν ἐστάναι, τὰ δὲ κινεῖσθαι τῶν ὄντων, μα-
θόντες δ' ὅτι πάντα κινεῖται τιμῶσιν αὐτούς; ὀλίγου δὲ
ἐπελαθόμεν, ὦ Θεόδωρε, ὅτι ἄλλοι αὐτὰναντία τούτοις
10 ἀπεφῆναιτο, οἷον ἀκίνητον τελέθειν ὃ πάντ' ὄνομ' εἶναι, E
καὶ ἄλλα ὅσα Μέλισσοι τε καὶ Παρμενίδαι ἐναντιούμενοι
πᾶσι τούτοις δυσχυρίζονται, ὡς ἐν τε πάντα ἐστὶ καὶ
ἔστηκεν αὐτὸ ἐν αὐτῷ οὐκ ἔχον χώραν ἐν ἣ κινεῖται. τού-
15 τοις οὖν, ὦ ἐταῖρε, πᾶσι τί χρησόμεθα; κατὰ σμικρὸν γὰρ
προϋόντες λελήθαμεν ἀμφοτέρων εἰς τὸ μέσον πεπαικότες,
καὶ ἂν μὴ πῆ ἀμνόμενοι διαφύγωμεν, δίκην δώσομεν 181

1 παρειλήφαμεν παρὰ ΔΠ^ε ΓΑΒCΗβ*c*i Bkk. παρειλήφαμεν
ἢ παρὰ ε. 7 μαθόντες δ' om. ΓΞ ΣΥΕΗΖ' bi B^a F'.
10 οἷον ἀκίνητον τελέθειν, ὃ πάντ' ὄνομ' εἶναι sive οἷον ἀκίνητον τε
πέλειν, τῷ πάντ' ὄνομ' ἐστίν Buttmanus. οἷον] 'Fortasse ὄλον
latet in οἷον.' Winckelmannus. τελέθει τῷ παντὶ ε. 14 χρησό-
μεθα A ΔΠ Hdf. de Stephani coniectura, χρησόμεθα ε.

1 παρὰ μὲν τῶν ἀρχαίων: p.
152 E 160 D.

5 'Post ἀποδεικνυμένων quod
statim addi debebat ὅτι πάντα
κινεῖται, huius significatio infer-
tur in sequentibus μαθόντες δὲ
ὅτι πάντα κινεῖται.' HEINDOR-
FIUS. Cf. ad p. 203 C.

οἱ σκυτοτόμοι 'vilissimum
prope βαναύσων genus, adeo ut
in proverbium abierint. De rep.
V 456 D ἐν οὖν τῇ πόλει, ἣν ὀκί-
ζομεν, πότερον οἶε ἡμῖν ἀμεί-
νονος ἀνδρας ἐξαιροῦσθαι τοὺς
φύλακας τυχόντας ἢς διήλθοντες
παιδείας, ἢ τοὺς σκυτοτόμους
τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας; Γε-
λοῖον, ἔφη, ἔρωτας.' HEINDOR-
FIUS ad Charm. 163 B.

10 οἷον ἀκίνητον τελέθειν.
Parmenidea illa, quae Plato h. l.
respexit, leguntur apud Simpli-
cium in Arist. phys. fol. 7^a 19 a
31 b et a Karstenio, Parm. reliqu.
p. 38 sic edita sunt:

οὐδὲν γὰρ ἔστιν ἢ ἔσται
ἄλλο παρὰ τὸν ἔόντος· ἐπεὶ
τό γε μοῖρ' ἐπέδησεν
οἷον ἀκίνητον τελέθειν τῷ
παντὶ ὄνομ' εἶναι,
ὅσα βροτοὶ κατέθεντο πεποι-
θότες εἶναι ἀληθῆ,
γίγνεσθαι τε καὶ ὄλλυσθαι, εἰ-
ναὶ τε καὶ οὐκί.

Mullachius fragm. phil. Gr. I p.
124 Buttmanum secutus scripsit:

οἷον ἀκίνητον τ' ἔμεναι, τῷ
παντὶ ὄνομ' ἐστίν.

C. G. Cobetus autem, mnemos.
IX p. 383:

οὐλον ἀκίνητον τελέθειν τῷ
παντὶ ὄνομ' εἶναι.

13 οὐκ ἔχον χώραν. Arist. phys.
IV 6 Μέλισσος μὲν οὖν καὶ δεῖ-
κνυσιν ὅτι τὸ πᾶν ἀκίνητον ἐκ
τούτων· εἰ γὰρ κινῆσεται, ἀνάγκη
εἶναι, φησὶ, κενόν· τὸ δὲ κενόν
οὐ τῶν ὄντων. Hdf.

181 ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαιστοῖς διὰ γραμμῆς παίζοντες, ὅταν ὑπ' ἀμφοτέρων ληφθέντες ἔλκωνται εἰς τάναντία. δοκεῖ οὖν μοι τοὺς ἑτέρους πρότερον σκεπτόν, ἐφ' οὗσπερ ὠρμήσαμεν, τοὺς ῥέοντας, καὶ ἐὰν μὲν τι φαίνονται λέγοντες, συνέλξομεν μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτούς, τοὺς ἑτέρους ὅσοι ἐκφυγεῖν πειρώμενοι· ἐὰν δὲ οἱ τοῦ ὄλου στασιῶται ἀληθέστερα λέγειν δοκῶσι, φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν τὰ ἀκίνητα κινούντων. ἀμφοτέροι δ' ἂν φανῶσι μηδὲν μέτριον λέγοντες, γελοῖοι ἐσόμεθα ἠγούμενοι ἡμᾶς μὲν τι λέγειν φαύλους ὄντας, παμπάλαιους δὲ καὶ πασσόφους 10 ἄνδρας ἀποδεδοκιμακότες. ὅρα οὖν, ὦ Θεόδωρε, εἰ λυσιτελεῖ εἰς τοσοῦτον προῖέναι κίνδυνον.

ΘΕΟ. Οὐδὲν μὲν οὖν ἀνεκτόν, ὦ Σώκρατες, μὴ οὐ διασκέψασθαι τί λέγουσιν ἑκάτεροι τῶν ἀνδρῶν.

XXVIII. ΣΩ. Σκεπτόν ἂν εἴη σοῦ γε οὕτω προ-

1 ἀπ' αὐτῶν τῶν παρ' αὐτοὺς ΑΔΠ, παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν *ς, παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν Γηρ. de coniectura Schleiermachers et Heindorfii (ad soph. 262A), παρ' αὐτοὺς ἀπ' ἀπὸ τῶν καὶ Bkk, παρ' αὐτοὺς ἀπὸ τούτων τῶν καὶ Stb., παρ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν αὐτῶ Buttmanus. 8 καὶ ante τὰ, quod est in s, om, ΑΔΠ. 9 μὲν τι ΑΔ Π Hdf., μὲν τι Hrm., μὲντοι s.

1 ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς παλ. Hunc lusum Heindorfius putavit eundem esse qui appellatur ἔλκωντα vel διεκλυσιῖντα et a Polluce IX 112 describitur. Sed alium h. l. significari Schleiermachers et Steinharto p. 207 not. 33 visum est. Apparet enim tres ludentium ordines esse statuendos, quorum qui erant medii propugnantes elabi studuerunt et caverunt, ne ab utrisque aliis correpti in diversas partes distraherentur. Simile quiddam accidit Socrati et Theodoro. Inciderunt enim in medium quendam locum inter Heracliteos et discipulos Parmenidis nescii utros sequantur. Iam vero quorum rationes probabiliores iis videbantur, cum illis consociati se ipsos ad illos trahent fugientes alios. Quae si ita se habent, duo ludentium ordines h. l. sumi non possunt.

4 τοὺς ῥέοντας Socrates lepide

dicit Heracliteos, ut mox Parmenidem eiusque sectam τοὺς τοῦ ὄλου στασιῶτας. Cf. ad p. 193 C.

6 οἱ τοῦ ὄλου στασιῶται. Sext. Empir. adv. math. X 2, 46 οἱ περὶ Παρμενίδην καὶ Μέλισσον, οὗς ὁ Ἀριστοτέλης στασιῶτας τε τῆς φύσεως καὶ ἀφυσίκους κέκληκεν· στασιῶτας μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως, ἀφυσίκους δὲ ὅτι ἀρχὴ κινήσεως ἐστὶν ἡ φύσις. Cf. ad p. 157 B.

8 τὰ ἀκίνητα κινούντων. Schol. R. παροιμία καθ' ὑπερβολήν, ὅτι μὴ δεῖ εἶδη μηδὲ βωμούς κινεῖν ἢ τάφους ἢ ὄρους. Cf. Leutschius ad Zenob. I 55.

10 παμπάλαιους, 'Orpheum Homerumque. cf. p. 179 E. Hfr.

15 Σκεπτόν ἂν εἴη. Simile asyndeton p. 183 A Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνειν τὸ ἐπανόρθωσα.

σοῦ γε οὕτω προῖ. Theodoros multum reluctantis in disputatio- nis societatem venerat.

θυμουμένου. δοκεῖ οὖν μοι ἀρχὴ εἶναι τῆς σκέψεως κινή- 181 σεως πέρι, ποῖόν τι ποτε ἄρα λέγοντες φασὶ τὰ πάντα C κινεῖσθαι. βούλομαι δὲ λέγειν τὸ τοιόνδε· πρότερον ἐν τι εἶδος αὐτῆς λέγουσιν ἢ, ὥσπερ ἐμοὶ φαίνεται, δύο; μὴ μὲν- 5 τοι μόνον ἐμοὶ δοκεῖτω, ἀλλὰ συμμέτεχε καὶ σύ, ἵνα κοινή πάσχωμεν, ἂν τι καὶ δέη. καὶ μοι λέγε· ἄρα κινεῖσθαι κα- λεῖς, ὅταν τι χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ ἢ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ στρέφῃται;

ΘΕΟ. Ἐγώ γε.

10 ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐν ἔστω εἶδος. ὅταν δὲ ἢ μὲν ἐν τῷ αὐτῷ, γηράσκη δὲ ἢ μέλαν ἐκ λευκοῦ ἢ σκληρόν ἐκ D μαλακοῦ γίννηται, ἢ τινα ἄλλην ἀλλοίωσιν ἀλλοιῶται, ἄρα οὐκ ἄξιον ἕτερον εἶδος φάναι κινήσεως;

ΘΕΟ. Ἐμοί γε δοκεῖ.

15 ΣΩ. Ἀναγκαῖον μὲν οὖν. δύο δὲ λέγω τούτω εἶδη κινήσεως, ἀλλοίωσιν, τὴν δὲ περιφορᾶν.

ΘΕΟ. Ὅρθῶς γε λέγων.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν οὕτω διελόμενοι διαλεγόμεθα ἤδη τοῖς τὰ πάντα φάσκουσι κινεῖσθαι καὶ ἐρωτῶμεν· πρότερον 20 πᾶν φατε ἀμφοτέρως κινεῖσθαι φερόμενόν τε καὶ ἀλλοιού- E μενον, ἢ τὸ μὲν τι ἀμφοτέρως, τὸ δ' ἑτέρως;

ΘΕΟ. Ἀλλὰ μὰ Δι' ἐγώ γε οὐκ ἔχω εἰπεῖν· οἶμαι δ' ἂν φάναι ἀμφοτέρως.

1 ἢ ἀρχὴ Hsch. de Heindorfii coniectura. 2 φασὶ om. ΓΑΞ ΣΥΒ C E F H Z' ab ci. 16 τὴν μὲν ἀλλοίωσιν Γ Hsch. περι- φορᾶν Hsch. de Heindorfii coniectura.

1 ἀρχὴ 'praedicati partes agit.' STALLB.

16 τὴν δὲ antea omisso τὴν μὲν. Cf. p. 192 D καὶ ἀκίνητον ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν αἰσθάνομαι, τότε δ' αἰσθησιν μὲν οὐδεμίαν ἔχω κτλ.

περιφορᾶν. Heindorfio cum voce hic opus esse videretur motum in universum, non aliquam φασὶ partem significante, φασὶν reponendum putavit. Laudat autem Parm. 138 C κινούμενον γε ἢ φέροιο ἢ ἀλλοιῶτο ἂν (sc. τὸ ἐν). — Καὶ μὴν εἰ φέροιο τὸ ἐν, ἦτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν περι- φέροιο κινῶ ἢ μεταλλάττοι χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας. Potuit

etiam afferre locum. qui est supra p. 156 D sq., ubi de eadem re semper ponuntur simplicia φασὶ et φέρεσθαι. Steinhartus vero p. 210 not. 56 περιφορᾶν ita defendit, ut eam idcirco positam esse dicat, quod sit Platoni omnium motionum perfectissima.

17 Ὅρθῶς γε λέγων. Pronomen σὺ omissum, ut Alc. I 131 D Εὐ γε ποιῶν, ὦ Σώκρατες (Hfr.), de leg. X 901 A Ὅρθότατά γε εἰπῶν (Stb.).

21 τὸ μὲν τι — τὸ δ'. Cf. de rep. IV 436 C τὸ μὲν τι αὐτοῦ ἔστηκε, τὸ δὲ κινεῖται. Cf. Stallbanminus ad Phil. 13 B.

ΣΩ. Εἰ δέ γε μή, ὦ ἑταῖρε, κινούμενά τε αὐτοῖς καὶ ἐστῶτα φανείται, καὶ οὐδὲν μᾶλλον ὀρθῶς ἔξει εἰπεῖν ὅτι κινεῖται τὰ πάντα ἢ ὅτι ἔστηκεν.

ΘΕΟ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ κινεῖσθαι αὐτὰ δεῖ, τὸ δὲ μή ⁵ κινεῖσθαι μὴ ἐνεῖναι μηδενί, πάντα δὴ πᾶσαν κίνησιν αἰεὶ κινεῖται.

ΘΕΟ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Σκόπει δὴ μοι τόδε αὐτῶν· τῆς θερμότητος ἢ λευκότητος ἢ ὀνομασίου γένεσιν οὐχ οὕτω πως ἐλέγομεν ¹⁰ φάναι αὐτούς, φέρεσθαι ἕκαστον τούτων ἅμα αἰσθηθεῖ μεταξὺ τοῦ ποιοῦντος τε καὶ πάσχοντος, καὶ τὸ μὲν πάσχον αἰσθητὴν ἀλλ' οὐκ αἰσθησιν ἐτι γίνεσθαι, τὸ δὲ ποιοῦν ποιόν τι ἀλλ' οὐ ποιότητα; ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα καὶ οὐκ ἀντιθέτως ἀθρόον λεγόμενον ¹⁵ κατὰ μέρη οὖν ἄκουε. τὸ γὰρ ποιοῦν οὔτε θερμότης οὔτε λευκότης, θερμὸν δὲ καὶ λευκὸν γίνεσθαι, καὶ τᾶλλα οὕτω. μέμνησαι γὰρ που καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν ὅτι

1 αὐτοῖς *Hdf.*, ἑαυτοῖς s cum libris, om. *Cpl.* 6 ἐν εἶναι *ΔΠ ΓΞ ΣΥΒΟΕΡΗΖ' abciX' A'*, ἐνεῖναι *X² Cornarius.* 13 αἰσθητὴν *Buttmannus*, αἰσθανόμενον *Hsch.* de Heindorfii *cogniectura*, αἰσθητικὸν *b² Ast. conii.*, αἰσθητὸν s cum libris. 14 ποιῶν cum sE supra versum et F in marg. *Cornarius*, ποιῶν ceteri libri.

16 ποιοῦν E. 18 καὶ add. *X Hrm.*

1 Εἰ δέ γε μή subaudito φήσουσιν ἀμφοτέρως. Quippe non utroque, sed alterutro tantum modo aliquid moveri statuunt, idem hoc et movebitur et non movebitur; altero enim modo movebitur, altero quiescet. HEINDORFIUS.

10 ἐλέγομεν: p. 156 D sq.

13 αἰσθητὴν αἰσθητὸν ratione non admitti Heindorfius omnibus fere demonstravit. Recte enim αἰσθητὰ h.l. esse ποιοῦντα dicit, quae sensu aliquo afficiant (cf. sect. B τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα et p. 184 B), contra τὰ πάσχοντα esse αἰσθανόμενα. Quod Buttmannus coniecit αἰσθητὴν, iam supra p. 160 D legitur.

οὐκ αἰσθησιν ἐτι. τὸ πάσχον si congredditur cum τῷ ποιοῦντι,

αἰσθήσεις excitatur, quae erat apud τὸ πάσχον, et ita τὸ πάσχον fit αἰσθανόμενον sive αἰσθητὴς.

14 ἀλλόκοτον h.l. insolitum, de quo usu v. Ruhnck. ad Tim. p. 24. Est autem hic unus Platonis locus, in quo vocabulo ποιότης usus est. Cic. acad. I 7, 25 Qualitates igitur appellavi, quas ποιότητας Graeci vocant, quod ipsum apud Graecos non est vulgi verbum, sed philosophorum atque id in multis. Dicitur vero nunc sic adhiberi, ut res sit ἀθρόον τι λεγόμενον, h. e. ut universae enuntietur, non per partes illustretur. Etenim qualitatis notio est generalis, cui tanquam partes subiectae sunt θερμοτήτης, λευκότης. STALLBAUMIUS.

18 καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν: p. 156 E sq.

οὕτως ἐλέγομεν, ἐν μηδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶναι, μηδ' αὖ ¹⁸² τὸ ποιοῦν ἢ πάσχον ἀλλ' ἐξ ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα συγκινουμένων τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα τὰ μὲν ποῖα ἅττα γίνεσθαι, τὰ δὲ αἰσθανόμενα.

51 ΘΕΟ. Μέμνημαί πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα χαίρειν ἐάσωμεν, εἴτε ἄλλως ¹⁰ εἴτε οὕτως λέγουσιν· οὐ δ' ἕνεκα λέγομεν, τοῦτο μόνον φυλάττωμεν ἐρωτῶντες· κινεῖται καὶ ἔει, ὡς φατέ, τὰ πάντα; ἢ γάρ;

10 ΘΕΟ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρως ἄς διειλόμεθα κινήσεις, φερόμενά τε καὶ ἄλλοιούμενα;

ΘΕΟ. Πῶς δ' οὐ; εἴπερ γε δὴ τελέως κινήσεται.

ΣΩ. Εἰ μὲν τοίνυν ἐφέρετο μόνον, ἠλλοιοῦτο δὲ μή, ¹⁵ εἴχομεν ἂν που εἰπεῖν, οἷα ἅττα ἔει τὰ φερόμενα. ἢ πῶς λέγομεν;

ΘΕΟ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο μένει, τὸ λευκὸν εἶναι τὸ ²⁰ φέρον, ἀλλὰ μεταβάλλει, ὥστε καὶ αὐτοῦ τούτου εἶναι ῥόην, τῆς λευκότητος, καὶ μεταβολὴν εἰς ἄλλην χροάν, ἵνα μὴ ἄλλῳ ταύτη μένον, ἄρα ποτε οἶόν τε τι προσεῖπειν χροῶμα, ὥστε καὶ ὀρθῶς προσαγορεύειν;

ΘΕΟ. Καὶ τίς μηχανή, ὦ Σώκρατες; ἢ ἄλλο γέ τι τῶν τοιούτων, εἴπερ αἰεὶ λέγοντος ὑπεξέρχεται ἅτε δὴ φέρον.

ΣΩ. Τί δὲ περὶ αἰσθησεως ἐροῦμεν ὀποιασοῦν, οἶον ²⁵ τῆς τοῦ ὀραῖν ἢ ἀκούειν; μένειν ποτὲ ἐν αὐτῷ τῷ ὀραῖν ἢ ἀκούειν;

13 δὴ *X ΔΠ Hdf.*, δεῖ s. 16 λέγομεν *X ΔΠ Bkk.*, λέγομεν s. 23 ἢ ἄλλο] ἢ χροῶμα vel ἢ τοῦτο ἢ ἄλλο conii. *Hdf.*, ἢ καλὸν Schanzius p. 27.

1 ἐν μηδὲν — εἶναι. Cf. p. 153 E Ἐπόμεθα τῷ ἄρα λόγῳ μηδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐν ὃν τιθέντες. *Hdf.*

15 οἷα ἅττα — φερόμενα, quaelia quaedam sint, dam fluunt, quae moventur. HEIND.

23 Καὶ τίς μηχανή; est assentientis alteri qui vel ipse interrogando negarat. Sed post hanc assentiendi formulam Theodorus ipse mentioni χροῶματος a Soerate

factae subiicit haec: ἢ ἄλλο γέ τι etc., perinde ac si dicat: nequam sane, o Soerates; neque aliud quidquam huiusmodi, si quidem etc. BUTTMANNUS. De re ipsa Campbellius apte confert Crat. 439 D Ἄρ' οὖν οἶόν τε προσεῖπειν αὐτὸ ὀρθῶς, εἰ αἰεὶ ὑπεξέρχεται, πρῶτον μὲν ὅτι ἐκείνῳ ἐστίν, ἔπειτα ὅτι τοιούτων, ἢ ἀνάγκη ἅμα ἡμῶν λεγόντων ἄλλο αὐτὸ εἶδος γίνεσθαι καὶ ὑπεξείναι καὶ μηκέτι οὕτως ἔχειν;

ΘΕΟ. Οὐκὸν δεῖ γε, εἴπερ πάντα κινεῖται.

ΣΩ. Οὔτε ἄρα ὄραν προσρητέον τι μᾶλλον ἢ μὴ ὄραν, οὔτε τιν' ἄλλην αἰσθησιν μᾶλλον ἢ μὴ, πάντων γε πάντως κινουμένων.

ΘΕΟ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Καὶ μὴν αἰσθησίς γε ἐπιστήμη, ὡς ἔφαμεν ἐγώ τε καὶ Θεαίτητος.

ΘΕΟ. Ἦν ταῦτα.

ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην ἀπεκρινάμεθα ἐρωτώμενοι ὃ τί ἐστὶν ἐπιστήμη.

183 ΘΕΟ. Ἐοίκατε.

ΣΩ. Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνοι τὸ ἐπανόρθωμα τῆς ἀποκρισεως· προθυμηθεῖσιν ἀποδείξει ὅτι πάντα κινεῖται, ἵνα δὴ ἐκείνη ἢ ἀποκρίσις ὀρθή φανῇ· τὸ δ', ὡς εἴκεν, ἐφάνη, εἰ πάντα κινεῖται, πᾶσα ἀπόκρισις, περὶ ὅτου ἂν τις ἀποκρίνηται, ὁμοίως ὀρθή εἶναι, οὕτω τ' ἔχειν φάναι καὶ μὴ οὕτω, εἰ δὲ βούλει, γίνεσθαι, ἵνα μὴ στήσωμεν αὐτούς τῷ λόγῳ.

ΘΕΟ. Ὅρθως λέγεις.

ΣΩ. Πλήν γε, ὦ Θεόδωρε, ὅτι οὕτω τε εἶπον καὶ οὐχ οὕτω. δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο οὕτω λέγειν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινεῖτο οὕτω· οὐδ' αὖ μὴ οὕτω· οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις·

3 οὔτε Bkk., οὐδὲ s cum libris. 18 ἐαντοῦς Buttmanus, αὐτὸ τοῦτο Schleiermacher, αὐτὸ vel αὐτὴν coni. Stb. 20 τε XΔΠ Hdf., τι s. 21 τοῦτο τὸ οὕτω Tur. e Schleiermacheri coniectura. 22 κινεῖτο τὸ οὕτω Tur. e Schleiermacheri coniectura, κινεῖ τὸ οὕτω coni. Hdf. coll. p. 157 B ὁμοία ὅτι ἂν ἰστῆ.

3 οὔτε τιν' ἄλλην. 'Quod de visu loquitur Plato, exempli causa fecit, nam idem pariter de omnibus sensibus valet (τί δὲ περὶ αἰσθησεως ἐροῦμεν ὅποι-α σοῦν)', ita ut, qua ratione a visu alium quemcumque sensum ut potius inter distinguere potuerit, non intellegatur.' Fr. FRANKIUS, de usu part. οὐδὲ et οὔτε. p. 17 sq.

8 Ἦν ταῦτα. Cf. ad p. 169 D. 9 Οὐδὲν — ἐπιστήμην — ἀπεκρινάμεθα. Cf. p. 184 B αἰσθησιν γὰρ δὴ ἐπιστήμην ἀπεκρίνω. Cf. ad p. 183 C et 187 C.

12 Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβ. 'Habet asyndeton locum suum etiam in

repentina ad aliam sententiam vel argumentationem transitione, qualis haec ipsa est.' STALLBAUMIUS, quem v. ad remp. X 602 A, Phaed. 91 C. Cf. Theaet. p. 181 B 195 B 203 E.

14 ἐκείνη ἢ ἀπόκρισις: ἐπιστήμην εἶναι αἰσθησιν.

17 εἰ δὲ βούλει, aut si mavis. Cf. Rueckertus ad symp. 177 B.

18 αὐτούς: τοὺς φάσκοντας, τοὺς ἀποκρινόμενους.

21 οὕτω. τὸ non est additum, ut soph. 244 A τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν ὁπόταν ὄν φθέγγησθε. Lehrsius in Iahni anal. 1827. II p. 155. Cf. ad p. 152 B.

ἀλλά τιν' ἄλλην φωνὴν θετέον τοῖς τὸν λόγον τοῦτον λέγουσιν, ὡς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα, εἰ μὴ ἄρα τὸ οὐδ' ὅπως. μάλιστα δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἀρόμτοι, ἄπειρον λεγόμενον.

5 ΘΕΟ. Οἰκειοτάτη γοῦν διάλεκτος αὕτη αὐτοῖς.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Θεόδωρε, τοῦ τε σοῦ ἑταίρου ἀπηλλάγμεθα, καὶ οὐπω συγχωροῦμεν αὐτῷ πάντ' ἄνδρα πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι, ἂν μὴ φρόνιμός τις ἢ ἐπιστήμην τε αἰσθησιν οὐ συγχωρησόμεθα κατὰ γε τὴν τοῦ πάντα κινεῖσθαι μέθοδον, εἰ μὴ τί πως ἄλλως Θεαίτητος ὅδε λέγει.

ΘΕΟ. Ἄριστ' εἴρηκας, ὦ Σώκρατες· τούτων γὰρ περανθέντων καὶ ἐμὲ δεῖ ἀπηλλάχθαι σοὶ ἀποκρινόμενον κατὰ τὰς συνθήκας, ἐπειδὴ τὸ περὶ τοῦ Πρωταγόρου λόγου τέλος σχοίη.

XXIX. ΘΕΑΙ. Μή, πρίν γ' ἂν, ὦ Θεόδωρε, Σωκράτης τε καὶ σὺ τοὺς φάσκοντας αὐτὸ πᾶν ἐστάναι διέλθητε, ὅσπερ ἄρτι προύθεσθε.

ΘΕΟ. Νέος ἂν, ὦ Θεαίτητε, τοὺς πρεσβυτέρους ἀδικεῖν διδάσκεις ὁμολογίας παραβαίνοντας; ἀλλὰ παρασκευάζου ὅπως τῶν ἐπιλοίπων Σωκράτει δώσεις λόγον.

ΘΕΑΙ. Ἐάνπερ γε βούληται. ἤδιστα μὲντ' ἂν ἦκουσα περὶ ὧν λέγω.

5 γοῦν XΔΠ Bkk., οὖν *s. 7 οὐπω ΓΛΞΣΥΖ'BCFHa b c i P² Fischerus, οὕτω s. 9 τε] δὲ Ast. 10 εἰ Hdf. cum Ficino, ἢ εἰ s cum libris. τί] ἔτι coni. Hdf. 20 παρασκευάζου σὺ coni. Hdf. 'accingere tu' Ficinus. 22 Ἐάνπερ γε βούληται Ficinus ad Theodori orationem traxit. βούληται XΔΠ² Hdf., βούλεται s.

1 ἀλλά τιν' ἄλλην φωνὴν θετέον. P. 157 A ὅστε — οὐδὲν εἶναι ἂν αὐτὸ καθ' αὐτὸ, ἀλλά τιν' αἰεὶ γίνεσθαι. τὸ δ' εἶναι παραγρόθεν ἔξαργετον. οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠραγνάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ.

5 διάλεκτος. Cf. ad p. 146 B.

9 συγχωρεῖσθαι eodem modo cum duplici accusativo coniunctum Tim. 86 B νόσον μὲν δη ψυχῆς ἀνοίαν ξυγχωρητέον.

10 εἰ μὴ τί πως — λέγει. 'Formula haec frequentissima est.

De rep. VI 497 A ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως εἰρησθαι, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σὺ.' HEINDRIFTUS. Cf. Stallbaumius ad remp. IV 430 B.

14 κατὰ τὰς συνθήκας sc. ἐμὲ ἀπαλλάχθηναι σοὶ ἀποκρινόμενον, ἐπειδὴ — σχοίη. De pacti-one ipsa cf. p. 169 C.

17 τοὺς φάσκοντας. Eleaticos dicit philosophos. Cf. prol. p. 22.

21 τῶν ἐπιλοίπων 'quae praeter illam Protagorae sententiam afferri possunt ad tuendum illud ἐπιστήμην εἶναι αἰσθησιν.' Hdf.

ΘΕΟ. Ἴππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος· ἐρώτα οὖν καὶ ἀκούσει.

ΣΩ. Ἀλλά μοι δοκῶ, ὦ Θεόδωρε, περὶ γε ὧν κελύει E Θεαίτητος οὐ πείσεσθαι αὐτῷ.

ΘΕΟ. Τί δὴ οὖν οὐ πείσεσθαι;

ΣΩ. Μέλισσον μὲν καὶ τοὺς ἄλλους, οἳ ἐν ἐστὸς λέρουσι τὸ πᾶν, αἰσχυνόμενος μὴ φορτικῶς σκοπῶμεν, ἤττον αἰσχύνομαι ἢ ἓνα ὄντα Παρμενίδην. Παρμενίδης δὲ μοι φαίνεται, τὸ τοῦ Ὁμήρου, αἰδοῖός τε μοι εἶναι ἅμα δεινός τε συμπροσέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ 10 πρᾶσβύτη, καὶ μοι ἐφάνη βᾶθος τι ἔχειν παντάπασι γενναῖον. φοβοῦμαι οὖν μὴ οὔτε τὰ λεγόμενα ξυνιῶμεν, τί τε 184 διανοοούμενος εἶπε πολὺ πλέον λειπόμεθα, καὶ τὸ μέγιστον, οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὤρηται, ἐπιστήμης περὶ, τί ποτ' ἐστίν, ἀσκεπτον γένηται ὑπὸ τῶν ἐπισκομαζόντων λόγων, 15 εἰ τις αὐτοῖς πείσεται ἄλλως τε καὶ ὃν νῦν ἐρείρομεν πληθεῖ ἀμήχανον, εἴτε τις ἐν παρέργῳ σκέψεται, ἀνάξϊ ἂν πάθοι, εἴτε ἰκανῶς, μηκνύμενος τὸ τῆς ἐπιστήμης ἀφανι. 20 δεῖ δὲ οὐδέτερον, ἀλλὰ Θεαίτητον ὧν κνεῖ περὶ ἐπιστήμης περιᾶσθαι ἡμᾶς τῇ μαιεντικῇ τέχνῃ ἀπολύσαι.

7 σκοπῶμεν A Δ³ P³ Bkk., σκώπτωμεν s auctore Cornario.
9 μοι εἶναι ἅμα A³ P³ B³ Z³ s Tur., εἶναι om. Hdf. Bkk. 16 ὃν A Δ Π Bkk., ὁ s. 19 ὃν A Δ Π³.

1 Ἴππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ. Schol. R. Ἴππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον, ἐπὶ τῶν τοὺς ἐν τισὶ βελτίους καὶ ἐπιστημονικατέρους αὐτῶν εἰς ἕριν προκαλουμένων. Πλάτων ἐν Θεαίτητῳ καὶ Μένανδρος Καταψευδομένῳ. γράφεται δὲ καὶ ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖσθαι ἐπὶ τῶν εἰς ἂ βούλει τὴν προκαλοῦντων. Cf. Leutschius ad Diog. V. II 96.

3 Ἀλλά μοι δοκῶ — οὐ πείσεσθαι. Non placet mihi. non lubet — obsequi. Loquendi genus illustravimus ad Phaedr. 280E. HEIND.

6 Μέλισσον. Cf. prol. p. 22 sq.
9 τὸ τοῦ Ὁμήρου. II. III 172 αἰδοῖός τε μοι ἐσσι, φίλε ἔννοε, δεινός τε. Od. VIII 22 δεινός τ' αἰδοῖός τε.

10 συμπροσέμιξα. Cf. prol. p. 22.
12 τί τε διαν. — λειπόμεθα,

ne simus multo inferiores, quam qui assequamur quid sentiat. Eodem modo p. 192 D ἀπολείπεσθαι dictum est: Nῦν πολὺ πλείον ἀπελείφθη ἢ τότε. Cf. ad p. 155 C.

16 ἄλλως τε καί. Particula καὶ plane non pertinet ad ἄλλως τε, sed coniungenda est cum sequentibus. ἄλλως τε autem est aliterque, praetereaque, adde quod et Germanice verti potest und vollends. Phaed. 87 D ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη ἐνάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρέβειν, ἄλλως τε καὶ εἰ πολλὰ ἐτη βιώη. Cf. G. Hermannus ad Viger. 779 sq.

ἐρείρομεν. Cf. ad p. 163 A.
19 δεῖ δὲ οὐδέτερον. Gorg. 491 D ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ αὐτὸν εἰνατοῦ ἄρχειν, τῶν δὲ ἄλλων. ὧν κνεῖ. Cf. p. 151 B ταῦτα

ΘΕΟ. Ἀλλὰ χρῆ, εἰ δοκεῖ, οὕτω ποιεῖν.

ΣΩ. Ἐπι τοίνυν, ὦ Θεαίτητε, τοσόνδε περὶ τῶν εἰρημένων ἐπίσκεψαι. αἰσθησῖν γὰρ δὴ ἐπιστήμην ἀπειροῖνω. ἢ γάρ;

5 ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ οὖν τίς σε ᾧδ' ἐρωτήσῃ τῷ τὰ λευκὰ καὶ μέλανα ὄρα ἄνθρωπος καὶ τῷ τὰ ὄξεια καὶ βαρέα ἀκούει; εἴποις ἂν, οἶμαι, ὄμμασί τε καὶ ὄσιν.

ΘΕΑΙ. Ἐργωγε.

10 ΣΩ. Τὸ δὲ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ὀρημάτων C καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον τὰ μὲν πολλὰ οὐκ ἀγενεές, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τούτου ἐναντίον ἀνελεύθερον, ἐστὶ δὲ ὅτε ἀναγκαῖον, οἶον καὶ νῦν ἀνάγκη ἐπιλαβέσθαι τῆς ἀποκρισεως ἢ ἀποκρίνει, ἢ οὐκ ὀρθῆ· σκόπει γάρ, ἀπό- 15 κρισις ποτέρα ὀρθοτέρα, ᾧ ὀρῶμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμούς, ἢ δι' οὗ ὀρῶμεν, καὶ ᾧ ἀκούομεν, ὅτα, ἢ δι' οὗ ἀκούομεν;

ΘΕΑΙ. Δι' ὧν ἕναστα αἰσθανόμεθα, ξμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μᾶλλον ἢ οἷς.

ΣΩ. Δεινὸν γὰρ πον, ὦ καί, εἰ πολλαί τινες ἐν ἡμῖν, D 20 ὥσπερ ἐν δουρείοις ἵπποις, αἰσθήσεις ἐγκάθηται, ἀλλὰ μὴ εἰς μίαν τιὰν ἰδέαν, εἴτε ψυχῆν εἴτε ὅ τι δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ξυντείνει, ἢ διὰ τούτων οἶον ὀργάνων αἰσθανόμεθα ὅσα αἰσθητά.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μοι δοκεῖ οὕτως μᾶλλον ἢ ἐκείνως.

1 ΘΕΟ. Hdf., ΘΕΑΙ. s. 21 ὅ τι A Δ Π Bkk., ὁ * s.

δή σοι, ὦ ἄριστε, ἕνεκα τοῦδε ἐμῆμνη, ὑποπτεῖνον σε, ὥσπερ καὶ αὐτὸς οἶει, ᾧδίνειν τι κόντα ἐνδον.

10 Τὸ δὲ εὐχερὲς κτλ. Plato suam scribendi rationem videtur defendere. Cf. Stallbaumius ad remp. VII 533 E.

ὀνομάτων τε καὶ ὀρημάτων. Cf. ad p. 206 D.

12 τὸ τούτου ἐναντίον ἀνελεύθερον. Tangit Socrates h. l. Protagorae ὀρθόσπειαν illam (Phaedr. 267 B) et Prodicī ὀνομάτων διαίρεσιν (Charm. 163 D). HEINDORFIUS.

20 ὥσπερ ἐν δουρείοις ἵπποις. Referenda haec sunt ad δουράτεον ἵππον, qui Odys. VIII 492 commemoratur, maxime autem celebratus erat in Leschae poematis. Graecorum enim, qui in illo equo inclusi erant, per se quisque quae percipi possent percipit, non erat communis quaedam omnium perceptio. Cum iis igitur comparandi essent sensus, si per eos solos mente non simul adhibita res perciperemus.

21 ἰδέα latiori sensu accipiendum est, nam angustiōri ψυχῇ non est idea. Cf. Zeller, Phil. d. Griech. II p. 422, 494, 532.

ΣΩ. Τοῦ δέ τοι ἔνεκα αὐτὰ σοι διακριβοῦμαι; εἰ τινὶ
 ἡμῶν αὐτῶν τῷ αὐτῷ διὰ μὲν ὀφθαλμῶν ἐφικνούμεθα
 λευκῶν τε καὶ μελάνων, διὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐτέρων αὐ-
 τῶν, καὶ ἔξεις ἐρωτώμενος πάντα τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ σῶμα
 ἀναφέρειν; ἴσως δὲ βέλτιον σὲ λέγειν αὐτὰ ἀποκρινόμενον
 μᾶλλον ἢ ἐμὲ ὑπὲρ σοῦ πολυπραγμονεῖν. καὶ μοι λέγε
 θεοῦ καὶ σκληρὰ καὶ κοῦφα καὶ γλυκῆα δι' ὧν αἰσθάνει,
 ἄρα οὐ τοῦ σώματος ἕκαστα τίθης; ἢ ἄλλου τινός;

ΘΕΑΙ. Οὐδενὸς ἄλλου.

ΣΩ. Ἡ καὶ ἐθελήσεις ὁμολογεῖν, ἃ δι' ἐτέρας δυνά-
 185 μεως αἰσθάνει, ἀδύνατον εἶναι δι' ἄλλης ταῦτ' αἰσθέσθαι,
 οἷον ἃ δι' ἀκοῆς, δι' ὄψεως, ἢ ἃ δι' ὄψεως, δι' ἀκοῆς;

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐθελήσω;

ΣΩ. Εἴ τι ἄρα περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ, οὐκ ἂν διὰ
 γε τοῦ ἐτέρου ὄργάνου, οὐδ' αὖ διὰ τοῦ ἐτέρου περὶ ἀ-
 15 μφοτέρων αἰσθάνοι' ἂν.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Περὶ δὴ φωνῆς καὶ περὶ χροῆς πρώτον μὲν αὐτὸ
 τοῦτο περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ, ὅτι ἀμφοτέρω ἐστὸν;

ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἐκάτερον ἐκατέρου μὲν ἕτερον,
 ἐαυτῷ δὲ ταῦτόν;

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Καὶ ὅτι ἀμφοτέρω δύο, ἐκάτερον δὲ ἓν;

ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο.

1 Τοῦ δέ Bkk., Τοῦδέ ε. 2 ἐφικνούμεθα A¹ Π² Bkk., δι-
 ικνούμεθα ε. 7 σκληρὰ A Π Bkk., ξηρὰ *ε. 8 ἄρα τοῦ conl.
 Hdf. 11 εἶναι, om. in Cε, Platoni reddidit Fischerus. ταῦτ'
 A Π Bkk., ταύτης ceteri, τούτων ε. 19 ἀμφοτέρων ἢ A ('sunt
 tria puncta in marg.' Gaist.), ἀμφοτέρων ἢ Γ Σ Γ Ε Tur., ἀμφοτέρων
 ἢ Γ, ἀμφοτέρων οὐ CHB², ἀμφοτέρων ἢ ε, ἢ om. Hdf.

1 διακριβεῖσθαι idem est quod
 paullo ante dictum erat δι' ἀκρι-
 βείας ἐξετάζειν. Cf. ad p. 162 D.
 εἰ τινι. Supple ante haec
 verba: nempe ut hac ratione ex-
 ploremus. Cf. Stallbaumius ad
 Phil. 14 B.

τινὶ ἡμῶν αὐτῶν τῷ αὐτῷ h. e.
 μιᾷ τινι ἰδέᾳ, εἰς ἣν πάντα
 ταῦτα ζυγταινεῖ.

7 θεοῦ καὶ σκληρὰ. Verba
 sic ordinanda: ἄρα οὐχ ἕκαστα,
 δι' ὧν αἰσθάνει θεοῦ καὶ
 σκληρὰ — γλυκῆα, τίθης τοῦ
 σώματος; HEIND.

8 τοῦ σώματος ἕκαστα τίθης.
 Cf. p. 186 A. Ποτέρων οὖν τίθης
 τῆν οὐσίαν;

14 οὐκ — οὐδ'. Cf. ad p. 152 D.
 οὐκ ἂν 'Int. διανοοῖο.' STR.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἴτε ἀνομοίω εἴτε ὁμοίω ἀλλήλοι, 185
 δυνατὸς εἰ ἐπισκέψασθαι;

ΘΕΑΙ. Ἴσως.

ΣΩ. Ταῦτα δὴ πάντα διὰ τίνος περὶ αὐτοῖν διανοεῖ;
 5 οὔτε γὰρ δι' ἀκοῆς οὔτε δι' ὄψεως οἷόν τε τὸ κοινὸν λαμ-
 βάνειν περὶ αὐτῶν. ἔτι δὲ καὶ τόδε τεκμήριον περὶ οὗ
 λέγομεν· εἰ γὰρ δυνατὸν εἴη ἀμφοτέρω σκέψασθαι, ἄρ'
 ἐστὸν ἀλμυρῶ ἢ οὐ, οἷσθ' ὅτι ἔξεις εἰπεῖν ὃ ἐπισκέψει,
 καὶ τοῦτο οὔτε ὄψις οὔτε ἀκοή φαίνεται, ἀλλὰ τι ἄλλο. C

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλει; ἢ γε διὰ τῆς γλώττης δύ-
 ναμεις.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. ἢ δὲ δὴ διὰ τίνος δύναμεις τὸ τ'
 ἐπὶ πᾶσι κοινὸν καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις δηλοῖ σοι, ὃ τὸ ἐστὶν
 ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἐστὶ καὶ ἃ νῦν δὴ ἠρωτώμεν περὶ
 15 αὐτῶν; τούτοις πᾶσι ποῖα ἀποδώσεις ὄργανα, δι' ὧν αἰ-
 σθάνεται ἡμῶν τὸ αἰσθανόμενον ἕκαστα;

ΘΕΑΙ. Οὐσίαν λέγεις καὶ τὸ μὴ εἶναι καὶ ὁμοιότητα
 καὶ ἀνομοιότητα καὶ τὸ ταυτόν τε καὶ τὸ ἕτερον, ἔτι δὲ ἔν
 τε καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν περὶ αὐτῶν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ D
 20 ἄρτιόν τε καὶ περιττόν ἐρωτᾷς, καὶ τᾶλλα ὅσα τούτοις
 ἔπεται, διὰ τίνος ποτὲ τῶν τοῦ σώματος τῆ ψυχῆ αἰσθα-
 νόμεθα.

ΣΩ. Ὑπέρεν, ὃ Θεαίτητε, ἀκολουθεῖς, καὶ ἐστὶν ἃ
 ἐρωτῶ αὐτὰ ταῦτα.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὰ Δία, ὃ Σώκρατες, ἐγώ γε οὐκ ἂν
 25 ἔχοιμι εἰπεῖν, πλήν γ' ὅτι μοι δοκεῖ τὴν ἀρχὴν οὐδ' εἶναι

6 περὶ οὗ A Π Bkk., οὐ ε. 12 δὲ δὴ διὰ A Π Hdf., δὲ
 διὰ ε. 14 καὶ ante ἃ add. Π² Bkk., addendum esse iam Hdf. vi-
 derat. δὴ ἠρωτώμεν] διηρωτώμεν Z', διερωτώμεν ΣΥ, δὴ πρώ-
 ται μὲν A¹ Π², δὴ πρώτω μὲν Δ¹.

6 τεκμήριον περὶ οὗ λέγομεν.
 Hipp. mai. 283 A τοῦτο μὲν οὖν
 μοι δοκεῖς καλὸν τεκμήριον ἀπο-
 φαίνειν περὶ σοφίας. Hdf.

10 Τί δ' οὐ μέλλεισε. τοῦτο ἄλλο
 τι φαίνεται; φαίνεται γὰρ ἢ γε
 διὰ τῆς γλ. δ. Eadem formula le-
 gitur de rep. VIII 566 D X 605 C.

13 ὃ τὸ ἐστὶν ἐπονομάζειν.
 Phaed. 75 D οἷς ἐπισφραγίζόμεθα
 τοῦτο, ὃ ἐστὶ. De hoc loquendi

genere ἐπονομάζειν τινὶ τι cf.
 Stallbaumius ad remp. IX 580 E.

18 τὸ ταυτόν a Platone fictum
 in usum philosophiae, ut ομοιό-
 της, ἀνομοιότης, ποιότης, al.

20 ἄρτιόν τε καὶ περιττόν. Cf.
 ad p. 178 D.

23 Ὑπέρεν hoc uno loco apud
 Platonem legitur.

ἀκολουθεῖς. Cf. ad p. 155 C.

τοιούτων οὐδὲν τούτοις ὄργανον ἰδιον ὥσπερ ἐκείνοις, ἀλλ' E αὐτὴ δι' αὐτῆς ἢ ψυχῇ τὰ κοινὰ μοι φαίνεται περὶ πάντων ἐπισκοπεῖν.

ΣΩ. Καλὸς γὰρ εἶ, ὦ Θεαίτητε, καὶ οὐχ, ὡς ἔλεγε Θεόδωρος, αἰσχρὸς· ὁ γὰρ καλῶς λέγων καλὸς τε καὶ ἀγαθός. πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐποίησάς με μάλα συχυοῦ λόγου ἀπαλλάξας, εἰ φαίνεται σοι τὰ μὲν αὐτὴ δι' αὐτῆς ἢ ψυχῇ ἐπισκοπεῖν, τὰ δὲ διὰ τῶν τοῦ σώματος δυνάμεων. τοῦτο γὰρ ἦν ὃ καὶ αὐτῷ μοι ἐδόκει, ἐβουλόμην δὲ καὶ σοὶ δόξαι.

186 ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ μὴν φαίνεται γε. 10

XXX. ΣΩ. Ποτέρων οὖν τίθης τὴν οὐσίαν; τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐπὶ πάντων παρέρπεται.

ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ὦν αὐτὴ ἢ ψυχῇ καθ' αὐτὴν ἐπορεύεται.

ΣΩ. Ἡ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ταῦτόν 15 καὶ ἕτερον;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δὲ καλὸν καὶ αἰσχρὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν;

ΘΕΑΙ. Καὶ τούτων μοι δοκεῖ ἐν τοῖς μάλιστα πρὸς ἀλλήλα σκοπεῖσθαι τὴν οὐσίαν, ἀναλογιζομένη ἐν ἑαυτῇ 20 B τὰ γεγενημένα καὶ τὰ παρόντα πρὸς τὰ μέλλοντα.

1 ὄργανίδιον Ἄ^c Δ^o Π¹⁶. 16 καὶ τὸ ἕτερον Γ^o Ηsch. 18 δαι Δ^c Σ^c Ξ^c Βkk., δὲ 5.

1 ὥσπερ ἐκείνοις, rebus, quae sentiuntur.

4 ὡς ἔλεγε Θεόδωρος: p. 143 E.

5 καλὸς τε καὶ ἀγαθός. Euthyd. 284 C εἰσὶ γὰρ τινες, οἳ λέγουσι τὰ πράγματα ὡς ἔχει; εἰσὶ μέντοι — οἱ καλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ καὶ οἱ τάληθῆ λέγοντες. Hbrf.

6 πρὸς δὲ τῷ καλῷ sc. εἶναι, quod ex praecedentibus καλὸς γὰρ εἶ mente repetendum est. Cf. Sauppium ad Prot. 358 D.

ἐν ἐποίησας. — ἀπαλλάξας. Euthyd. 282 C ἐν ἐποίησας ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς. ἀπαλλάσσειν τινὰ τινος est aliquem a re molesta odiosaque liberare. Cf. Heindorfius ad Hipp. mai. 291 B.

18 καλὸν καὶ αἰσχρὸν. Articulus in his notionum diversarum partibus non repetitus est ut saepe

apud Platonem. Cf. Stallbaumius ad Alc. I, 117 A.

19 ἐν τοῖς μάλιστα cum feminino coniunctum. Cf. G. Hermannus ad Viger. p. 786.

20 τὴν οὐσίαν hic et paullo post τὴν οὐσίαν τῆς ἐναντιότητος Plato ampliore sensu posuit, ut non sit idem quod τὸ εἶναι, sed idem quod τὸ ὅ τι ἐστίν; significat enim vim naturamque rerum. Contra Ribbingius I p. 153 discrimen inter τὴν οὐσίαν et τὸ ὅ τι ἐστίν esse negat.

ἀναλογιζομένη κτλ. Ita addita haec esse Schleiermacher putat, ut tantum ad ἀγαθὸν καὶ κακόν referenda et haec quidem accipienda sint de ὀφέλιμον καὶ διαφθεῖρον. Cf. Meno p. 87 E πάντα γὰρ ἀγαθὰ ὀφέλιμα. Hac ratione concinunt cum iis, quae

ΣΩ. Ἐχε δὴ ἄλλο τι τοῦ μὲν σκληροῦ τὴν σκληρότητα 186 διὰ τῆς ἐπαφῆς αἰσθῆσεται καὶ τοῦ μαλακοῦ τὴν μαλακότητα ὡσαύτως;

ΘΕΑΙ. Ναί.

5 ΣΩ. Τὴν δέ γε οὐσίαν καὶ ὅ τι ἐστὸν καὶ τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλω καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἐναντιότητος αὐτῆ ἢ ψυχῇ ἐπαριούσα καὶ συμβάλλουσα πρὸς ἀλλήλα κρῖναι πειράται ἡμῖν.

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

10 ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν εὐθὺς γενομένοις πάρεστι φύσει αἰσθάνεσθαι ἀνθρώποις τε καὶ θηρίοις, ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει, τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα πρὸς τε οὐσίαν καὶ ὀφέλειαν μόγις καὶ ἐν χρόνῳ διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίγνεται 15 οἷς ἂν καὶ παραγίγνηται;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Οἷόν τε οὖν ἀληθείας τυχεῖν ᾧ μὴδὲ οὐσίας;

ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον.

ΣΩ. Οὐ δὲ ἀληθείας τις ἀτυχήσει, ποτὲ τούτου ἐπι- 20 στήμων ἐστία;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἂν, ὦ Σώκρατες; D

ΣΩ. Ἐν μὲν ἄρα τοῖς παθήμασιν οὖν ἐνὶ ἐπιστήμῃ, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ· οὐσίας γὰρ καὶ ἀληθείας ἐνταῦθα μὲν, ὡς εἶπες, δυνατόν ἄφασθαι, ἐκεῖ δὲ 25 ἀδύνατον.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

17 οὐ Ἡsch. de Heindorfii coniectura. 26 φαίνεται ἢ οὐ: ταντὸν Ἄ^o.

supra p. 178 A 179 A de utili ad futurum tempus relato disputata sunt atque fortasse etiam referendum est huc, quod p. 186 C sequitur πρὸς τε οὐσίαν καὶ ὀφέλειαν.

13 ἐν χρόνῳ 'multo post.' Astius. Fortasse rectius Schleiermacher: mit der Zeit.

17 ᾧ. Ad dat. hunc repetendum est οἷόν τε, potestne illud verum assequi, quod ne οὐσίαν quidem assequi potest?, ut declarant illa mox Ἐνυμῶν ἄρ' αὐτὸ καλεῖς αἰσθη-

σιν; Ἀνάγκη. Ὡς γε, φασὲν, οὐ μέτεστιν ἀληθείας ἀφασθαι· οὐ δὲ γὰρ οὐσίας. HEINDORFIUS. Sed fortasse praestat ᾧ habere masculinum.

19 Οὐ δὲ ἀληθείας. Tria h. l. a Platone distingui manifestum est, οὐσίαν ἀληθείαν ἐπιστήμην. Atque οὐσία quidem est τὸ εἶναι, das objective Sein, ἀλήθεια est οὐσία mente percepta, ita ut idem fere sit quod σοφία p. 145 E das subjectiv erfassste Sein. Qui autem verum assecutus est, ei tribuitur ἐπιστήμη.

ΣΩ. Ἡ οὖν ταῦτόν ἐκεῖνό τε καὶ τοῦτο καλεῖς, τοσαύ-
τας διαφορὰς ἔχοντες;

ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν δὴ δίκαιόν γε.

ΣΩ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνο ἀποδίδως ὄνομα, τῷ ὀνόματι
ἀκούειν ὁσφραίνεσθαι ψύχεσθαι θερμαίνεσθαι;

ΘΕΑΙ. Αἰσθάνεσθαι ἔργω· τί γὰρ ἄλλο;

ΣΩ. Ξύμπαν ἄρ' αὐτὸ καλεῖς αἰσθησίν;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ὡς γε, φαμέν, οὐ μέτεστιν ἀληθείας ἄψασθαι·
οὐδὲ γὰρ οὐσίας.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Οὐδ' ἄρ' ἐπιστήμης.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ' ἂν εἴη ποτέ, ὦ Θεαίτητε, αἰσθησίς τε
καὶ ἐπιστήμη ταῦτόν.

ΘΕΑΙ. Οὐ φαίνεται, ὦ Σώκρατες, καὶ μάλιστα γὰρ γε
νῦν καταφανέστατον γέγονεν ἄλλο ὄν αἰσθησεως ἐπι-
στήμη.

187 ΣΩ. Ἄλλ' οὐ τι μὲν δὴ τούτου γε ἕνεκα ἠρχόμεθα
διαλεγόμενοι, ἵνα εὐρωμεν τί ποτ' οὐκ ἔστ' ἐπιστήμη,
ἀλλὰ τί ἐστίν. ὅμως δὲ τοσοῦτόν γε προβεβήκαμεν, ὥστε
μὴ ζητεῖν αὐτὴν ἐν αἰσθησί τὸ παράπαν, ἀλλ' ἐν ἐκεῖνο
τῷ ὀνόματι, ὃ τι ποτ' ἔχει ἡ ψυχὴ, ὅταν αὐτὴ καθ' αὐ-
τὴν πραγματεύηται περὶ τὰ ὄντα.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε καλεῖται, ὦ Σώκρατες, ὡς
ἐγώ μαι, δοξάζειν.

ΣΩ. Ὅρθῶς γὰρ οἶε, ὦ φίλε. καὶ ὅρα δὴ νῦν πάλιν

1 ἢ οὐ Π⁶. τοῦτο] ταῦτόν ΑΔΠ⁶. 3 Οὐκ οὖν ἂν δὴ 5, ἂν
omittendum cum Α vidit Bkk., om. etiam ΑΠ⁶. Sed v. Sauppilii epist.
crit. p. 72. 5 θερμαίνεσθαι, αἰσθάνεσθαι; ἔργω 4⁶ Π⁶ Β⁶ Fi-
cinus. 6 μὴν αἰσθάνεσθαι F². 9 γε ΑΔΠ Bkk., conl. Hdf.,
τε 5. 16 καὶ μάλιστα — ἐπιστήμη Theaeteto continuant ΑΓΑΞ
ΣΥΒ⁶ ΕΗ Bkk., vulgo relata sunt ad Socratis orationem. 20 εὐ-
ρωμεν Hsch.

19 ἠρχόμεθα διαλεγόμενοι, ἵνα
εὐρωμεν. 'Versatur enim adhuc
in hac ζητήσει Socrates cum
Theaeteto.' HEINDORFIUS. Cf.
infra p. 205B Οὐκ οὖν τοῦτο ἵνα
μὴ γένηται, ἕτερον αὐτῶν αὐτὴν
ἐθέμεθα; STB.

22 ἄλλ' ἐν ἐκεῖνο τῷ ὀνόματι.

Cf. p. 185D ἀλλ' ἐντὶ δι' αὐτῆς
ἡ ψυχὴ, τὰ κοινὰ μοι φαίνεται
περὶ πάντων ἐπισκοπεῖν. Cic.
acad. II 46, 142 Plato autem omne
iudicium veritatis veritatemque ipsam
abductam ab opinionibus et sensi-
bus cogitationis ipsius et mentis
esse voluit.

ἐξ ἀρχῆς πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας, εἴ τι μᾶλλον καθ- 187B
ορᾶς, ἐπειδὴ ἐνταῦθα προελήλυθας. καὶ λέγε αὐτίς τί
ποτ' ἐστὶν ἐπιστήμη.

XXXI. ΘΕΑΙ. Δόξαν μὲν πᾶσαν εἶπειν, ὦ Σώκρα-
τες, ἀδύνατον, ἐπειδὴ καὶ ψευδῆς ἐστὶ δόξα· κινδυνεύει
δὲ ἢ ἀληθῆς δόξα ἐπιστήμη εἶναι, καὶ μοι τοῦτο ἀποκε-
κρίσθω. ἐάν γὰρ μὴ φανῇ προοῖουσιν, ὥσπερ τὸ νῦν, ἄλλο
τι πειρασόμεθα λέγειν.

ΣΩ. Οὕτω μέντοι χρὴ, ὦ Θεαίτητε, λέγειν προθύμως
μᾶλλον, ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἄκνεῖς ἀποκρίνεσθαι. ἐάν γὰρ
οὕτω δρωῶμεν, δυοῖν θάτερα, ἢ εὐρήσομεν ἐφ' ὃ ἐρχόμεθα, C
ἢ ἤττον οἰησόμεθα εἰδέειν ὃ μηδαμῆ ἴσμεν· καίτοι οὐκ ἂν
εἴη μεμπτὸς μισθὸς ὁ τοιοῦτος. καὶ δὴ καὶ νῦν τί φῆς;
δυοῖν ὄντων εἰδέειν δόξης, τοῦ μὲν ἀληθινοῦ, ψευδοῦς
15 δὲ τοῦ ἑτέρου, τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην ὀρίζεις;

ΘΕΑΙ. Ἔργω· τοῦτο γὰρ αὐτὸ νῦν μοι φαίνεται.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐτ' ἄξιον περὶ δόξης ἀναλαβεῖν πάλιν;

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις;

ΣΩ. Θράττει μὲ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις, D
20 ὥστ' ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ πρὸς ἑμαυτὸν καὶ πρὸς ἄλλον γεγο-
νέναι, οὐκ ἔχοντα εἶπειν τί ποτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ πάθος παρ'
ἡμῖν καὶ τίνα τρόπον ἐγγιγνόμενον.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ;

11 θάτερα ΑΔΠ Stb., θάτερον 5. 14 ἰδέειν libri.

7 'Ad φανῆ intellegendum est
illud ipsum ἀληθῆς δόξα ἐπιστή-
μη εἶναι.' BUTTMANNUS.

'Post ὥσπερ τὸ νῦν mente re-
petendum est ποιῶμεν et se-
quentibus hoc applicandum.'
BUTTMANNUS.

10 ἢ ὡς τὸ πρ. — ἀποκρίνε-
σθαι. 'Breviter hoc dictum pro
ἢ, ὡς τὸ πρῶτον ἐποίησας, ὁ-
κνεῖν ἀποκρίνεσθαι.' HEINDOR-
FIUS.

11 θάτερα. De numero plurali
cf. p. 196C νῦν δὲ ἤτοι οὐκ ἔστι
ψευδῆς δόξα, ἢ ἂ τις οἶδεν, οἶόν
τε μὴ εἰδέειν· καὶ τούτων πό-
τερα αἰρεῖ;

12 καίτοι οὐκ ἂν εἴη μ. Alc. I
118A αὐτὴ ἄρα ἢ ἀγνοία (sc.

τῶν μὴ εἰδόντων οἰόμενον δ' εἰ-
δέειν) τῶν κανῶν ἀλτία καὶ ἡ
ἐπονεῖδιστος ἀμαθία.

15 ὀρίζεις cum dupplici accusa-
tivo, ut p. 208B ἴσως γὰρ οὐ
τοῦτο τις αὐτὸν ὀριεῖται. εἶναι
additum est p. 158E οἱ τὰ αἰεὶ
δοκοῦντα ὀριζόμενοι τῷ δοκοῦντι
εἶναι ἀληθῆ et p. 190D εἴ τις
ὀριεῖται δόξαν εἶναι ψευδῆ το
ἕτεροδοξεῖν.

19 Θράττει. 'Eodem modo Parm.
130D ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ
ἔθραξε μὴ τι ἢ περὶ πάντων τεύ-
τόν. Nam in Phaedr. 242C addi-
tum est τι.' HEINDORFIUS. Cf. ad
p. 171A.

20 πρὸς ἑμαυτὸν. Cf. apol. 21D
πρὸς ἑμαυτὸν δ' οὐκ ἀπίων ἐλο-
γίζομεν, ubi v. Stallbaumius.

ΣΩ. Τὸ δοξάζειν τινὰ ψευδῆ σκοπῶ δὴ καὶ νῦν ἐτι
διστάζων, πότερον ἐάσωμεν αὐτὸ ἢ ἐπισκεψόμεθα ἄλλον
τρόπον ἢ ὀλίγον πρότερον.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν, ὦ Σώκρατες, εἶπερ γε καὶ ὀπηοῦν
φαίνεται δεῖν; ἄρτι γὰρ οὐ κακῶς γε σὺ καὶ Θεόδωρος⁵
ἐλέγετε σχολῆς πέρι, ὡς οὐδὲν ἐν τοῖς τοιοῖσδε κατεπείγει.

ΣΩ. Ὅρθῶς ὑπέμνησας. ἴσως γὰρ οὐκ ἀπὸ καιροῦ
πάλιν ὥσπερ ἔχρος μετελθεῖν. κρεῖττον γάρ που σμικρὸν
εὖ ἢ πολὺ μὴ ἱκανῶς περᾶναι.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Πῶς οὖν; τί δὴ καὶ λέγομεν; ψευδῆ φημὲν ἐκά-
στοτε εἶναι δόξαν, καὶ τινὰ ἡμῶν δοξάζειν ψευδῆ, τὸν δ'
αὐτὸν ἀληθῆ, ὡς φύσει οὕτως ἐχόντων;

ΘΕΑΙ. Φημὲν γὰρ δὴ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τότε γ' ἔσθ' ἡμῖν περὶ πάντα καὶ καθ'¹⁵
ἕκαστον, ἥτοι εἰδέναι ἢ μὴ εἰδέναι; μανθάνειν γὰρ καὶ
ἐπιλανθάνεσθαι μεταξὺ τούτων ὡς ὄντα χαίρειν λέγω ἐν
τῷ παρόντι· νῦν γὰρ ἡμῖν πρὸς λόγον ἔστιν οὐδέν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν, ὦ Σώκρατες, ἄλλο γ' οὐδὲν λεί-
πεται περὶ ἕκαστον πλὴν εἰδέναι ἢ μὴ εἰδέναι.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη ἀνάγκη τὸν δοξάζοντα δοξάζειν ἢ
ἂν τι οἶδεν ἢ μὴ οἶδεν;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ μὴν εἰδοῦτα γε μὴ εἰδέναι τὸ αὐτὸ ἢ μὴ εἰ-
δοῦτα εἰδέναι ἀδύνατον.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;

1 δὲ *Hrm.* de Buttmani coniectura. 2 ἐάσωμεν — ἐπισκεψό-
μεθα *ΑΔΠ Bkk.*, ἐάσωμεν — ἐπισκεψόμεθα *ς. 4 ὀπη γ' οὖν *Α*,
ὀπη γοῦν *ΔΠ*. 5 καὶ ὁ Θεόδωρος *ΞΣΥς Hsch.*, ὁ *om. Bkk.*

3 πρότερον: p. 182D sq.

5 ἄρτι: p. 172C sq.

6 ἐν τοῖς τοιοῖσδε, in talibus
sermonibus quales ii sunt, quos
serimus.

8 ἔχρος μετελθεῖν dicitur ut
μετιέναι ἔχρος (Phaedr. 276B)
et μεταθεῖν ἔχρος (soph. 226A
polit. 301E).

13 ἐχόντων. Cf. ad p. 157D.

16 μανθάνειν — χαίρειν λέγω.
Phileb. 36D Χαίρειν τολύνην δεῖ
λέγειν τοῖς ἄλλοις μήκειν ἢ καὶ

ὀτωῶν τῶν παρὰ τὸ προσήμον λε-
γομένων, ac solent sane plerum-
que haec χαίρειν λέγειν εἰπεῖν
φράζειν tertio casu iungi. HEIN-
DORFIUS. λέγειν vero iubere
etiam accusativum adsciscit.
Krueger. § 55, 3, 13.

17 ὡς legitime positum ante
participium. Cf. Heindorfius ad
soph. 242C.

18 πρὸς λόγον ἔστιν οὐδέν. De
hac locutione v. Stallbaumius ad
Prot. 343D.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν ὁ τὰ ψευδῆ δοξάζων, ἂ οἶδε, ταῦτα¹⁸⁸
οἶεται οὐ ταῦτα εἶναι ἀλλὰ ἕτερα ἄττα ἂν οἶδε, καὶ ἀμ-
φότερα εἰδῶς ἀγνοεῖ ἀμφοτέρω;

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἀδύνατον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἄλλ' ἄρα, ἂ μὴ οἶδεν, ἠγρεῖται αὐτὰ εἶναι ἕτερα
ἄττα ἂν μὴ οἶδε, καὶ τοῦτ' ἔστι τῷ μῆτε Θεαίτητον μῆτε
Σωκράτη εἰδοῦτι εἰς τὴν διάνοιαν λαβεῖν ὡς ὁ Σωκράτης
Θεαίτητος ἢ ὁ Θεαίτητος Σωκράτης;

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἂν;

ΣΩ. Ἄλλ' οὐ μὴν, ἂ γέ τις οἶδεν, οἶεται που ἂ μὴ
οἶδεν αὐτὰ εἶναι, οὐδ' αὖ ἂ μὴ οἶδεν, ἂ οἶδε.

ΘΕΑΙ. Τέρας γὰρ ἔσται.

ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν τις ἐτι ψευδῆ δοξάσειεν; ἐκτός γὰρ
τούτων ἀδύνατόν που δοξάσειεν, ἐπεὶ περὶ πάντ' ἢ ἴσμεν ἢ
οὐκ ἴσμεν, ἐν δὲ τούτοις οὐδαμοῦ φαίνεται δυνατὸν ψευδῆ
δοξάσαι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ ταύτη σκεπτέον ὁ ζητοῦμεν, κατὰ
τὸ εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι λόγως, ἀλλὰ κατὰ τὸ εἶναι
καὶ μὴ;

ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Μὴ ἀπλοῦν ἢ ὅτι ὁ τὰ μὴ ὄντα περὶ ὅτου οὖν
δοξάζων οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ ψευδῆ δοξάσει, κἂν ὅπως οὖν
ἄλλως τὰ τῆς διανοίας ἔχη.

ΘΕΑΙ. Εἰκόσ γ' αὖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πῶς οὖν; τί ἐροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ἐάν τις ἡμᾶς

3 ἀγνοεῖ ἀμφ. *ΑΔΠ Tur.*, ἀγνοεῖ οὖν ἀμφ. *ΑΕΦ*, ἀγνοεῖ αὐ
ἀμφ. 5. 8 ὁ add. *ΑΔΠ Bkk.*, om. 5. 11 ἂ οἶδε om. *ΑΔ*
Π^ο. 12 Τέρας γὰρ ἔσται Socrati tribunt *ΑΔ^ο Π^ο Β^ο*. 13 τις
add. *ΑΔΠ Bkk.*, om. 5. 14 πάντ' ἢ *Bkk.*, πάντῃ *ΑΔΠ^ο*, πάντων
ἢ *Γ*, πάντα ἢ 5. 18 Ἄρ' οὖν con. *Hdf.* ὁ ζητοῦμεν] ἐζητοῦμεν
ΑΔΠ. 19 εἶναι] εἰδέναι *ΑΔΠ^ο ΣΥΒΕ ΦΗΖ^ο* ab et fortasse *Ξ*.

2 ἕτερα ἄττα ἂν οἶδε. Recte
Heindorfius: sed alia quae-
dam ex iis quae novit. Non
recte Wagnerus in Germanicum
vertit: *etwas von dem, was er weiss*,
Verschiedenes, cui interpretationi
non convenit ἀμφοτέρω εἰδῶς.

22 ἀπλοῦν semper est sim-
plex, ut p. 147C φαῦλόν που

καὶ ἀπλοῦν εἰπεῖν, ubi paullo
ante φανῶς καὶ βραχέως ἀπο-
κρίνασθαι dictum erat. Opposi-
tum ei est, quod varium est ac
multiplex; p. 146D ἐν αἰτηθεῖς
πολλὰ δίδως καὶ ποιῆλε ἀνθ'
ἀπλοῦ. Cf. H. Bonitzius, Zeit-
schr. f. d. öster. Gymn. 1866 p.
726 sq., Hermes II p. 308 sq.

- ἀνακρίνη· δυνατὸν δὲ ὄτρυν ὃ λέγεται καὶ τις ἀνθρώ-
πων τὸ μὴ ὄν δοξάσει, εἴτε περὶ τῶν ὄντων του εἴτε αὐτὸ
καθ' αὐτό; καὶ ἡμεῖς δὴ, ὡς ἔοικε, πρὸς ταῦτα φήσομεν·
E ὅταν γε μὴ ἀληθῆ οἴηται οἰόμενος. ἢ πῶς ἐροῦμεν;
ΘΕΑΙ. Οὕτως. 5
ΣΩ. Ἡ οὖν καὶ ἄλλοθι που τὸ τοιοῦτόν ἐστι;
ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;
ΣΩ. Εἴ τις ὄρα μὲν τι, ὄρα δὲ οὐδέν.
ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;
ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εἴ ἐν γέ τι ὄρα, τῶν ὄντων τι ὄρα. ἢ 10
αὐ οἶει ποτέ τὸ ἐν ἐν τοῖς μὴ οὖσιν εἶναι;
ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔρωγε.
ΣΩ. Ὁ ἄρα ἐν γέ τι ὄρων ὄν τι ὄρα.
ΘΕΑΙ. Φαίνεται.
189 ΣΩ. Καὶ ὁ ἄρα τι ἀκούων ἐν γέ τι ἀκούει καὶ ὄν 15
ἀκούει.
ΘΕΑΙ. Ναί.
ΣΩ. Καὶ ὁ ἀπτόμενος δὴ του ἐνός γέ του ἄπτεται καὶ
ὄντος, εἶπερ ἐνός;
ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο. 20
ΣΩ. Ὁ δὲ δὴ δοξάζων οὐχ ἐν τι δοξάζει;
ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.
ΣΩ. Ὁ δ' ἐν τι δοξάζων οὐκ ὄν τι;
ΘΕΑΙ. Ξυγχωρῶ.

1 δὴ con. Hdf. λέγετε Bkk. de Buttmani coniectura. καὶ
τις Hdf., καὶ τις Hsch. cum s. 4 μὴ ἀληθῆ X Δ Π Tur., ἀληθῆ
μὴ s. 8 E[] H con. Hdf. 13 ἐν ὄν X Δ B. 15 γέ] τέ Bkk.
18 δὴ που X Δ P Bkk., δὴ τούτου E, δὴ F, δὴ του * s. γέ]
τέ Bkk. 19 ὄντος X Δ B Z Bkk., ὄντος ἀπτεται X Σ s.

1 δὲ est obloquentis et poni
solet etiam in interrogationibus
praegresso verbo, quo tolli vide-
tur adhibendae huius particulae
necessitas. G. Hermannus ad
Viger. p. 843. Euthyd. 282 A
Ἐπι τοίνυν, ἔφη, τὸ λοιπὸν ἐπι-
σινώμεθα· ἐπειδὴ δὲ εὐδαίμο-
νες μὲν εἶναι προδινοῦμεθα
πάντες κτλ., ubi v. Winckel-
mannus.

λέγεται sc. ὅφ' ἡμῶν. Cf.
Stallbaumius ad Phil. 39 B.

3 καὶ ἡμεῖς δὴ, et nos qui-

dem, qui diximus ὅτι ὁ τὰ μὴ
ὄντα δοξάζων ψευδῆ δοξάζει, re-
spondebimus.

8 E[] τις — οὐδέν. 'Explica-
tur his verbis pronomen τὸ τοι-
οῦτον et τὸ ποῖον; ut hic sensus
eorum sit: Num etiam alibi
tale quid usu venit? Th.
Quale tandem? So. Quale
hoc est, si quis videt qui-
dem aliquid et tamen nihil
videt.' STALLBAUMIUS.

15—18 γε — καὶ. Cf. ad p.
145 D.

- ΣΩ. Ὁ ἄρα μὴ ὄν δοξάζων οὐδὲν δοξάζει. 189
ΘΕΑΙ. Οὐ φαίνεται.
ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὅ γε μηδὲν δοξάζων τὸ παράπαν οὐδὲ
δοξάζει.
5 ΘΕΑΙ. Δῆλον, ὡς ἔοικεν.
ΣΩ. Οὐκ ἄρα οἶδόν τε τὸ μὴ ὄν δοξάζειν, οὔτε περὶ B
τῶν ὄντων οὔτε αὐτὸ καθ' αὐτό.
ΘΕΑΙ. Οὐ φαίνεται.
ΣΩ. Ἄλλο τι ἄρ' ἐστὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν τοῦ τὰ μὴ
10 ὄντα δοξάζειν.
ΘΕΑΙ. Ἄλλο ἔοικεν.
ΣΩ. Οὐτ' ἄρ' οὕτως οὔτε ὡς ὀλίγον πρότερον ἐσκο-
ποῦμεν, ψευδῆς ἐστὶ δόξα ἐν ἡμῖν.
ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν δὴ.
15 XXXII. ΣΩ. Ἀλλ' ἄρα ᾧδε γιγνόμενον τοῦτο προσ-
αγορεύομεν;
ΘΕΑΙ. Πῶς;
ΣΩ. Ἀλλοδοξίαν τινὰ οὔσαν ψευδῆ φάμεν εἶναι δό-
ξαν, ὅταν τις τι τῶν ὄντων ἄλλο αὖ τῶν ὄντων ἀνταλλα- C
ξάμενος τῇ διανοίᾳ φῆ εἶναι. οὕτω γὰρ ὄν μὲν ἀεὶ δοξάζει,
ἕτερον δὲ ἀνθ' ἕτερου, καὶ ἀμαρτάνων οὐ ἐσκόπει δικαίως
ἂν καλοῖτο ψευδῆ δοξάζων.
ΘΕΑΙ. Ὅρθότατά μοι νῦν δοκεῖς εἰρηκέναι. ὅταν γὰρ
τις ἀντὶ καλοῦ αἰσχροῦν ἢ ἀντὶ αἰσχροῦ καλὸν δοξάζῃ, τότε
25 ὡς ἀληθῶς δοξάζει ψευδῆ.
ΣΩ. Δῆλος εἶ, ὦ Θεαίτητε, καταφρονῶν μου καὶ οὐ
θεδιῶς.

12 Οὐτ' ἄρ' Bkk. de Heusdii coniectura, Οὐ [τε] γὰρ Cpl., Οὐ
γὰρ s cum libris. 14 οὖν] οὐ X Δ Π^e. 15 γιγνόμενον τοῦτο X
Δ Π Γ Bkk., τοῦ γιγνομένου ΣΥΖ', τοῦτο γιγνομενον * s. 19 τι]
του E², om. ceteri.

12 Οὐτ' ἄρ'. 'Similiter infra
p. 190 D Οὐτ' ἄρ' ἀμφοτέρων οὔτε
τὸ ἕτερον δοξάζοντι ἔρωρει ἄλ-
λοδοξεῖν, p. 210 A οὔτε ἄρα αἰ-
σθησις — οὔτε δόξα ἀληθῆς οὔτε
μετ' ἀληθούς δόξης λόγος προσ-
γιγνόμενος ἐπιστήμη ἂν εἴη.'
HEUSDII, spec. crit. p. 46 sq.

15 Ἀλλ' ἄρα ᾧδε γιν. 'Num
vero hoc modo oriens illud

eo nomine (falsae opinionis) ap-
pellamus? STALLBAUMIUS. Cf.
ad p. 147 D.

18 Ἀλλοδοξίαν τινὰ οὔσαν,
'quatenus ἀλλοδοξία quaedam est
opinio aliqua, falsam eam esse
dicimus.' HEINDORFIUS.

26 Δῆλος εἶ. 'Premit Socrates
Theaeteti illud ὡς ἀληθῶς voca-
bulo ψευδῆ adiunctum. Confi-

189 ΘΕΑΙ. Τί μάλιστα;

ΣΩ. Οὐκ ἄν, οἶμαι, σοὶ δοκῶ τοῦ ἀληθῶς ψεύδους
D ἀντιλαβέσθαι, ἐρόμενος εἰ οἶόν τε ταχὺ βραδέως ἢ κοῦφον
βαρέως ἢ ἄλλο τι ἐναντίον μὴ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἀλλὰ
κατὰ τὴν τοῦ ἐναντίου γίνεσθαι ἐναντῶ ἐναντίως. τοῦτο
μὲν οὖν, ἵνα μὴ μάτην θαρρήσης, ἀρίμηι. ἀρέσκει δέ, ὡς
φῆς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν ἀλλοδοξεῖν εἶναι;

ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα κατὰ τὴν σὴν δόξαν ἕτερόν τι ὡς ἕτε-
ρον καὶ μὴ ὡς ἐκεῖνο τῇ διανοίᾳ τίθεσθαι. 10

ΘΕΑΙ. Ἔστι μέντοι.

ΣΩ. Ὅταν οὖν τοῦθ' ἢ διάνοιά του δοῖ, οὐ καὶ
E ἀνάγκη αὐτὴν ἦτοι ἀμφοτέρω ἢ τὸ ἕτερον διανοεῖσθαι;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἦτοι ἅμα γε ἢ ἐν μέρει; 15

ΘΕΑΙ. Κάλλιστα.

ΣΩ. Τὸ δὲ διανοεῖσθαι ἄρ' ὅπερ ἐγὼ καλεῖς;

ΘΕΑΙ. Τί καλῶν;

ΣΩ. Λόγον ὃν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ἢ φωνὴ διεξέροχεται
περὶ ὧν ἄν σκοπῆ. ὡς γε μὴ εἰδῶς σοὶ ἀποφαίνομαι. 20

2 ψεύδους ΔΠ^e Bkk., ψευδοῦς ε. 15 Ἦτοι — μέρει Theaeteto, 16 Κάλλιστα Socrati tribuit R. Hirzelius, de bonis in fine Phil. enum. p. 79. 16 Κάλλιστα] Καὶ μάλιστα Heusdius.

denter, inquit, locutus es nihil me veritus. Non me putas illud tuum ἀληθῶς ψευδῆς reprehensurum, cum tamen, ut ταχὺ non potest fieri βραδέως aut κοῦφον βαρέως, ita ne ψευδῆς quidem aliquid ἀληθῶς possit δοξάζεσθαι. Nam ψευδῆς et ἀληθῶς inter se repugnant. Sed tamen, ut aliquid ex ista confidentia proficias, missum hoc faciam.' HEINDORFIUS.

6 ἵνα μὴ μάτην θαρρήσης. P. 163C οὐκ ἀξίον σοὶ πρὸς τὰ ἀμφισβητῆσαι, ἵνα καὶ ἀξιάνη. CPL.

13 τὸ ἕτερον h. l. est alterutrum, ut p. 190C ἐατέον δὲ καὶ

σοὶ τὸ ὄμμα περὶ τοῦ ἕτερον, ib. D Οὐτ' ἄρ' ἀμφοτέρω οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζονται ἐγγωρεῖ ἀλλοδοξεῖν.

15 Ἦτοι ἅμα — μέρει; Si quis ambas res confundit, eas simul cogitet, si alterutram confundit, unam post alteram cogitet necesse est. Plato hoc addit, quo magis quae modo dixerat intellegantur.

19 Λόγον. 'Eandem rei definitionem habes sophist. 263E Οὐδὲν διάνοια μὲν καὶ λόγος ταῦτόν, πλὴν ὃ μὲν ἐντὸς τῆς φωνῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἀνεφώνως γινόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομασθῆ, διάνοια.' STALLB.

τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται διανοουμένη οὐκ ἄλλο τι ἢ δια-
λέγεσθαι, αὐτὴ ἐαυτὴν ἐρωτῶσα καὶ ἀποκρινομένη, καὶ 190
φάσκουσα καὶ οὐ φάσκουσα. ὅταν δὲ ὀρίσασα, εἴτε βρα-
δύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπαῖξασα, τὸ αὐτὸ ἤδη φῆ καὶ
5 μὴ διαστᾶν, δοξᾶν ταύτην τίθεμεν αὐτῆς. ὥστ' ἐρωγε τὸ
δοξάζειν λέγειν καλῶ καὶ τὴν δόξαν λόγον εἰρημένον, οὐ
μέντοι πρὸς ἄλλον οὐδὲ φωνῆ, ἀλλὰ σιγῆ πρὸς αὐτόν. σὺ
δὲ τί;

ΘΕΑΙ. Κάρῳ.

10 ΣΩ. Ὅταν ἄρα τις τὸ ἕτερον ἕτερον δοξάζῃ, καὶ φη-
σίν, ὡς ἔοικε, τὸ ἕτερον ἕτερον εἶναι πρὸς ἐαυτόν.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Ἀναμιμνήσκον δὴ εἰ πάποτ' εἶπες πρὸς σεαυτὸν
ὅτι παντὸς μᾶλλον τὸ τοι καλὸν αἰσχρόν ἐστιν ἢ τὸ ἄδικον
15 δίκαιον, ἢ καί, τὸ πάντων κεφάλαιον, σκόπει εἰ ποτ'
ἐπεχείρησας σεαυτὸν πείθειν ὡς παντὸς μᾶλλον τὸ ἕτερον
ἕτερόν ἐστιν, ἢ πᾶν τούναντίον οὐδ' ἐν ὕπνῳ πάποτε
ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς σεαυτὸν ὡς παντάπασιν ἄρα τὰ
περιττὰ ἄρτιά ἐστιν ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον.

20 ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἄλλον δέ τινα οἶει ὑγιαίνοντα ἢ μαινόμενον τολ- C

4 καὶ post εἴτε add. ἄλλο Bkk., om. ε. 14 'τοι malim abesse.' Winckelmannus. 15 ποτ' τ' ἄλλο Π^e. 21 'alium quemquam sive prudentem sive insanum.' Ficinus. ὑγιαίνοντα delendum putavit Hdf., ἢ μαινόμενον glossema habet Hoenebeek Hissink p. 60.

1 οὐκ ἄλλο τι sc. ποιεῖν ἢ, nihil aliud quam. ἢ refertur ad ἄλλο, ita ut res inter se comparentur. Cf. p. 195E τὰ ἐνδεκα, ἢ μηδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις, p. 206A Ὡς οὐδὲν ἄλλο (sc. ποιῶν) μανθάνων διετέλεσας ἢ τὰ στοιχεῖα κτλ. Aliter dictum est μηδὲν ἄλλ' ἢ p. 167E.

διαλέγεσθαι. Pro διαλέγεσθαι Plato saepe usurpat ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι, ut p. 168D. Cf. Stallbaumius ad Phaed. 75D.

14 τὸ τοι καλόν. Sophist. 261C νῦν δ' ἐπεὶ — τοῦτο ὃ λέγεις διαπεπέρανται, τὸ τοι μέγιστον ἡμῖν τεῖχος ἠρημένον ἄν εἴη. Leg. IX 859E ἴδωμεν δὲ ὡς, εἰ πάντ' ἐστὶ καλά, ὅσα δικαιο-

σύνης ἔχεται, τῶν πάντων τοι καὶ τὰ καθήματα ἡμῖν ἐστὶ σχεδὸν τοῖς ποιήμασιν ἴσα. Hdf.

21 Ἄλλον δέ τινα. Socrates non Theaetetum solum, sed etiam alium quemquam, qualiscunque is sit, res diversas confundere non posse magna orationis vi dicit.

ὑγιαίνοντα ἢ μαινόμενον. In iuria Heindorfius ὑγιαίνοντα expunxit, nam sententiam comparare voluit ex hoc membro solo, neglecto altero. At si contraria inter se iuncta explicantur, iis apparet interrogativum 'unquam' circumseribi. Cf. C. F. Hermannus ad remp. VII 529B. SCHANZIUS, sp. crit. p. 23 sq.

190 μῆσαι σπουδῆ πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν ἀναπείθοντα αὐτὸν ὡς ἀνάγκη τὸν βοῦν ἵππον εἶναι ἢ τὰ δύο ἓν;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔργωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν ἐστίν, οὐδεὶς ἀμφοτέρα γε λέγων καὶ δοξάζων καὶ ἐπαπτόμενος 5 ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ εἶποι ἂν καὶ δοξάσειεν ὡς τὸ ἕτερον ἕτερον ἐστίν. ἑατέον δὲ καὶ σοὶ τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ ἕτερου. λέγω γὰρ αὐτὸ τῆδε, μηδένα δοξάζειν ὡς τὸ αἰσχρὸν καλὸν D ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, ἐὼ τε καὶ μοι δοκεῖ ὡς 10 λέγεις.

ΣΩ. Ἄμφω μὲν ἄρα δοξάζοντα ἀδύνατον τὸ ἕτερον ἕτερον δοξάζειν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν τὸ ἕτερον γε μόνον δοξάζων, τὸ δὲ 15 ἕτερον μηδαμῆ, οὐδέποτε δοξάσει τὸ ἕτερον ἕτερον εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀναγκάζοιτο γὰρ ἂν ἐφάπτεσθαι καὶ οὐ μὴ δοξάζει.

ΣΩ. Οὐτ' ἄρ' ἀμφοτέρα οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι ἐγ- E χωρεῖ ἀλλοδοξεῖν. ὥστ' εἰ τις ὀριεῖται δόξαν εἶναι ψευδῆ 20 τὸ ἕτεροδοξεῖν, οὐδὲν ἂν λέγοι· οὔτε γὰρ ταύτη οὔτε κατὰ τὰ πρότερα φαίνεται ψευδῆς ἐν ἡμῖν οὐσα δόξα.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικεν.

XXXIII. ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Θεαίτητε, εἰ τοῦτο μὴ φανήσεται ὄν, πολλὰ ἀναγκασθῆσόμεθα ὁμολογεῖν καὶ 25 ἄτοπα.

2 βοῦν ἵππον AΠ Bkk., ἵππον βοῦν ε. 5 γε add. AΠ Bkk., om. ε. 7 ῥῆμα] ῥῆμα ἐπὶ τῶν ἐν μέρει, ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα ἕτερον τὸ ἕτερον κατὰ ῥῆμα ταῦτόν ἐστι (ἐστὶν H¹⁶) AΠΓ et marg. ΣBCa. In textum recepit omissis περὶ τοῦ ἕτερου quae sequuntur Hrm. 8 αὐτὸ τῆδε.] αὐ, τῆδε Schleiermacherus. 12 τὸ] τὸ τε AΠ. 17 ἀναγκάζοιτο — δοξάζει Theaeteto reddidit Hdf., Socrati tribuerat ε.

7 ἑατέον δὲ καὶ σοὶ τὸ ῥ., sed etiam mittendum est tibi quod de re alterutra dictum erat. Socrates enim p. 189E duas res ita posse confundi dixerat, ut quis ambas cogitet aut alterutram. Iam hoc loco postquam fieri posse negavit ut quis ambas res cogitans unam putet

esse alteram, dicendum ei est de re alterutra. Quod sibi licere putat praeterire; nimirum nihil fere interest, utrum ambo confundas an alterutrum. Id enim agit Socrates, ut alterum doceat non posse esse alterum. Cf. quae de hoc loco disserui in Fleckeiseni anal. 1868 p. 32 sq.

ΘΕΑΙ. Τὰ ποῖα δῆ;

ΣΩ. Οὐκ ἐρῶ σοὶ πρὶν ἂν πανταχῆ πειραθῶ σκοπῶν. αἰσχρνοίμην γὰρ ἂν ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν ᾧ ἀποροῦμεν, ἀναγκα- 5 ζομένων ὁμολογεῖν οἷα λέγω. ἀλλ' ἐὰν εὔρωμεν καὶ ἐλεύ- 191 5 θεροι γενώμεθα, τότε ἤδη περὶ τῶν ἄλλων ἐροῦμεν ὡς πασχόντων αὐτά, ἐκτὸς τοῦ γελοίου ἐστῶτες· ἐὰν δὲ πάντη ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέντες, οἶμαι, τῷ λόγῳ παρεξομεν ὡς ναυτιῶντες πατεῖν τε καὶ χοῦσθαι ὅ τι ἂν βούληται. ἢ οὐν ἐτι πόρον τινὰ εὐρίσκω τοῦ ζητήματος ἡμῖν, ἄκουε.

10 ΘΕΑΙ. Λέγε μόνον.

ΣΩ. Οὐ φήσω ἡμᾶς ὀρθῶς ὁμολογήσαι, ἤνικα ὁμο- 10 λογήσαμεν, ἢ τις οἶδεν, ἀδύνατον δοξάσαι ἢ μὴ οἶδεν εἶ- 15 ναι αὐτά, καὶ ψευθεῖναι· ἀλλὰ πῃ δυνατόν. B

ΘΕΑΙ. Ἄρα λέγεις ὅ καὶ ἐγὼ τότε ὑπώπτευσά, ἤνικ' 15 αὐτὸ ἔφαμεν, τοιοῦτον εἶναι, ὅτι ἐνίοτ' ἐγὼ γιγνώσκων Σωκράτη, πόρρωθεν δὲ ὀρῶν ἄλλον ὄν οὐ γιγνώσκω,

2 σκοπεῖν Hsch. 6 αὐτὰ om. ΣΥΒ^a (αὐτὰ in marg.) ΕFZ^e biE¹, αὐτὸ αὐτοὶ conii. Hdf., αὐτοὶ Tur. ex Astii coniectura. 'utpote ipsi ab huiusmodi ridiculo errore penitus alieni.' Ficinus.

2 πειραθῶ σκοπῶν. πειρα- σθαι cum nominativo participii coniunctum, ita ut participium de eadem persona intellegatur, de qua verbum, Herodoto est usitatissimum (Schweighaeuserus ad Her. I 77), apud Platonem autem reperitur etiam Phil. 21A Οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα; (Hdf.) 60C Οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἐκότερον ἐκότερον τιθέντες εἰς τὸν βίον ἐνάστων;

6 αὐτὰ sc. τὸ ἀναγκάζεσθαι ὁμολογεῖν τοιαῦτα. De pronomini numero plurali cf. apol. 19D φράξετε οὐν ἀλλήλοις εἰ πόποτε ἢ σμικρὸν ἢ μέγα ἡκουσέ τις ὑμῶν ἐμοῦ περὶ τῶν τοιούτων διαλεγόμενον· καὶ ἐν τούτων γνώσεσθε κτλ., ubi v. not. Stallbaumii. ἐκτὸς — ἐστῶτες 'epexegesi continent verborum τότε ἤδη.'

7 παρεξομεν. παρέχειν intransitive saepe usurpatur de aegrotis, qui medicorum se committunt

curationi. Gorg. 456B πολλάν τις γὰρ ἤδη ἔργωγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἰατρῶν εἰσελθὼν παρὰ τινὰ τῶν κωνόντων οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν ἢ τεμεῖν ἢ κενεῖν παρασχέειν τῷ ἰατρῷ. p. 475D ἀλλὰ γενναίως τῷ λόγῳ ὥσπερ ἰατρῷ παρέχειν ἀποκρίνον. p. 480C ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κένειν ἰατρῷ κτλ. Prot. 348A Charm. 176B. 'Tractavit hunc locum Wyttensbachius bibl. crit. II 2 p. 46, ubi docte observavit Platoni obversatum esse locum Sophoclis Aiac. 1142 sqq. "Ἢδη ποτ' εἶδον ἀνδρ' ἐγὼ γλώσση θεοσύννεπτος ἐφομήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, ὦ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὔρες, ἤνικ' ἐν κενῷ χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἰμάτος κρυφίως πατεῖν παρ- εἶχε τὸ θέλοντι ναυτίλον. Ad quae cate admodum Lobeckius: Vel Sophoclis versum, inquit, vel proverbium tritum Plato expressit.' STALLBAUMIUS.

191 φήθηεν εἶναι Σωκράτη ὃν οἶδα; γίννεται γὰρ δὴ ἐν τῷ τοιούτῳ οἷον λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀπέστημεν αὐτοῦ, ὅτι ἂ ἴσμεν ἐποίει ἡμᾶς εἰδότας μὴ εἰδέναί;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Μὴ γὰρ οὕτω τιθῶμεν, ἀλλ' ὥδε ἴσως πῆ ἡμῖν C συγχωρήσεται, ἴσως δὲ ἀντιτενεῖ. ἀλλὰ γὰρ ἐν τοιούτῳ ἐχόμεθα, ἐν ᾧ ἀνάγκη πάντα μεταστρέφοντα λόγον βασι-
υλίζειν. σκοπεῖ οὖν εἴ τι λέγω. ἄρα ἔστι μὴ εἰδότα τι πρό-
τερον ὕστερον μαθεῖν;

ΘΕΑΙ. Ἔστι μέντοι.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αὐθις ἕτερον καὶ ἕτερον;

ΘΕΑΙ. Τί δ' οὔ;

ΣΩ. Θεὸς δὴ μοι λόγον ἔνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κήρινον ἐκμαγεῖον, τῷ μὲν μείζον, τῷ δ' ἔλαττον, 15
καὶ τῷ μὲν καθαρωτέρου κηροῦ, τῷ δὲ κοπωδεστέρου
D καὶ σκληροτέρου, ἐνίοις δὲ ὑγροτέρου, ἔστι δ' οἷς μετρίως ἔχοντος.

ΘΕΑΙ. Τίθῃμι.

ΣΩ. Δῶρον τοίνυν αὐτὸ φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μου- 20
σῶν μητρὸς Μνημοσύνης, καὶ εἰς τοῦτο, ὅ τι ἂν βουλη-

6 ὡίδε ἴσως A^c Cpl., ὥδε ἴσως ΔΠ¹⁰ Tur., ὥδε. καὶ ἴσως 5.
7 συγχωρήσεται τις com. Hsf., συγχωρήσει τις Buttmanus e schol. et Ficino. ἐν τοιούτῳ ΔΠ Tur., ἐν τῷ τοιούτῳ 5. 8 ἐν ᾧ] ἡφ Δ^o (ἡφ Δ^o) Π¹⁰. 15 ἐνὸν ΔΠ Bkk., ἐν 5.

3 ἀπέστημεν: p. 188C.
6 ἀλλ' ὥδε ἴσως. Cf. ad p. 143A.

7 συγχωρήσεται. Cf. ad p. 171A.

ἐν τοιούτῳ — ἐν ᾧ. Cf. p. 197A Οὐδένα ὦν γε ὅς εἰμι. Cf. Schneiderus ad civ. VI 484A. Similiter p. 178B οἶα ἂν οἰηθῆ ἔσεσθαι, ταῦτα καὶ γίννεται ἐκείνῳ τῷ οἰηθέντι.

8 μεταστρέφοντα. 'Eodemmodo Phaedr. 272B χρῆ πάντας τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα ἐπισκοπεῖν.' STALLB.

15 ἐκμαγεῖον significat l. imaginem expressam exemplaris, quod Graeci appellant ἀρχέτυπον, ut p. 194D σαφῆ γὰρ καὶ ἐν εὐρυχωρίᾳ ὄντα ταχὺ διακείμεον

ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα, ἃ δὴ ὄντα καλεῖται, ibid. E οἱ δὲ δὴ (τὸ κέαρ) λάσιον καὶ τραχὺ λιθῶδες τε ἢ γῆς ἢ κόπρον συμμιγείσης ἔκπλεον ἔχοντες ἀσαφῆ τὰ ἐκμαγεῖα ἴσχυον. (Cf. Stallbaumius ad Tim. 50C.) 2. rem ipsam, quae aut imaginem recipit aut eius recipiendae capax est, ut hoc loco et p. 196A αὐτὰ πέντε καὶ ἐπτά, ἃ φαμεν ἐκεῖ μνημεῖα ἐν τῷ ἐκμαγεῖῳ εἶναι. Hanc notionem Plato a Pythagoreis videtur mutuatus esse. Cf. Hemsterhusius ad Poll. IX 130.

17 ἐνίοις δὲ. Cf. ad p. 150A.

21 Μνημοσύνης. Euthyd. 275D καθάπερ οἱ ποιηταὶ δεόμεν ἀρχόμενος τῆς διηγήσεως Μούσας τε καὶ Μνημοσύνην ἐπικαλεῖ-

θῶμεν μνημονεῦσαι ὦν ἂν ἴδωμεν ἢ ἀκούσωμεν ἢ αὐτοὶ ἐννοήσωμεν, ὑπέχοντας αὐτὸ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ἐννοίαις, ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους: καὶ ὁ μὲν ἂν ἐκμαγῆ, μνημονεῦειν τε καὶ ἐπίστασθαι, ἕως 5
ἂν ἐνῆ τὸ εἰδωλον αὐτοῦ· ὁ δ' ἂν ἐξαλειφθῆ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελησθαι τε καὶ μὴ ἐπίστασθαι. E

ΘΕΑΙ. Ἔστω οὕτως.

ΣΩ. Ὁ τοίνυν ἐπιστάμενος μὲν αὐτά, σκοπῶν δὲ τι ὦν ὀρθῶ ἢ ἀκούει, ἄθροι εἰ ἄρα τοιῶδε τρόπῳ ψευδῆ ἂν 10
δοξάσαι.

ΘΕΑΙ. Ποίῳ δὴ τινι;

ΣΩ. Ἄ οἶδεν, οἰηθεὶς εἶναι τοτὲ μὲν ἂ οἶδε, τοτὲ δὲ ἂ μὴ. ταῦτα γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν οὐ καλῶς ὠμολογήσαμεν ὁμολογοῦντες ἀδύνατα.

15 ΘΕΑΙ. Νῦν δὲ πῶς λέγεις;

ΣΩ. Δεῖ ὥδε λέγεσθαι περὶ αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς διορι- 192
ζομένους, ὅτι ὁ μὲν τις οἶδεν ἔχων αὐτοῦ μνημεῖον ἐν τῇ ψυχῇ, αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ μὴ, τοῦτο οἰηθῆναι ἕτερόν τι

1 εἰδῶμεν ΔΠ. ἀκούωμεν ΔΓΑΒ^cCHabciΠ¹⁰F¹, ἀκούομεν EF², ἀκούσωμεν Π^oZ¹. 2 ὑπέχοντας ΔΠ¹⁰Tur., ὑπέχοντες 5. 5 ὁ δ' ἂν Π²Tur., ὅταν Δ ('The Bodl. has δ' in the margin by a later hand' Cpl.) Δ^oΠ^o, ὅταν δὲ 5. 17 σχῶν ΔΠ¹⁰Cpl. 18 τοῦτο add. ΔΠ Bkk., om. 5.

σθαι. Stb. Mnemosyne iam apud Hesiodum theog. 54, 915 et in hymno in Merc. 429 Musarum mater dicitur. Rem ipsam philosophus similiter illustrat Phil. 39B.

7 Ἔστω οὕτως. Cf. ad p. 144D.

8 ἐπιστάμενος μὲν αὐτά i. e. αὐτὰ ἂ ὀρθῶ ἢ ἀκούει, σκοπῶν δὲ τι αὐτῶν s. τούτων. HEINDFRUFUS.

16 διοριζομένους, quasi antecessisset δεῖ ἡμᾶς λέγειν; sed fortius dictum videtur λέγεσθαι. Cf. Engelhardtus l. l. p. 36.

17 ὅτι ὁ μὲν τις κτλ. Optime hunc locum L. Disenius signis illustravit in indice scholarum Gottingensium a. 1836, quae dissertatio repetita est in eius scriptis minoribus p. 151—160. Sit igitur ὁ τις οἶδε + A, ὁ τις μὴ οἶδε

— A; iam apparet non posse con-
fundi

+ A cum + A
+ A „ — A
— A „ — A
— A „ + A.

P. 200A ordine paullum mutato idem redit.

μνημεῖον. Quod perceptionis animo imprimitur vestigium multifariam significatur. Dicitur enim μνημεῖον, monumentum (p. 196A 209C), σφραγίς i. e. δακτυλίου σημεῖον (p. 191D), τύπος, exemplar (cf. ad p. 194B), σημεῖον, signum (p. 193C), ἴχνος, vestigium (p. 193C), ἀποτυπωμα, imago expressa (p. 194B), ἐκμαγεῖον, de quo v. ad p. 191C.

18 αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ μὴ, ut statim μὴδ' ἔχει αὐτοῦ σφραγίδα et dein καὶ ἔχει αὐτὸ καὶ

192 ὧν οἶδεν, ἔχοντα καὶ ἐκείνου τύπον, αἰσθανόμενον δὲ μὴ, ἀδύνατον. καὶ ὃ γε οἶδεν αὐτὸν, οἰηθῆναι εἶναι ὃ μὴ οἶδε μὴδ' ἔχει αὐτοῦ σφραγίδα· καὶ ὃ μὴ οἶδεν, ὃ μὴ οἶδεν αὐτὸν καὶ ὃ μὴ οἶδεν, ὃ οἶδε· καὶ ὃ αἰσθάνεται γε, ἕτερόν τι ὧν αἰσθάνεται οἰηθῆναι εἶναι· καὶ ὃ αἰσθάνεται, ὧν τι B μὴ αἰσθάνεται· καὶ ὃ μὴ αἰσθάνεται, ὧν μὴ αἰσθάνεται· καὶ ὃ μὴ αἰσθάνεται, ὧν αἰσθάνεται. καὶ ἔτι γε αὐτὸν οἶδε καὶ αἰσθάνεται καὶ ἔχει τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἰσθησιν, οἰηθῆναι αὐτὸν ἕτερόν τι ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται καὶ ἔχει αὐτὸν καὶ ἐκείνου τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἰσθησιν, ἀδυνα- 10 τώτερον ἔτι ἐκείνων, εἰ οἷόν τε. καὶ ὃ οἶδε καὶ [ὃ] αἰσθάνεται ἔχων τὸ μνημεῖον ὀρθῶς, ὃ οἶδεν οἰηθῆναι ἀδύνατον· καὶ ὃ οἶδε καὶ αἰσθάνεται ἔχων κατὰ ταῦτά, ὃ αἰσθάνεται· C καὶ ὃ αὐτὸν μὴ οἶδε μὴδὲ αἰσθάνεται, ὃ μὴ οἶδε μὴδὲ αἰσθάνεται· καὶ ὃ μὴ οἶδε μὴδὲ αἰσθάνεται, ὃ μὴ οἶδε· καὶ ὃ 15 μὴ οἶδε μὴδὲ αἰσθάνεται, ὃ μὴ αἰσθάνεται· πάντα ταῦτα ὑπερβάλλει ἀδυναμία τοῦ ἐν αὐτοῖς ψευδῆ τινα δοξάσαι.

3 ἔχειν Π², ἔχειν Α. 4 γε — 5 ὃ αἰσθάνεται om. Δ^o. 7 αὐτὸν αὐτὸν καὶ ὧν Γ, αὐτὸν καὶ ὃ Π^{2o} (Π²), αὐτὸν con. Ast. 11 ὃ ante αἰσθάνεται delendum esse Bonitzius spicil. p. 22 ostendit. 12 ἔχων — 13 αἰσθάνεται om. ΑΔ, sed Α in marg. habet tanquam in aliis libris lecta. 13 καὶ αἰσθάνεται Π^{2o} Bkk., καὶ ὃ αἰσθάνεται s. 14 μὴδὲ ΑΔ^o Hdf., μὴ s.

ἐκείνου τὸ σημεῖον et p. 193 E καὶ τὴν γνώσιν αὐτὸν καὶ ἐκείνον ἔχει. Structura relativa in priore tantum est orationis membro, in altero sive parenthetice id accipis sive alio modo, structura directa locum relativae occupat. Cf. Engelhardtus l. l. p. 9, 36. Cf. p. 195 D ἔχων — ὧν αὐτὸν οὔτε ὀρθῶς οὔτε ἀπτόμεθα, διανοοῦμεθα δὲ μόνον καὶ ἄλλ' οὐδὲν αἰσθανόμεθα περὶ αὐτοῦ; p. 198 D οὔτω δὲ καὶ ὧν πάλαι ἐπιστήμαι ἦσαν αὐτῶν μαθόντι καὶ ἠπίστατο αὐτά.

2 καὶ ὃ γε οἶδεν αὐτὸν. 'Supplendum ad haec e praegressis αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ μὴ.' HEINDORFIUS.

4 καὶ ὃ αἰσθάνεται γε. Eadem, quae de mentis notitia dicta erant, valent etiam de sensuum perceptione.

5 ὧν τι μὴ αἰσθάνεται 'i. e. τι τούτων ἃ μὴ αἰσθάν.' Hdf.

7 καὶ ἔτι γε κατ. Si ὃ τις οἶδε est A, ὃ τις αἰσθάνεται B, non possunt confundi

A + B cum A + B
A + B „ A
A + B „ B.

Omnes modos Plato hic noluit enumerare, ut antea fecit, ut in hac maiori compositione inutilem verborum strepitum vitaret. Cf. Dissenius p. 5.

11 ὃ recte vidit Bonitzius librariis esse tribuendum; nam omnis vis in eo posita est, ut ad eandem rem et perceptio referatur et memoria.

14 καὶ ὃ αὐτὸν μὴ οἶδε. Post modos positivos Plato eodem ordine proponit negativos, qui errorem excludunt.

17 ὑπερβάλλει eodem modo intransitive positum, ut p. 180 A μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν πρὸς τὸ μὴδὲ μικρόν ἐνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις ἡσυχίας.

λείπεται δὲ ἐν τοῖς τοιοῖσδε, εἴπερ που ἄλλοθι, τὸ τοιούτον γενέσθαι.

ΘΕΑΙ. Ἐν τίσι δὴ; εἰάν ἄρα ἐξ αὐτῶν τι μᾶλλον μάθω· νῦν μὲν γὰρ οὐχ ἔπομαι.

5 ΣΩ. Ἐν οἷς οἶδεν, οἰηθῆναι αὐτὰ ἕτερόν τι εἶναι ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται· ἢ ὧν μὴ οἶδεν, αἰσθάνεται δὲ· ἢ ὧν οἶδε καὶ αἰσθάνεται, ὧν οἶδεν αὐτὸν καὶ αἰσθάνεται. D

ΘΕΑΙ. Νῦν πολὺν πλεῖον ἀπελείφθην ἢ τότε.

XXXIV. ΣΩ. Ὡς δὲ ἀνάπαλιν ἄκουε. ἐγὼ εἰδῶς 10 Θεόδωρον καὶ ἐν ἐμαυτῶν μνημημένος οἷός ἐστι, καὶ Θεαίτητον κατὰ ταῦτά, ἄλλο τι ἐνίοτε μὲν ὁρῶ αὐτούς, ἐνίοτε δὲ οὐ, καὶ ἄπτομαι ποτ' αὐτῶν, ποτὲ δ' οὐ, καὶ ἀκούω ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν αἰσθάνομαι, ποτὲ δ' αἰσθησιν μὲν οὐδεμίαν ἔχω περὶ ὑμῶν, μέμνημαι δὲ ὑμᾶς οὐδὲν ἤττον 15 καὶ ἐπίσταμαι αὐτοῖς ἐν ἐμαυτῶν;

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. E

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν πρῶτον μαθὲ ὧν βούλομαι δηλώσαι, ὡς ἐστι μὲν ἃ οἶδε μὴ αἰσθάνεσθαι, ἐστὶ δὲ αἰσθάνεσθαι.

20 ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Οὐκ οὖν καὶ ἃ μὴ οἶδε, πολλάκις μὲν ἐστὶ μὴδὲ αἰσθάνεσθαι, πολλάκις δὲ αἰσθάνεσθαι μόνον;

ΘΕΑΙ. Ἔστι καὶ τοῦτο.

ΣΩ. Ἰδὲ δὲ εἰάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπη. Σωκράτης 25 ἐπιγινώσκει Θεόδωρον καὶ Θεαίτητον, ὁρᾷ δὲ μὴδέτερον, 193

9 δὲ δὴ Α. ἀνάπαλιν ΑΔΠ Bkk., αὐτὸ πάλιν s. 15 ἐν add. ΑΔ^o Hdf., om. s. 18 ἐστὶ δὲ — 21 μὴδὲ αἰσθάνεσθαι om. Δ^o, in marg. habet Α.

3 εἰάν ἄρα, si forte omisso verbo, unde pendeat. Cf. ad p. 156 C et 184 D.

5 Ἐν οἷς οἶδεν. Error omnino excluditur, ubi ὃ τις οἶδε et ὃ τις αἰσθάνεται simpliciter ponitur, si utrumque genus coniungitur, deprehenditur.

6 καὶ αἰσθάνεται. Omittitur ἔχων τὸ μνημεῖον ὀρθῶς sive simile quid, quod antea additum erat. Sumitur igitur h. l. neque cognitionem neque perceptionem esse accuratam.

ἢ ὧν μὴ οἶδεν, αἰσθ. δὲ h. e. ἢ ἐν οἷς οἶδεν, ἕτερόν τι εἶναι ὧν μὴ οἶδεν, αἰσθάνεται δὲ.

8 ἀπελείφθην respondet illi οὐχ ἔπομαι, quo Theaetetus modo usus erat. Cf. ad p. 184 A.

9 Ὡς δὲ ἀνάπαλιν ἄκουε. Plato quae modo docuerat exemplis illustraturus est.

25 μὴδέτερον, μὴδὲ. Particulae μὴ usus ex suppositionis vi prodit. Cf. G. Hermannus, Allg. Schulz. 1832 p. 64.

193 μηδὲ ἄλλη αἰσθησις αὐτῷ πάρεστι περὶ αὐτῶν· οὐκ ἄν ποτε ἐν ἑαυτῷ δοξάσειεν ὡς ὁ Θεαίτητός ἐστι Θεόδωρος. λέγω τι ἢ οὐδέν;

ΘΕΑΙ. Ναί, ἀληθῆ γε.

ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐκείνων πρῶτον ἦν ὧν ἔλεγον. 5

ΘΕΑΙ. Ἦν γάρ.

ΣΩ. Δεύτερον τοίνυν, ὅτι τὸν μὲν γιννώσκων ὑμῶν, τὸν δὲ μὴ γιννώσκων, αἰσθανόμενος δὲ μηδέτερον, οὐκ ἄν ποτε αὐτὸν οἰηθείην ὃν οἶδα εἶναι ὃν μὴ οἶδα.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. 10

ΣΩ. Τρίτον δέ, μηδέτερον γιννώσκων μηδὲ αἰσθανόμενος οὐκ ἄν οἰηθείην, ὃν μὴ οἶδα, ἕτερόν τιν' εἶναι ὧν μὴ οἶδα. καὶ τὰλλα τὰ πρότερα πάνθ' ἐξῆς νόμιζε πάλιν ἀκηκοέναι, ἐν οἷς οὐδέποτε ἔγω περὶ σοῦ καὶ Θεοδώρου τὰ ψευδῆ δοξάσω, οὔτε γιννώσκων οὔτε ἀγνοῶν ἄμφω, 15 οὔτε τὸν μὲν, τὸν δ' οὐ γιννώσκων. καὶ περὶ αἰσθήσεων κατὰ ταῦτά, εἰ ἄρα ἔπει.

ΘΕΑΙ. Ἐπομαι.

ΣΩ. Λείπεται τοίνυν τὰ ψευδῆ δοξάσαι ἐν τῷδε, ὅταν γιννώσκων σὲ καὶ Θεόδωρον καὶ ἔχων ἐν ἐκείνῳ τῷ κη- 20 ρῶν ὡσπερ δακτυλίων σφῶν ἄμφοιν τὰ σημεῖα, διὰ μακροῦ καὶ μὴ ἱκανῶς ὁρῶν ἄμφω προθυμηθῶ, τὸ οἰκτιρῶν ἐκατέρου σημεῖον ἀποδοῦς τῇ οἰκείᾳ ὄψει, ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἑαυτῆς ἔχνος, ἵνα γένηται ἀναγνωρίσις, εἴτα τούτων ἀποτυχῶν καὶ ὡσπερ οἱ ἔμπαιιν ὑποδοῦ- 25

8 γιννώσκων unciis inclusit Hsch. 19 τὰ] τὸ con. F. W. Wagnerus. 21 δακτυλίων ἈΔΠ Hdf., δακτυλίω s. ἄμφοιν] αὐτοῖν ἈΔΠ.

1 οὐκ ἄν ποτε. Apodosin haec quandam faciunt ad praecedentia. Eodem modo p. 203C Ὅρα δὴ ἐπὶ θροῖν, σῆμα καὶ ὡ' ἀμφοτέρω ἐστὶν ἢ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος· ἄλλο τι ὁ γιννώσκων αὐτὴν τὰ ἀμφοτέρω γιννώσκει; Et conf. p. 159 B. HEINDORFIUS. Cf. ad p. 149 B.

5 πρῶτον ἦν: cf. p. 192 A. 19 Λείπεται. Socrates quem errandi modum p. 192 C posuerat ultimum, primum illustrat.

20 κηρῶν. Accuratius dictum est p. 191 C κήρινον ἐκμαγεῖον, p. 197 D κήρινόν τι — οὐκ οἶδ'

ὅτι πλάσμα, p. 200 B κήρινα πλάσματα. Simplex κηρός p. 194 C legitur.

21 διὰ μακροῦ 'e longinquo.' HEIND. P. 172 D διὰ μακρῶν copiose. — Sensuum igitur perceptio h. l. ponitur non accurata.

23 ἀποδοῦς. P. 191 D ὑπέχουτας αὐτὸ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ἐννοίας.

ἐμβιβάσας προσαρμ. 'sc. αὐτῆν, τὴν ὄψιν.' HEIND.

25 ὡσπερ οἱ ἔμπ. ὑποδοῦμενοι, velut qui calceos perperam ac sinistrum pro dextro induxerunt.

μενοι παραλλάξας προσβάλω τὴν ἐκατέρου ὄψιν πρὸς τὸ ἄλλότριον σημεῖον, ἢ καὶ οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, δεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταρρεούσης, ταῦτόν παθῶν διαμάρτω· τότε δὴ συμβαίνει ἢ ἑτεροδοξία καὶ τὸ 5 ψευδῆ δοξάζειν.

ΘΕΑΙ. Ἔοικε γάρ, ὃ Σώκρατες, θαναμασίως ὡς λέγεις τὸ τῆς δόξης πάθος.

ΣΩ. Ἐπι τοίνυν καὶ ὅταν ἀμφοτέρους γιννώσκων τὸν μὲν πρὸς τῷ γιννώσκῃ αἰσθάνωμαι, τὸν δὲ μὴ, τὴν δὲ 10 γνῶσιν τοῦ ἕτερου μὴ κατὰ τὴν αἰσθησιν ἔχω, ὃ ἐν τοῖς πρόσθεν οὕτως ἔλεγον καὶ μου τότε οὐκ ἐμάνθανες.

ΘΕΑΙ. Οὐ γάρ οὖν.

ΣΩ. Τοῦτο μὲν ἔλεγον, ὅτι γιννώσκων τὸν ἕτερον καὶ αἰσθανόμενος καὶ τὴν γνῶσιν κατὰ τὴν αἰσθησιν αὐ- 15 τοῦ ἔχων οὐδέποτε οἰήσεται εἶναι αὐτὸν ἕτερόν τινα ὧν γιννώσκει τε καὶ αἰσθάνεται καὶ τὴν γνῶσιν αὐτὸν καὶ ἐκείνου ἔχει κατὰ τὴν αἰσθησιν. ἦν γὰρ τοῦτο;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Παρελείπετο δὲ γέ που τὸ νῦν λεγόμενον, ἐν ᾧ 20 δὴ φαμέν τὴν ψευδῆ δόξαν γίνεσθαι τὸ ἄμφω γιννώσκοντα καὶ ἄμφω ὁρῶντα ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν ἔχοντα 194

3 δεξιὰς εἰς ἀριστερὰν con. Ast. μεταρρεούσης Herm. de Buttmanni coniectura, μεταρρεούσης Baiterus, μεταστρεφούσης Winckelmannus. 6 ὡς ἈΔΠ Tur., ᾧ s. 9 τῷ] τὸ ἈΔ. 13 ὅτι ὁ γινν. Hsch. de Heindorfii coniectura. 15 ὧν] ὃν ἈΔΠ Cpl. 21 αἰσθησιν αἰσθάνόμενον, ἔχοντα ἄμφοιν Hensdrius, αἰσθησιν ἔχοντα ἄμφοιν, καὶ ἔχοντα ἄμφοιν Buttmannus.

3 δεξιὰ — μεταρρεούσης, facientis, ut dextra sinistrorsus fluant. δεῖν enim verbum et simplex et cum prae-positionibus iunctum factitiva potestate quartum casum adsciscere docuit Lobeckius ad Ai. 40 p. 79 ed. 3. Neque aliter accipiendi οἱ ἕροντες p. 181 A; sunt enim qui omnia fluere ponunt.

8 Ἐπι τοίνυν. Repetenda apud animum e praegressis apodosis haec: Τότε δὴ συμβαίνει ἢ ἑτεροδοξία καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν. HEINDORFIUS. Est errandi mo-

dos, quem Socrates p. 192 C posuerat alterum. Primum autem neglexit, ut iam antea omnia errandi genera, quibus error exclusus est, eum taeduit exemplis illustrare.

10 ἐν τοῖς πρόσθεν: p. 192 B.

19 Παρελείπετο. Plato repetit quae p. 193 B dixerat: Λείπεται τοίνυν τὰ ψευδῆ δοξάσει. Sed antea sumpserat utrumque non recte posse percipi, h. l. priorem rerum cognitionem obscuriorem quandam ponit.

194 ἀμφοῖν τὸ σημεῖον μὴ κατὰ τὴν αὐτοῦ αἰσθησιν ἐκότερον ἔχειν, ἀλλ' οἷον τοξότην φαῦλον ἴεντα παραλλάξει τοῦ σκοποῦ καὶ ἀμαρτεῖν, ὃ δὴ καὶ ψεῦδος ἄρα ὠνόμασται.

ΘΕΑΙ. Εἰκότως γε.

ΣΩ. Καὶ ὅταν τοῖνυν τῶ μὲν παρῆ αἰσθησὶς τῶν ση-⁵ μείων, τῶ δὲ μή, τὸ δὲ τῆς ἀπουσίας αἰσθήσεως τῆ παρουσίῃ προσαρμοσῆ, πάντῃ ταύτῃ ψεύδεται ἢ διάνοια. καὶ ἐν λόγῳ, περὶ ὧν μὲν μὴ οἶδέ τις μηδὲ ἤσθετο πάποτε, οὐκ
B ἔστιν, ὡς ἔοικεν, οὔτε ψεύδεσθαι οὔτε ψευδῆς δοῖα, εἴ τι νῦν ἡμεῖς ὑγιᾶς λέγομεν· περὶ δὲ ὧν ἴσμεν τε καὶ αἰσθα-¹⁰ νόμεθα, ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἐλλίττεται ἢ δοῖα ψευδῆς καὶ ἀληθῆς γιγνομένη, καταντικρὺ μὲν καὶ κατὰ τὸ εὐθὺ τὰ οἰκεία συνάγουσα ἀποτυπώματα καὶ τύπους ἀληθῆς, εἰς πλάγια δὲ καὶ σκολιὰ ψευδῆς.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν καλῶς, ὦ Σώκρατες, λέγεται;¹⁵

C ΣΩ. Ἐτι τοῖνυν καὶ τάδε ἀκούσας μᾶλλον αὐτὸ ἐρεῖς. τὸ μὲν γὰρ τάληθῆς δοξάζειν καλόν, τὸ δὲ ψεύδεσθαι αἰ-
σχρόν.

ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὔ;

1 τὸ σημεῖον X Δ° Π° Hm., τῶ σημεῖω^δ E, τῶ σημεῖω Bkk. au-
ctore Heusdio, τῶ σημεῖω ε. ἐκότερον circumscripsit Cpl., ἐκότε-
ρον con. Sib. 2 ἔχει X ΔΠ. 8 ἐπέθετο ΔΠ°. ἐπήσθετο X°. 13 τύπους X ΔΠ° Hdf. de Schleiermachi correctione, τυποῦσα * ε.

1 τὸ σημεῖον ἐκότερον μὴ κα-
τὰ τὴν αὐτοῦ (sc. ἐκότερον) αἰ-
σθησιν ἔχειν ita dicta ut supra
dixit p. 192B καὶ ἔχει αὐ καὶ
ἐκείνου τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἰ-
σθησιν. Quod idem p. 194D di-
cit παραλλάττει τῶν αἰσθήσεων
τὰ σημεῖα. HEINDORFIUS.

5 Καὶ ὅταν. Iteratur alter er-
randi modus, qui iam p. 193D
Ἐτι τοῖνυν καὶ ὅταν ἀμφ. γιν.
illustratus erat.

τῶ μὲν pertinet ad sq. τῶν
σημείων. HEIND. Genetivus, qui
potioris est momenti, orationem
claudit. P. 180A μᾶλλον δὲ ὑπερ-
βάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν πρὸς τὸ
μηδὲ μικρὸν ἐνεῖναι τοῖς ἀνδρά-
σιν ἡσυχίας. p. 173E ἀλλὰ τῶ
ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει
κεῖται αὐτοῦ. Cf. Braunius, de
hyperb. I p. 25.

7 προσαρμοσῆ. Cf. ad p. 171C.

10 αἰσθάνεσθαι περὶ τίνος h. l.
dicitur, ut saepe apud Platonem
verba εἰδέναι, ἐπαίειν cum περὶ
et genetivo inveniuntur constru-
cta. Cf. ad p. 157E et Stallbau-
mius ad Gorg. 464D.

12 καταντικρὺ μὲν. Conve-
niunt haec fere cum iis, quae
Tim. 37A sqq. de origine falsae
ac verae opinionis disseruntur.
STALLBAUMIUS.

13 τύπος, ut Latinum exem-
plar et exemplum, et id est,
quod ad imitandum proponitur,
ut h. l., et id, quod imitando con-
fectum est, ut idem fere sit quod
h. l. dicitur ἀποτύπωμα (cf. ad
p. 192A). Cf. quae p. 191C de
voce ἐμαρτεῖον dixi. Similiter
p. 171E πάντα ὅσα τοῦ τύπου
τούτου, omnia eius generis.

ΣΩ. Ταῦτα τοῖνυν φασὶν ἐνθένδε γίνεσθαι. ὅταν 194
μὲν ὁ κηρὸς του ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολλὸς καὶ λείος
καὶ μετρίως ὀργασμένος ἢ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων,
ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ, ὃ ἔφη Ὁμη-
5 ρος αἰνιττόμενος τὴν τοῦ κηροῦ ὁμοιότητα, τότε μὲν καὶ
τούτοις καθαρὰ τὰ σημεῖα ἐγγιγνόμενα καὶ ἱκανῶς τοῦ D
βάθους ἔχοντα πολυχρόνιά τε γίννεται καὶ εἰσὶν οἱ τοιού-
τοι πρῶτον μὲν εὐμαθεῖς, ἔπειτα μνήμονες, εἴτα οὐ παρα-
λάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, ἀλλὰ δοξάζουσιν
10 ἀληθῆ. σαφῆ γὰρ καὶ ἐν εὐρυχωρίᾳ ὄντα ταχὺ διανεμού-
σιν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐμαρτεῖα, ἃ δὴ ὄντα καλεῖται.
καὶ σοφοὶ δὴ οὗτοι καλοῦνται. ἢ οὐ δοκεῖ σοι;

ΘΕΑΙ. Ὑπερφῶς μὲν οὖν.

ΣΩ. Ὅταν τοῖνυν λάσιόν του τὸ κέαρ ἦ, ὃ δὴ ἐπή- E
15 νεσεν ὁ πάντα σοφὸς ποιητής, ἢ ὅταν κοπρῶδες καὶ μὴ

2 του Hdf., τοῦ ε. 3 ὀργασμένος ἢ, τὰ Fischerus e Timaeo
et Suida, εἰργασμένον τὰ ΣΥΖ', εἰργασμένος ἢ τὰ * ε Bkk.
10 διαβαίνουσιν Δ° X' ex emend. credo διανεμόουσιν a p. m. Gaisf.
11 ἕκαστα τὰ ἐμ. Hsch. 15 καὶ μὴ — κηροῦ seclusit Hsch.

1 φασὶν. Plato nonnumquam
aequalium nescimus quorum re-
spicit opiniones. P. 197A Ἀνή-
κοις οὖν ὁ νῦν λέγουσι τὸ ἐπί-
στασθαι; p. 201C Ὁ γε ἐγὼ —
εἰπόντος του ἀκούσας ἐπελε-
λήσμεν. p. 201D ἐγὼ γὰρ αὐ
ἐδόκουν ἀκούειν τινῶν. p. 208D
λόγον, ὡς φασὶ τινες, λήψει.

3 μετρίως ὀργασμένος· ἐντὶ
τοῦ μεμαλαγμένου ἢ δεδευμένου.
Tim., ad quem v. Ruhnkenius,
p. 179. Cf. Cobetus, mnemos. IX
p. 36 sq.

4 ὃ pertinet ad κέαρ, quod ab
Homero usurpari Socrates dicit
illo τοῦ κηροῦ significatu. Quam-
quam cur Homericum κῆρ h. l. in
κέαρ mutarit Plato, non asse-
quor, praesertim cum illud ad
vocem κηρὸν proprius accederet.
HEINDORFIUS.

5 αἰνιττέσθαι passim dicuntur
poetae. Cf. de rep. I 332B Ἠνί-
ξατο ἄρα — ὁ Σιμωνίδης ποιη-
τικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἶη.

τότε μὲν καὶ τούτοις. Con-
structio paullum mutata propter
membrum relativum, quo abso-

lutum dirimitur. Pro participio
enim τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθή-
σεων, quod antea erat subiectum,
hic substituitur nomen antea
significatum τὰ σημεῖα.

6 ἱκανῶς τοῦ βάθους. Arti-
culus plerumque deest, ut Phil.
62A οὗτος ἱκανῶς ἐπιστήμης ἔχει.
Euthyd. 305D al.

8 παραλλάττειν h. l. transi-
tive usurpatum: confundere.
Eodem modo p. 196C dicitur δια-
νοίας πρὸς αἰσθησιν παραλλαγῆ.
P. 194A cum genetivo iunctum,
ut ἀμαρτανεῖν, ψεύδεσθαι, sig-
nificat aberrare ab aliqua
re. P. 169E impersonaliter dic-
tum est.

10 διανεμόουσιν — ἐμ. Haec
sic iungenda: διανεμόουσιν ἕκα-
στα ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἐμαρτεῖα.
HEIND.

15 ὁ πάντα σοφὸς ποιητής. Π.
β 851 π 554. FISCHERUS. Τὸ
λάσιον ὁ φιλόσοφος ἐντὶ τοῦ
τραγῦ ἀκούει. τὸ δὲ πάνσοφος
εἰσθάνει τοῦ Σωκράτους εἰρω-
νεῖα. τὸ γὰρ λάσιον καὶ τραγῦ
οὐκ ἔστιν ἐπαινετόν, ὡστε σκώ-

καθαροῦ τοῦ κηροῦ ἢ ὑγρὸν σφόδρα ἢ σκληρόν, ὧν μὲν ὑγρὸν, εὐμαθεῖς μὲν, ἐπιλήσιμονες δὲ γίνονται, ὧν δὲ σκληρόν, τάναντία. οἱ δὲ δὴ λάσιον καὶ τραχὺ λιθῶδές τε ἢ γῆς ἢ κόπρου συμμειγείσης ἔμπλεων ἔχοντες ἀσαφῆ τὰ ἐκμαγεῖα ἴσχουσιν. ἀσαφῆ δὲ καὶ οἱ τὰ σκληρά· βάρους γὰρ οὐκ ἔνι. ἀσαφῆ δὲ καὶ οἱ τὰ ὑγρά· ὑπὸ γὰρ τοῦ συγκρῆσθαι ταχὺ γίνονται ἀμυδρά. εἰάν δὲ πρὸς πᾶσι τούτοις ἐπ' ἀλλήλων συμπεπτωκότα ἢ ὑπὸ στενοχωρίας, εἰάν του σμικρὸν ἢ τὸ ψυχάριον, ἔτι ἀσαφέστερα ἐκείνων. πάντες οὖν οὗτοι γίνονται οἷοι δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γὰρ τι ὁρῶσιν ἢ ἀκούωσιν ἢ ἐπινοῶσιν, ἕκαστα ἀπονέμειν ταχὺ ἐκάστοις οὐ δυνάμενοι βραδεῖς τε εἰσι καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλείεστα, καὶ καλοῦνται αὖ οὗτοι ἐψευσμένοι τε δὴ τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς.

B **ΘΕΑΙ.** Ὁρθότατα ἀνθρώπων λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Φῶμεν ἄρα ἐν ἡμῖν ψευδεῖς δόξας εἶναι;

ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.

ΣΩ. Καὶ ἀληθεῖς δὴ;

ΘΕΑΙ. Καὶ ἀληθεῖς.

ΣΩ. Ἦδη οὖν οἴομεθα ἱκανῶς ἀμολογησθαι ὅτι παντὸς μᾶλλον ἔστων ἀμφοτέρω τούτῳ τῷ δόξᾳ;

ΘΕΑΙ. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν.

XXXV. **ΣΩ.** Δεινὸν τε, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἀληθῶς κινδυνεύει καὶ ἀηδὲς εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης.

3 λιθῶδές τε Bkk. cum Ficino, λιθῶγέστιν Δ, λιθῶδές τε *ς.

11 ἕκαστα Hdf. cum Ficino, ἕκαστοι F, ἕκαστοι *ς. 24 τε ΑΔΠ Bkk., γε *ς.

πει τὸν ἐπαινέσαντα Ὀμηρον. Schol. R. S. Eodem modo non sine ironia Homerus laudatur p. 153 A Τίς οὖν ἂν ἐτι πρὸς γε τοσοῦτον στρατόπεδον καὶ στρατηγὸν Ὀμηρον δύναιτο ἀμφισβητήσας μὴ καταγέλαστος γενέσθαι; Cf. Sengebuschii diss. Hom. I p. 119.

2 εὐμαθεῖς μὲν, ἐπιλήσιμονες δέ. Hinc quoque cognoscas, quam admirabilis sit Theaeteti indoles a Theodoro p. 144 A maximis laudibus elata.

12 ἀλλοτριονομοῦντες· ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιῶντες ἢ ὅπως τιςί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες. Tim., ad quem v. Ruhnkenius p. 25.

14 καλοῦνται αὖ. Respondent p. 194 D καὶ σοφοὶ δὴ οὗτοι καλοῦνται. Cpl.

24 Δεινὸν τε. Orationi praecisae convenit asyndeton. Cf. ad p. 183 A.

25 ἀνὴρ ἀδολέσχης. ἀνὴρ non est epitheton otiosum, sed procul dubio aetatem significat. Vi-

ΘΕΑΙ. Τί δαί; πρὸς τί τοῦτ' εἶπες;

195

ΣΩ. Τὴν ἐμαυτοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας καὶ ὡς ἀληθῶς ἀδολεσχίαν. τί γὰρ ἂν τις ἄλλο θεῖτο ὄνομα, ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἔλκη τις ὑπὸ νοθείας οὐ δυνάμενος πεισθῆναι, καὶ ἢ δυσπαλάλακτος ἀφ' ἐκάστου λόγου;

ΘΕΑΙ. Σὺ δὲ δὴ τί δυσχεραίνεις;

ΣΩ. Οὐ δυσχεραίνω μόνον, ἀλλὰ καὶ δέδοικα ὅτι ἀποκρινοῦμαι, ἂν τις ἐρηταί με ὡς Σώκρατες, εὐρηκας δὴ ψευδῆ δόξαν ὅτι οὔτε ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἔστι πρὸς ἀλλήλας οὐτ' ἐν ταῖς διανοίαις, ἀλλ' ἐν τῇ συνάψει αἰσθήσεως πρὸς διάνοιαν; φήσω δὲ ἐγώ, οἶμαι, καλλωπιζόμενος ὡς τι εὐρηκῶτων ἡμῶν καλόν.

ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχρὸν εἶναι τὸ νῦν ἀποδεδειγμένον.

ΣΩ. Οὐκοῦν, φήσει, λέγεις ὅτι αὐτὸν ἀνθρώπων ὄν διανοούμεθα μόνον, ὁρῶμεν δ' οὐ, ἵππον οὐκ ἂν ποτε οἰηθείημεν εἶναι, ὃν αὐτὸ οὔτε ὁρῶμεν οὔτε ἀπτόμεθα, διανοούμεθα δὲ μόνον καὶ ἄλλ' οὐδὲν αἰσθανόμεθα περὶ αὐτοῦ; ταῦτα, οἶμαι, φήσω λέγειν.

ΘΕΑΙ. Καὶ ὀρθῶς γε.

ΣΩ. Τί οὖν, φήσει, τὰ ἔνδεκα, ἃ μὴδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις, ἄλλο τι ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὐκ ἂν ποτε οἰηθείη δώδεκα εἶναι, ἃ μόνον αὐτὸ διανοεῖται; ἴθι οὖν δὴ, σὺ ἀποκρίνου.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἀποκρινοῦμαι, ὅτι ὁρῶν μὲν ἂν τις ἢ ἐφαπτόμενος οἰηθείη τὰ ἔνδεκα δώδεκα εἶναι, ἃ μέντοι ἐν

1 δαί ΔΓΠ² Bkk., δές Tur. 9 ὅτι om. ΑΔ² Π¹. 15 φήσει Fς, φησι ceteri. αὐτὸν] αὐτὸν τὸν con. Hdf. 17 ὄν] ὁ ΓΑΒ² CEFHΖ² abc. αὐτὸ ΑΔΠ Bkk., νῦν *ς. 21 φήσεις, φήσις Α, φήσις Δ² Π² (φήσις Δ² Π²), φησι ceteri. 23 οὖν δὴ ΑΔΠ Bkk., δὴ οὖνς. 24 ἀποκρίνου Bkk., ἀποκρινοῦς.

rum enim minime decet nugari. Cf. Lobeckii pathol. II p. 365.

4 ἄνω κάτω — ἔλκη (cf. ad p. 168 C). Phil. 57 D sophistae dicuntur δεινοὶ περὶ λόγων ὀλκήν. Cf. ad p. 164 C.

7 δέδοικα ὅτι. Hand raro interrogatio pendet e verbis timendi. Hipp. mai. 296 A φοβοῦ-

μαι τί ποτ' αὐτὸ λέγομεν. Cf. ad p. 145 B.

17 ὄν αὐτὸ οὔτε ὁρῶμεν, 'quem (equum) itidem non videmus, ut mox ἃ μόνον αὐτὸ διανοεῖται.'

ΒΥΤΤΜΑΝΝΟΣ.

18 καὶ ἄλλ' — περὶ αὐτοῦ. Cf. ad p. 192 A.

25 μὲν — 26 μέντοι, utr. 199 AC.

τῇ διανοίᾳ ἔχει, οὐκ ἂν ποτε περὶ αὐτῶν ταῦτα δοξάσειεν οὕτω.

ΣΩ. Τί οὖν; οἶει τινὰ πάποτε αὐτὸν ἐν αὐτῷ πέντε
196 καὶ ἑπτὰ, λέγω δὲ μὴ ἀνθρώπους ἑπτὰ καὶ πέντε προθέ-
μενον σκοπεῖν μηδ' ἄλλο τοιοῦτον, ἀλλ' αὐτὰ πέντε καὶ 5
ἑπτὰ, ἃ φαμεν ἐκεῖ μνημεῖα ἐν τῷ ἐκμαγεῖω εἶναι καὶ
ψευδῆ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἶναι δοξάσαι, ταῦτα αὐτὰ εἰ τις ἀν-
θρώπων ἤδη πάποτε ἐσκέψατο λέγων πρὸς αὐτὸν καὶ ἐρω-
τῶν πόσα ποτ' ἐστί, καὶ ὁ μὲν τις εἶπεν οἰηθεῖς ἔνδεκα
αὐτὰ εἶναι, ὁ δὲ δώδεκα, ἢ πάντες λέγουσί τε καὶ οἴονται 10
δώδεκα αὐτὰ εἶναι;

ΘΕΑΙ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἀλλὰ πολλοὶ δὴ καὶ ἔνδεκα.
B ἐὰν δέ γε ἐν πλείονι ἀριθμῷ τις σκοπῆται, μᾶλλον σφάλ-
λεται. οἶμαι γὰρ σε περὶ παντὸς μᾶλλον ἀριθμοῦ λέγειν.

ΣΩ. Ὅρθῶς γὰρ οἶει. καὶ ἐνθυμοῦ μὴ τι τότε γίνε- 15
ται ἄλλο ἢ αὐτὰ τὰ δώδεκα τὰ ἐν τῷ ἐκμαγεῖω ἔνδεκα
οἰηθῆναι.

ΘΕΑΙ. Ἐοικέ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς τοὺς πρώτους πάλιν ἀνήκει λόγους;
ὁ γὰρ τοῦτο παθῶν, ὃ οἶδεν, ἕτερον αὐτὸ οἶεται εἶναι ὧν 20
αὐ οἶδεν, ὃ ἐφαμεν ἀδύνατον, καὶ τούτῳ αὐτῷ ἡγαγκάζο-
C μεν μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν, ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ ὁ αὐτὸς ἀναγ-
κάζοιτο εἰδῶς μὴ εἰδέναι ἅμα.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλ' ὅτιοῦν δεῖ ἀποφαίνειν τὸ τὰ ψευδῆ 25
δοξάζειν ἢ διανοίας πρὸς αἰσθησιν παραλλαγῆν. εἰ γὰρ
τοῦτ' ἦν, οὐκ ἂν ποτε ἐν αὐτοῖς τοῖς διανοήμασιν ἐψευ-
δόμεθα· νῦν δὲ ἦτοι οὐκ ἔστι ψευδῆς δόξα, ἢ ἂν τις οἶδεν,
οἷόν τε μὴ εἰδέναι. καὶ τούτων πότερα αἰρεῖ;

3 οὖν; οὐκ οἶει coni. Hdf. 5 αὐτὰ B^aFZ^aaci, αὐτὰ τὰ Hdf.
10 ἢ A^c Δ^a Hdf., ἢ 5. 14 μᾶλλον ἀριθμοῦ A Δ Π Bkk., ἀριθ-
μοῦ μᾶλλον 5. 15 τότε Bkk. de Heindorfii coniectura, ποτε 5.
γίνεσθαι A Δ Π Bkk., γίνεσθαι 5. 25 ἄλλοτιοῦν Δ^a, ἀλλ' ὅτιοῦν
cor. ΓΗ Hdf., ἄλλο τι αὐ coni. Stephanus, ἄλλο τι οὖν 5. 28 ψευ-
δῆς ἢ δόξα A Δ Π. 29 ποτέραν A Δ Π^e.

5 αὐτὰ πέντε. Cf. ad p. 175 C.
7 ταῦτα αὐτὰ. Pergere debe-
bat ita: ταῦτα αὐτὰ τὸν μὲν εἰ-
πεῖν ἔνδεκα εἶναι, τὸν δὲ δώ-
δεκα, sed inceptae structurae
οἶει de industria oblitus, ut etiam
expressius et definitius pronun-

tiaret quid vellet, ita pergit, quasi
dixisset ἐρωτῶ, interrogo, num
quis etc.' ENGELHARDTUS, anac.
Pl. I p. 36.

15 ἐνθυμοῦ μὴ — γίνεσθαι. Cf.
ad p. 145 B.

19 ἀνήκει. Cf. ad p. 171 A.

ΘΕΑΙ. Ἀπορον αἴρεσιν προτίθης, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι ἀμφοτέρω γε κινδυνεύει ὁ λόγος D
οὐκ εἴσειν. ὅμως δέ, πάντα γὰρ τολμητέον, τί εἰ ἐπεχει-
ρήσαμεν ἀναίσχυντεῖν;

5 ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΣΩ. Ἐθέλησαντες εἰπεῖν ποῖόν τι ποτ' ἐστὶ τὸ ἐπί-
στασθαι.

ΘΕΑΙ. Καὶ τί τοῦτο ἀναίσχυντον;

ΣΩ. Ἔοικας οὐκ ἐννοεῖν ὅτι πᾶς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ λό- 10
γος ζήτησις γέγονεν ἐπιστήμης ὡς οὐκ εἰδόσι τί ποτ'
ἐστίν.

ΘΕΑΙ. Ἐννοῶ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐπειτ' οὐκ ἀναιδῆς δοκεῖ, μὴ εἰδόμενος ἐπιστήμην
ἀποφαίνεσθαι τὸ ἐπίστασθαι οἷόν ἐστιν; ἀλλὰ γὰρ, ὦ 15
Θεαίτητε, πάλαι ἐσμεν ἀνάπλω τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέ- E
γεσθαι. μυριάκις γὰρ εἰρήκαμεν τὸ γινώσκουμεν καὶ οὐ
γινώσκουμεν, καὶ ἐπιστάμεθα καὶ οὐκ ἐπιστάμεθα, ὡς τι
συνιέντες ἀλλήλων ἐν ᾧ ἔτι ἐπιστήμην ἀγνοοῦμεν. εἰ δὲ
βούλει, καὶ νῦν ἐν τῷ παρόντι κεκορημεθ' αὐτῷ ἀγνοεῖν 20
τε καὶ συνιέναι, ὡς προσήκον αὐτοῖς χρῆσθαι, εἴπερ στε-
ρόμεθα ἐπιστήμης.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ τίνα τρόπον διαλέξει, ὦ Σώκρατες, τού-
των ἀπεχόμενος;

ΣΩ. Οὐδένα ὧν γε ὅς εἰμί· εἰ μέντοι ἦν ἀντιλογικός, 197
25 οἷος ἀνὴρ εἰ καὶ νῦν παρῆν, τούτων τ' ἂν ἔφη ἀπέχεσθαι

3 ἐπεχειρήσαμεν Steinhartus p. 211 n. 66, ἐπιχειρήσομεν Δ, ἐπι-
χειρήσαιμεν 5.

3 πάντα γὰρ τολμητέον,
omnia enim sunt sustinen-
da. τολμᾶν enim idem quoque
significat, quod τλᾶν. Coni.
Boeckhius in Minoem p. 142.

ἐπεχειρήσαμεν. Non de fu-
turo quodam conatu Plato loquitur,
sed de eo, qui iam effectus
est. Cui rei optime convenit
ἐθέλησαντες, quamquam hoc par-
ticipium etiam aliter explicari
potest. Cf. Graseri spec. p. 73.

15 ἀνάπλω· ἀναπεπλησμέ-
νος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμο-
λυσμένου. Tim., ad quem v.
Ruhnk. p. 31.

καθαρῶς διαλέγεσθαι. Phaedr.

237 B Περὶ παντὸς — μία ἀρχὴ
τοῖς μέλλουσι καλῶς βουλευ-
σθαι· εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἦ
ἢ βουλή ἢ παντὸς ἀμαρτάνειν
ἀνάγκη.

24 ὅς idem fere quod οἷος. Cf.
ad p. 191 C.

ἀντιλογικός. Cf. ad p. 164 C.

25 τούτων τ' ἂν ἔφη. Prior
structura εἰ μέντοι ἦν ἀντιλογι-
κός propter additum οἷος ἀνὴρ εἰ
καὶ νῦν παρῆν prorsus relinquitur
et apodosis alteri huic enun-
tiationi additur priore prorsus neg-
lecto. ENGELHARDTUS, anac.
Pl. I p. 36.

ἂν ἔφη ἀπέχεσθαι. Inter-

197 καὶ ἡμῖν σφόδρ' ἂν ἂ ἐγὼ λέγω ἐπέπληττεν. ἐπειδὴ οὖν ἔσμεν φαῦλοι, βούλει τολμήσω εἰπεῖν οἷόν ἐστι τὸ ἐπίστασθαι; φαίνεται γὰρ μοι προὔργου τι ἂν γενέσθαι.

ΘΕΑΙ. Τόλμα τοίνυν νῆ Δία. τούτων δὲ μὴ ἀπεχομένῳ σοι ἔσται πολλὴ συγγνώμη.

XXXVI. ΣΩ. Ἀκήμοας οὖν ὁ νῦν λέγουσι τὸ ἐπίστασθαι;

ΘΕΑΙ. Ἴσως· οὐ μέντοι ἐν γε τῷ παρόντι μνημονεύω.

B ΣΩ. Ἐπιστήμης που ἔξιν φασὶν αὐτὸ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Ἡμεῖς τοίνυν σμικρὸν μεταδώμεθα καὶ εἰπώμεν ἐπιστήμης κτῆσιν.

ΘΕΑΙ. Τί οὖν δὴ φήσεις τοῦτο ἐκείνου διαφέρειν;

ΣΩ. Ἴσως μὲν οὐδέν· ὁ δ' οὖν δοκεῖ, ἀκούσας συνδοκίμαζε.

ΘΕΑΙ. Ἐάνπερ γε οἷός τ' ᾧ.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν μοι ταῦτόν φαίνεται τῷ κεκτῆσθαι τὸ ἔχειν. οἷον εἰ ἰμάτιον προιάμενός τις καὶ ἐγκρατής ἂν μὴ φοροῖ· ἔχειν μὲν οὐκ ἂν αὐτὸν αὐτό, κεκτῆσθαι δὲ γε φαίμεν.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς γε.

C ΣΩ. Ὅρα δὴ καὶ ἐπιστήμην εἰ δυνατόν οὕτω κεκτημένον μὴ ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ εἰ τις ὄρνιθας ἀγρίας, περι-

17 τῷ κεκτῆσθαι τὸ ΑΔΠ Tur., τὸ κεκτῆσθαι τῷ ε. 18 εἰ om.

ΑΔΓΛΞΣΥΦΖ' bi Π' B' Stb. 19 φορῶν Α, φορῶ Δ, φορῶ Γ. Eiecto ei Winckelmannus, Pl. Euthyd. p. XIV coniecit φορῶν, Camp-

bellius φορῶν. δέ γε | γε δὴ ΑΔΠ, γε F, γε ΓΞΣΥΒC E ac i, om. Z'. 21 Ὅρθῶς ΑΔΠ Tur., Καὶ ὀρθῶς ε. 23 ἀγρίας ἢ περιστ.

pretēs omnes praeter Schleiermacherum erraverunt, quod ἔφη acceperunt iubendi potestate, quae apud Atticos rarissima est. Cf. Krueger. Dial. poet. Synt. § 55, 3, 13. Nunquam enim sophistae omnes res, priusquam de iis disputaretur, definiendo explicari iusserunt; verbis enim tantum rixabantur. Inde facti sunt eorum sermones, quibus exitus imponebatur nullus. Cf. Gorg. 457 CD Phaedr. 237 C. Socrates

igitur h. l. dicit: quae mea est natura, nulla re definita disputare non possum; si vero adesset sophista, talibus se abstinere asseveraret eumque, qui talia dicit, valde increparet.

2 φαῦλοι. Cf. ad p. 154 E.

9 Ἐπιστήμης που ἔξιν. Euthyd. 277 B Τὸ δ' ἐπίστασθαι — ἄλλο τι ἢ ἔχειν ἐπιστήμην ἢ δὲ ἐστίν; CPL.

23 περιστεράς. Ἐτιμὰ περιστε-

στερεὰς ἢ τι ἄλλο θηρευσας οἴκοι κατασκευασάμενος περι- 197 στερεῶνα τρέφοι. τρόπον μὲν γὰρ ἂν πού τινα φαίμεν αὐτὸν αὐτὰς ἀεὶ ἔχειν, ὅτι δὴ κέκτῃται. ἢ γὰρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

5 ΣΩ. Τρόπον δὲ γ' ἄλλον οὐδεμίαν ἔχειν, ἀλλὰ δύναμιν μὲν αὐτῷ περὶ αὐτὰς παραγεγονέυαι, ἐπειδὴ ἐν οἰκείῳ περιβόλῳ ὑποχειρίους ἐποίησατο, λαβεῖν καὶ σχεῖν, ἐπειδὴ βούληται, θηρευσάμενῳ ἢν ἂν ἀεὶ ἐθέλη, καὶ D πάλιν ἀφιέναι· καὶ τοῦτο ἔξεῖναι ποιεῖν, ὅποσάν τις ἂν δοκῇ 10 αὐτῷ.

ΘΕΑΙ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Πάλιν δὴ, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν κήρινόν τι ἐν ταῖς ψυχαῖς κατεσκευάζομεν οὐκ οἶδ' ὅ τι πλάσμα, νῦν αὖ ἐν ἐκάστη ψυχῇ ποιήσωμεν περιστερεῶνά τινα παντο- 15 δαπῶν ὄρνιθων, τὰς μὲν κατ' ἀγέλας οὐσας χωρὶς τῶν ἄλλων, τὰς δὲ κατ' ὀλίγας, ἐνίας δὲ μόνας διὰ πασῶν ὅπῃ ἂν τύχωσι πετομένας.

ΘΕΑΙ. Πεποιήσθω δὴ. ἀλλὰ τί τούντεῦθεν;

ΣΩ. Παιδίων μὲν ὄντων φάναι χρὴ εἶναι τοῦτο τὸ 20 ἀγγεῖον κενόν, αὐτὶ δὲ τῶν ὄρνιθων ἐπιστήμης νοῆσαι· ἢν δ' ἂν ἐπιστήμην κτησάμενος καθείρξῃ εἰς τὸν περιβόλον, φάναι αὐτὸν μεμαθηκέναι ἢ εὐρηκέναι τὸ πρᾶγμα οὐ ἢν αὐτῆ ἢ ἐπιστήμη, καὶ τὸ ἐπίστασθαι τοῦτ' εἶναι.

3 ὅτι δὴ Hdf., ὅ, τι δὴ ε, ὅτι δὲ δὴ Δ^o P^o. 7 σχεῖν ΑΔΠ Bkk., ἔχειν ε, ἴσχειν Tur. de Winckelmanni coniectura. 17 πετομένους ΑΔΠ Hdf., πετομένους ε. 21 καθείρξει ΑΔΠ Hdf. de Stephani coniectura, καθείρξει ΑΗε.

οἶα natura ferae sunt aves, non tantum πελειάδες. Arist. histor. V 13 ἔστι γὰρ ἕτερον πελειᾶς καὶ περιστερά. ἐλάττων μὲν οὖν ἢ πελειᾶς, τιθασσὸν δὲ γίνεται μᾶλλον ἢ περιστερά etc. Hdf.

2 τρόπον μὲν γὰρ. Haec usque ad Ἔστι ταῦτα accipienda sunt quasi per parenthesis dicta essent.

6 μὲν. Prorsus ita p. 201 B Οὐδαμῶς ἔγωγε οἶμαι, ἀλλὰ πείσαι μὲν. HEINDORFIUS. Videtur in talibus μὲν nihil aliud esse quam attentatum μὴν, quod quia post secundum demum tertiumve

enuntiati vocabulum infertur, de vi sua non nihil amisisse putare licet. STALLBAUMIUS.

15 τὰς μὲν — οὐσας. ποιεῖν fingere cum accusativo et participio iungitur etiam Gorg. 525 E Θεοσίτην δὲ — οὐδὲς πεποίηκε μεγάλας τιμωρίας συνεχόμενον ὡς ἀνίατον. Cf. ad p. 158 A.

16 μόνας διὰ πασῶν, per omnes, ita ut non volent seorsum χωρὶς τῶν ἄλλων, velut illae κατ' ἀγέλας οὔσαι, sed modo per hunc, modo per illum gregem vagantur. HEIND.

22 μεμαθηκέναι ἢ εὐρηκέναι.

ΘΕΑΙ. Ἔστω.

198 ΣΩ. Τὸ τοίνυν πάλιν ἢν ἂν βούληται τῶν ἐπιστημῶν θηρεύειν καὶ λαβόντα ἴσχειν καὶ αὐτὸς ἀφιέναι σκοπεῖ τίνων δεῖται ὀνομάτων, εἴτε τῶν αὐτῶν ὧν τὸ πρῶτον, ὅτε ἐκίατο, εἴτε ἑτέρων· μαθήσει δ' ἐντεῦθεν σαφέστερον⁵ τί λέγω. ἀριθμητικὴν μὲν γὰρ λέγεις τέχνην;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ταύτην δὴ ὑπόλαβε θήραν ἐπιστημῶν ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ παντός.

ΘΕΑΙ. Ὑπολαμβάνω.

ΣΩ. Ταύτη δὴ, οἶμαι, τῇ τέχνῃ αὐτὸς τε ὑποχει-
B ρίους τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν ἔχει καὶ ἄλλω παραδί-
δωσιν ὁ παραδιδούς.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ καλοῦμέν γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν,¹⁵
παραλαμβάνοντα δὲ μαθάνειν, ἔχοντα δὲ δὴ τῷ κερτῆ-
σθαι ἐν τῷ περισσευῶνι ἐκείνῳ ἐπίστασθαι.

ΘΕΑΙ. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΩ. Τῷ δὲ δὴ ἐντεῦθεν ἤδη πρόσσχες τὸν νοῦν.
ἀριθμητικὸς γὰρ ὧν τελείως ἄλλο τι πάντας ἀριθμοὺς ἐπι-
C σταται; πάντων γὰρ ἀριθμῶν εἰσιν αὐτῷ ἐν τῇ ψυχῇ ἐπι-
στημαι.

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Ἦ οὖν ὁ τοιοῦτος ἀριθμοῖ ἂν ποτέ τι ἢ αὐτὸς
πρὸς αὐτὸν αὐτὰ ἢ ἄλλο τι τῶν ἔξω ὅσα ἔχει ἀριθμῶν;²⁵

ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ;

⁵ ἐντεῦθεν $\mathcal{M}\Delta\Pi$ Sib., ἐνθ' ἐνδε ζ . ¹⁶ δὲ ante δὴ om. $\mathcal{M}\Delta\Pi$.
δὴ om. Π^a . ¹⁹ δὲ add. $\mathcal{M}\Delta^a\Pi$ Tur., om. ζ . πρόσσχες B^a (B^{1c}) ab
 $Bkk.$, πρόσσχες ζ . ²⁰ ἐπίστασαι $\mathcal{M}\Delta^a\Pi^a$. ²⁵ αὐτὰ libri omnes
praeter Δ , qui om. Reposuit $Bkk.$, seclisuit $Hrm.$, ἐντὸς ζ de Cornarii
coniectura. ἢ αὐτὰ πρὸς αὐτὸν ἢ ἄλλο τι Schleiermacherus.

Alc. I 106 D Οὐκοῦν ταῦτα μόνον οἴσθαι, ἃ παρ' ἄλλων ἔμαθες ἢ αὐτὸς ἐξεύρες;

⁸ θήραν ἐπιστημῶν ἀρτίου. Gorg. 451 B ἢ ἀριθμητικὴ τέχνη — (ἐστὶ) τῶν περὶ τὸ ἀρτίον τε καὶ περιττόν, ὅσα ἂν ἐκάτερα τυγχάνῃ ὄντα.

¹² ἔχει 'sc. ὁ ἔχων, quod omisit Plato statim illud ὁ παραδιδούς additurus.' HEIND.

¹⁵ καλοῦμέν. Cf. ad p. 160 B.

²⁰ ἀριθμητικὸς γὰρ ὧν τελείως. Adverbium subiicitur, cum vi sua emineat. Cf. p. 194 E ἢ ὕψος σφόδρα, p. 207 C κατὰ μείζον ἔτι. Cf. ad p. 177 D.

²⁵ αὐτὰ Schleiermacherus ita explicat, ut sit pro αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς et opponatur verbis ἄλλο τι τῶν ἔξω ὅσα ἔχει ἀριθμῶν.

ΣΩ. Τὸ δὲ ἀριθμεῖν γε οὐκ ἄλλο τι θήσομεν τοῦ σκοπεῖσθαι πόσος τις ἀριθμὸς τυγχάνει ὧν.

ΘΕΑΙ. Οὕτω.

ΣΩ. Ὅ ἄρα ἐπίσταται, σκοπούμενος φαίνεται ὡς οὐκ
5 εἰδώς, ὃν ὠμολογήκαμεν ἅπαντα ἀριθμὸν εἰδέναι. ἀκούεις γὰρ πον τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις.

ΘΕΑΙ. Ἔγωγε.

XXXVII. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡμεῖς ἀπεικάζοντες τῇ τῶν
περισσευῶν κτήσει τε καὶ θήρᾳ ἐροῦμεν ὅτι διττὴ ἦν ἢ D
10 θήρα, ἢ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κερτῆσθαι ἕνεκα, ἢ δὲ
κεκτῆμένῳ τοῦ λαβεῖν καὶ ἔχειν ἐν ταῖς χερσὶν ἃ πάλαι
ἐκέκτητο. οὕτω δὲ καὶ ὧν πάλαι ἐπιστήμαι ἦσαν αὐτῷ
μαθόντι καὶ ἠπίστατο αὐτὰ, πάλιν ἔστι καταμανθάνειν
ταῦτα ταῦτα ἀναλαμβάνοντα τὴν ἐπιστήμην ἐκάστου καὶ
15 ἴσχοντα, ἢν ἐκέκτητο μὲν πάλαι, πρόχειρον δ' οὐκ εἶχε
τῇ διανοίᾳ;

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Τοῦτο δὴ ἄρτι ἠρώτων, ὅπως χρῆ τοῖς ὀνόμασι E
χρῶμενον λέγειν περὶ αὐτῶν, ὅταν ἀριθμῶσιν ἢ ὁ
20 ἀριθμητικὸς ἢ τι ἀναγνωσόμενος ὁ γραμματικὸς. ὡς ἐπι-
στάμενος ἄρα ἐν τῷ τοιοῦτῳ πάλιν ἐρχεται μαθησόμενος
παρ' ἑαυτοῦ ἃ ἐπίσταται;

ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἄτοπον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' ἃ οὐκ ἐπίσταται φῶμεν αὐτὸν ἀναγνωσε-
25 σθαι καὶ ἀριθμῶσιν, δεδωκότες αὐτῷ πάντα μὲν γραμ-
ματα, πάντα δὲ ἀριθμὸν ἐπίστασθαι;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἄλογον.

ΣΩ. Βούλει οὖν λέγωμεν ὅτι τῶν μὲν ὀνομάτων οὐ-

¹³ καὶ add. CH $\Gamma^2 B^2 F^2 b^2$ $Bkk.$, ἢ Π^2 Tur., ἢ a, ἢ $Hdf.$ cum Ficinno ('quaeve antea novi'), om. cum ceteris libris ζ . ἠπίστατό τε E^2 , ἐπίστατο $\mathcal{M}\Delta^a$ $\Sigma Y Z^c$ B^{1a} .

⁹ ἦν: p. 197 C.

¹³ καὶ ἠπίστατο αὐτὰ. Cf. ad p. 192 A.

ἔστι καταμανθάνειν — ἀναλαμβάνοντα. Cf. p. 201 B περὶ ὧν ἰδόντι μόνον ἔστιν εἰδέναι.

¹⁸ Τοῦτο δὴ ἄρτι ἠρώτων, 'hoc igitur erat quod interrogabam, quibusnam oporteat

uti vocabulis eum qui de his loquatur. Aperte contulit Heindorfus de rep. II 377 A τοῦτο δὴ ἔλεγον ὅτι μουσικῆς πρότερον ἀπτεῶν ἢ γυμναστικῆς. Alcib. I 129 D τοῦτο τοίνυν ἄρτι ἠρώτων εἰ ὁ χρώμενός τε καὶ ὧ χρῆται ἀεὶ δοκεῖ ἕτερον εἶναι.' STALLBAUMIUS.

199 δὲν ἡμῖν μέλει, ὅπη τις χαίρει ἔλκων τὸ ἐπίστασθαι καὶ
μαυθάνειν, ἐπειδὴ δὲ ὠρισάμεθα ἕτερον μὲν τι τὸ κεκτῆ-
σθαι τὴν ἐπιστήμην, ἕτερον δὲ τὸ ἔχειν, ὃ μὲν τις ἔκτεται
μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατον φαμεν εἶναι, ὥστε οὐδέποτε συμ-
βαίνει ὃ τις οἶδε μὴ εἰδέναι, ψευδῆ μὲντοι δόξαν οἷόν τ' 5
εἶναι περὶ αὐτοῦ λαβεῖν; μὴ γὰρ ἔχειν τὴν ἐπιστήμην
B τούτου οἷόν τε, ἀλλ' ἑτέραν ἀντ' ἐκείνης, ὅταν θηρεύων
τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστήμην διαπετομένων ἀνθ' ἑτέρας
ἑτέραν ἀμαρτῶν λάβῃ, ὅτε ἄρα τὰ ἔνδεκα δώδεκα ὠήθη
εἶναι, τὴν τῶν ἔνδεκα ἐπιστήμην ἀντὶ τῆς τῶν δώδεκα 10
λαβῶν τὴν ἐν ἑαυτῷ οἷον φάτιαν ἀντὶ περισσεύσας.

ΘΕΑΙ. Ἐχει γὰρ οὖν λόγον.

ΣΩ. Ὅταν δέ γε ἦν ἐπιχειρεῖ λαβεῖν λάβῃ, ἀψευδεῖν
τε καὶ τὰ ὄντα δοξάζειν τότε, καὶ οὕτω δὴ εἶναι ἀληθῆ τε
C καὶ ψευδῆ δόξαν, καὶ ὧν ἐν τοῖς πρόσθεν ἔδυσχεραίνομεν 15
οὐδὲν ἐμποδῶν γίνεσθαι; ἴσως οὖν μοι συμφήσεις. ἢ
πῶς ποιήσεις;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

1 ἔλκων] καλῶν Hsch. 4 συμβαίνειν Hsch. de Heindorfii con-
iectura. 8 τινὰ τῶν ἐπ' αὐτῷ ἐπιστημῶν διαπετομένων conl. Hdf.,
τινὰ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστημῶν διαπετομένων aut τινὰ τῶν ἀπ' αὐ-
τοῦ διαπετομένων conl. Sth., τινὰ πού ποτ' ἐπιστήμην διαπετομένων
cod. quidam Vind. Bastii. 'Ficinus videtur legisse: τινὰ ἀπ' αὐτοῦ
ἐπιστήμην.' Winkelmannus. διαπετομένων Hdf. de Fischeri
coniectura, διαπετωμένων C, διαπεπταμένων ζ. 9 ὅτε ἄρα — 11
λαβῶν Sth., ὅτε ἄρα — 11 περισσεύσας Hsch. glossema habet. ὠήθη
XΔΠ Bkk., οἴηθῆναι (om. εἶναι) F¹, οἴηθῆ *ζ. 11 ἐαυτῷ XΔΠ
Bkk., αὐτῷ ζ. 13 ἐπιχειρεῖ XΔΠ Hdf., ἐπιχειροῖ Eζ. 15 πρόσθεν
XΔΠ Bkk., ἐμπροσθεν *ζ.

4 φαμεν 'nexum a praegresso
ἔτι.' HEIND.

7 τούτου, huius rei ad con-
templandum propositae.

οἷόν τε 'sc. εἶναι.' HEIND.

8 τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστήμην
διαπετομένων. Haec verba Pla-
tonica non esse omnes fere con-
cedunt, quamquam quid iis signi-
ficetur ambigi non potest. Stall-
baumius ea ita interpretatus est,
quasi legerentur quae legenda
esse suspicatus est. Sed recte
Heindorfius ἀπ' αὐτοῦ neque ad
θηρεύων neque ad διαπετομένων

apte trahi posse vidit aliterque
haec legisse videri Ficinum, cum
vertat: 'quando aliquis nostrum
unam quandam ex internis scien-
tiis aucupans.' Hinc dubium esse
non potest, quin corruptionis sed-
des sit in verbis ἀπ' αὐτοῦ. Re-
cte fortasse omnia se habent,
si legeretur: τινὰ τῶν αὐτοῦ ἐπι-
στημῶν διαπετομένων.

11 τὴν ἐν ἑαυτῷ Heindorfius
sublata hypostigme traxit ad seq.
φάτιαν. Schleiermacherus: *gleich-
sam seine Holztaube statt einer
Kropftaube.*

ΣΩ. Καὶ γὰρ τοῦ μὲν ἃ ἐπίσταται μὴ ἐπίστασθαι
ἀπηλλάγμεθα· ἃ γὰρ κεκτῆμεθα μὴ κεκτῆσθαι οὐδαμοῦ
εἴτι συμβαίνει, οὔτε ψευθεῖσιν τινος οὔτε μή. δεινότερον
μὲντοι πάθος ἄλλο παραφαίνεσθαι μοι δοκεῖ —

5 ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Εἰ ἢ τῶν ἐπιστημῶν μεταλλαγὴ ψευδῆς γενήσε-
ται ποτε δόξα.

ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ;

ΣΩ. Πρῶτον μὲν τό τινος ἔχοντα ἐπιστήμην τοῦτο D
10 αὐτὸ ἀγνοεῖν μὴ ἀγνωμοσύνη ἀλλὰ τῇ ἑαυτοῦ ἐπιστήμῃ
ἔπειτα ἕτερον αὐ τοῦτο δοξάζειν, τὸ δ' ἕτερον τοῦτο, πῶς
οὐ πολλὴ ἀλογία, ἐπιστήμης παραγενομένης γινῶναι μὲν
τὴν ψυχὴν μηδὲν, ἀγνοῆσαι δὲ πάντα; ἐκ γὰρ τούτου τοῦ
λόγου κωλύει οὐδὲν καὶ ἀγνοίαν παραγενομένην γινῶναι
15 τι ποιῆσαι καὶ τυφλότητα ἰδεῖν, εἴπερ καὶ ἐπιστήμη
ἀγνοῆσαι ποτέ τινα ποιήσει.

ΘΕΑΙ. Ἴσως γὰρ, ὃ Σώκρατες, οὐ καλῶς τὰς ὄρι- E
θας ἐτίθεμεν ἐπιστήμας μόνον τιθέντες, ἔδει δὲ καὶ ἀν-
επιστημοσύνας τιθέναι ὁμοῦ συνδιαπετομένας ἐν τῇ ψυχῇ,
20 καὶ τὸν θηρεύοντα τοτὲ μὲν ἐπιστήμην λαμβάνοντα, τοτὲ
δ' ἀνεπιστημοσύνην τοῦ αὐτοῦ περὶ ψευδῆ μὲν δοξάζειν
τῇ ἀνεπιστημοσύνη, ἀληθῆ δὲ τῇ ἐπιστήμῃ.

ΣΩ. Οὐ ῥαδίον γε, ὃ Θεαίτητε, μὴ ἐπαινεῖν σε. ὃ
μὲντοι εἶπες, πάλιν ἐπίσκεψαι. ἔστω μὲν γὰρ ὡς λέγεις·
25 ὃ δὲ δὴ τὴν ἀνεπιστημοσύνην λαβῶν ψευδῆ μὲν, φῆς, 200
δοξάσει. ἢ γὰρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐ δήπου καὶ ἠγγίσεται γε ψευδῆ δοξάζειν.

1 ἐπίσταται Π^ο Hdf., ἐπίστανται *ζ Hrm. 4 παρεφαίνεσθαι
ΞΣΥΖ' Hsch. 6 μεταλλαγὴ XΔΠ Bkk., ἐπαλλαγὴ ζ. 20 τότε
— τότε Δ^α Π^α.

1 ἃ ἐπίσταται 'sc. τις.' Hdf.
Cf. ad p. 163 E.

5 Τὸ ποῖον; Theaetetus valde
avens scire quid sit illud gravius,
intempestive Socratis orationem
interrumpit; Socrates autem,
priusquam ei responderet, quae di-
cturus est, dicit plene.

9 Πρῶτον μὲν τό τινος ἔχ.
Primum quod quis, cum ha-

beat scientiam alius cuius rei
eam ipsam nesciat..., dein-
de quod hanc rem habeat
pro alia, aliam autem pro
hac: quidni multae sit te-
meritatis animus, cum
scientia adsit, nihil cogno-
scere, sed omnia ignorare?
Eadem structurae ratio, quae est
p. 144 A.

200

ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ;

ΣΩ. Ἄλλ' ἀληθῆ γε, καὶ ὡς εἰδῶς διακίεσται περὶ ὧν ἔψευσται.

ΘΕΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ἐπιστήμην ἄρα οἴησεται τεθηρευκῶς ἔχειν, ἀλλ' οὐκ ἀνεπιστημοσύνην.

ΘΕΑΙ. Δῆλον.

ΣΩ. Οὐκοῦν μακρὰν περιελθόντες πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην πάρεσμεν ἀπορίαν. ὁ γὰρ ἐλεγτικὸς ἐκείνος γελᾶσας φῆσει· πότερον, ὃ βέλτιστοι, ἀμφοτέρως τις εἰδῶς, ἐπιστήμην τε καὶ ἀνεπιστημοσύνην, ἢν οἶδεν, ἔτερον αὐτὴν οἶεται τινα εἶναι ὧν οἶδεν; ἢ οὐδέτερον αὐτοῦν εἰδῶς, ἢν μὴ οἶδε, δοξάζει ἔτερον ὧν οὐκ οἶδεν; ἢ τὴν μὲν εἰδῶς, τὴν δ' οὐ, ἢν οἶδεν, ἢν μὴ οἶδεν; ἢ ἢν μὴ οἶδεν, ἢν οἶδεν ἡγρεῖται; ἢ πάλιν αὐτοῖς μοι ἔρεῖτε ὅτι τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀνεπιστημοσυνην εἰσὶν αὐτῶν ἐπιστήμαι, ἃς ὁ κεκτημένος ἐν ἑτέροις τισὶ γελοίοις περισσευεῶσιν ἢ κηρίοις πλάσμασι καθείροξας, ἕως περὶ ἂν κεκτῆται, ἐπίσταται, καὶ ἂν μὴ προχείρους ἔχη ἐν τῇ ψυχῇ; καὶ οὕτω δὴ ἀναγκασθήσεσθε εἰς ταῦτον περιτρέχειν μυριάκις οὐδὲν πλέον ποιῶντες; τί πρὸς ταῦτα, ὃ Θεαίτητε, ἀποκρινόμεθα;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὰ Δία, ὃ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡμῖν, ὃ παῖ, καλῶς ὁ λόγος ἐπιπλήττει καὶ ἐνδείκνυται ὅτι οὐκ ὀρθῶς ψευδῆ δόξαν προτέραν ζητοῦμεν ἐπιστήμης ἐκείνην ἀφέντες; τὸ δ' ἐστὶν ἀδύνατον γινῶναι, πρὶν ἂν τις ἐπιστήμην ἱκανῶς λάβῃ τί ποτ' ἐστίν.

11 τε om. A. 12 αὐτοῖν Hb Bkk., αὐτῶν E, αὐτῶν Hdf. de Stephani coniectura, αὐτῶν *5. 25 προτέραν] ἑτέραν A Π^o. 27 λάβῃ A Π Bkk., λάβοι 5.

8 ἐπὶ τὴν πρώτην πάρεσμεν ἀπορίαν, ad primam pervenimus difficultatem. Cf. p. 188 sq. Sauppius ad Dem. Ol. I 8.

9 ὁ γὰρ ἐλεγτικὸς ἐκείνος quem loquentem induxerat p. 195 C ἂν τις ἔρηται με· ὃ Σώκρ. HEIND.

10 πότερον, ὃ βέλτ. Si ὁ τις οἶδεν est +A, ὁ τις μὴ οἶδεν

—A, p. 192 A paullum alio ordine demonstratum erat confundi non posse

+ A cum + A

— A ,, — A

+ A ,, — A

— A ,, + A.

20 εἰς ταῦτον περιτρέχειν dictum ut p. 160 E ἐν κνύλῳ περιτρέχειν.

25 οὐκ ὀρθῶς ψ. δ. Cf. p. 196 D.

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη, ὃ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ὡς λέγεις οἶεσθαι.

XXXVIII. ΣΩ. Τί οὖν τις ἔρει πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπιστήμην; οὐ γὰρ που ἀπεροῦμέν γε πῶ;

ΘΕΑΙ. Ἥμιστά, εἴνπερ μὴ σύ γε ἀπαγορεύης.

ΣΩ. Λέγε δὴ, τί ἂν αὐτὸ μάλιστα εἰπόντες ἡμιστ' ἂν ἡμῖν αὐτοῖς ἐναντιωθεῖμεν;

ΘΕΑΙ. Ὅπερ ἐπεχειροῦμεν, ὃ Σώκρατες, ἐν τῷ πρόσθεν· οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε ἄλλο οὐδέν.

ΣΩ. Τὸ ποῖον;

ΘΕΑΙ. Τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι. ἀναμάρτητόν γε πού ἐστι τὸ δοξάζειν ἀληθῆ, καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ γιγνόμενα πάντα καλὰ καὶ ἀγαθὰ γίνονται.

ΣΩ. Ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὃ Θεαίτητε, ἔφη ἄρα δεῖξαι αὐτό· καὶ τοῦτο ἐν ἰόντες ἐρευνηῶμεν, τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον αὐτὸ φήμεις τὸ ζητούμενον, μενουσι δὲ δῆλον οὐδέν.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς λέγεις· ἀλλ' ἰωμέν γε καὶ σκοπῶμεν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως· τέχνη γὰρ σοι ὄλη σημαίνει μὴ εἶναι ἐπιστήμην αὐτό.

ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ; καὶ τίς αὐτῆ;

ΣΩ. Ἡ τῶν μεγίστων εἰς σοφίαν, οὓς δὴ καλοῦσι δήτορας τε καὶ δικανικούς. οὗτοι γὰρ που τῇ ἑαυτῶν

4 γὰρ που Π^a Sfb., γὰρ πῶ 5. γέ πῶ] 'Immo γέ που.' Baiterus. γε, ὃ Θεαίτητε. ΘΕΑΙ. Ἥμιστά coni. Hdf. 7 ἂν] ἂν αὐτὸ A Π^o. 12 γὰρ που Hsch. 17 δὴ Tur. Hrm. 20 ὄλη τις coni. Hdf. 22 H om. A Π^o.

4 πῶ particula nonnunquam remotior a praegressa negatione. Exempla concessit Stallbaumius ad Euthyd. p. 283 C.

8 ἐν τῷ πρόσθεν: p. 187 B.

13 πάντα καλὰ habet usum fere proverbialem. Cf. Boeckhii ad Mino. p. 89, Winckelmannus ad Euthyd. 293 D.

15 ἄρα δεῖξαι αὐτό: ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πείρας γινωσκομένων. κατιόντων γὰρ τινῶν εἰς ποταμὸν πρὸς τὸ διαπεράσαι ἤρετό τις τὸν προηγούμενον εἰ βλάβος ἔχει τὸ ὕδωρ. ὁ δὲ ἔφη· αὐτὸ δεῖξει. Schol. R. Cf. Leutschii ad Greg.

Cypr. Leid. II 92. Formula legitur etiam Prot. 329 B et Hipp. mai. 288 B. 'Pro ἄρα δεῖξαι αὐτό exspectabas δεῖξαι ἄρα αὐτό. At nimirum de ἄρα quoque valet quod de πῶν, τοῖνον, δη, aliis voculis scripsimus ad Phaedr. p. 258 A.' STALLBAUMIUS.

καὶ τοῦτο ἐν ἰόντες. Ἡ ἐμπόδιον γενόμενον pertinent haud dubie ad praegressum τοῦτο, τὸ ζητούμενον autem quarto casu est positum pendens a verbo φήνεις. HEINDORFIUS.

23 οὗτοι γὰρ που. Polit. 304 C τίνι τὸ πειστικὸν οὖν ἀποδώσο-

201 τέχνη πείθουσιν οὐ διδάσκοντες, ἀλλὰ δοξάζειν ποιοῦντες
 ἃ ἂν βούλωνται. ἢ σὺ οἶε δεινούς τινες οὕτω διδασκά-
 B λους εἶναι, ὥστε οἷς μὴ παρεγένοντό τινες ἀποστερουμέ-
 νους χρήματα ἢ τι ἄλλο βιαζομένοις, τούτοις δύνασθαι
 πρὸς ὕδωρ σμικρὸν διδάξαι ἱκανῶς τῶν γενομένων τὴν
 ἀλήθειαν;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἔγωγε οἶμαι, ἀλλὰ πείσαι μὲν.

ΣΩ. Τὸ πείσαι δ' οὐχὶ δοξάσαι λέγεις ποιῆσαι;

ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅταν δικαίως πεισθῶσι δικασταὶ περὶ 10
 ὧν ἰδόντι μόνον ἔστιν εἰδέναι, ἄλλως δὲ μὴ, ταῦτα τότε
 C ἔξ ἀκοῆς κρίνοντες, ἀληθῆ δόξαν λαβόντες, ἄνευ ἐπιστή-
 μης ἐκριναν, ὀρθὰ πεισθέντες, εἶπερ εὖ ἐδίκασαν;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκ ἂν, ὦ φίλε, εἰ γε ταῦτόν ἦν δόξα τε ἀλη- 15
 θῆς [καὶ δικαστήρια] καὶ ἐπιστήμη, ὀρθὰ ποτ' ἂν δικαστῆς
 ἄκρος ἐδόξαζεν ἄνευ ἐπιστήμης· νῦν δὲ ἔοικεν ἄλλο τι
 ἐκάτερον εἶναι.

ΘΕΑΙ. Ὅ γε ἐγὼ, ὦ Σώκρατες, εἰπόντος του ἀκού- 20
 σας ἐπελελήσμην, νῦν δ' ἐννοῶ. ἔφη δὲ τὴν μὲν μετὰ
 D λόγου ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι, τὴν δὲ ἄλογον ἐκτὸς
 ἐπιστήμης· καὶ ὧν μὲν μὴ ἔστι λόγος, οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι,
 οὕτως καὶ ὀνομάζων, ἃ δ' ἔχει, ἐπιστητὰ.

4 τούτοις A^c Δ^o Π^o Stb., τούτους ε. 7 ἀλλὰ πείσαι μὲν Socrati
 tribuunt Δ^o Π^o B^a. 16 καὶ δικαστήρια seclusit Bkk. δικαστήρια
 A Δ Π, δικαστήριον * ε, δικαστική Buttmanus, δικαστρία Winkel-
 mannus coll. Euthyd. 297 C, δικαστοῦ ἀξία coni. Cpl. 22 ὅτι A, ὦ
 Δ Π^o. 23 ὀνομάζω A Δ^o (ὀνομάζων Δ^o) Π^o. ἃ δ' ἔχει A Δ^o.

μὲν ἐπιστήμη πλήθους τε καὶ
 ὅχλου διὰ μυθολογίας ἀλλὰ μὴ
 διὰ διδασχῆς; — Φανερόν, οἶμαι,
 καὶ τούτο ἠητορικὴ δότης ὄν.
 Phaedr. 272 D τὸ παράπαν γὰρ
 οὐδὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τού-
 των ἀληθείας μέλειν οὐδενί,
 ἀλλὰ τοῦ πιδανού. τούτο δ' εἶ-
 ναι τὸ εἰκός, ὃ δεῖν προσέχειν
 τὸν μέλλοντα τέχνην ἔχειν. Cf.
 Gorg. 454 E.

3 τινες 'sc. indices.' HEIND.

4 τούτοις iungendum cum τῶν
 γενομένων. De hyperbato cf. p.
 176 D.

7 ἀλλὰ πείσαι μὲν. Cf. ad p.
 197 C.

16 καὶ δικαστήρια. Fortasse
 aliquis ad δικαστῆς ἄκρος ad-
 scripserat in margine καὶ δικα-
 στήριον, quod dein per errorem
 in alienum locum translatum et
 ipsis Platonis verbis insertum
 est. STALLBAUMIUS. Sed I. Braun-
 nus de hyperb. Pl. p. 27 dicta
 haec putat pro δόξα τε ἀληθῆς
 καὶ ἐπιστήμη, ὀρθὰ ποτ' ἂν δι-
 καστής ἄκρος καὶ δικαστήριον
 ἐδόξαζεν. Eundem locum etiam
 Schleiermacheris verbis omissis
 tribuit.

23 οὕτως καὶ ὀνομάζειν. Vo-
 cabulum ἐπιστητόν Platonis ae-
 tate novatum fuisse, argumento

ΣΩ. Ἡ καλῶς λέγεις. τὰ δὲ δὴ ἐπιστητὰ ταῦτα καὶ
 μὴ πῆ διήρει, λέγε, εἰ ἄρα κατὰ ταῦτά σὺ τε κἀγὼ ἀκη-
 κόαμεν.

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οὐκ οἶδα εἰ ἐξευρήσω· λέγοντος μὲντ'
 5 ἂν ἑτέρον, ὡς ἐγῶμαι, ἀκολουθήσαιμι.

XXXIX. ΣΩ. Ἄκουε δὴ ὄναρ ἀντὶ ὄνειρατος. ἐγὼ
 γὰρ αὖ ἐδόκουν ἀκούειν τινῶν ὅτι τὰ μὲν πρῶτα οἶονπερὶ E
 στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε συγκείμεθα καὶ τὰλλα, λόγον οὐκ
 ἔχοι. αὐτὸ γὰρ καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὀνομάσαι μόνον εἶη,
 10 προσειπεῖν δὲ οὐδὲν ἄλλο δυνατόν, οὐθ' ὡς ἔστιν, οὐθ'
 ὡς οὐκ ἔστιν· ἤδη γὰρ ἂν οὐσίαν ἢ μὴ οὐσίαν αὐτῷ προσ- 202
 τίθεσθαι, δεῖν δὲ οὐδὲν προσφέρειν, εἶπερ αὐτὸ ἐκείνο
 μόνον τις ἔρει. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ αὐτὸ οὐδὲ τὸ ἐκείνο οὐδὲ τὸ
 ἕκαστον οὐδὲ τὸ μόνον οὐδὲ τὸ τοῦτο προσοιστέον οὐδ'
 15 ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ταῦτα μὲν γὰρ περιτρέχοντα πᾶσι
 προσφέρεσθαι ἕτερα ὄντα ἐκείνων οἷς προστίθεται, δεῖν
 δέ, εἶπερ ἦν δυνατόν αὐτὸ λέγεσθαι καὶ εἶχεν οἰκείον αὐ-
 τοῦ λόγον, ἄνευ τῶν ἄλλων ἀπάντων λέγεσθαι. νῦν δὲ
 ἀδύνατον εἶναι ὅτιοῦν τῶν πρώτων ζηθῆναι λόγῳ· οὐ γὰρ B
 20 εἶναι αὐτὸ ἄλλ' ἢ ὀνομάζεσθαι μόνον· ὄνομα γὰρ μόνον
 ἔχειν· τὰ δὲ ἐκ τούτων ἤδη συγκείμενα ὥσπερ αὐτὰ

5 ἀκολουθήσαιμι A E ΣΥΖ' CHB^{2o} (B^a) Bkk., ἀκολουθήσαιμην
 * ε. 7 οἶονπερ εἰ A, οἶονπερὶ Δ Π Bkk., οἶαπερὶ ε. 12 δεῖν
 Δ Π^o Hdf., δεῖ ε. 14 τὸ τοῦτο Hdf. de coniectura, τὸ τὸ Butt-
 mannus, τοῦτο ε. 17 αὐτοῦ Hdf., αὐτοῦ ε. 20 αὐτὸ H. Bonitzius,
 spic. p. 24, αὐτῷ ε cum libris. 21 ἔχει A Δ Π.

est, opinor, additamentum hoc
 οὕτως καὶ ὀνομάζων. De struc-
 tura huius loci conf. simillimum
 locum in Gorg. 493 B. HEIND.

6 ὄναρ ἀντὶ ὄνειρατος. Plato
 etiam Crat. 439 C, ubi de ideis
 expositurus est, dicit: σκέψαι
 γὰρ — ὃ ἔγωγε πολλάκις ὄνει-
 ρώττω.

8 λόγος h. l. est definitio,
 explicatio, quae suum locum
 habet in compositis demum re-
 bus; simplicissima autem quae-
 que elementa non possunt nisi
 nominari.

11 ἤδη γὰρ: 'alioquin enim
 iam οὐσίαν et μὴ οὐσίαν
 huic additum iri.' HEIND.

15 περιτρέχοντα, quae ubi-

que locum habent, vulgaria. Cf. Phil. 15 D Φευμέν που
 ταῦτόν ἐν καὶ πολλὰ ὑπὸ λόγον
 γιγνόμενα περιτρέχειν πάντη
 καθ' ἕκαστον τῶν λεγομένων.

19 ζηθῆναι λόγῳ 'dicuntur
 quae explicantur defini-
 tione, quod opponitur τῷ ὀνο-
 μάζεσθαι μόνον. v. ad Crat.
 399 A. STALLB.

οὐ γὰρ εἶναι i. e. οὐ γὰρ εἶναι
 (= δυνατόν εἶναι) ἀλλ' ἢ ὀνο-
 μάζεσθαι μόνον αὐτό. Ita con-
 formatione plane inter se conci-
 nunt duo illa enuntiatia, quae
 deinceps posita idem et affir-
 mando et negando significant:
 ἀδύνατον εἶναι ὅτι οὐκ κτλ., οὐ
 γὰρ εἶναι αὐτὸ κτλ.

202 *πέπλεκται, οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν συμπλεκέντα λόγον γερονέναι· ὀνομάτων γὰρ συμπλοκὴν εἶναι λόγον οὐσίαν. οὕτω δὴ τὰ μὲν στοιχεῖα ἄλογα καὶ ἄγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ, τὰς δὲ συλλαβὰς γνωστάς τε καὶ φητάς καὶ ἀληθεῖ δόξαν δοξασιτάς. ὅταν μὲν οὖν ἄνευ λόγου τὴν ἀληθεῖ δόξαν τινός τις λάβῃ, ἀληθεύειν μὲν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν περὶ αὐτό, γινώσκειν δ' οὐ· τὸν γὰρ μὴ δυναμένον δοῦναι τε καὶ δέξασθαι λόγον ἀνεπιστήμονα εἶναι περὶ τούτου· προσλαβόντα δὲ λόγον δυνατὸν τε ταῦτα πάντα γερονέναι καὶ τελείως πρὸς ἐπιστήμην ἔχειν. οὕτως σὺ τὸ ἐνύπνιον ἢ ἄλλως ἀκήκοας;*

ΘΕΑΙ. Οὕτω μὲν οὖν παντάπασιν.

ΣΩ. Ἀρέσκει οὖν σε καὶ τίθεσθαι ταύτη, δόξαν ἀληθεῖ μετὰ λόγον ἐπιστήμην εἶναι;

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

D *ΣΩ. Ἄρ' ὦ Θεαίτητε, νῦν οὕτω τῆδε τῇ ἡμέρᾳ εἰλήφαμεν ὁ πάλαι καὶ πολλοὶ τῶν σοφῶν ζητοῦντες πρὶν εὐρεῖν κατεγήρασαν;*

ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, καλῶς λέγεσθαι τὸ νῦν ῥηθέν.

ΣΩ. Καὶ εἰκός γε αὐτὸ τοῦτο οὕτως ἔχειν· τίς γὰρ ἂν καὶ ἐτι ἐπιστήμη εἴη χωρὶς τοῦ λόγου τε καὶ ὀρθῆς δόξης; ἔν μέντοι τί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει.

ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ;

ΣΩ. Ὅ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα, ὡς τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν ὀρθῶς;

6 τις λάβῃ *ΑΔΠ Hdf.*, λάβῃ τις *E* s. 10 γερονέναι *ΑΔΠ Bkk.*, γε γνῶναι s. cum Cornario. 13 τίθεσθαι *ΑΔΠ Hdf.*, τίθεσθαι 5. 19 Ἐμοὶ γοῦν *ΑΔΠ Bkk.*, Ἐμοιγ' οὖν s. 21 αὐτό] *αὐ Hdf.* 22 χωρὶς τοῦ λόγου *ΑΔΠ Γ Tur.*, χωρὶς λόγου s.

4 'συλλαβὰς h. l. dicit omnino τὰ ἐκ στοιχείων συμπλεκέντα, non litterarum comprehensiones.' HEIND.

9 'ταῦτα πάντα accusativus est, qui pendet ex δυνατόν: de qua constructione diximus ad Protag. 335 C.' STALLB.

13 Ἀρέσκει — σε. Cf. ad p. 172 D.

17 καὶ πολλοὶ 'sanequam multi; nam καὶ non copulat, sed intendit. v. ad Hipp. mai. 282 E.' STALLB.

18 κατεγήρασαν. Antisthenem significari suspicatur Susemihlius p. 200.

ΣΩ. Ἰστέον δὴ ὥσπερ γὰρ ὀμήρους ἔχομεν τοῦ λόγου τὰ παραδείγματα, οἷς χρώμενος εἶπε πάντα ταῦτα.

ΘΕΑΙ. Ποῖα δὴ;

ΣΩ. Τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεῖα τε καὶ συλλαβὰς. ἢ οἷα ἄλλοσέ ποι βλέποντα ταῦτα εἶπειν τὸν εἰπόντα ἂ λέγομεν;

ΘΕΑΙ. Οὐκ, ἀλλ' εἰς ταῦτα.

XL. ΣΩ. Βασανίζομεν δὴ αὐτὰ ἀναλαμβάνοντες, μᾶλλον δὲ ἡμᾶς αὐτοὺς, οὕτως ἢ οὐχ οὕτως γράμματα ἐμάθομεν. φέρε πρῶτον ἄρ' αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα;

ΘΕΑΙ. Ἰσως.

ΣΩ. Πάνν μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ φαίνεται. Σωκράτους γοῦν εἴ τις ἔροιο τὴν πρώτην συλλαβὴν οὕτως ὡς Θεαίτητε, λέγε τί ἐστι σῶ, τί ἀποκρινεῖ;

ΘΕΑΙ. Ὅτι σίγμα καὶ ᾠ.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτον ἔχεις λόγον τῆς συλλαβῆς;

ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Ἴθι δὴ, οὕτως εἶπε καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον.

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς τοῦ στοιχείου τις ἐρεῖ στοιχεῖα; καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστί, ψόφος τις μόνον, οἷον συριτούσης τῆς γλώττης· τοῦ δ' αὖ βῆτα οὔτε φωνῆ οὔτε ψόφος, οὐδὲ τῶν πλείστων στοιχείων. ὥστε πάνν εὐ ἔχει τὸ λέγεσθαι αὐτὰ ἄλογα, ἂν γε τὰ ἐναργέστατα αὐτὰ τὰ ἐπτὰ φωνῶν μόνον ἔχει, λόγον δὲ οὐδ' ὄντινον.

3 Τὰ ποῖα *Hsch.* 4 καὶ τὰς συλλαβὰς *Hsch.* 24 εὐ ἔχει τὸ *ΑΔΠ Hdf.*, ἔχει εὐ τὸ *H*, ἔχει τὸ εὐ *s. 25 ἐναργέστατα *ΑΔΠ.* αὐτὰ τὰ ἐπτὰ *ΑΔΠ Stb.*, αὐτὰ *ΑΞΣΥΗΖ Β¹⁰ Bkk.*, ἐπτὰ *CB²⁰ Ξ²a ci Hsch.*, ἐστὶ αὐτὰ *Γ*, ἐπτὰ αὐτὰ *s. μόνον ἔχει *ΑΠΓΒCEFH*

1 Ἰστέον. 'εἰδέναι noscendi, cognoscendi significatu saepe usurpatur, ubi aliis linguis videndi notio magis est familiaris, ut in formula ἴν' εἰδῆτε, ut videatis. v. gramm. ampl. in v. εἶδω.' BUTTMANNUS.

2 εἶπε 'sc. ὁ ταῦτα λέγων.' STB. 21 τό τε σίγμα κτλ. 'Cratyl. 424 C collato cum Phileb. 18 B et Theaet. 203 B apparet a Platone discerni primum litteras vocales, deinde semivocales, denique con-

sonas. Vocales γράμματα φωνήεντα vocantur, semivocales vulgo ἡμίφωνα videntur dicta esse, sed Plato dixit φωνῆς μὲν οὐ, φθόγγου δὲ μετέχοντα vel ἄφωνα μὲν, οὐκ ἀφθόγγα δέ, consonas vulgo quidem Plato ἄφωνα dicta esse in Philebo dicit, sed ipse accuratius nominat ἄφωνα καὶ ἀφθόγγα, quae et voce et sono careant.' H. SAURPIUS, ep. crit. ad G. Hermannum p. 146.

25 λόγον litterae omnino non

203 ΣΩ. Τουτί μὲν ἄρα, ὦ ἑταῖρε, κατορθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης.

ΘΕΑΙ. Φαινόμεθα.

C ΣΩ. Τί δέ; τὸ μὴ γνωστὸν εἶναι τὸ στοιχείον, ἀλλὰ τὴν συλλαβὴν ἄρ' ὀρθῶς ἀποδεδείγμεθα;

ΘΕΑΙ. Εἰκός γε.

ΣΩ. Φέρε δὴ, τὴν συλλαβὴν πότερον λέγομεν τὰ ἀμφοτέρα στοιχεῖα, καὶ εἰς πλείω ἢ ἢ δύο, τὰ πάντα, ἢ μίαν τινὰ ἰδέαν γενοῦσαν συντεθέντων αὐτῶν;

ΘΕΑΙ. Τὰ ἅπαντα ἔμοιγε δοκοῦμεν.

ΣΩ. Ὅρα δὴ ἐπὶ δυοῖν, σίγμα καὶ ὦ. ἀμφοτέρᾳ ἐστὶν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἑμοῦ ὀνόματος. ἄλλο τι ὁ γινώσκων αὐτὴν τὰ ἀμφοτέρα γινώσκει;

D ΘΕΑΙ. Τί μὴν;

ΣΩ. Τὸ σίγμα καὶ τὸ ὦ ἄρα γινώσκει.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δ'; ἐκότερον ἄρ' ἀγνοεῖ, καὶ οὐδέτερον εἰδὼς ἀμφοτέρα γινώσκει;

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ δεινὸν καὶ ἄλογον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μέντοι εἴ γε ἀνάγκη ἐκότερον γινώσκειν, 20 εἴπερ ἀμφοτέρᾳ τις γινώσκειται, προγινώσκειν τὰ στοιχεῖα ἅπαντα ἀνάγκη τῷ μέλλοντι ποτε γινώσσεσθαι συλλαβὴν, καὶ οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακῶς οἰχθήσεται.

E ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε ἐξαίφνης.

ΣΩ. Οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν. χορῆν γὰρ ἴσως 25 τὴν συλλαβὴν τίθεσθαι μὴ τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων

Bkk., ἔχει μόνον Α, μόνην ἔχει *ς. 4 δὲ δὴ ΞΣς, δὴ cum reliquis libris om. Hrm. 5 ἀποδεδείγμεθα Γ²Ε² Hdf., ἀποδεδείγμεθα *ς.

7 λέγομεν ΑΔΠ Hrm. 10 ἅπαντα ΑΔΠ² Bkk., πάντα ς. 17 δ' ΑΔΠ Hdf. Bkk., δ' εἰς. ἄρ' ΠΑΞΣΥΖ'BCFHabc Bkk., ἄρ' *ς. 23 οὕτως ΑΔΠ. 24 γε ΑΔΠ Hdf., om. ς.

habent. Nam vocalibus tribuitur tantum φωνή, semivocalibus ψόφος, consonantibus ne hic quidem.

5 ἀποδεδείχθαι pro verbo medio declarandi potestate usurpatur a Xen. anab. V 2, 9 οἱ γὰρ μάντις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, οἱ μάχη μὲν ἔσται, τὸ δὲ τέλος

καλὸν τῆς ἐξόδου. Lys. c. Eratosth. 27 γνώμην ἀποδεδειγμένος. v. Bernhady, Syntax. p. 345. STALLB. Campbellius contulit Theaet. 180D ἀναφανδὸν ἀποδεικνυμένων.

12 ἄλλο τι. Cf. ad p. 193A.

23 ἀποδεδρακῶς οἰχθήσεται. Cf. ad p. 164A.

ἐν τι γεγονὸς εἶδος ἰδέαν μίαν αὐτὸ αὐτοῦ ἔχον, ἕτερον δὲ τῶν στοιχείων.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν· καὶ τάχα γ' ἂν μᾶλλον οὕτως ἢ ἐκείνως ἔχοι.

5 ΣΩ. Σκεπτέον καὶ οὐ προδοτέον οὕτως ἀνάνδρως μέγαν τε καὶ σεμνὸν λόγον.

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΣΩ. Ἐχέτω δὴ ὡς νῦν φαμέν, μία ἰδέα ἐξ ἐκάστων 204 τῶν συναρμοστούτων στοιχείων γιγνομένη ἢ συλλαβή, 10 ὁμοίως ἐν τε γράμμασι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασι.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Οὐκοῦν μέρη αὐτῆς οὐ δεῖ εἶναι.

ΘΕΑΙ. Τί δὴ;

ΣΩ. Ὅτι οὐ ἂν ἢ μέρη, τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα 15 μέρη εἶναι. ἢ καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς ἐν τι εἶδος ἕτερον τῶν πάντων μερῶν;

ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε.

ΣΩ. Τὸ δὲ δὴ πᾶν καὶ τὸ ὅλον πότερον ταῦτον καλεῖς ἢ ἕτερον ἐκότερον;

20 ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν σαφές, ὅτι δὲ κελεύεις προθύμως ἀποκρίνασθαι, παρακινδυνεύων λέγω ὅτι ἕτερον.

ΣΩ. Ἡ μὲν προθυμία, ὦ Θεαίτητε, ὀρθή· εἰ δὲ καὶ ἡ ἀποκρισις, σκεπτέον.

ΘΕΑΙ. Δεῖ δέ γε δὴ.

8 μίαν ἰδέαν — γιγνομένην Hsch. de Heindorfii coniectura. 24 Δεῖ δέ γε] δέ om. Tur. auctore Heindorfio.

1 εἶδος h. l. genus dicit, ἰδέαν generalem quandam notionem. Quamquam utrumque alias eodem prorsus significatu promiscue usurpatur Platoni. Euthyphr. 6D Μέμνησαι οὖν, ὅτι οὐ ταῦτό σοι διεκελευομένη. ἐν τι ἢ δύο με διδάξαι τῶν πολλῶν ὁρίων, ἀλλ' ἐκείνο αὐτὸ τὸ εἶδος, ὃ πάντα τὰ ὅσια ὅσια ἐστίν; ἐφῆσθα γὰρ πον μὴ ἰδέα τὰ τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ τὰ ὅσια ὅσια. Et sic centies alias. HEINDORFIUS. Cf. Zeller, Phil. d. Gr. II p. 421 not. 1.

8 Ἐχέτω. Turicensis, quos secutus est Wagnerus, ἔχέτω —

γιγνομένη idem esse putant quod γινέσθω, quamquam Wagnerus locum aliter vertit in Germanicum. Sed omnibus locis, quos attulerunt (Phaedr. 257C soph. 227C de leg. VII 793B) participium aoristi coniunctum est cum ἔχειν. Cf. Krueger. § 56, 3, 6. Quare praestat cum Campbellio μία ἰδέα κτλ. pro appositione habere, ut de rep. VII 517B τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνονται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὀρθῶσαι.

24 Δεῖ δέ γε δὴ. Atoportet quidem certe eam rectam

204 **XLI. ΣΩ.** Οὐκοῦν διαφέρει ἂν τὸ ὅλον τοῦ παντός,
ὡς ὁ νῦν λόγος;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δὲ δὴ; τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ τι δια-
φέρει; οἷον ἐπειδὴν λέγωμεν ἓν, δύο, τρία, τέτταρα, πέντε,
C ἕξι, καὶ ἐὰν δις τρία ἢ τρις δύο ἢ τέτταρά τε καὶ δύο ἢ
τρία καὶ δύο καὶ ἓν, πότερον ἐν πᾶσι τούτοις τὸ αὐτὸ ἢ
ἕτερον λέγομεν;

ΘΕΑΙ. Ταυτόν.

ΣΩ. Ἄρ' ἄλλο τι ἢ ἕξι;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐφ' ἐκάστης λέξεως πάντα τὰ ἕξι εἰρή-
καμεν;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Πάλιν δ' οὐδὲν λέγομεν τὸ πᾶν αὐτὰ λέγοντες;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Ἡ ἄλλο τι ἢ τὰ ἕξι;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

D **ΣΩ.** Ταυτόν ἄρα ἐν γε τοῖς ὅσα ἕξι ἀριθμοῦ ἐστὶ τὸ
τε πᾶν προσαγορευόμεν καὶ τὰ ἅπαντα;

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Ὡς δὲ δὴ περὶ αὐτῶν λέγωμεν. ὁ τοῦ πλέθρου
ἀριθμὸς καὶ τὸ πλέθρον ταυτόν. ἢ γάρ;

4 δὲ] δαι ΓΑΒСНabcι Bkk. 7 Post ἐν Cornarius add. ἢ
πέντε καὶ ἓν. 12 πᾶν τι τὰ conī. Hdf., τὸ πᾶν τὰ conī. Ast., πᾶν
τὰ Tur., τὰ πάντα Herm. εἰρήκαμεν XΔΠ Bkk., εὐρήκαμεν s.
15 Πάλιν] Πᾶν conī. Cpl. ἄλλο δ' οὐδὲν Cornarius, οὐδὲν ἄλλο
conī. Hdf. οὐδὲν] οὐχ ἐν Herm. τὸ πᾶν αὐτὰ Wb., τὸ πᾶν
conī. Schleiermacher, τὰ πάντα s. 17 H Bkk., H s. ἢ Bkk., ἢ
Δ° (ἢ Δ°) om. *s, τὰ πάντα ἢ conī. Hdf. 20 ἅπαντα] πάντα Hsch.
de Heindorfii coniectura. 22 λέγομεν ΠΑΞβ Stb., λέγομεν s.
23 τὸ XΔΠ Bkk., om. s.

esse. STALLB. Cf. Winckelmannus ad Euthyd. 280 E.

5 οἷον. Numerus senarius vel numerando vel multiplicando vel addendo efficitur.

15 τὸ πᾶν αὐτὰ. Rectissime Campbellius a plurali numero vidit transeundum esse ad singularem. Nam postquam quae partes sint numeri senarii demonstratum est, eum esse multitudinem quandam satis apparet. Deinde

τὰ πάντα si una comprehensione complectimur, τὸ πᾶν efficiunt. In Hermannii emendatione desideratur illud πᾶν, quod abesse vix potest.

16 Ἄδ Ἀνάγκη liquidum est ex praegresso οὐδὲν λέγομεν repetendum esse λέγειν τι. STALLB.

22 λέγομεν quia ab iis, quae de παντι et πᾶσι dicenda erant, ad πᾶν et ὅλον transitur. C. F. HERMANNUS.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ ὁ τοῦ σταδίου δὴ ὡσανύτως;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ὁ τοῦ στρατοπέδου γε καὶ τὸ στρα-
5 τόπεδον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμοίως; ὁ γὰρ ἀριθμὸς πᾶς
τὸ ὄν πᾶν ἕκαστον αὐτῶν ἐστὶ.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ὅ δὲ ἐκάστων ἀριθμὸς μῶν ἄλλο τι ἢ μέρος
ἐστίν;

10 **ΘΕΑΙ. Οὐδέν.**

ΣΩ. Ὅσα ἄρα ἔχει μέρη, ἐκ μερῶν ἂν εἴη;

ΘΕΑΙ. Φαίνεται.

ΣΩ. Τὰ δὲ γε πάντα μέρη τὸ πᾶν εἶναι ὁμολογεῖται,
εἴπερ καὶ ὁ πᾶς ἀριθμὸς τὸ πᾶν ἐστὶ.

15 **ΘΕΑΙ. Οὕτω.**

ΣΩ. Τὸ ὅλον ἄρ' οὐκ ἐστὶν ἐκ μερῶν. πᾶν γὰρ ἂν
εἴη τὰ πάντα ὄν μέρη.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε.

ΣΩ. Μέρος δ' ἔσθ' ὅτου ἄλλου ἐστὶν ὅπερ ἐστὶν ἢ
20 τοῦ ὅλου;

ΘΕΑΙ. Τοῦ παντός γε.

ΣΩ. Ἀνδρικῶς γε, ὃ Θεαίτητε, μάχει. τὸ πᾶν δὲ 205
οὐχ ὅταν μῆδεν ἀπῆ, αὐτὸ τοῦτο τὸ πᾶν ἐστὶν;

ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

25 **ΣΩ.** Ὅλον δὲ οὐ ταυτόν τοῦτο ἐστὶν, οὐ ἂν μῆδαμῆ
μῆδεν ἀποστατῆ; οὐ δ' ἂν ἀποστατῆ, οὔτε ὅλον οὔτε πᾶν
ἅμα γενόμενον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὸ αὐτό;

**ΘΕΑΙ. Δοκεῖ μοι νῦν οὐδὲν διαφέρειν πᾶν τε καὶ
ὅλον.**

30 **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἐλέγομεν ὅτι οὐ ἂν μέρη ἢ, τὸ ὅλον τε
καὶ πᾶν τὰ πάντα μέρη ἐσται;

4 καὶ ante ὁ ΔΠΕ Bkk., om. s. 6 τὸ πᾶν ὄν conī. Hdf.
ἐκάστων Hsch. de Stallbaumii coniectura. 8 ἐκάστων Hsch.
13 ὁμολογεῖται XΔΠ Stb., ὁμολόγηται s. 23 τοῦτο τὸ πᾶν Hdf.

5 ὁ γὰρ ἀριθμὸς πᾶς. Ex iis, quae sequuntur, supplendum est ἐκάστος: eorum unusquisque numerus omnis est unumquodque ὄν omne.

26 ἀποστατῆ sc. τι. Hdf. Cf. ad p. 204 C.

οὔτε πᾶν ἅμα γεν. neque πᾶν, quod (πᾶν) simul (cum τῷ ὅλῳ) existit idem (τῷ ὅλῳ) ex eodem i. e. ex omnibus partibus. HEIND.

30 ἐλέγομεν: p. 204 A.

205 ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πάλιν δή, ὅπερ ἄρτι ἐπεχείρουν, οὐκ, εἴπερ ἡ
B συλλαβὴ μὴ τὰ στοιχεῖα ἔστιν, ἀνάγκη αὐτὴν μὴ ὡς μέρη
ἔχειν ἑαυτῆς τὰ στοιχεῖα, ἢ ταυτὸν οὕσαν αὐτοῖς ὁμοίως
ἐκείνοις γνωστὴν εἶναι;

ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτο ἵνα μὴ γένηται, ἕτερον αὐτῶν
αὐτὴν ἐθέμεθα;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δ'; εἰ μὴ τὰ στοιχεῖα συλλαβῆς μέρη ἔστιν,¹⁰
ἔχεις ἄλλ' ἅττα εἰπεῖν, ἃ μέρη μὲν ἔστι συλλαβῆς, οὐ μὲν-
τοι στοιχεῖα γ' ἐκείνης;

ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς· εἰ γάρ, ὡς Σώκρατες, μόρια ταύ-
της συγχωροῖην, γελοῖόν που τὰ στοιχεῖα ἀφέντα ἐπ' ἄλλα
ἵεναι.¹⁵

C ΣΩ. Παντάπασι δή, ὡς Θεαίτητε, κατὰ τὸν νῦν λό-
γον μία τις ἰδέα ἀμέριστος συλλαβὴ ἂν εἴη.

ΘΕΑΙ. Ἔοικε.

ΣΩ. Μέννησαι οὖν, ὦ φίλε, ὅτι ὀλίγον ἐν τῷ πρό-
σθεν ἀπεδεχόμεθα ἠγνούμενοι εὖ λέγεσθαι ὅτι τῶν πρώτων²⁰
οὐκ εἴη λόγος, ἐξ ὧν τάλλα σύγκριται, διότι αὐτὸ καθ'
αὐτὸ ἕκαστον εἴη ἀσύνθετον, καὶ οὐδὲ τὸ εἶναι περὶ αὐ-
τοῦ ὀρθῶς ἔχει προσφέρουτα εἰπεῖν, οὐδὲ τὸ τοῦτο, ὡς
ἕτερα καὶ ἀλλότρια λεγόμενα, καὶ αὕτη δὴ ἡ αἰτία ἄλογόν
τε καὶ ἄγνωστον αὐτὸ ποιοῖ;

ΘΕΑΙ. Μέννημαι.

D ΣΩ. Ἡ οὖν ἄλλη τις ἢ αὕτη ἢ αἰτία τὸ μονοειδὲς τι
καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ὀρθῶς ἄλλην.

10 ἔστιν, ἔχεις] ἔστιν ΑΠ, ἔχεις ἔστιν ΔΠ. 13 εἰ γὰρ add.
ΑΠ Bkk., om. 5. 23 τὸ τοῦτο Tur. de Heindorfii coniectura, τοι-
οῦτό τι con. Hdf., τοιοῦτον con. Sib., τὸ τὸ con. Bit. 25 τε ΑΠ
Bkk., τι 5. 27 αὕτη ΑΔ Hdf., αὕτη Π^o, αὕτη 5. ἢ om. Π^o.
τὸ Bonitzius, τοῦ 5.

2 ἄρτι: p. 203 E.

4 ὁμοίως ἐκείνοις γν. Cf. p.
205 D ὁμοίως αἴτε συλλαβαὶ γνω-
σταὶ καὶ ῥηταὶ καὶ τὰ στοιχεῖα.
HEIND.

7 ἵνα μὴ γένηται. Cf. ad p.
187 A.

19 ἐν τῷ πρόσθεν: p. 201 E.

HEIND.

23 τὸ τοῦτο. Cf. p. 202 A.

27 Ἡ οὖν ἄλλη τις. Num quid
aliud in causa est (nimiram
τοῦ ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον αὐτὸ
εἶναι) nisi illud, quod ali-

ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν δὴ φαίνεται.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς ταυτὸν ἐμπέπτακεν ἡ συλλαβὴ εἶδος
ἐκείνω, εἴπερ μέρη τε μὴ ἔχει καὶ μία ἔστιν ἰδέα;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

5 ΣΩ. Εἰ μὲν ἄρα πολλὰ στοιχεῖα ἢ συλλαβὴ ἔστι καὶ
ὅλον τι, μέρη δ' αὐτῆς ταῦτα, ὁμοίως αἴτε συλλαβαὶ γνω-
σταὶ καὶ ῥηταὶ καὶ τὰ στοιχεῖα, ἐπεὶπερ τὰ πάντα μέρη
τῷ ὅλῳ ταυτὸν ἐφάνη.

ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα.

10 ΣΩ. Εἰ δέ γε ἐν τε καὶ ἀμερές, ὁμοίως μὲν συλλαβὴ,
ὡσαύτως δὲ στοιχεῖον ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον· ἢ γὰρ
αὕτη αἰτία ποιήσει αὐτὰ τοιαῦτα.

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔχω ἄλλως εἰπεῖν.

15 ΣΩ. Τοῦτο μὲν ἄρα μὴ ἀποδεχόμεθα, ὅς ἂν λέγη
συλλαβὴν μὲν γνωστὸν καὶ ῥητόν, στοιχεῖον δὲ τοῦναντίον.

ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ, εἴπερ τῷ λόγῳ πειθόμεθα.

ΣΩ. Τί δ' αὖ; τοῦναντίον λέγοντος ἄρ' οὐ μᾶλλον ἂν²⁰
ἀποδέξαιο ἐξ ὧν αὐτὸς σύνοισθα σαυτῷ ἐν τῇ τῶν γραμ-
μάτων μαθήσει;

20 ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὡς οὐδὲν ἄλλο μανθάνων διπέλεσας ἢ τὰ στοι-
χεῖα ἐν τε τῇ ὄψει διαγιγνώσκειν πειρώμενος καὶ ἐν τῇ

15 ἄγνωστον Α primo, sed α extritum, ἄγνωστον ΔΠ. δὲ Α
ΔΠ Hdf. cum Stephano, om. 5. 16 πειθόμεθα ΑΠ Bkk., πει-
σύμεθα 5. 22 τε add. Π^o (Π^a) et cod. Vindob. quidam Bastii,
Bkk., om. 5.

quid simplex est et indivi-
duum? Non agitur de ea causa,
cur aliquid sit simplex atque in-
dividuum (αἰτία τοῦ μονοειδὲς
— εἶναι), sed cur λόγον ac pro-
inde scientiam non admittat; ni-
mirum si quid est simplex atque
individuum, nec definiri nec sciri
potest, αὕτη ἢ αἰτία (sc. διότι
αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον εἴη
ἀσύνθετον) ἄλογόν τε καὶ ἄγνω-
στον αὐτὸ ποιοῖ. H. BONITZIUS,
spic. crit. Vindob. p. 25.

2 εἶδος ἐκείνω sc. τῷ τῶν
πρώτων εἶδει, ἐξ ὧν τὰ ἄλλα
σύγκριται. HEIND.

10 ὁμοίως μὲν — ὡσαύτως δέ.
Phaedr. 275 E ὁμοίως παρὰ τοῖς

ἐπινοῦσιν, ὡς δ' αὐτὸς παρ' οἷς
οὐδὲν προσήκει.

14 ὅς ἂν λέγη h. e. εἰάν τις λέ-
γη? BUTTMANNUS. Cf. Stallbau-
mius ad Phaed. 68 B.

18 ἀποδέξαιο. Cf. ad p. 160 C.

21 οὐδὲν ἄλλο. Cf. ad p. 189 E.

De rep. III 402 A Ὡςπερ ἄρα —
γραμματῶν περὶ τότε ἐκαστὸς εἴ-
χομεν, ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λαν-
θάνοι ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα ἐν ἅπα-
σιν οἷς ἔστι περιφερόμενα, καὶ
οὐτ' ἐν σμικρῷ οὐτ' ἐν μεγάλῳ
ἠτιμάζομεν αὐτά, ὡς οὐ δεοὶ αἰ-
σθάνεσθαι, ἀλλὰ πανταχοῦ προ-
θυμούμεθα διαγιγνώσκειν, ὡς
οὐ πρότερον ἐδόμενοι γραμματι-
κοὶ πρὶν οὕτως ἐχομεν.

206 ἀκοῇ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον, ἵνα μὴ ἡ θέσις σε ταράττοι λεγομένων τε καὶ γραφομένων.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Ἐν δὲ καθαριστοῦ τελείως μεμαθημένοι μῶν ἄλλο B τι ἦν ἢ τὸ τῷ φθόγγῳ ἐκάστῳ δύνασθαι ἐπακολουθεῖν, 5 ποίας χορδῆς εἶη ἃ δὴ στοιχεῖα πᾶς ἂν ὁμολογήσειε μουσικῆς λέγεσθαι;

ΘΕΑΙ. Οὐδὲν ἄλλο.

ΣΩ. Ὃν μὲν ἄρ' αὐτοὶ ἔμπειροὶ ἔσμεν στοιχείων καὶ συλλαβῶν, εἰ δεῖ ἀπὸ τούτων τεκμαίρεσθαι καὶ εἰς τὰ ἄλλα, 10 πολὺ τὸ τῶν στοιχείων γένος ἐναορεστέραν τε τὴν γνῶσιν ἔχειν φήσομεν καὶ κυριωτέραν τῆς συλλαβῆς πρὸς τὸ λαβεῖν τελείως ἕκαστον μάθημα, καὶ εἰάν τις φῆ συλλαβὴν μὲν γνωστόν, ἄγνωστον δὲ πεφυκέναι στοιχείου, ἐκόντα ἢ 15 ἄκοντα παίζειν ἠγρομέθ' αὐτόν.

ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

C XLII. ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ τούτου μὲν ἔτι κἂν ἄλλαι φανεῖεν ἀποδείξεις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τὸ δὲ προκειμένον μὴ ἐπιλαθώμεθα δι' αὐτὰ ἰδεῖν, ὅ τι δὴ ποτε καὶ λέγεται τὸ μετὰ δόξης ἀληθοῦς λόγον προσγενόμενον τὴν τελεωτάτην 20 ἐπιστήμην γερονέναι.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν χρὴ ὁρᾶν.

ΣΩ. Φέρε δὴ, τί ποτε βούλεται τὸν λόγον ἡμῖν σημαίνειν; τριῶν γὰρ ἔν τι μοι δοκεῖ λέγειν.

ΘΕΑΙ. Τίνων δὴ;

D ΣΩ. Τὸ μὲν πρῶτον εἶη ἂν τὸ τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς μετὰ ὀνημάτων τε καὶ ὀνομάτων, ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ τοιοῦτον λόγος εἶναι; 30

1 ταράττοι X ΔΠ Hdf., ταράττη s. 5 τὸ om. ΔΠ^o. 6 ἃ δὴ] ἄλλη Δ^o Π^o, ἄλλ' ἢ X. 17 ἔτι κἂν om. ΣΥΖ' BCEFH abciE', in marg. habet A. 23 τί X ΔΠ Bkk., τίνα s. τὸ λόγος coni. Ast. 26 αὐτοῦ Hdf., αὐτοῦ s.

4 Ἐν — καθαριστοῦ. Cf. Sauppius ad Prot. 326 C.

23 τί ποτε β., 'quid hoc nobis illum λόγον esse significet.' BUTTMANNUS.

27 ὄημα de praedicatione, ὄνομα de subiecto accipiendum

est. Cf. p. 184 C. Deuschle, plat. Sprachphil. p. 8.

28 εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. Tim. 75 E τὸ δὲ λόγον νῆμα ἔξω ῥέον καὶ ὑπερτεροῦν φρονήσει κάλλιστον καὶ ἀριστον πάντων ναμάτων. CRL.

ΘΕΑΙ. Ἐμοίγε. τὸν γοῦν αὐτὸ δρωῖντα λέγειν φαιμέν.

ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε πᾶς ποιεῖν δυνατὸς θάττον ἢ σχολαίτερον, τὸ ἐνδείξασθαι τί δοκεῖ περὶ ἐκάστου αὐτῷ, ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὕτως ὅσοι τι ὀρθὸν 5 δοξάζουσι, πάντες αὐτὸ μετὰ λόγου φανοῦνται ἔχοντες, E καὶ οὐδαμοῦ ἔτι ὀρθῆ δόξα χωρὶς ἐπιστήμης γενήσεται.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Μὴ τοίνυν θραδίως καταγιγνώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τὸν ἀποφηνάμενον ἐπιστήμην ὃ νῦν σκοποῦμεν. 10 ἴσως γὰρ ὁ λέγων οὐ τοῦτο ἔλεγεν, ἀλλὰ τὸ ἐρωτηθέντα τί ἕκαστον δυνατὸν εἶναι τὴν ἀπόκρισιν διὰ τῶν στοιχείων ἀποδοῦναι τῷ ἐρομένῳ.

ΘΕΑΙ. Οἶον τί λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οἶον καὶ Ἡσίοδος περὶ ἀμάξης λέγει τὸ ἐκατὸν 15 δέ τε δούραθ' ἀμάξης. ἃ ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν δυναίμην εἰπεῖν, οἶμαι δὲ οὐδὲ σύ' ἀλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ τι ἔστιν ἀμάξα, εἰ ἔχομεν εἰπεῖν τροχοί, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγόν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

20 ΣΩ. Ὁ δέ γε ἴσως οἶοιτ' ἂν ἡμᾶς, ὥσπερ ἂν τὸ σὸν

1 τὸν οὖν — φαιμέν in Δ^o et a Ficino Socrati tribuuntur. Post ea Buttmannus posuit ΘΕΑΙ. Φαιμέν., Heusdius p. 48 Φαιμέν γάρ. γοῦν Stb. cum Vindob. Bastii, οὖν s. 2 Οὐκοῦν αὐ τοῦτο Stb. cum Π^o et Vind. Bastii. 4 ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς seclisit C. G. Cobetus, mmem. V p. 99. 5 μετὰ λόγου φανοῦνται X ΔΠ Stb., φανοῦνται μετὰ λόγου s. 9 τοῦ ἀποφηνάμενον coni. Hdf. 17 ὑπερτερία Hdf. auctore Kuhnio ad Poll. I 253, ὑπερτερία libri, ὑπερτήρια s. 18 ζυγόν X Δ^o Π Bkk., ζυγός s.

8 καταγιγνώσκωμεν. Recte Buttmannus καταγιγνώσκωμεν dicit hic respectu personae absolute dictum esse, accusativum autem τὸν ἀποφηνάμενον pertinere ad infinitivum. Verba enim condemnandi cum accusativo iungi docuit Lobeckius ad Ai. 802. Cf. Heindorfius ad soph. 234 B.

13 Οἶον τί λέγεις. P. 208 C Οἶον τίνα τίνος ἔχεις μοι λόγον εἰπεῖν; HEIND.

14 Ἡσίοδος: op. et di. 455 sq. φησὶ δ' ἀγῆ φρένας ἀφρειὸς πηξασθαι ἀμάξαν, νηπιος, οὐδὲ

τὸ γ' οἶδ'· ἐκατὸν δέ τε δούραθ' ἀμάξης. Hdf.

16 οἶμαι δὲ οὐδὲ σύ. Cum dictione οἶμαι δὲ nominativus haud raro coniungitur. Cf. de rep. X 608 D, ubi v. Stallbaumius.

20 Ὁ δέ γε ἴσως οἶοιτ' ἂν. Coartata est oratio, ita fere expedienda: Ὁ δέ γε ἴσως οἶοιτ' ἂν ἡμᾶς γελοῖος εἶναι ταῦτα μόνον εἰπόντας, ὥσπερ ἂν γελοῖοι εἶημεν ἐρωτηθέντες τὸ σὸν ὄνομα καὶ ἀποκρινόμενοι κατὰ συλλαβὴν. Sed ipse Plato haec paullo post explicat verbis illis: Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ ἀμάξης κτλ. v.

207 ὄνομα ἐρωτηθέντας καὶ ἀποκρινομένους κατὰ συλλαβὴν,
B γελοίους εἶναι, ὀρθῶς μὲν δοξάζοντας καὶ λέγοντας ἃ λέ-
γομεν, οἰομένους δὲ γραμματικούς εἶναι καὶ ἔχειν τε καὶ
λέγειν γραμματικῶς τὸν τοῦ Θεαιτήτου ὀνόματος λόγον.
τὸ δ' οὐκ εἶναι ἐπιστημόνως οὐδὲν λέγειν, πρὶν ἂν διὰ 5
τῶν στοιχείων μετὰ τῆς ἀληθοῦς δόξης ἕκαστον περαινῇ
τις, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς πρόσθε που ἐρρήθη.

ΘΕΑΙ. Ἐρρήθη γάρ.

ΣΩ. Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ ἀμάξης ἡμᾶς μὲν ὀρθῆν
ἔχειν δόξαν, τὸν δὲ διὰ τῶν ἑκατὸν ἐκείνων δυνάμενον 10
C διελεθεῖν αὐτῆς τὴν οὐσίαν, προσλαβόντα τοῦτο, λόγον τε
προσειληφέναι τῇ ἀληθεῖ δόξῃ καὶ ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνι-
κόν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἀμάξης οὐσίας γερονέαι, διὰ
στοιχείων τὸ ὅλον περᾶναντα.

ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν εὖ δοκεῖ σοι, ὦ Σώκρατες; 15

ΣΩ. Εἰ σοί, ὦ ἑταῖρε, δοκεῖ, καὶ ἀποδέχει τὴν διὰ
στοιχείου διεξοδὸν περὶ ἑκάστου λόγον εἶναι, τὴν δὲ κατὰ
συλλαβὰς ἢ καὶ κατὰ μείζον ἔτι ἀλογίαν, τοῦτό μοι λέγε,
D ἴν' αὐτὸ ἐπισκοπῶμεν.

ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ πᾶν ἀποδέχομαι. 20

ΣΩ. Πότερον ἡγούμενος ἐπιστήμονα εἶναι ὄντινοῦν
ὄτουοῦν, ὅταν τὸ αὐτὸ ὅτε μὲν τοῦ αὐτοῦ δοκῇ αὐτῷ

1 ἀποκρινομένους A ΔΠ Bkk., ἀποκρινομένους ε. 7 πρόσθε που Γ Bkk., πρόσθεν ὃν A, πρόσθεν ὃν ΔΠ^ο (πρόσθεν που Π^ο), ἔμπροσθεν που ΣΖ' b, πρόσθεν που ε. 10 τὸν τὸ Tur. Hrm. 15 σοι οἰεσθαι ὦ con. Hdf. 16 διὰ στοιχείου ΔΠ Tur., διὰ τοῦ στοιχείου ε. 22 ὅτε Bkk., ὅτε A ΔΠ, τότε ε.

Hipp. mai. 303 B. HEINDORFIUS. Qui quinque illas currus partes cognovit, ei comparatur, qui syllabas nominis recenset, uterque enim rectam opinionem habet; scientiam vero habet, qui nominis scit elementa i. e. litteras vel currus ἑκατὸν δούρατα illa, quibus conficitur.

7 ἐν τοῖς πρόσθε: p. 206 A. CPL.

15 Οὐκοῦν εὖ δοκεῖ σοι. Repetendum mente e praegressis οἰεσθαι, quod tamen durius deest, cum non in proximis praecesserit οἰοίτο, sed in verbis admodum

remotis illis 'Ο δέ γε ἴσως οἰοίτ' ἄν.' HEINDORFIUS.

16 Εἰ σοί. 'In his particula εἰ pendet a verbis post illatis τοῦτό μοι λέγε.' HEIND.

21 Πότερον ἡγούμενος non sequente ἢ ὄν, ut soph. 228 A Πότερον ἄλλο τι στάσις ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενούς ἐκ τινος διαφορᾶς διαφθοράν;

22 ὅτε μὲν — τότε δὲ rarissime inveniuntur sic posita. Similiter p. 192 D ἄπτομαί ποτ' αὐτῶν, τότε δ' ὄν. Phaed. 59 A ὅτε μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ θαυροῦντες. Cf. ad p. 150 A. Plerumque sibi

εἶναι, τότε δὲ ἑτέρου, ἢ καὶ ὅταν τοῦ αὐτοῦ τότε μὲν ἕτε-
ρον, τότε δὲ ἕτερον δοξάζῃ;

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Εἴτα ἀμνημονεῖς ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει
5 κατ' ἀρχὰς σαυτὸν τε καὶ τοὺς ἄλλους δρώντας αὐτά;

ΘΕΑΙ. Ἄρα λέγεις τῆς αὐτῆς συλλαβῆς τότε μὲν ἕτε-
ρον, τότε δὲ ἕτερον ἡγούμενος γράμμα, καὶ τὸ αὐτὸ τότε E
μὲν εἰς τὴν προσήκουσαν, τότε δὲ εἰς ἄλλην τιθέντας συλ-
λαβὴν;

10 ΣΩ. Ταῦτα λέγω.

ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐ τοίνυν ἀμνημονῶ, οὐδέ γέ πο
ἡγοῦμαι ἐπίστασθαι τοὺς οὕτως ἔχοντας.

ΣΩ. Τί οὖν; ὅταν ἐν τῷ τοιούτῳ καιρῷ Θεαιτήτου
γράφων τις θῆτα καὶ εἰ οἴηται τε δεῖν γράφειν καὶ
15 γράψῃ, καὶ αὐθροῦ ἐπιχειρῶν γράφειν ταῦ καὶ εἰ 208
οἴηται τε δεῖν γράφειν καὶ γράψῃ, ἄρ' ἐπίστασθαι φήσο-
μεν αὐτὸν τὴν πρώτην τῶν ὑμετέρων ὀνομάτων συλ-
λαβὴν;

ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἄρτι ὠμολογήσαμεν τὸν οὕτως ἔχοντα
20 μῆπω εἰδέναι.

ΣΩ. Καλῦει οὖν τι καὶ περὶ τὴν δευτέραν συλλαβὴν
καὶ τρίτην καὶ τετάρτην οὕτως ἔχειν τὸν αὐτόν;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν γε.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν τότε τὴν διὰ στοιχείου διεξοδὸν ἔχων
25 γράψῃ Θεαιτήτου μετὰ ὀρθῆς δόξης, ὅταν ἐξῆς γράψῃ;

ΘΕΑΙ. Δῆλον δῆ.

14 θῆτα Δ^ο Π^ο Bkk., θῆτα A, θ' ε. εἰ A ΔΠ^ο (ε Π^ο) Bkk., ε ε.

οἴηται Π^ο Γ^ο Hdf., οἴεται A, οἴεται *ε. 15 γράψῃ Δ^ο i Hdf.,
γράψῃ Γ^ο Δ^ο, γράψῃ *ε. ταῦ A Bkk., τ *ε. εἰ A Δ^ο Π^ο Bkk.,
ε ε. 16 οἴηται ΠΓCH Hdf., οἴεται AB, οἴεται *ε. γράψῃ Hdf.,
γράψῃ Γ^ο Δ^ο, γράψῃ *ε. 17 ὑμετέρων A ΔΠ Hdf., ἡμετέρων ε.

respondent τότε μὲν — τότε δὲ (p. 191 E 199 E) vel ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ (p. 170 C).

4 ἀμνημονεῖς cum accusativo et participio iunctum, ut μεμνησθαι. Charm. 156 A μεμνημαί δὲ ἔγωγε καὶ παῖς ὢν Κριτία τῷδε ξυνοῦσα σε.

14 εἰ. Eustath. ad Il. ε p. 511 ed. Rom. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ε στοιχείου εἰ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ προστιθέντες τὸ ι, ἵνα τῇ διὰ διφθόγγου ἐκτάσει δύνανται περισπᾶν καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα.

208B ΣΩ. Οὐκοῦν ἐτι ἀνεπιστήμων ὦν, ὀρθὰ δὲ δοξάζων,
ὡς φαμεν;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Λόγον γε ἔχων μετὰ ὀρθῆς δόξης. τὴν γὰρ διὰ
τοῦ στοιχείου ὁδὸν ἔχων ἔγραφευ, ἣν δὴ λόγον ὠμολογή- 5
σαμεν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Ἔστιν ἄρα, ὦ ἑταῖρε, μετὰ λόγου ὀρθῆ δόξα,
ἣν οὐπω δεῖ ἐπιστήμην καλεῖν.

ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει.

XLIII. ΣΩ. Ὅναρ δὴ, ὡς ἔοικεν, ἐπλουτήσαμεν
οὐκ ἐπὶ τὸν ἀληθέστατον ἐπιστήμης λόγον. ἢ μήπω
κατηροῦσθαμεν; ἴσως γὰρ οὐ τοῦτο τις αὐτὸν ὀριεῖται, ἀλλὰ
τὸ λοιπὸν εἶδος τῶν τριῶν, ὧν ἓν γέ τι ἔφαμεν λόγον θῆ-
σεσθαι τὸν ἐπιστήμην ὀριζόμενον δόξαν εἶναι ὀρθὴν μετὰ 15
λόγον.

ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς ὑπέμνησας· ἐτι γὰρ ἐν λοιπόν. τὸ μὲν
γὰρ ἦν διανοίας ἐν φωνῇ ὡς περ εἰδωλον, τὸ δ' ἄρτι
λεχθὲν διὰ στοιχείου ὁδὸς ἐπὶ τὸ ὅλον· τὸ δὲ δὴ τρίτον τί
λέγεις; 20

ΣΩ. Ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ εἴποιεν, τὸ ἔχειν τι σημεῖον
εἰπεῖν ὧ τῶν ἀπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν.

ΘΕΑΙ. Οἷον τίνα τίνος ἔχεις μοι λόγον εἰπεῖν;

D ΣΩ. Οἷον, εἰ βούλει, ἡλίον περὶ ἱκανὸν οἰμαί σοι εἶ-
ναι ἀποδέξασθαι, ὅτι τὸ λαμπρότατον ἐστὶ τῶν κατὰ τὸν 25
οὐρανὸν ἰόντων περὶ γῆν.

ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Λαβὲ δὴ οὗ χάριν εἰρηται. ἔστι δὲ ὅπερ ἄρτι
εἰλέγομεν, ὡς ἄρα τὴν διαφορὰν ἐκάστου ἂν λαμβάνης ἢ

4 γὰρ om. SYZ' B^a. διὰ A^a Hdf., om. s. 9 δὴ — καλεῖ Ν.
12 ἢ μήπω — μετὰ λόγον Theaeteto, Ὅρθῶς — τὸ ὅλον Socrati
tribuit s. Veram orationis distinctionem ex ed. Ald. restituit Hdf.
eamque confirmant A^a et Vindob. Bastii. 13 οὐ add. Cornarius.
25 κατὰ τὸν οὐρ. Α Δ Π Bkk., κατ' οὐρ. s. 27 Πάνυ — p. 199, 16
τὸν σὸν λόγον om. Α (defectum indicare videntur tria puncta :· in
margine) Δ Π^e. Cf. prol. p. 38.

11 Ὅναρ — ἐπλουτήσαμεν. Lys.
218C κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλου-
τημένα. Hdf. Cf. p. 201D.
28 λαμβάνειν h. l. est auri-
bus percipere, ut Soph. Phil.
234 φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσ-
φθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ
μακρῷ.

τῶν ἄλλων διαφέρει, λόγον, ὡς φασί τινες, λήψει· ἔως
δ' ἂν κοινοῦ τινὸς ἐφάπτη, ἐκείνων περὶ σοι ἔσται ὁ λό-
γος ὧν ἂν ἡ κοινότης ἦ.

ΘΕΑΙ. Μανθάνω· καί μοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν λόγον E
5 τὸ τοιοῦτον καλεῖν.

ΣΩ. Ὅς δ' ἂν μετ' ὀρθῆς δόξης περὶ ὁτιοῦν τῶν
ὄντων τὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων προσλάβῃ, αὐτοῦ ἐπιστή-
μων γενοῦς ἔσται οὐ πρότερον ἢν δοξαστής.

ΘΕΑΙ. Φαμέν γε μὴν οὕτω.

10 ΣΩ. Νῦν δῆτα, ὦ Θεαίτητε, παντάπασιν ἔρωγε,
ἐπειδὴ ἐγγύς ὡς περ σκιαγραφήματος γέγονα τοῦ λεγομέ-
νου, ξυνήμι οὐδὲ σμικρόν· ἔως δὲ ἀφεστήμη πόρρωθεν,
ἐφαίνετό τί μοι λέγεσθαι.

ΘΕΑΙ. Πῶς τί τοῦτο;

15 ΣΩ. Φράσω, ἐὰν οἶός τε γένωμαι. ὀρθὴν ἔρωγε ἔχων 209
δόξαν περὶ σοῦ, ἐὰν μὲν προσλάβω τὸν σὸν λόγον, γινώ-
σκω δὴ σε, εἰ δὲ μή, δοξάζω μόνου.

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Λόγος δέ γε ἦν ἡ τῆς σῆς διαφορότητος ἐρμηναία.

20 ΘΕΑΙ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἡνίκ' οὖν ἐδόξαζον μόνου, ἄλλο τι ὧ τῶν ἄλλων
διαφέρεις, τούτων οὐδενὸς ἠπτόμην τῇ διανοίᾳ;

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε.

ΣΩ. Τῶν κοινῶν τι ἄρα διευοοῦμην, ὧν οὐδὲν σὺ
25 μᾶλλον ἢ τις ἄλλος ἔχει.

10 παντάπασιν Πι Stb., παντάπασί γε s. 12 ἀφεστήμη Ξ Σ
B¹ E² a Hdf., ἀφεστήμη Π F i, ἀφεστήμοι Δ C H, ἀφεστήμη * s. Cf.
C. G. Cobetus, muem. VI 13. 23 ἔοικε] ἔρωγε Α Δ Π^e. 25 ἔχεις
Hsch. de Heindorfii coniectura.

7 ἐπιστήμων — οὐ πρότερον
ἢν δοξαστής. Cf. ad p. 160D.

11 ὡς περ σκιαγραφήματος.
σκιαγραφία, quae admodum co-
gnata est σκηνογραφία, a Platone
(Parm. 165 C, soph. 235 E, Phaed.
69 B, de rep. X 602D) vituperat-
ur, quod homines decipiat. Ni-
mirum in tabulis ita pictis lumi-
num et umbrarum ratio erat ea,
ut, si e longinquo spectarentur,
placere, displicere, si e pro-
pinquo. Cf. O. Müller, Archaeol.
d. Kunst § 136.

19 διαφορότητος. Usus est
Plato hoc vocabulo nonnullis lo-
cis. Cf. Stallbaumius ad Phil.
14B. Omnino autem adamavit
substantiva in ὄτης, finxit ποιό-
της p. 182A, κοινότης p. 208D.
Cf. δικαιοότης Prot. 331B, Gorg.
508A, Lehms, Aristarch. p. 260.

21 ὧ — τούτων. Singularem
ὧ, ad quem refertur pluralis pro-
nominis demonstrativi, non esse
sollicitandum recte vidit Butt-
mannus. Cf. nos ad p. 147E et
Stallbaumius ad Phaedr. 231A.

209 B ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Φέρε δὴ πρὸς Διός· πῶς ποτ' ἐν τῷ τοιούτῳ σὲ μᾶλλον ἐδόξαζον ἢ ἄλλον ὄντινόν; θές γάρ με διανοούμενον ὡς ἔστιν οὗτος Θεαίτητος, ὃς ἂν ἦ τε ἄνθρωπος καὶ ἐχῆ θίνα καὶ ὀφθαλμούς καὶ στόμα καὶ οὕτω δὴ ἐν ἕκαστον τῶν μελῶν. αὕτη οὖν ἡ διάνοια ἔσθ' ὅ τι μᾶλλον ποιήσῃ με Θεαίτητον ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι, ἢ τῶν λεγομένων Μυσῶν τὸν ἔσχατον;

ΘΕΑΙ. Τί γάρ;

ΣΩ. Ἄλλ' ἐάν δὴ μὴ μόνον τὸν ἔχοντα θίνα καὶ ὀφθαλμούς διανοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον, μὴ τι σὲ αὖ μᾶλλον δοξάσω ἢ ἑμαυτὸν ἢ ὅσοι τοιοῦτοι;

ΘΕΑΙ. Οὐδέν.

ΣΩ. Ἄλλ' οὐ πρότερόν γε, οἶμαι, Θεαίτητος ἐν ἐμοὶ δοξασθήσεται, πρὶν ἂν ἡ σιμότης αὕτη τῶν ἄλλων σιμοτήτων ὧν ἐγὼ ἐώρακα διάφορόν τι μνημεῖον παρ' ἐμοὶ ἐνσημηναμένη κατάθῃται, καὶ τᾶλλα οὕτω ἐξ ὧν εἰ σύ, ἢ ἐμὲ καὶ ἐάν αὐριον ἀπαντήσω, ἀναμνήσει καὶ ποιήσῃ ὀρθὰ δοξάζειν περὶ σοῦ.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.

ΣΩ. Περὶ τὴν διαφορότητα ἄρα καὶ ἡ ὀρθὴ δόξα ἂν εἴη ἐκάστου πέρι.

ΘΕΑΙ. Φαίνεται γε.

ΣΩ. Τὸ οὖν προσλαβεῖν λόγον τῇ ὀρθῇ δόξῃ τί ἂν

7 τῶν λεγομένων Cpl. cum libris, τὸ λεγόμενον ἔ Cornario auctore. 18 εἰ (εἰ Δ^α) σὺ ἐμὲ Δ^ο, εἰ σὺ ἐμὲ Ν, εἴσω ἐμὲ ΓΛΣΤΒCΕ FHZ' abc Π^ο; οἴσω ἐμὲ γρ. Ξ, εἰ σύ, ἢ ἐμὲ ζ, εἰ σὺ ἢ ἐμὲ Schleiermacherus, εἰ σὺ ὁ ἐμὲ Hrm., εἴσει σὺ ἐμὲ, καὶ ἐμὲ, ἐάν Winkelmannus e Ficino, εἰ σὺ, [καὶ ἐμὲ,] ἐάν Cpl.

7 τῶν λεγομένων contra omnes codices editores mutarunt in τὸ λεγόμενον. Male. Quidni enim ipsi Mysi in proverbio esse dicantur, si Mysorum ultimus ita usurpatur? BUTTMANNUS. Cf. append. proverb. II 85, ubi v. Leutschius. Apte Campbellius comparat p. 173D οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες.

11 τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον. 'Qualem Theaetetus de-

scribebat Theodorus p. 143 E.' HEIND.

18 ἢ negligentius positum tamquam in praecedentibus scripsisset: πρὶν ἂν ἡ σιμότης αὕτη ὡς διαφορὸς τις οὖσα ἐν ἐμοὶ ἐνσημασμένη ἦ.' HEIND.

22 καὶ ἡ ὀρθὴ δόξα 'etiam recta opinio, non tantum λόγος ille, ὧν τις τῆς διαφορότητος ἐμνησεία p. 209 A.' HEIND.

ἔτι εἴη; εἰ μὲν γὰρ προσδοξάσαι λέγει ἢ διαφέρει τι τῶν ἄλλων, πάνυ γελοία γίνεται ἢ ἐπίταξις.

ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΣΩ. Ὡν ὀρθὴν δόξαν ἔχομεν ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει, τούτων προσλαβεῖν κελεύει ἡμᾶς ὀρθὴν δόξαν ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει. καὶ οὕτως ἢ μὲν σκυτάλης ἢ ὑπέρου ἢ ὄτου δὴ λέγεται περιτροπὴ πρὸς ταύτην τὴν ἐπίταξιν οὐδὲν ἂν λέγοι, τυφλοῦ δὲ παρακείμεσις ἂν καλοῖτο δικαιότερον· τὸ γάρ, ἂ ἔχομεν, ταῦτα προσλαβεῖν κελεύειν, ἵνα μάθωμεν ἂ δοξάζομεν, πάνυ γενοῦσιν ἔοικεν ἐσκοτωμένῳ.

ΘΕΑΙ. Εἰπέ δὴ, τί νῦν δὴ ὡς ἐρῶν ἐπύθου;

ΣΩ. Εἰ τὸ λόγον, ὦ παῖ, προσλαβεῖν γνῶναι κελεύει, ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τὴν διαφορότητα, ἡδὺ χοῆμ' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης λόγου. τὸ γὰρ γνῶναι ἐπιστήμην που λαβεῖν ἔστιν. ἢ γάρ;

ΘΕΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐρωτηθεῖς, ὡς ἔοικε, τί ἐστὶν ἐπιστήμη, ἀποκρινεῖται ὅτι δόξα ὀρθὴ μετὰ ἐπιστήμης διαφορότητος. λόγον γὰρ πρόσληψις τοῦτ' ἂν εἴη κατ' ἐκεῖνον.

ΘΕΑΙ. Ἔοικε.

2 ἀπόταξις ΝΔΠ^ο. 5 κελεύει ἡμᾶς ΝΔΠ Bkk., ἡμᾶς κελεύει *ς. 11 Εἰπέ δὴ εἰ δὲ Δ^ο (εἰ δε Δ^α), εἴγε ΝΠ. εἰ δὲ γε — ὡς ἕτερον ὑπέρου Badhamus, Philol. X p. 729, Τί οὖν δὴ; εἰ γε δὴ τι conl. Cpl. 14 ἐπιστήμης ΝΔΠ Bkk., ἐπιστήμην ζ.

1 προσδοξάσαι. 'Ad λέγει subaudiendus est ex proxime praegressis verbis nominativus τούτο, τὸ προσλαβεῖν λόγον τῇ ὀρθῇ δόξῃ.' HEIND.

6 σκυτάλη est genus epistularum, quo Lacedaemonii utebantur. Quorum magistratus cum occultare et dissimulare volebant litteras ad imperatores publice missas, circum surculum teretem et oblongum lorum modicae tenuitatis, longum tamen, quantum rei satis erat, complicabant. In eo litteras per transversas iuncturarum oras versibus a summo ad imum proficiscentibus inscribebant. Id lorum revolutum ex surculo mittebant imperatori, qui lorum surculo compari, quem habebat, circumplicabat atque ita legebat epistolam. Cf. schol. ad

Thuc. I 131, 1. Gell. n. A. XVII 9, 6—15.

ὑπέρου περιτροπὴ ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων πολλάκις καὶ μηδὲν ἀννόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ταχέως τι πραττόντων. μὲνηται δὲ αὐτῆς Φιλήμων ἐν Ἠρωσι καὶ ἐνταῦθα Πλάτων. schol. R. S. Cf. Schneidewinus ad Zenob. VI 25.

7 οὐδὲν ἂν λέγοι, 'nihil ad illam valeat i. e. comparari cum hac ἐπίταξι non possit, quae multo etiam absurdior fuerit et inutilior.' HEIND.

11 τί νῦν δὴ — ἐπύθου; 'verbis illis τὸ οὖν προσλαβεῖν λόγον τῇ ὀρθῇ δόξῃ τί ἂν εἴη;' HEIND.

13 ἡδὺ χοῆμα. Cf. ad p. 157 C.

18 ἀποκρινεῖται 'sc. ὁ περὶ ἐπιστήμης λόγος.' HEIND.

210 ΣΩ. Καὶ παντάπασί γε εὔηθες, ζητούντων ἡμῶν ἐπιστήμην, δόξαν φάναι ὀρθὴν εἶναι μετ' ἐπιστήμης εἴτε διαφορότητος εἴτε ὁμοιότητος. οὔτε ἄρα αἰσθησις, ᾧ Θεαίτητε, οὔτε δόξα ἀληθῆς οὔτε μετ' ἀληθοῦς δόξης λόγος προσ-
B γιγνώμενος ἐπιστήμη ἂν εἴη. 5

ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικεν.

ΣΩ. Ἡ οὖν ἐτι κρυπτόμεν τι καὶ ὠδίνουμεν, ᾧ φίλε, περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν;

ΘΕΑΙ. Καὶ ναὶ μὰ Δί' ἔργωγε πλείω ἢ ὅσα εἶχον ἐν ἐμαυτῷ διὰ σὲ εἰρηκα. 10

ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα μὲν πάντα ἡ μαιευτικὴ ἡμῶν τέχνη ἀνεμιαῖά φησι γεγενῆσθαι καὶ οὐκ ἄξια τροφῆς;

ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

XLIV. ΣΩ. Ἐὰν τοίνυν ἄλλων μετὰ ταῦτα ἐγκύμων C ἐπιχειροῖς γίνεσθαι, ᾧ Θεαίτητε, ἐάν τε γίγνη, βελτιόνων 15 ἔσει πλήρης διὰ τὴν νῦν ἐξέτασιν, ἐάν τε κενὸς ἦς, ἤττον ἔσει βαρὺς τοῖς συννοῦσι καὶ ἡμερώτερος σωφρόνως οὐκ οἰόμενος εἰδέναι ἢ μὴ οἶσθα. τοσοῦτον γὰρ μόνου ἢ ἐμῆ τέχνη δύναται, πλέον δὲ οὐδέν, οὐδέ τι οἶδα ὧν οἱ ἄλλοι, ὅσοι μεγάλοι καὶ θανυμάσιοι ἄνδρες εἰσὶ τε καὶ γερόνασι. 20 τὴν δὲ μαιεῖαν ταύτην ἐγὼ τε καὶ ἡ μήτηρ ἐκ θεοῦ ἐλάχομεν, ἡ μὲν τῶν γυναικῶν, ἐγὼ δὲ τῶν νέων τε καὶ γεν-
D ναίων καὶ ὅσοι καλοί. νῦν μὲν οὖν ἀπαντητέον μοι εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν ἐπὶ τὴν Μελήτρου γραφήν, ἣν με γέγραπται· ἔωθεν δέ, ᾧ Θεόδωρε, δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν. 25

11 ἅπαντα ΓΑΣΤΖΒCΕFHabcI Bkk. 12 καὶ add. ΑΔΠ Bkk., om. 5. 14 Ἐὰν οὖν τοίνυν ΑΔΠ. 17 συννοῦσι] οἶσι ΑΔ. 20 θανυμάστοι coni. Hdf. 24 τὴν τοῦ Μ. 5, τοῦ om. ΑΠΓ EF Bkk. Μελήτρου ΑΔΠ Bkk., Μελίτου 5. τέλος θαιετήτος (sic) ἢ περὶ ἐπιστήμης Π, Θεαίτητος. ἢ περὶ ἐπιστήμης: ω Β.

20 θανυμάσιοι. Discrimen non esse inter θανυμάσιος et θανυμάστος et patet ex exemplis ad p. 151A allatis, ubi eodem significato θανυμάσια et θανυμάστα ἐγγράζεσθαι dicitur, et docuit Lobeckius pathol. elem. II p. 351 coll. Euthyd. 283A ὡς αὐτίκα μάλα ἀνουσόμενοι θανυμάσιους τινὰς λόγους· ὅπερ οὖν καὶ συνέβη ἡμῶν θανυμαστῶν γὰρ τινα — ἀνήρ κατήρχε λόγον. Cf. Winckelmannus ad Euthyd. 288B.

21 ἐκ θεοῦ. Cf. p. 149B 150C. Hdf.

23 καλοί. P. 185E Καλὸς γὰρ εἶ, ᾧ Θεαίτητε, καὶ οὐχ, ὡς ἔλεγε Θεόδωρος, ἀσχερός· ὃ γὰρ καλῶς λέγων καλὸς τε καὶ ἀγαθός.

εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. Euthyphr. 2A Τί νεώτερον, ᾧ Σώκρατες, γέγονεν, ὅτι σὺ τὰς ἐν Λυκίῳ καταλιπὼν διατριβὰς ἐνθάδε νῦν διατριβῆς περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν; οὐ γὰρ πον καὶ σοὶ γε δίκη τις οἷσα τυχάνει πρὸς τὸν βασιλέα ὡσπερ ἐμοί.

INDEX GRAECUS.

Ἀγαπᾶν — περιγενομένου 164 C
ἀγειν εἰς τὸ μέσον 162 D, ἀγειν
τὴν σοφίαν 172 B
ἀγγίνοι καὶ μνήμονες 144 A
ἀγανίξεσθαι opponitur τῷ δια-
λέγεσθαι 167 E
ἀδολεσχία prol. 40
ἀθον 162 A
ἀεί, αἰεί prol. 42
αἰνέτεσθαι 194 C 152 C
αἰρεῖν τινα dicitur morbus 142 B
αἰσθάνεσθαι περὶ τινος 194 B
αἰσθητής 182 A 160 D
αἰσθητός 182 A
αἰσχρὸν sequi, μὴ οὐ 151 D
αἰσχυρεσθαι ὑπὲρ τινος 190 E
αἰτίαν ἔχειν 169 A
αἰτιᾶσθαι 150 E
ἀκέστρια 149 C
ἀκολουθεῖν 155 C
ἀνοῦεις δή formula 146 B
ἄσχος 152 E
ἀλήθεια prol. 24, 186 C
ἀληθῆς βλός 176 A
ἀλλοκεσθαι dicitur ὁ λόγος 179 B
ἄλλ' ἢ 167 E, ἀλλ' ὅμως 145 D
ἄλλο τι ἢ 189 E
ἄλλοδοξία 189 B
ἄλλοῖος 160 A
ἄλλόκοτον 182 A
ἄλλοτρινομεῖν 195 A
ἄλλως τε καὶ 184 A
ἄλογα, quae nullam admit-
tunt definitionem, 202 B
203 A 205 C al.
ἄλογος de virgine 149 B
ἀμβλίσειν 149 D
ἀμνημονεῖν 207 D
ἄμοσος 144 E
ἀμύνητι 155 E
ἀμφιδρόμια 160 E
ἀμφισβητεῖν τι 163 C, sequente
οὐ 158 A, fut. med. 171 B

ἂν apud πρὶν seq. coniunctivo
omissum 169 A, repetitum 143 D
ἀναβάλλεσθαι ἐπιδέξια 175 E
ἀναγκάζειν, evincere, 153 C
162 E
ἀνάγκη, evidens probatio,
162 E, de clepsydra 172 E
ἀναγνώστης 143 B
ἀναδύεσθαι, retractare sen-
tentiam, 145 C
ἀναλαμβάνειν, rursus in dis-
ceptationem vocare 187 C
al., ἀναλ. περὶ τινος et τι 157 E
ἀναμνησκειν prol. 40
ἀνάπλεως 196 E
ἀνασπᾶν ῥηματίσσια 180 A
ἀναφαίνεσθαι 162 C
ἀναφέρειν, intransitive, 175 A
ἀνεμιαῖος 151 E
ἀνεματίστα πλοῖα 144 A
ἀνήρ, ubi careat articulo, 155 D
162 A, ἀνήρ ἀδολέσχης 195 B
ἀνθρώπων superlativo additum
148 B 195 B, τὰ ἔξ ἀνθρώπων
πράγματα 170 E
ἀνομοιοῦσθαι 159 A
ἀντιλογικῶς διαλέγεσθαι 164 C
ἀντίστροφον 158 C, τὰ ἀντί-
στροφα ἀποδιδόναι 175 C
ἀντίτυπος 156 A
ἀνσιμῶς 144 B
ἀνω κάτω 153 D, ἀνω κάτω ἔλκειν
195 C
ἀπαγορεύειν prol. 42
ἀπαρέσκει με 202 D
ἀπιστεῖν i. q. ἀπειθεῖν 146 B
ἀπλοῦς, simplex, 188 D
ἀπό prol. 44, ἀπὸ στόματος 142 D
ἀποδέειγμα, active positum,
203 C, ἀποδείξει γέλωτά τινα
166 A
ἀποδέχεσθαι λόγον 161 B, ἀπο-
δέχ. λέγοντός τινος 160 C

ἀποκαλεῖν 168 D
ἀποκρίνεσθαι αἰσθησῶν, ἐπιστή-
μην al. sine εἶναι 147 B 182 E
ἀπολείπεσθαι 184 A
ἀπολλύναι: ἀπόλετο ὁ μῦθος
164 AD
ἀπονεῖν πρὸς τὴν γεωμετρίαν
165 A
ἀποπειράσθαι 154 D
ἀπορεῖν τι 145 D
ἀπορον 158 C
ἀπόρητος 152 C
ἀποτιθέναι de infantibus, quos
pater non tollit, 161 A
ἀποτύπωμα 192 A 194 B
ἀπρίξ 155 E
ἀρα post ἔφη praepositum 200 E,
εἰάν ἀρα, si forte 192 C
ἀρα οὖν 152 C
ἀρέσκει σε 202 C 172 D
ἀριθμητική 178 D 198 A
ἀρκεῖ, singularis verbi usus, 174 A
ἀρξάμενος ἀπό τινος 171 B
ἀτάρ 142 BD
ἀτοπος 149 A, ἀτοπα τῆς σμικρο-
λογίας 175 A
ἀττειν 144 A
ἀν repetitum 154 B
ἀνξάνεσθαι, animo crescere,
163 B
ἀντίκα 166 B
ἀντός post ipsum nomen illatum
155 E, post plural. 179 A, ἀντό
ἐπιστήμη 146 E, ἀντός ideam
significans 175 C, ἀντό 172 E,
τό ταυτόν 185 C
ἀφαιρεῖν sine τι 155 A
ἀφηνικτον ἐρώτημα 165 B
ἀφανοι litterae 203 B
ἀχθη γῆς 176 D

Βάθος de ingenii altitudine 183 E
βαρβαρίζειν 175 D
βάτραχος γυρίνος 161 C
βατταρίζειν 175 D
βδάλλειν 174 D
βλοσυρός 149 A
βούλεσθαι τι, sibi velle, si-
gnificare 156 C, εἰ δὲ βού-
λει, aut si mavis 183 A
βύβλος prol. 43

Γάρ 153 A
γε repetitum 148 C, γε, γε δὴ,
156 B, γε — καὶ 145 D 189 A
γέλωτά τινος ἀποδείξει 166 A
γενναίος 151 E

γεῦσις 159 C
γίγνεσθαι cum participio con-
iunctum 159 E, τὸ γιγνώμενον
161 A 175 B, εὖ vel κακῶς γε-
γονέναι, nobili vel ignobili
loco natum esse 173 D
γόνιμος 151 E
γραμμῆ 148 A
γυρίνος 161 C

Δαιμόνιον 150 D 151 A
δὲ in interrogationibus positum
188 A
δεῖ δὲ οὐδέτερον 184 A
δεινός 154 D 173 B
δεῦρο 143 A
δῆ, scilicet, 166 A
δημηγορεῖν 162 D
δημοῦσθαι 161 D
δῆτα: καὶ δῆτα καὶ οὖν 171 D
διά μακροῦ 193 C
διάγειν τὸν βίον 174 A
διαγράμματα mathematica 169 A
διαθεῖν, cursu certare, 148 C
διακριβεῖσθαι 184 D
διακρούειν 179 D
διαλέγεσθαι 178 E 189 E
διαλεκτική 164 C
διάλεκτος 146 B
διαμάχεσθαι, contendere et
affirmare, 177 D
διάνοια et διανοεῖσθαι est animi
soliloquium 190 A seqq., δι-
ανοια opponitur τῷ σώματι 173 E
διατρέβειν 143 A
διαφοροῦς 209 A
διδόναι λόγον, sermonem con-
cedere, 169 A
διελυστίνθα 181 A
δικαίος de consummata virtute
dictum 176 C
δικαστής 173 C
διομολογεῖσθαι 169 E
διωλύγιος λόγος 162 A
δοκῶ, bene memini 142 C,
δοκῶ μοι, placet mihi, seq.
infinitivo 183 D, δοκεῖν, so-
mniari 158 C
δράμα 150 A
δράν θανμαστά 151 A
δρομύς 173 A
δρόμος palaestrae 144 C, δρόμος
περὶ ψυχῆς 172 E
δυνάμεις, potentiae mathe-
maticorum, 147 D
δυνατός ταῦτα 202 C
δυοῖν prol. 43

Ἐάν, ὁδ, 156 C
ἐγείρειν λόγον 163 A 184 A
ἐθέλειν 172 B
εἰ cum indicativo futuri 161 D, εἰ
ἔτυχον, fortasse 179 C, εἰ μὴ
τί πως λέγεις 183 C
εἰ 207 E
εἰδέναι, cognoscere, 202 E,
εἰδέναι ὡς 149 B
εἶδος et ἰδέα iunctum 203 E
εἰδωλον 150 A
εἰκός, τό sophistarum proprium
162 E
εἶναι verbis nominandi additum
160 B, εἰ om. 143 D, ἔσμεν om.
145 E, ἔστιν om. post ὅσον 157 E,
ἔστιν 198 D, ἔστιν, ἔσται, ἔστω
144 D, ὄντα λέγειν 179 C, τῷ
ὄντι proverbis additum 146 B,
ἦ prol. 42, ἦν om. 142 B
εἶτα i. q. καὶ εἶτα 151 C
ἐκ, von Seiten, ἐκ πάντων ὁμο-
λογεῖται 171 B
ἐκαστον ὅλον 174 A
ἐκάτερον, alterutrum 156 D
ἐκδιδόναι, nuptum dare, 151 B
ἐκεῖ de disputationis loco 172 B
ἐκμαγεῖον 191 C
ἐλέγγειν, coarguendo docere,
166 C
ἐλεῖν, evincere, 179 C
ἐλευθέρως 175 E
ἔλκειν λόγους 195 C, ὀνόματα
168 C
ἐλυστίνθα 181 A
ἐμβάλλειν εἰς τι, impetum fa-
cere, 165 D
ἐν ἐπιθυμίᾳ τινός εἶναι 143 E,
ἐν τῷ τοιοῦτῳ, in tali rerum
condicione, 209 B, ἐν ᾧ,
quamdiu, 190 E
ἐναργῆς ὅτι 150 D
ἐνεκα 143 E
ἐνίοτε μὲν — ἔστι δ' ὅτε 150 A
ἐννοεῖν τινος λέγοντος 168 C
ἐντρονι καὶ θριμείς 173 A
ἐξ ἀνθρώπων, τὰ, 170 E
ἐξαιφνης οὕτως 162 C
ἐξεσι c. accus. et infin. 197 D
ἐξῆς prol. 34, 167 B
ἐπάδειν 149 C
ἐπανούειν 155 E
ἐπαναλαβόντες, iterum 169 E
ἐπανορθοῦν 143 A
ἐπέ concessivum 142 C
ἐπεισομαίξειν 184 A
ἐπεσθαι 155 C 145 A
ἐπέχειν 163 D

ἐπι c. gen. 152 B, ἐπι πολύ 153 B
ἐπίδοξος, qui bonam de se
spem excitat, 143 D
ἐπίδοσιν ἔχειν 146 D
ἐπιεικῶς 142 A
ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι περὶ τι
143 D
ἐπίπεδον 148 A
ἐπιπλήττειν de leniore reprehensionem
158 A
ἐπιρρεῖν 177 B
ἐπισκῆπτειν τινί 145 C
ἐπιστήμη 186 C
ἐπιστητός 201 D
ἐπίτροπος 164 E
ἐπιχειν 177 B
ἐπινομάζειν τινί τι 185 C
ἐρέσθαι τι et περὶ τινος 157 E
Ἐρινοῦν 143 B
ἐρχεσθαι πρὸς τι 156 A
ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι 168 D
189 E
ἐταιρία 173 D, prol. 43.
ἐτερομηγῆς 148 B
ἔτερος, alteruter, 189 E
ἐν ἀγγέλλεις 144 B, ἐν ἐποίησας
seq. partic. aor. 185 E, ἐν καὶ
ἀνδρείως 157 D, ἐν καὶ γεν-
ναίως 146 C
εὐχερές 154 C
ἔχειν cum participio aoristi 204 A,
ἔχειν ἰσχυρῶς 154 A, ἔχειν
ὄρουα c. nominativo iunctum
156 B, ἔχεσθαι τινος 145 A

Zῶον prol. 40

Ἦδη τότε post partic. positum
165 E
ἦδύς cum irrisione dictum 157 C
ἦλικία 142 D
Ἡρακλῆες 169 B
Ἡρακλείτεια 179 E

Θαρρεῖν περὶ τινι 148 C
θανμασίος et θανμασιός 210 B,
θανμασιός ὡς disiunctum 157 D
θανμαστά δράν 151 A
θεός 150 C, ξὺν θεῷ εἰπεῖν 151 B
θεσπέσιος 151 B
θηρήσεις ὀνομάτων 166 C
θησῆες 169 B
θηρᾶττα, ancilla, 174 A
θηρᾶττει 187 C
θῶπες λόγοι 175 E

I ἀνεκφρονητόν prol. 39 sq.
ἰδέα 184 D 203 E

ιδιότης 178 C 154 E
 ἰδρῶσθαι procl. 44
 ἰέναι: ἢ ἔρων 180 C
 ἴνα c. indicat. praet. iunctum
 161 C, ἴνα καὶ 145 C
 Ἰσπάναι 157 B, ἔστος procl. 43
 ἰσχυρῶς ἔχειν 154 A
 ἴσως δὲ οὐδὲν λέγω est formula
 semet ipsum corrigentis 179 C
 ἴχνος 192 A, ἴχνος μετελθεῖν 187 E

Καθαρῶς διαλέγεσθαι 196 E
 καθῆσθαι dicuntur iudices 172 E
 καὶ γὰρ 154 E, καὶ — δέ 171 D,
 καὶ μάλα 142 B, καὶ μὴν ἔγω
 i. q. καὶ μὴν καὶ ἔγω 154 E, καὶ
 πολλοί, gar viele 152 A 202 D,
 καὶ πολλὰκις, gar oft 152 A,
 καὶ τοῦτο, quamquam 150 D
 κενὸν ἐκ προγόνων 173 D
 κελεῖν 160 B
 καλλιόνως 169 E
 καλὸς τε καὶ ἀγαθός 185 E
 κάμπτεσθαι καὶ ξυγυλάσθαι
 173 A
 καταγιγνώσκειν 206 E
 καταθεῖν τινα 171 C
 καταχωννύειν 177 C
 κατεπιεῖν 149 A
 κέαρ et κῆρ 194 C
 κήρινον 193 B
 κινεῖν 163 A, κινεῖσθαι 156 C
 κίνησις 156 D
 κοινότης 209 A
 κομψός 171 A 156 A
 κρᾶσις 156 A
 κρούειν 154 E
 κτησθαι: ἐκτησθαι, κεκτῆσθαι
 procl. 42
 κτήσις procl. 34
 κνεῖν et κνεῖν procl. 42
 κνύσκεισθαι 149 B

λαμβάνειν 208 D, λαμβάνειν καὶ
 ἀποδέχεσθαι λόγον 161 B, λαμ-
 βάνειν τινα 156 A, λαμβάνειν
 λόγον περὶ τινος 148 D, λαμ-
 βάνειν τι παρ' ἑαυτοῦ, intel-
 ligere, 145 E
 λανθάνειν: λαθεῖν cum partici-
 pio praesentis iunctum 169 C
 λάσιος 194 E
 λέγειν, recitare 143 C, λέγειν εἰς
 τὸ κοινόν 165 A, λέγειν οὐδὲν
 πρὸς τι, nihil se esse fateri
 ad aliquid, de rebus dictum
 209 E, λέγειν οὕτως, voc. οὐ-

τως dicere 183 A, λέγειν χαί-
 ρειν 188 A, ὃ λέγεται, quod
 statuitur et contenditur
 a nobis, 188 D
 λείπεσθαι 184 A, λείπεται τι et
 περὶ τινος 157 E
 λῆροι 176 E
 λιμήν sine articulo 142 A
 λόγος procl. 30, 189 E 201 E, ὁ
 λόγος ἀποδράς οἴχεται 203 D,
 ἀπόλετο, σφίεται al. 164 A,
 ἀλλίσκεται 179 B, λόγον ἔνεκα,
 dicis causa 191 C, λόγῳ
 διεξελεθεῖν, continuo ser-
 mone explicare 167 D, λό-
 γῳ ἠθηθῆναι 202 B, λόγον δοῦ-
 ναι τε καὶ δεῖσθαι 177 B,
 πρὸς λόγον ἐστὶν οὐδὲν 188 A

Μάλα εἶ, οὐ 156 A, μᾶλλον δέ,
 vel potius 166 B, ἐν τοῖς μά-
 λιστα cum feminino coniunctum
 186 A
 μανθάνειν: μάθε procl. 42
 μέλε, ᾧ, 178 E
 μέλλειν cum ellipsi positum 148 E,
 τί δ' οὐ μέλλεις; 185 C
 μέν in interrog. 162 A, post ἀλλά
 sine δέ usurpatum 197 C 201 B,
 μέν — μέντοι 195 E, μέν —
 μὴν 142 B, μέν δὴ — δέ δὴ
 143 B
 μέντοι in interrogationibus aien-
 tibus 163 E
 μέρος: κατὰ μέρος 157 B
 μεταξὺ τι substantivi instar 154 A
 μεταρρεῖν 193 C
 μεταστρέφειν 191 C
 μή 193 A, ob nicht 145 B, μή γὰρ
 elliptice dictum 177 D, μή οὐ
 post αἰσχροῦν 151 C
 μήκος 148 A
 μικρός procl. 42
 μνημεῖον 192 A
 μνημονεύς 144 A
 Μνημοσύνη 191 D
 μόλις ποτέ 160 E, μόλις procl. 41
 μυριάδες ἀναριθμητοί 175 A
 Μυσοί 209 E
 μυστήρια philosophorum 156 A
 N finale procl. 30
 νεανικῶς 168 C
 νέον, recens natus, 149 D
 νηνεμία 153 C
 νόσος de vehementi cupidi-
 tate 169 B

νῦν δέ seq. γὰρ 143 D
 νυνδὴ procl. 44

Ξυμβαίνειν, consequi, 165 C
 ξύμμετρος 147 D 156 D
 ξὺν θεῷ εἰπεῖν 151 B
 ξυνελθεῖν τι 156 A

Ὅ δὲ ante omissio ὁ μὲν 181 D, ὁ
 μὲν respondente nomine ipso
 167 E, ὁ μὲν τις — ὁ δέ 181 E
 οἶδά τοι 177 A
 οἶει interpositum 147 B
 οἰκείται, servi, opp. τοῖς ἔλεν-
 θέροις 172 D
 οἶμαι δὲ rectae orationi praemis-
 sum 161 E, οἶμαι δὲ καὶ σὺ
 207 A
 οἶομαι interpositum 155 B
 οἶον 178 C
 οἶος respondente οὕτως 178 C
 οἴχεται ὁ λόγος 164 A
 ὀλίγον ἐπελαθόμεν 180 D
 οἰκλία 156 A
 ὀμοίως μὲν — ὡσαύτως δέ 205 E
 ὀμοίωσις θεῶ 176 B sq.
 ὀμολογεῖσθαι 171 C
 ὀμολόγημα 155 B
 ὀμόσε χωρεῖσθαι 166 A
 ὀμφαλητομία 149 D, procl. 43
 ὄναρ 201 D
 ὄνομα 184 C, ὀνομάτων θηροεῦσις
 166 C
 ὀνομάζειν τοῦτο 177 E, ὀνομάζο-
 μαί τις εἶναι 160 B
 ὀξεῖς καὶ ἀγρίοι 144 A
 ὀργάζειν 194 C
 ὀρθῶς γε λέγων sine σὺ 181 D
 ὀρίζειν 187 C
 ὄς pro οἶος 197 A, ὄς ἄν pro ἔάν
 τις 205 E
 ὄσον γέ με εἰδέναι 145 A
 ὅτε μὲν — ποτὲ δὲ 207 D
 οὐ — πο longo intervallo seim-
 cta 200 D, οὐ — οὐδέ 185 A,
 οὐ γὰρ πον — γε 200 D, οὐ μὲν
 δὴ 148 E, οὐ — μέντοι in inter-
 rogatione 163 E, οὐ τί πον
 146 A
 οὐδὲ εἰς et οὐδέις 171 C
 οὐδὲν εἶναι 175 E, οὐδὲν — οὐδέ
 — οὐδέ 152 D, οὐδὲν τι μᾶλλον
 i. q. οὐδαμῶς 169 B
 οὐδενία 176 C
 οὐσία 186 AC
 οὔτε ἄρα 189 B, οὔτε μὴ ποτε
 160 A
 οὔτος post partic. illatum 171 D,

οὔτος ἀνῆρ cum contemtu di-
 ctum 166 A
 οὔτως ante consonam procl. 42 sq.,
 sic statim 142 D, a deo 169 B,
 postpositum 177 D, ἀπὸ στόμα-
 τος 142 D, ἐξαίφνης οὔτως
 162 C
 οὔτως καὶ ὀνομάζων 201 D
 οὐχ ὅτι 157 B

Παγίως 157 A
 παίδων διαφέρειν 177 B
 παλαῖστραι Lacedaemoniorum
 162 B
 πάντα ὅσα additum per asynde-
 ton 171 E
 πάνν τις σοφός 150 C
 πάπποι ἑπτά 174 E
 παρὰ c. gen. 161 B, παρ' ὀντινοῦν,
 magis quam quivis alius,
 144 A
 παραναγιγνώσκειν de litiganti-
 bus 172 E
 παρακροῦειν 168 A. conf. s. v.
 κροῦειν.
 παραλλάττειν 169 E 194 D
 παρσεμεν ἐπὶ τὴν πρώτην ἀπο-
 ρίαν 200 A
 παρέχειν pro παρέχειν ἑαυτὸν,
 ut nostrum herhalten, 191 A
 Παρμενείδης procl. 40
 πᾶς post οὐδέις et ἀλλά int. 157 A,
 πᾶς ἀριθμὸς 147 E
 πάσσοφον 149 D, 152 A
 πάσχον 156 A
 πατήρ τοῦ λόγου 164 E
 πειράσθαι cum nominativo par-
 ticipii iunctum 190 E
 πελαστικὸς de disputatore 165 D
 περὶ absolute c. gen. positum
 179 E
 περιουσίας, ἐν, 154 D
 περιστερά 197 C
 περιτρέχειν 200 C, περιτρέχοντα,
 vulgaria, 202 A
 περιφορά 153 D 181 D
 πλευρά 148 A
 πλησιάζειν 143 D 156 A D
 πλήσσειν 180 A
 πλούσιος 174 E
 ποιεῖν, fingere 197 D, ποιεῖ-
 σθαι 157 C, ποιοῦν 156 A
 ποῖος 180 B
 ποιότης, qualitas, 182 A 209 A
 πόλις sine articulo positum 142 B
 πολίτης intell. ex πόλις 167 C
 πολλοὶ δὴ, πολλοὶ ἤδη 151 C, πολ-
 λοῦ δέω τὸ μὴ φάναι 166 D

πολυάρατος 165 E
 πότερον non seq. ἢ 207 D
 πότερος, alteruter, 145 A 178 C
 πούς: παρὰ πόδας, ἐν ποσίν 174 A
 πρῶτος, πρώτης prol. 40
 προαγωγή 150 A
 πρόβλημα 180 C
 προμνήστρια 149 D, prol. 40
 προορᾶν, rei exitum praevidere, absolute positum, 166 A
 πρὸς ἑαυτὸν 187 D, πρὸς τῷ 185 E, πρὸς Χαρίτων 152 C
 προσεγορεύσω prol. 42, προσεπειν ἐν λόγῳ 148 D
 προσάρεσθαι, suppeditare, 168 C
 προσβιβάζειν 153 C
 προσελθεῖν τι 156 A
 προσήγορος 146 A
 προσήμων 153 E
 πρόσθεν 159 A
 προσπίπτειν τινί 156 A
 προστιθέναι sine obiecto 155 A
 προσφέρειν 154 C
 Πρωταγόριος prol. 40
 πῶ 200 D
 πῶς, nescio quo modo, 144 B 177 B, πῶς, cur 142 B, πῶς λέγομεν 161 D, πῶς τί 146 D

ῤεθῆναι, ὀρθῆναι prol. 44
 ῥεῖν 193 C, οἱ ῥέοντες 181 A, prol. 23
 ῥηθῆναι et ὀνομάζεσθαι quid differant, 202 A B
 ῥήματι, τῷ, 166 D

Σημεῖον 192 A
 σίγμα indeclinabile 203 B
 σκέψις περί τιος 175 C
 σκιαγραφία 208 E
 σκληρός 155 E 162 B
 σκολιόν, pravum, 173 A
 συντάλη 209 D
 συντοτόμοι 180 D
 σμικρὸν καὶ οὐδέν 173 E
 σοφία petendum ex φιλόσοφοι 168 B
 σοφός 151 B 154 D
 σκασίωτης 181 A
 στερός 149 B
 στρα, ἢ τοῦ βασιλέως 210 D
 στόμα: ἀπὸ στόματος 142 D
 στραματόδεσμος 175 E
 σὺ om. 181 D, σὺ ἄλλιον λέγεις probandi formula 161 B

συναθιέναι absolute positum 168 B
 συγγλᾶν 173 B
 συγγορεῖσθαι c. duplici accusat. 183 C
 συλλαβή 202 B
 συμμίνυσθαι 156 A
 συνεῖναι κακοῖς 177 A
 συρφετός 152 C
 σφραγίς 192 A
 σχολῆν ἄγειν 154 E
 σώζειν prol. 40, σώζειν τὸν λόγον 164 A, σώζεσθαι de memoria dictum 153 B 163 B, salvum in civitate evadere, 176 D
 Σωκράτη prol. 43
 σῶμα opp. διάνοια 173 E

Τάττειν, iubere, imperare, 165 C
 ταῦτα post ὁ illatum 209 A
 τε traiectionem 167 C, τε — δ' αὐ 203 B, τε — ἢ αὐ 143 C, τε καὶ μή, utrum — necne 150 B, τε — τε 142 C, τε — τε αὐ 144 A
 τείνειν πρὸς τι, simile esse, 169 A
 τελευτᾶν ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρας 173 B
 τέρας 163 D
 τήν ἄλλως 172 E
 τιθέναι τινῶν 184 E 186 A, τιθέναι et τίθεσθαι cum duplici accus. 158 A, τίθεσθαι ἀνθρώπων, nomen hominis imponere, et sim. 157 B, τίθεσθαι ταύτη 202 C
 τιμᾶν 149 C
 τίς: τί δέ; elliptice positum 145 B 163 E, τί ἔστιν ἄ 154 E
 τις aliquis de vulgo 175 B, τις, τι intellegendum 171 E 204 C 205 A 163 E, τινα om. 144 B, μᾶλλον τι 169 B
 τὸ δέ, cum tamen, 157 B 200 D
 τοι in apodosis positum 190 B
 τοιοῦτος opp. ἄλλοιός 160 A, τοιοῦτος — ὅς 191 C, τοιοῦτο per synesin explicandum 180 B 150 D
 τολμᾶν i. q. τλᾶν 196 D
 τῶς 175 E
 τότε, antea, 156 E, τότε ἤδη 157 D
 τοῦτο ἠρώτων, hoc erat quod interrogabam, 198 E, τοῦθ' ὁ, id quod, 172 D
 τρέφειν: τεθράφθαι prol. 44

τρέχειν περί ψυχῆς 173 A
 τρίψις 156 A
 τυγχάνειν: εἰ ἔτυχον, fortasse, 179 C
 τύπος 192 A 194 B
 τῷ τοι, idcirco sane, 179 D. conf. indic. ad sophist.

Ἵγμαιναι καὶ μαινέσθαι 190 C
 ἕγρος, flexibilis, 162 B
 ἕδωρ, τὸ, κατεπείγει 172 D
 ἕηνειν 166 C
 ἕπερβαλλειν intrans. 192 C
 ἕπερην 185 D
 ὑπερτερεῖα 207 A
 ὑπογράφειν 171 D
 ὑπογραφή 172 E
 ὑπομνήματα 143 A
 ὑποτινέσθαι 179 E
 ὑφηγεῖσθαι 148 D 179 E

Φάναί, iubere, 197 A, φᾶναι prol. 40
 φαντασία, visa, 161 E
 φαρμάκια 149 C
 φάσμα 155 A
 φανῶλος 147 A
 φέρεσθαι 179 E 181 D
 φιλόλογος prol. 43, 161 A
 φιλοσοφία latiore sensu dicta 143 D 155 D
 φορά 156 A

φορτικός 176 C
 φυλάττειν 154 D
 φυρᾶν 147 C

Χάριτες: πρὸς Χαρίτων 152 C
 χριμάζεσθαι de disputatione 170 A
 χῶς θαλάττης 173 D
 χορηγεῖν, ducem esse, auctorem esse, 179 D
 χοροῦ, οἱ τοῦ ἡμετέρου, 173 B
 χορημα in periphrasi usurpatum 209 E
 χορηστός, fatuus, 161 A 166 A
 χρόνος: ἐν χρόνῳ 186 C
 χωρίς μὲν — χωρίς δέ 167 E

Ψεῦδος i. q. ψευδές 150 C
 ψιλοὶ λόγοι 165 A
 ψυχή non est ἰδέα 184 D

ῤιδε prol. 40
 ῶρα ἔστιν 145 B
 ῶρασμῆνος 194 C
 ὡς cum accusat. partic. 157 E, alius usus 158 B, ante participium positum 188 A, om. 167 E, ὡς ἄρα 152 D, ὡς διὰ βραχυτάτων 169 E, ὡς ἐπὶ πολὺ et ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ 153 B
 ὥστε θανατῶσαι sine τινά positum 144 B

INDEX LATINUS.

Accusativus cum infinitivo, ubi utriusque enuntiati idem est subiectum 181 B
 Admiratio philosophiae principium 155 D
 Adverbium post adiectivum positum 198 B
 Anacoluthon: 144 A 146 C 149 D 162 E 168 D 170 A 171 B 172 D 174 E 191 D 192 A 196 A 197 A 198 D 199 D
 Antaeus 169 B
 Antiptosis 142 C
 Antisthenes prol. 32, 151 B
 Antithesis vocum 183 D

Aoristus post imperfectum 144 E, cum perfectum et praesente coniunctus 150 D 156 E
 Appositio 144 E 153 C 162 B, in comparatione usitata 174 E
 Archelaus 175 C
 Aristides 151 A
 Aristippus prol. 25, 32
 Artemis Ilithyia 149 B
 Articulus deest etiam, ubi vocabula materialiter afferuntur 183 A, in continuata rerum enumeratione non repetitus 186 A, omissus apud αὐτός 175 C, om. ap. οὗτος 153 A, in formulis

- ἐν κηφαριστοῦ al. om. 206 A, om. ante nomina λιμὴν, ἀγορά 142 A B, om. 194 D, praemissus relativus 168 A 204 C, praemissus pronominibus personalibus 166 A
- Assimilatio pronominis relativi 144 A
- Asyndeton voc. οὐν in σκεπτέον ἄν εἴη 181 B 203 E, in καλὸν ἄν εἴη 183 A, in πάντα ὅσα 171 E, in epexegesi 143 A 147 D 171 A 172 D, ante πάντως 143 A, in oppositis 178 B, alia eius ratio 195 B
- Atomistici notati 155 E, prol. 25
- Attractio dativi 170 E
- Attributa essentiae, diversitatis, identitatis al. enumerantur 185 A
- Callias 164 E
- Catena aurea 153 C
- Cerea tabula in animo 191 CD
- Chiasmus 149 E
- Clepsydrae usus in iudiciis 201 B 172 D
- Comparatio seq. ἢ sine ὥστε 149 C, sine ὥσπερ 151 C
- Comparativus duplex 144 A
- Corinthus: pugna apud Corinthum commissa prol. 35
- Coronis prol. 40
- Critias prol. 25
- Dativus ethicus 143 E
- Democritus prol. 25
- Demonstrativum αὐτό pro relativo illatum 198 D
- Deus Socratis obstetricius 150 C
- Dialectici quinam? 167 E
- Dicta acuta cum telis comparata 180 A
- Dualis numerus verbi de pluribus usurpatus 152 E
- Elisio prol. 41
- Ellipsis infinitivi post μέλλειν 148 E, verbi ἦκειν 142 A, verbi ποιεῖν post οὐκ ἄλλο 189 E
- Empedocles 152 E, prol. 25
- Epexegesis 142 C 158 E 167 B 175 D 191 A
- Epicharmus 152 E
- Eristici quinam? 167 E
- Error unde oriatur 192 A sqq.
- Euclides mathematicus 142 A, prol. 3
- Euripidis dictum ἢ γλώσσ' ὁμώ-
μοχ' κτλ. 154 D
- Evenus 151 B
- Futurum pro optativo 159 A
- Galli gallinacei 164 C
- Genetivus obiective positus apud ἐρώτησις 147 C, apud μῦθος et λόγος 164 D, ex ὁ suspensus 161 B, ex pron. dem. pendens 149 D, ex adiect. neutr. gen. pendens 175 A, participii sine τινῶν positus 175 A, potioris momenti 194 A
- Genus participii masculinum cum femininis sociatum 153 B
- Heraclitus 152 E 179 E 180 A, pr. 23
- Heracliteorum obscuritas et inconstantia in disserendo 179 E sqq. et 180 A sqq.
- Hesiodus 155 D 207 A
- Hetaeria 173 D
- Hippo prol. 25
- Homerus 152 E 170 D, Protagoreus 160 D
- Hyperbole 180 A
- Imperfectum, ubi ex nostro usu loquendi praesens exspectes 169 D, pro plusquamperfecto 179 A
- Infinitivus in formula ὄσον εὐεῖ εἰδέναι 145 A, inf. in ἄν et ἦν prol. 39
- Interrogatio disiunctiva 151 E, pendens e verbo timendi 195 C
- Iris 155 D
- Lacedaemonii nudato corpore in palaestra certare soliti 162 B
- Litterarum distributio 203 B
- Ludus quidam palaesticus 181 A
- Malorum necessitas 176 A
- Melissus 180 E, prol. 22
- Negationes cumlatae 166 D
- Neutrum genus relatum ad femininum 176 B
- Nomen appellativum post ὁ μὲν illatum 153 C
- Nomina propria in plurali posita 169 B, per epexegesin subiecta 142 C
- Nominativus absolutus 173 D, post ὄνομα ἔχει 156 B, post καθάπερ

- praecedente alio casu 169 A, participii pro genitivo 168 D
- Obstetricum ars 149 B
- Oceanus 180 D
- Opinionis falsae origo 192 A sq., opinio falsa nulla 188 A sq.
- Optativus pro accusativo e. infin. positus 201 E, opt. Atticus prol. 41
- Oratorum nequitia 173 A, oratores prae philosophis contemnendi 172 C sq.
- Orpheus 179 E
- Parmenides prol. 22, versus quidam eius 180 D
- Participium genitiv. sine τινῶν 175 A, om. 155 E, masculin. pro femin. 153 B, plurale post singular. 167 B, post ἔνεκα τοῦδε et sim. usurpatum 151 B, post οὐτως 143 B
- Persona tertia absolute posita 187 C 171 A, ubi τις intellegitur 199 C 163 E
- Phaenarete 149 A
- Philosophorum descriptio 172 B sqq.
- Pindari verba 173 E
- Plato de eadem re dicens variis utitur exemplis 157 D
- Pluralis num. post singularem 167 B 172 B 209 A 147 E, pronominis ἀντά 191 A, θάτερα 187 C, πότερα 196 C
- Plusquamperfectum Atticum 208 E
- Praemia et poenae post mortem 176 E
- Praepositiones in compar. non iteratae 170 A, post ἢ om. 149 C
- Prodicus 151 B 184 C
- Pronomen om. 157 D 180 B, pr. reflexivum 167 B, pr. personale enclit. 170 D
- Protagoras prol. 23 sq., 152 C 165 E 167 D 171 C 184 C
- Protasis enuntiatii condicionalis duplex 147 A, prot. paratactica 149 B
- Proverbia: ἀλεκτρονόος δίκην ἔδειν πρὶν νενηκέναι 164 C, αὐτό δεῖξει 200 E, βασιλεὺς ἢ
- ὄνος 146 A, γραῶν ὕθλος 176 B, εἰ σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν 162 B, ἐν φρεσὶ συνεχομένους 165 B, ἢ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδοσιν ἔχει 146 B, ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ 183 D, Μουσῶν ὁ ἔσχατος 209 B, ὁ λόγος, μῦθος ἀπόλετο, οἴχεται, σώζεται 164 A, οἱ τῆς θαλάττης χροεῖς 173 D, ὁμοσε χωρεῖσθαι 165 E, ὄναρ πλουτεῖν 208 B, ὄνος κάθου 146 A, οὐδ' ἐνός μόνου 162 E, πάντα καλὰ 200 E, τὰ ἀκίνητα κινεῖν 181 A, τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθεῖναι 153 C, ὑπέρον περιτροπή 209 D
- Pugna apud Corinthum 142 A B, prol. 35
- Qualitatis vocabulum 182 A B
- Reges cum pastoribus comparati 174 D
- Relativum pronomem numero plurali relatum ad singularem 147 E, relat. assimilatio 144 A, relat. membrum additur absolute 148 A, sequitur absolutum 192 A
- Sciro 169 A
- Singularis ἀντός post pluralem 173 D
- Socrates prol. 20 sq., 143 E
- Socrates minor 147 C, prol. 22
- Sophistae 164 C 165 D
- Sophocles a Platone respectus 191 A
- Stemmata nobilium 175 A B
- Subiecti repentina mutatio 148 C
- Sutores 180 D
- Synesis 168 A 167 C
- Terpsio prol. 3
- Thales 174 A
- Theaetetus prol. 21
- Theodorus Cyrenaeicus prol. 21
- Thetys 180 D
- Verbum finitum pro participio 168 D, verb. simplex pro composito 178 A
- Virtus φρόνησιν requirit 176 B
- Vocativus cum ὦ et sine ὦ 144 D